CĂRȚI ROMANTICE

TOTUL PENTRU FERICIRE

MARY BALOGH

Moartea lui Humphrey Westcott, conte de Riverdale, lasă în urmă un secret scandalos care o va determina pe una dintre fiicele lui să pornească într-o tulburătoare aventură a descoperirii de sine...

Când căsătoria părinților ei este declarată ilegală pe motiv de bigamie, Camille Westcott devine ilegitimă și își pierde și titlul. Ca atare, logodnicul o părăsește, iar așa-numiții prieteni îi întorc spatele, abandonând-o noii ei sorți. Camille își dă seama că viitorul hărăzit la naștere nu mai este acum o opțiune; totuși, la 22 de ani, nu este deloc sigură ce îi rămâne de făcut. Încercând să preia pentru prima dată controlul propriei vieți, părăsește Londra și se angajează profesoară la orfelinatul din Bath în care crescuse Anna, sora ei abia descoperită. Dar, în timp ce se luptă să se acomodeze cu noua situație, se trezește obligată să pozeze pentru un portret comandat de bunica ei și să suporte un artist care o scoate din fire.

Profesor de artă la orfelinatul care i-a fost cândva cămin, Joel Cunningham a fost angajat să picteze portretul îngâmfatei aristocrate care a luat locul Annei. Dar, în timp ce Camille pozează pentru Joel, disprețul lor reciproc se transformă curând în dorință. Și aceasta este unica legătură care îi va ajuta să înfrunte furtuna ce îi așteaptă...

Mary Balogh a scris peste 70 de romane și 30 de nuvele. Printre numeroasele premii câștigate s-a numărat și cel pentru întreaga activitate acordat de *Romantic Times*.

Tradiție din 1989
www.litera.ro
ISBN 978-606-33-2166-5
9 786063 321665
Lira®

Someone to Hold
Mary Balogh
Copyright © 2017 Mary Balogh
Ediție publicată prin înțelegere cu Maria Carvainis Agency, Inc.,
și P&R Permissions & Rights Ltd.
Publicată pentru prima oară în SUA de Berkley,
o filială a Penguin Random House LLC.
Traducere din limba engleză.

Lira®

Lira și *Cărți romantice* sunt mărci înregistrate ale
Grupului Editorial Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România
tel.: 031 425 16 19; 0752 101 777
e-mail: comenzi@litera.ro

Ne puteți vizita pe
www.litera.ro/lirabooks.ro

Totul pentru fericire
Mary Balogh

Copyright © 2017 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii
Redactor: Adriana Marcu
Corector: Emilia Achim
Copertă: Flori Zahiu
Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
BALOGH, MARY
Totul pentru fericire / Mary Balogh;
trad.: Iulia Bodnari – București: Litera, 2017

ISBN 978-606-33-2166-5

I. Bodnari, Iulia (trad.)

821.111(73)-31=135. 1

MARY BALOGH

Totul pentru fericire

Traducere din limba engleză
Iulia Bodnari

Lira®

capitolul 1

După ce se ascunsese câteva luni, cufundându-se în nefericire, negare, furie, ruşine şi toate emoţiile negative posibile, Camille Westcott se hotărî în cele din urmă să preia controlul propriei vieţi într-o dimineaţă însorită şi năvalnică de iulie. La vârsta matură de douăzeci şi doi de ani. Nu fusese nevoită să facă acest pas înainte de marea catastrofă care avusese loc cu câteva luni în urmă, pentru că fusese o lady - *Lady* Camille Westcott, mai exact, cel mai mare copil al contelui şi contesei de Riverdale - şi nici o lady nu trebuie sau nu are nevoie să-şi controleze propria viaţă. O fac alţii în locul ei: părinţi, servitoare, doici, guvernante, însoţitoare, soţi, societatea în general - mai ales societatea în general, cu miile ei de reguli şi aşteptări, cele mai multe nescrise, dar la fel de reale ca şi cele tipărite pe hârtie.

Dar acum trebuia să-şi afirme drepturile. Nu mai era o lady. Era doar *domnişoara* Westcott, şi nici măcar de numele acesta nu era sigură. Oare o fiică ilegitimă avea dreptul să poarte numele tatălui ei? Viaţa i se deschidea în faţă ca un înfricoşător necunoscut. Nu ştia deloc la ce să se aştepte. Nu mai erau reguli, nici aşteptări. Nu mai exista societatea, nici locul ei în ea. Dacă nu prelua controlul propriei vieţi şi nu *făcea* ceva, cine avea s-o facă în locul ei?

Era o întrebare retorică, bineînţeles. Nu o rostise niciodată cu glas tare în auzul cuiva, pentru că nimeni nu ar fi putut să îi ofere un răspuns satisfăcător dacă ar fi rostit-o. Aşa că se apucase să facă singură ceva. Nu avea decât două opţiuni: să acţioneze sau să se ascundă undeva, într-un colţ întunecos, pentru tot restul zilelor ei. Nu mai era o lady, dar era, slavă Domnului, o persoană. Trăia - respira. Era *cineva*.

Camille şi Abigail, sora ei mai mică, locuiau cu bunica din partea mamei într-una din impozantele case din prestigiosul Royal Crescent[1] din Bath. Acesta se afla pe dealul de deasupra oraşului, splendid şi vizibil pe o distanţă de câţiva kilometri, cu eleganta semilună de case masive în stil georgian, lipite una de alta, privind spre terenul plantat cu arbori şi iarbă ce cobora spre oraş. Dar priveliştea nu era frumoasă doar pentru locuitorii oraşului de jos, ci şi pentru cei de sus. De la orice fereastră din faţă, locuitorii din Crescent puteau privi spre oraş, peste râu şi peste clădirile de dincolo de el, până la câmpurile şi dealurile din depărtare. Era cu siguranţă una dintre cele mai încântătoare privelişti din Anglia, şi Camille se bucurase de ea în copilărie, ori de câte ori îşi însoţea mama, fratele şi sora într-o vizită prelungită la bunici. Însă acum pierduse mult din farmec, pentru că era silită să trăiască acolo într-un soi de exil şi dizgraţie, deşi nici ea, nici Abigail nu făcuseră nimic ca să-şi merite soarta.

În dimineaţa aceea însorită, aşteptase până când bunica şi sora ei coborâseră, aşa cum făceau adesea, ca să meargă la Pump Room[2], lângă Bath Abbey, şi să se alăture promenadei lumii bune. Asta nu însemna că lumea bună din Bath era la fel de impresionantă ca odinioară. Mulţi dintre locuitori erau deja în vârstă şi le plăcea eleganţa liniştită a unei vieţi pline de demnitate. Chiar şi vizitatorii tindeau să fie persoane în vârstă, care veneau să profite de ape şi să îşi imagineze, pe drept sau pe nedrept, că sănătatea lor era mai bună pentru că îşi impuneau un asemenea chin. Unii ajungeau să se cufunde chiar până la gât în apă, deşi lucrul acesta era considerat a fi extrem şi demodat.

---

[1] Un şir de treizeci de case cu terasă construite între 1767 şi 1774 pe o colină care domină oraşul Bath; au fost proiectate de arhitectul John Wood şi se numără printre cele mai vestite exemple ale stilului georgian din Marea Britanie. (n.tr.)

[2] *Salonul cu ape minerale*, clădire istorică din centrul oraşului Bath, centrul activităţii sociale din epoca georgiană (n.tr.)

Abigail mergea cu plăcere la Pump Room, pentru că avea optsprezece ani şi tânjea după ieşiri şi companie, şi se părea că tinereţea şi frumuseţea ei erau foarte admirate, deşi nu primea multe invitaţii la petreceri particulare sau la evenimente publice. La urma urmei, nu era chiar atât de respectabilă, deşi bunica era extrem de respectabilă. Camille refuzase întotdeauna cu fermitate să le însoţească în locuri în care era posibil să întâlnească alţi oameni într-un cadru social. În rarele ocazii în care o făcuse, ieşise pe furiş, de obicei cu Abby, cu un văl drapat peste borul bonetei şi tras peste faţă, pentru că cea mai mare teamă a ei era să nu fie recunoscută.

Astăzi însă nu se temea. Şi îşi jură să nu se mai teamă niciodată. Terminase cu vechea viaţă, şi dacă cineva o recunoştea şi alegea să o evite făţiş, atunci ea avea să facă la fel. Era timpul pentru o viaţă nouă şi cunoştinţe noi. Şi dacă mai trebuia să depăşească unele hopuri în această trecere de la o lume la alta, ei bine, atunci avea să lupte cu ele.

După ce se asigură că bunica plecase însoţită de Abby, se îmbrăcă cu una dintre cele mai severe şi mai conservatoare rochii de zi şi îşi luă şi o bonetă la fel. Se încălţă cu pantofi comozi, pentru că pantofiorii graţioşi pe care îi purta de obicei în zilele în care călătorea peste tot în trăsură erau inutili acum şi nu mai puteau fi purtaţi decât în casă. În cele din urmă, îşi luă mănuşile şi săculeţul de mână şi ieşi pe strada pavată, fără să aştepte un servitor care să-i deschidă uşa şi să i-o ţină, privind-o chiorâş pentru că ieşea singură sau poate chiar încercând s-o oprească sau să trimită un lacheu în urma ei. Când se văzu afară, se opri câteva minute, asaltată brusc de o groază vecină cu panica şi întrebându-se dacă nu era mai bine să fugă înapoi şi să se ascundă în întuneric şi siguranţă. În toată viaţa ei ieşise foarte rar din casă sau din grădina cu ziduri fără a fi însoţită de un membru al familiei sau de un servitor, adesea şi de unul, şi de altul. Dar zilele acelea se terminaseră, chiar dacă bunica nu era

de acord. Camille îşi îndreptă spatele, ridică bărbia şi păşi hotărâtă la vale, îndreptându-se spre Bath Abbey.

Însă adevărata ei destinaţie era o casă din Northumberland Place, lângă Guildhall[1] şi piaţă şi podul Pulteney Bridge, care se întindea grandios şi elegant peste râul Avon. Era o clădire care nu se deosebea cu nimic de numeroasele edificii în stil georgian care împânzeau oraşul, solide, dar plăcute la vedere, cu trei etaje, subsol şi mansardă, însă clădirea aceasta era formată de fapt din trei case unite într-una singură ca să adăpostească o instituţie.

Un orfelinat, ca să fim mai precişi.

Acolo îşi petrecuse copilăria Anna Snow, care devenise recent Lady Anastasia Westcott şi era acum ducesă de Netherby. Acolo fusese câţiva ani institutoare, după ce crescuse. De acolo fusese chemată la Londra de scrisoarea unui avocat. Şi tot la Londra se încrucişaseră drumurile lor, iar Anastasia fusese ridicată pe culmi care îi depăşeau cele mai frumoase vise, în timp ce Camille fusese cufundată în adâncurile îngrozitoarelor coşmaruri.

Contele de Riverdale fusese şi tatăl Anastasiei şi o dusese la orfelinat la o vârstă foarte fragedă, după moartea mamei ei. Fetiţa crescuse acolo, susţinută financiar, dar fără să ştie cine era. Nu îşi ştiuse nici măcar adevăratul nume. Fusese Anna Snow, pentru că Snow era numele de fată al mamei ei – deşi nu ştiuse nici asta. Pe de altă parte, Camille se născuse la trei ani după naşterea Anastasiei, şi fusese crescută pentru o viaţă plină de privilegii, bogăţie şi onoruri, alături de Harry şi Abigail, fratele şi sora ei mai mică. Nici unul dintre ei nu ştiuse nimic despre existenţa Anastasiei. Ei bine, mama ştiuse, dar îşi imaginase întotdeauna că fetiţa pe care o întreţinea tata în secret în orfelinatul din Bath era copilul din flori al unei amante. Adevărul ieşise la iveală de abia când se împliniseră câteva luni de la moartea lui.

---

[1] Casa Breslelor, clădire istorică din piatră construită între 1775 şi 1778 de Thomas Baldwin (n.tr.)

Şi ce adevăr catastrofal fusese!

Alice Snow, mama Anastasiei, fusese soţia legitimă a tatălui lor. Se căsătoriseră în secret la Bath, deşi ea îl părăsise după un an, când se îmbolnăvise, şi se întorsese în casa părinţilor ei de lângă Bristol, luând copilul cu ea. După un timp murise de ftizie, dar acest lucru se întâmplase de abia după patru luni de la ziua în care tata se căsătorise cu mama, o căsătorie bigamă şi ilegală. Şi pentru că această căsătorie era nulă şi neavenită, tot ce ţinea de ea era nelegitim. Harry îşi pierduse titlul pe care îl moştenise recent, mama îşi pierduse poziţia socială şi îşi reluase numele de fată – acum îşi spunea domnişoara Kingsley şi locuia cu unchiul Michael, fratele ei care era preot într-un vicariat de ţară din comitatul Dorset. Camille şi Abigail nu mai erau *Lady* Camille şi *Lady* Abigail. Fuseseră deposedaţi de tot ce era al lor. Vărul Alexander Westcott – un văr de-al doilea, de fapt – moştenise titlul şi proprietăţile care ţineau de titlu, în ciuda faptului că fusese sincer atunci când declarase că nu le voia pe nici una, iar tot ce mai rămânea îi revenise Anastasiei. Acest *tot ce mai rămânea* era uriaşa avere pe care o adunase tatăl ei după căsătoria bigamă cu mama. Tot aici erau incluse şi Hinsford Manor, casa de la ţară din Hampshire în care locuiseră întotdeauna atunci când nu veneau la Londra, şi Westcott House, reşedinţa lor londoneză.

Camille, Harry, Abigail şi mama lor nu mai rămăseseră cu nimic.

Ca o ultimă lovitură zdrobitoare, Camille îşi pierduse şi logodnicul. Vicontele Uxbury o vizitase chiar în ziua în care auzise veştile. Dar în loc să-i ofere simpatia şi sprijinul pe care le aştepta şi, în loc s-o conducă în grabă la altar, fluturând în mână o aprobare specială, el sugerase ca ea să trimită o notă la ziar prin care să anunţe anularea logodnei lor, ca să nu mai sufere şi ruşinea de a fi abandonată. Da, o lovitură zdrobitoare într-adevăr, deşi Camille nu vorbea niciodată despre asta. Chiar în momentul în care crezuse că nu putea coborî mai mult

şi nu putea suporta mai multă durere, se dovedise că putea, însă reuşise să ţină pentru ea măcar durerea.

Astfel că se ajunsese ca ea şi Abigail să trăiască tocmai în Bath pe cheltuiala bunicii lor, în timp ce mama se ofilea în Dorset şi Harry era în Portugalia sau Spania ca subofiţer, cu Regimentul 95 de Pedestraşi, cunoscut şi ca Puşcaşii, luptând cu forţele lui Napoleon Bonaparte. Bineînţeles că nu şi-ar fi putut permite să-şi plătească singur postul. Avery, ducele de Netherby, vărul lor prin alianţă şi tutorele lui Harry, o cumpărase în locul lui. Spre lauda lui, Harry nu îi îngăduise lui Avery să îl trimită la un regiment de cavalerie, mai prestigios şi mult mai costisitor, şi declarase răspicat că nu avea să-i permită lui Avery să îi plătească înaintările în grad.

În timp ce cobora dealul, Camille se întreba pentru a nu ştiu câta oară prin ce ironie a sorţii ajunsese chiar în locul în care crescuse Anastasia. Orfelinatul fusese ca un magnet de când ajunsese acolo, atrăgând-o în ciuda voinţei ei. Trecuse pe lângă el de două ori, împreună cu Abigail, şi în cele din urmă intrase – ignorând protestele lui Abigail – şi se prezentase intendentei, domnişoara Ford, care o condusese într-un tur al instituţiei, în timp ce Abby rămăsese afară fără însoţitoare. Fusese un chin dar şi o uşurare să vadă cu adevărat locul, să păşească pe duşumelele pe care Anastasia trebuie să fi păşit de mii de ori. Nu era o instituţie oribilă precum cele despre care auzise uneori. Clădirea era spaţioasă şi curată. Adulţii cu care se întâlni păreau îngrijiţi şi veseli. Copiii pe care îi văzu erau decent îmbrăcaţi, se purtau frumos şi păreau bine hrăniţi. Domnişoara Ford îi spuse că cei mai mulţi dintre ei erau finanţaţi îndestulător şi chiar generos de o rudă sau de un membru al familiei, deşi cei mai mulţi dintre aceşti adulţi preferau să rămână anonimi. Alţii erau susţinuţi de binefăcători locali.

Camille fu uimită să afle că unul dintre aceşti binefăcători era propria ei bunică, deşi nu întreţinea un copil anume. Dintr-un motiv ştiut numai de ea, făcuse recent o vizită şi fusese de acord să înzestreze şcoala cu

o bibliotecă mare şi destule cărţi ca să o umple. Camille nu ştia de ce simţise ea nevoia să facă asta, aşa cum nu înţelegea nici propria ei dorinţă de a vedea clădirea şi de a intra în ea. Cu siguranţă că bunica nu avea sentimente mai bune faţă de Anastasia decât avea Camille. De fapt, sentimentele ei trebuie să fi fost chiar mai rele. Pentru Camille era măcar o soră vitregă, la naiba, dar pentru bunica nu era nimic, în afară de dovada vizibilă a unei căsătorii care o privase pe propria ei fiică de identitatea care fusese în aparenţă a ei mai bine de douăzeci de ani. Dumnezeule, mama fusese Viola Westcott, contesă de Riverdale, toţi anii aceia, deşi de fapt singurul nume la care avea dreptul legal era Viola.

Astăzi, Camille se întorcea singură la orfelinat. Anna Snow fusese înlocuită de altă institutoare, dar domnişoara Ford menţionase în treacăt, în timpul primei ei vizite, că era posibil ca domnişoara Nunce să nu mai rămână mult acolo. Cu o impulsivitate care o uimise şi o alarmase, Camille sugerase că ar fi fost interesată să ocupe ea însăşi postul, dacă institutoarea demisiona. Poate că domnişoara Ford uitase sau poate că nu o luase în serios. Sau poate că se gândise că nu era potrivită pentru această poziţie. Oricum ar fi fost, nu o informase pe Camille atunci când domnişoara Nunce plecase cu adevărat. Fusese un noroc că bunica văzuse în ziarul din urmă cu o zi anunţul prin care se cerea o institutoare şi îl citise cu glas tare nepoatelor.

În timp ce se apropia de poalele dealului şi se îndrepta spre Northumberland Place, Camille se întreba ce naiba ştia ea despre meseria de institutoare. Mai ales, ce ştia despre necesităţile unui grup mare de copii de toate vârstele şi capacităţile şi de ambele sexe? Se încruntă, şi un cuplu tânăr care se apropia de ea pe trotuar se feri rapid din drumul ei, de parcă s-ar fi apropiat un căpcăun. Camille nici măcar nu observă.

De ce naiba mergea să se roage să fie lăsată să înveţe orfanii chiar în locul în care crescuse şi predase Anastasia? Simţea încă neplăcere, resentimente şi – da – chiar

ură față de fosta Anna Snow. Nu conta că știa că era nedreaptă - la urma urmei, nu era vina Anastasiei că tatăl lor se purtase atât de condamnabil, și ea suferise consecințele timp de douăzeci și cinci de ani, înainte de a descoperi adevărul despre propria persoană. Nu conta nici că Anastasia încercase să își îmbrățișeze frații nou descoperiți și să-i considere familia ei, oferindu-se de mai multe ori să împartă tot ce moștenise cu ei și să le permită surorilor ei vitrege să locuiască la Hinsford Manor cu mama lor, deși casa îi aparținea ei deja. De fapt, generozitatea ei o făcuse și mai greu de simpatizat. Cum îndrăznea să le ofere o porție din ceea ce fusese întotdeauna al lor de drept, de parcă le-ar fi făcut o mare și inestimabilă favoare? Și într-un fel chiar asta făcea.

Era o ostilitate complet irațională, desigur, dar emoțiile nestăpânite nu sunt adesea rezonabile. Și emoțiile ei erau încă nestăpânite, ca niște răni deschise care nici nu începuseră măcar să se vindece.

Care era atunci motivul exact al venirii ei aici? Rămase două minute pe trotuar, în fața ușilor principale ale orfelinatului, gândindu-se la această întrebare, de parcă nu se gândise la ea o zi și o noapte în care dormise cu intermitențe și veghease îndelung. Venise oare doar pentru că simțea nevoia de *a face* ceva cu viața ei? Dar nu existau oare alte lucruri mult mai potrivite pe care le-ar fi putut face în schimb? Și dacă trebuia să predea, nu existau poziții mai respectabile la care ar fi putut aspira? În Bath existau școli selecte pentru fete, și erau întotdeauna oameni care căutau guvernante din familii bune pentru fiicele lor. Dar nevoia ei de a veni aici în acea zi nu avea nimic de-a face de fapt cu dorința de a preda, nu? Era... Ei bine, ce era?

Nevoia de a se pune în locul Annei, pentru a vedea cum era? Ce gând îngrozitor! Dar dacă mai stătea mult acolo afară, avea să-și piardă curajul și să se târască înapoi pe deal, pierdută, învinsă, nefericită și îngrozitor de demnă de dispreț. În plus, nici nu era comod să stea acolo. Deși era iulie, și soarele strălucea, era dimineața,

iar ea stătea în umbra clădirii. Strada era ca o pâlnie prin care sufla un vânt tăios.

Făcu un pas înainte, apucă ciocanul greu de la uşă, ezită un singur moment, apoi îl lăsă să cadă. Poate că nu aveau s-o angajeze. Ce uşurare uriaşă ar fi fost!

Când se ridică din pat în dimineaţa aceea, Joel Cunningham se simţi în al nouălea cer. Soarele de iulie intră în camerele lui de îndată ce trase perdelele de la fiecare fereastră ca să-l primească, inundându-le de lumină şi căldură. Dar buna lui dispoziţie nu era provocată doar de perfecţiunea zilei de vară. În dimineaţa asta îşi luă timp să îşi aprecieze căminul. *Camerele* – la plural.

Muncise din greu în cei doisprezece ani care trecuseră de când părăsise orfelinatul, la vârsta de cincisprezece ani, şi închiriase una din cămăruţele de la ultimul etaj al unei case de pe Grove Street, chiar la apus de râul Avon. Găsise un loc de muncă în prăvălia unui măcelar şi luase parte la cursurile şcolii de artă. Binefăcătorul anonim care îi plătise întreţinerea la orfelinat în copilărie achitase şi notele de plată de la şcoala de artă şi îi oferise şi materialele şcolare de care avea neapărată nevoie, însă cu celelalte lucruri se descurcase singur. Continuase cu şcoala şi cu slujba, în timp ce lucra şi la tablourile lui ori de câte ori putea.

După ce îşi plătea chiria, trebuia să aleagă adesea între hrană şi materiale în plus pentru pictură, şi hrana nu era întotdeauna pe primul loc. Dar zilele acelea rămăseseră departe. Cu câţiva ani în urmă, într-o după-amiază, se întâmplase să se afle în curtea bisericii, lângă Pump Room, pictând un vagabond singur, care se cocoţase pe o bancă din apropiere şi împărţea o coajă de pâine cu porumbeii. Lui Joel îi plăcea să picteze oamenii pe care îi vedea în jurul lui pe străzi, şi unul dintre profesorii de la şcoala de artă îi spusese că avea un talent adevărat pentru acest tip de pictură. Nu îl văzu pe domnul aşezat alături până când nu vorbi. Rezultatul conversaţiei care urmă fu acela că primi însărcinarea

de a face portretul soţiei sale. Joel fusese îngrozit, pentru că se temea să nu dea greş, dar până la urmă totul ieşi bine. Nu încercă să o facă pe doamnă să pară mai tânără sau mai drăguţă decât era, dar atât soţul, cât şi soţia părură sincer încântaţi de ceea ce numeau realismul portretului. Îl arătară unor prieteni şi îl recomandară altora.

Rezultatul fu acela că primi alte şi alte comenzi, până când fu realmente potopit de cereri şi îşi dori ca ziua să aibă mai multe ore. Cu doi ani în urmă reuşise să părăsească slujba din prăvălie şi să-şi mărească onorariile. Cu puţin timp înainte le mărise din nou, dar nimeni nu se plânse că cerea prea mult. Era timpul să înceapă să caute un atelier în care să lucreze. Dar în ultima lună, familia care ocupa restul etajului de sus din casa în care îşi avea camera îşi anunţase plecarea, şi Joel îl întrebase pe proprietar dacă nu putea închiria tot etajul, care era complet mobilat. Acum se bucura de luxul unui atelier spaţios în care să lucreze, de o cameră de zi, de un dormitor, de o bucătărie în care lua şi masa şi de o spălătorie. I se părea un adevărat palat.

Fiindcă familia se mutase în dimineaţa zilei precedente, seara sărbătorise schimbarea norocului său invitând cinci prieteni, toţi bărbaţi, ca să vină şi să împartă cu el plăcinta cu carne pe care o cumpărase din prăvălia măcelarului, o prăjitură de la brutăria de lângă ea şi câteva sticle cu vin. Fusese o inaugurare veselă.

– Presupun că o să renunţi la orfelinat, spuse Marvin Silver, funcţionarul bancar de la etajul doi după ce toastă pentru ca Joel să aibă succes în continuare.

– Vrei să zici să nu mai predau acolo?

– Nu eşti plătit, nu? spuse Marvin. Şi se pare că ai nevoie de tot timpul ca să reuşeşti să faci ceea ce *eşti* plătit să faci – destul de bine plătit, din câte am auzit.

Joel oferea voluntar două după-amiezi pe săptămână orfelinatului, învăţându-i arta pe cei care doreau să facă mai mult decât le oferea institutoarea lor la orele de desen. De fapt, era impropriu să spună că *îi învăţa* arta

pe acei copii. El considera că rolul lui era mai mult acela de a-i inspira să își descopere și să își exprime viziunea artistică și talentul individual. De obicei, aștepta cu nerăbdare aceste după-amiezi. În ultimul timp însă nu mai fuseseră atât de plăcute, deși această stare nu avea nimic de-a face cu elevii sau cu viața lui tot mai aglomerată din afara zidurilor orfelinatului.

– Voi găsi întotdeauna timp ca să merg acolo, îl asigură el pe Marvin, și unul dintre ceilalți tovarăși îl bătu pe spate cu binevoitoare veselie.

– Și ce o să faci cu doamna Tull? îl întrebă acesta, ridicând din sprâncene. Te gândești să o muți aici, ca să-ți gătească și să-ți spele printre altele, Joel? În calitate de doamnă Cunningham, poate? Probabil că acum îți poți permite o soție.

Edwina Tull era o văduvă drăguță și amabilă, mai mare decât Joel cu opt ani. Se părea că ultimul ei soț o lăsase bine asigurată, deși în cei trei ani de când o cunoscuse Joel ajunsese să bănuiască că ea mai avea și alți prieteni în afară de el și accepta daruri – daruri monetare – de la ei așa cum primea și de la el. Faptul că era foarte posibil ca el să nu fie singurul ei prieten de gen masculin nu îl deranja în mod deosebit. De fapt, era destul de fericit că ea nu sugera niciodată că ar fi trebuit să-și oficializeze legătura. Era respectabilă, afectuoasă, discretă și îi oferea regulat companie feminină, conversație însuflețită și sex de calitate. Se mulțumea cu atât. Din nefericire, inima lui era dăruită de mult, și nu o mai recăpătase, chiar dacă obiectul devotamentului său se căsătorise cu puțin timp în urmă cu altcineva.

– Cred că o să mă bucur singur o vreme de reședința mea spațioasă, spuse el. În plus, cred că doamna Tull e mulțumită să fie independentă.

Prietenii lui terminară mâncarea și vinul și rămaseră până după miezul nopții. Era într-adevăr foarte bine să poți să primești oaspeți în camerele tale și să ai destule scaune pentru toți.

Acum se plimba tacticos prin camere şi prin atelier în lumina dimineţii şi se desfăta din nou cu gândul că tot spaţiul acesta era al lui. Ajunsese departe în doisprezece ani. Se opri în faţa şevaletului din atelier şi privi portretul pe care îl putuse lăsa agăţat de el. În afară de câteva tuşe finale, era gata să fie livrat. Era deosebit de mulţumit de el, pentru că îi făcuse probleme. Doamna Dance era o doamnă ofilită care nu fusese probabil niciodată drăguţă. Era curtenitoare şi amabilă, şi la început el se întrebase cum naiba putea s-o picteze pentru ca şi ea şi soţul ei să fie mulţumiţi. Se luptase câteva săptămâni cu această întrebare, în timp ce făcea schiţe şi discuta cu ea, şi descoperi că afabilitatea ei era caldă şi sinceră şi fusese câştigată cu greu – pierduse trei copii din şapte pe când erau mici şi încă unul înainte de a termina şcoala. Odată ce Joel şterse din descrierea ei cuvântul *insipidă*, ajunse să vadă că era o persoană cu adevărat încântătoare şi îi pictă portretul cu mare plăcere. Spera că prinsese destul de bine pe pânză ceea ce i se păruse esenţa ei, pentru ca şi alţii s-o vadă la fel.

Dar deşi îl mâncau degetele să ridice pensula şi să facă retuşurile acelea, trebuia să reziste. Stabilise cu domnişoara Ford să meargă la orfelinat devreme, pentru că după-amiază avea o întâlnire cu alt client şi nu reuşise să o reprogrameze. Dar nici măcar gândul de a merge devreme la şcoală nu îi întunecă dispoziţia, fiindcă toată şcoala avea să-i aparţină doar lui şi micului său grup pentru tot restul verii, dacă era norocos.

Cât timp domnişoara Nunce predase la orfelinat, Joel şi grupul său trebuiseră să se înghesuie într-o treime foarte strict calculată din sala de clasă – de fapt, ea o măsurase cu o sfoară lungă împrumutată de la Roger, portarul, şi însemnase hotarul cu cretă. Îşi înghesuiseră acolo şevaletele şi toate celelalte dichisuri necesare unei ore de artă, în timp ce ea îşi desfăşura lecţiile în spaţiul rămas. Raţionamentul ei fusese acela că el avea o treime dintre copii, în timp ce ea avea două treimi. Echipamentul necesar orelor de artă nu fusese luat în considerare.

Dar în ultima săptămână, domnişoara Nunce demisionase cu mari ifose, înainte de a fi scoasă afară cu forţa.

Joel nu fusese acolo cu ocazia respectivă, dar nu jelea după ea. Femeia aceea nu se sfia să-şi bage nasul şi în treimea rezervată lui, păşind cu grijă ca să nu şteargă linia de cretă, şi oferind verdictul ei cu privire la tablourile care erau pictate – şi verdictul acesta era invariabil defavorabil. Era o femeie pedantă, mohorâtă, care disprețuia vizibil orice copil, iar pe orfani în mod special. Părea să creadă că misiunea ei personală era să îi pregătească să fie umili şi servili şi să îşi cunoască locul – locul acela fiind ultima treaptă a scării sociale sau poate chiar undeva sub această ultimă treaptă. Uneori, el se gândise că ei îi era ciudă că trebuia să-i înveţe să citească, să scrie şi să socotească. Făcea tot ce îi stătea în puteri ca să le ucidă visurile, aspiraţiile, talentul şi imaginaţia, pentru că ea credea că toate erau nepotrivite cu situaţia lor de copii fără părinţi.

Plecase din şcoală după ce Mary Perkins fugise să o caute pe domnişoara Ford şi să îi spună că domnişoara Nunce îl bătea pe Jimmy Dale. Când ajunsese la faţa locului, domnişoara Ford îl găsise pe Jimmy la colţ, cu spatele la cameră, răsucindu-se din pricina posteriorului dureros. Se părea că domnişoara Nunce îl descoperise citind una dintre noile cărţi – din nefericire pentru el, era un volum mare şi greu – şi chicotind chiar din pricina a ceea ce citise în paginile ei. Îi luase cartea, îl pusese să se ridice în picioare şi să se aplece peste bancă, şi îl lovise de douăsprezece ori cu ea, înainte de a-l trimite la colţ, ca să se gândească la păcatele lui. Ţinea încă sus cartea şi perora în faţa clasei despre urmările dăunătoare ale folosirii neînţelepte şi uşuratice a timpului, când apăru domnişoara Ford. Văzând-o, domnişoara Nunce se întoarse şi o privi încruntată şi triumfătoare.

– Şi *asta*, spusese ea, este urmarea faptului că s-a permis să fie aduse *cărţi* în şcoală.

Cărţile, împreună cu o bibliotecă mare în care să fie aşezate, fuseseră donate cu puţin timp în urmă de o oarecare doamnă Kingsley, o locuitoare bogată şi stimată din Bath. Cu ocazia respectivă, domnişoara Nunce îşi manifestase pe faţă opoziţia. Cărţile nu făceau decât să le dea orfanilor idei, avertizase ea.

Domnişoara Ford traversă clasa îndreptându-se spre Jimmy, îl prinse de umeri şi îl întoarse, şi îl întrebă de ce citise în clasă. El spuse că îşi terminase exerciţiile de aritmetică şi nu voise să piardă timpul. Şi aşa era, pentru că exerciţiile erau gata şi toate erau corecte. Îl trimise din nou în bancă, după ce îşi scoase şalul şi îl împături într-un pătrat, ca să se poată aşeza pe el. Le ceru elevilor de serviciu să supravegheze clasa şi o invită pe domnişoara Nunce să iasă afară, spre dezamăgirea copiilor. Dacă ar fi fost acolo, Joel ar fi fost şi el dezamăgit. Dar incidentul nu s-ar fi întâmplat dacă ar fi fost el acolo. Nici un copil de la orfelinat nu era lovit, sub nici un motiv. Era una dintre regulile imutabile ale domnişoarei Ford.

După mai puţin de cincisprezece minute – copiii şi unii membri ai personalului care se găseau în alte părţi ale clădirii auziseră vocea ridicată a profesoarei alternând cu perioade de tăcere, care indicau probabil că vorbea domnişoara Ford – domnişoara Nunce ieşise din clădire, iar după ce făcu câţiva paşi, Roger ieşi în urma ei şi încuie uşa, probabil ca să nu se răzgândească.

Joel se bucurase, nu numai pentru că i se păruse dificil să lucreze cu ea, ci şi pentru că îi păsa de copii – de toţi copiii. Fusese şi foarte uşurat, pentru că domnişoara Nunce fusese succesoarea Annei Snow, care plecase cu câteva luni înainte, şi care fusese tot ce nu era ea. Anna aducea soarele în şcoală.

Anna era fata pe care o iubea, deşi încerca cu încăpăţânare să folosească timpul trecut ori de câte ori se gândea la sentimentele lui faţă de ea. Acum, ea era o doamnă căsătorită. Era ducesa de Netherby.

capitolul 2

Joel ajunse la şcoală, şi îndată grupul său de artişti – copii cu vârste între opt şi treisprezece ani – se cufundă în pictarea unei naturi moarte pe care o aranjase el pe masă. Foloseau culori pe bază de ulei pe pânză, o provocare dificilă pentru cei mai mulţi dintre ei. Începu să se plimbe tăcut prin cameră, observându-le eforturile şi încercând să nu-i demoralizeze şi să nu le întrerupă concentrarea. Totuşi, era nevoie de foarte puţin pentru ca Winifred Hamlin să şi-o piardă pe a ei. Mâna ei se ridică dintr-odată în aer, şi Joel oftă în sinea lui.

– Ceainicul pe care l-a desenat Olga e mai mic decât mărul, domnule Cunningham, spuse ea fără să mai aştepte permisiunea de a vorbi – aşa că de ce mai ridicase oare mâna?

Era adevărat. Olga pictase ceainicul cu o grijă meticuloasă, de parcă ar fi făcut o miniatură. Pe de altă parte, mărul ei era rotund, roşu, galben şi verde, strălucitor şi exuberant – de-a dreptul uriaş. De fapt, arăta mai frumos şi mai apetisant decât originalul, care stătea pe masa acoperită cu o faţă de masă din in, alături de un ceainic pântecos, o ceaşcă, o farfurioară şi o carte.

– Chiar aşa e, spuse el, punând mâna pe umărul lui Winifred. După ce va termina toată lumea, o vom întreba de ce e aşa. Îl vom întreba şi pe Paul de ce obiectele din desenul lui sunt în linie dreaptă şi nu se ating unul de celălalt. Şi Richard ne va spune de ce pe pânza lui obiectele sunt văzute de sus, de parcă şevaletul lui s-ar afla în tavan. Dacă ai terminat, Winifred, poţi să-ţi curăţi pensulele şi paleta şi să le aşezi în dulap. Nu adăugă că trebuia să le aşeze ordonat. Tot ce făcea ea era ordonat.

El văzu că în desenul lui Winifred toate proporţiile erau perfecte, iar obiectele erau poziţionate exact ca pe masă. Însă masa lipsea. Obiectele pluteau în spaţiu. Avea s-o întrebe mai târziu de ce era aşa.

Se auzi o bătaie în uşă şi câţiva dintre copii întoarseră capetele când se deschise. Alţii nu o făcură, dovedind o admirabilă concentrare la munca lor.

Domnişoara Ford păşi în cameră cu o tânără având o înfăţişare severă, îmbrăcată elegant, dar neatrăgător, în cafeniu şi brun din cap până-n picioare. O nouă institutoare? Deja? Joel simţi că i se înecau toate corăbiile. Părea la fel de lipsită de umor ca şi domnişoara Nunce, iar el sperase că va avea un răgaz, chiar dacă ar fi fost vorba de o institutoare *bună*, pentru că era mijlocul verii şi majoritatea şcolilor erau închise până în septembrie. Aceasta rămânea deschisă doar pentru că toţi copiii locuiau aici şi trebuiau să îşi ocupe cu ceva zilele lungi şi adesea fierbinţi, şi să se distreze cumva. Cel puţin asta era filosofia care o făcea să continue.

– Domnule Cunningham, spuse domnişoara Ford, pot să ţi-o prezint pe domnişoara Westcott? Doreşte să ocupe locul de institutoare, şi am convenit amândouă asupra unei perioade de probă de două săptămâni.

Toate capetele se întoarseră.

Westcott? Joel o privi cu atenţie pe noua institutoare.

Domnişoara Ford îi confirmă bănuielile.

– Domnişoara Westcott e sora ducesei de Netherby, explică ea. Trăieşte în prezent în Bath, cu bunica ei, doamna Kingsley.

– Soră *vitregă*, corectă femeia, lăsând impresia că, în ceea ce o privea, şi această relaţie era prea mult. Ce mai faceţi, domnule Cunningham?

Însemna că ea era domnişoara Westcott cea evazivă, nu? Joel o văzuse pe cealaltă – cea drăguţă. Anna fusese încântată când îşi descoperise în sfârşit familia, la vârsta de douăzeci şi cinci de ani, dar surorile ei vitrege îi dispreţuiseră dovezile de prietenie şi afecţiune. Spre marea nefericire a Annei, se mutaseră mai întâi de la Londra şi apoi din fosta lor casă de la ţară, şi îşi stabiliseră reşedinţa aici, în Bath. Ea îşi făcuse griji din cauza lor şi îi scrisese lui Joel, cerându-i să descopere unde locuiau şi dacă le mergea bine – cât de bine se putea atunci când

lumea lor se întorsese cu susul în jos. El descoperise cine era bunica lor şi o văzuse în câteva ocazii împreună cu cealaltă soră, intrând în Pump Room ca să se alăture lumii bune, care se întâlnea acolo zilnic ca să bea apă şi să bârfească puţin.

Reuşise de fapt să le fie prezentat, la o serată dată chiar de doamna Dance, al cărei portret se afla acum pe şevaletul din noul său atelier. Ea îl invitase să ia parte şi să îşi aducă şi unele dintre tablourile mai mici, ca să le arate invitaţilor, încercând cu amabilitate să-l ajute să câştige mai mulţi clienţi. Nu dăduse niciodată ochii cu cealaltă nepoată – până atunci. Presupusese că era o singuratică. Era cu siguranţă cea mai puţin frumoasă dintre ele – şi mai puţin frumoasă decât Anna. Părea şi încăpăţânată.

– Ce mai faceţi, domnişoară Westcott? spuse el.

Era înaltă şi cu oase mari, deşi silueta ei era bine proporţionată şi elegantă. Avea părul întunecat şi ochi albaştri frumoşi, un maxilar bine definit şi o bărbie foarte încăpăţânată. Trăsăturile accentuate nu permiteau să fie considerată drăguţă. Nu era însă nici urâtă. *Prezentabilă* ar fi fost un cuvânt bun pentru a o descrie. Arăta ca o femeie născută să comande. De fapt, arăta precum cineva care îşi trăise cea mai mare parte din viaţă ca *Lady* Camille Westcott, fiica cea mai mare a unui conte.

Îi fu antipatică din prima clipă.

– De abia aştept să lucrez cu dumneavoastră.

– I-am explicat, spuse domnişoara Ford, că dumneata vii de obicei de două ori pe săptămână, după-amiaza.

Domnişoara Westcott făcu exact ceea ce făcea adesea domnişoara Nunce, deşi în cameră nu mai exista o linie trasă cu creta. Se îndepărtă de uşă şi se plimbă printre şevalete, privind desenele peste umărul copiilor.

– Ceainicul desenat de Olga e mai mic decât mărul ei, domnişoară, o informă Winifred.

Domnişoara Westcott privi în urmă cu sprâncenele ridicate, de parcă nu i-ar fi venit să creadă că auzise cu urechile ei un copil care îndrăznise să i se adreseze fără

a fi întrebat. Apoi privi spre masa pe care fusese aranjată natura moartă şi spre desenul făcut de Olga, pe care îl analiză în voie. Joel simţi că începea să îi sară mustarul. Domnişoara Ford îşi încrucişă mâinile peste mijloc.

– Dar mărul ei pare bun de mâncat, spuse domnişoara Westcott, sau poate chiar prea bun de mâncat. Poate că Olga a văzut în el cel mai important obiect de pe masă. Aţi fost instruiţi să desenaţi obiectele aşa cum le vedeţi sau aşa cum le *simţiţi?*

Fără nici un motiv, Joel se simţi şi mai deranjat. Era posibil ca ea să fi *prins* ideea, să fi înţeles? Cumva, nu îşi dorea asta. Voia să simtă că antipatia lui era justificată. Dar simţea asta doar pentru că ea se purtase urât cu Anna? Sau pentru că arăta severă şi lipsită de umor, iar el nu voia ca ea să umble în voie printre copiii de aici? La ce se gândise oare domnişoara Ford când o primise?

– Domnul Cunningham nu ne spune vreodată cum să desenăm, domnişoară, îi spuse Richard Benyon. Ne lasă să lucrăm singuri. Ne spune că nu poate să ne înveţe să vedem lucrurile aşa cum dorim să le desenăm.

– Ah, spuse ea. Îţi mulţumesc. Şi ar fi trebuit să spui „nu ne spune niciodată" sau „nu ne-ar spune niciodată". Nu-ţi prea place să-ţi baţi capul cu regulile gramaticale, nu?

Faţa lui Richard se înveseli.

– Păi când le auzi chiar îţi vine să dai cu capul de ceva, nu-i aşa? spuse el, rânjind larg.

În ciuda acestui dialog, ea arăta la fel de severă şi de lipsită de umor atunci când se întoarse lângă domnişoara Ford. Avea un mers drept şi rigid, de parcă ar fi fost pusă să meargă cu o carte pe cap în copilărie.

– Vă cer iertare, domnule Cunningham, pentru că v-am întrerupt ora, spuse ea. Şi eu aştept cu nerăbdare să lucrez cu dumneavoastră.

Aşteptă ca ea să-i întindă mâna. Însă ea se mulţumi să încline graţios fruntea – ca o mare doamnă salutând un inferior? – şi ieşi din clasă împreună cu domnişoara Ford, care îi zâmbi înainte de a închide uşa.

Încruntându-se la uşa închisă, el se întrebă despre ce naiba era vorba. Cum Dumnezeu îi trecuse prin minte, să ceară tocmai postul de institutoare de aici? Chiar în şcoala în care predase Anna. În orfelinatul în care crescuse Anna. Respinsese afecţiunea oferită de Anna. Totuşi, de ce alesese să vină *aici?*

– I-a plăcut desenul făcut de Olga, Winny, spuse Richard, şi scoase limba şi încrucişă ochii atunci când Joel se întoarse cu spatele.

– Şi ţi-a corectat exprimarea, Richard, i-o întoarse Winifred, strâmbându-şi faţa până îi vibră capul.

– Dacă îţi rămân ochii aşa, băiete, spuse Joel, o să oboseşti uitându-te la vârful nasului tot restul vieţii. Şi dacă tu o să continui să faci aşa, Winifred, o să ai faţa plină de riduri şi o să ţi se bâţâie într-una capul înainte să ajungi la douăzeci de ani. Mai aveţi cu toţii cinci minute ca să terminaţi desenele şi apoi vom trece la discutarea lor.

Aceasta era întotdeauna o parte importantă a lecţiei, pentru că voia ca elevii să se uite la desenele celor din jur, nu pentru a le clasifica de la cel mai bun la cel mai rău, ci pentru a înţelege că fiecare vedea subiectul într-un mod total diferit de ceilalţi. Nu neapărat inferior, nu neapărat superior, doar diferit.

Ea era sora Annei. Nu, trebuia să se corecteze – sora *vitregă*. Dar cum putea exista o relaţie atât de apropiată între cele două femei? Anna era doar graţie şi lumină, căldură şi zâmbet. Domnişoara Camille Westcott era... diferită.

Nu inferioară? Nu superioară? Doar diferită?

Bunica şi Abigail se întorseseră de la plimbare înainte să ajungă Camille acasă, roşie şi fără suflare din cauza soarelui, a vântului şi a dealului abrupt. Ieşiră amândouă din salon, se opriră în capul scării şi o priviră cu ceea ce părea un amestec de consternare şi uşurare.

– Camille? întrebă bunica ei. Unde ai fost? De ce nu ai aşteptat trăsura şi pe una dintre noi să te însoţească?

Nu ai luat nici măcar o servitoare. Nu este deloc stilul tău.

Cu siguranţă că nu ar fi fost ceva obişnuit pentru Lady Camille Westcott. Bunica nu părea să înţeleagă că totul se schimbase.

– Mi-am luat o slujbă, le spuse, fără să încerce măcar să coboare vocea ca să nu o audă servitorii. Oricum aveau să afle destul de curând. Şi amăgirea aceasta că mai erau de neam mare şi acum trebuia să înceteze.

– *Ce?* Bunica îşi duse mâna la gât.

– Oh, Cam, strigă Abigail, alergând pe scări, cu mâinile întinse. Ce ai făcut? Ce fel de slujbă?

– Nu la şcoală, desigur, spuse bunica ei. Oh, am ştiut de cum am citit tare anunţul din ziarul de ieri că ar fi trebuit să-mi muşc limba şi să arunc ziarul pe foc. Nu la şcoala orfelinatului, nu, Camille?

După ce se întorsese din acea primă vizită la orfelinat, Camille menţionase că îi spusese domnişoarei Ford că era interesată de postul de institutoare, dacă devenea vreodată disponibil. Bunica ei fusese îngrozită.

– Am fost acolo şi am vorbit cu domnişoara Ford, spuse Camille. Ea a fost de acord să mă accepte ca institutoare. Nu adăugă că intendenta se îndoise de calificările şi de lipsa ei de experienţă şi fusese de acord în cele din urmă să îi acorde o perioadă de probă de două săptămâni, fără să garanteze însă că îi va oferi o slujbă permanentă la sfârşit.

Se aşezară toate trei în salon şi timp de o jumătate de oră bunica ei şi Abigail argumentară şi se dădură bine pe lângă ea, o linguşiră şi ajunseră chiar să verse lacrimi.

– Nu trebuie să lucrezi ca să îţi câştigi traiul, Camille, argumentă bunica ei. V-am oferit o alocaţie la amândouă când aţi venit prima dată aici, iar tu ai refuzat. Acum trebuie să insist să accepţi şi să îţi reiei modul de viaţă cu care ai fost obişnuită. Vieţile voastre s-au schimbat, bineînţeles, dar nu aveţi nici un motiv care să vă facă să credeţi că au fost total distruse. Mama voastră a fost

foarte respectată fiindcă era o Kingsley, iar tu şi Abigail aveţi o descendenţă impecabilă, Camille. Sunteţi amândouă tinere, educate şi frumoase. Sunteţi nepoatele mele. Eu sunt foarte respectată în societatea din Bath şi am şi o oarecare influenţă, să ştiţi. Rudele tatălui vostru nu v-au întors nici ele spatele. Dimpotrivă, v-au scris toţi şi unii de mai multe ori. Aveţi toate motivele să credeţi că veţi putea încheia amândouă căsătorii foarte decente, chiar dacă trebuie să ţintiţi puţin mai jos de rangurile nobiliare. Nu doar că nu eşti silită să lucrezi, Camille – s-ar putea chiar să-ţi faci rău singură dacă lucrezi. S-ar putea să nu mai fii acceptată drept ceea ce eşti.

– Şi ce sunt, bunico? întrebă Camille. Recunoştea sincer că ea nu era în stare să răspundă acestei întrebări, chiar dacă şi-o punea de câteva luni bune. Se părea că nici bunica ei nu putea răspunde sau poate că îşi dăduse seama că nu avea rost să se mai certe cu nepoata pe care o numise întotdeauna încăpăţânata, chiar când era un copil. Se ridică în picioare şi ieşi din cameră, clătinând din cap, frustrată în mod vădit.

Şi bineînţeles că o făcu pe Camille să se simtă vinovată. Poate că bunica avea dreptate. Poate că vieţile lor – a ei şi a lui Abigail – s-ar fi putut aşeza într-un tipar care să semene cu ceea ce fusese, dacă s-ar fi dat la o parte şi le-ar fi permis membrilor familiei să le netezească drumul spre un nivel social în care s-ar fi potrivit şi unde ar fi găsit soţi care le-ar fi apreciat educaţia şi nu s-ar fi gândit prea mult la naşterea lor. Poate că Abby ar fi fost fericită cu soluţia asta. Şi Camille ar fi trebuit să fie. Care era alternativa, la urma urmei?

Dar nu putea accepta o umbră palidă a existenţei ei anterioare. Dumnezeule mare, ea fusese Lady Camille Westcott, fiica unui conte. Se mişcase liberă în cercurile cele mai rafinate ale înaltei societăţi. Fusese logodită cu foarte chipeşul şi foarte eligibilul viconte Uxbury. Oh, nu, ea *nu* avea să se mulţumească cu orice. Prefera să predea într-un orfelinat.

Dintr-odată, își dădu seama că tăcerea din cameră devenise copleșitoare, chiar dacă nu era singură. Dar dacă ar fi fost singură, tăcerea nu ar fi fost așa, nu?

– Cam, spuse Abigail, ținând la piept o pernă moale, de ce orfelinatul? De ce te atrage atât de mult? Sunt de acord că e timpul să ne purtăm mai frumos cu Anastasia. Credeam că am fost amândouă de acord cu asta, după ce ne-a vizitat împreună cu Avery, la întoarcerea din voiajul lor de nuntă. Cred că ar trebui să-i scriem din când în când și să întindem cumva ramura de măslin. La urma urmei, ea e soția lui Avery și cumnată cu Jessica, și nimic din cele întâmplate nu e din vina ei. Face parte din familie, fie că ne place, fie că nu. Dar cum ai ajuns atât de fascinată de locul acela oribil în care a crescut ea?

Avery, ducele de Netherby, nu era la drept vorbind un membru al familiei lor – adică un membru al familiei tatălui lor. Mătușa Louise, sora tatălui lor, se căsătorise cu tatăl lui Avery, și o avuseseră pe Jessica, care era desigur verișoara lor primară. Abigail și Jessica, care era cu un an mai mică decât ea, fuseseră întotdeauna prietene apropiate și își scriau încă frecvent. Totuși, ea nu era singura corespondentă. Scrisorile soseau întruna în casă, adresate ambelor fete. Odinioară, într-o altă viață, citirea scrisorilor și scrierea răspunsurilor constituiau activități zilnice pentru Camille, așa cum era pentru orice lady din înalta societate. Acum citea scrisorile, dar nu mai răspundea la nici una.

Mama ei îi scria cât de ocupată era la vicariatul în care locuia cu unchiul Michael, și la biserică, și în sat. Scrisorile ei erau pline de noutăți vesele dintr-o viață plină și fericită. Camille nu putea suporta să răspundă pe un ton asemănător. Prin urmare, se mulțumea să îi transmită dragostea ei prin Abby.

Rarele scrisori de la fratele lor erau dezamăgitor de scurte – dar la ce te puteai aștepta de la un bărbat, și încă de la unul tânăr? Erau vești voioase despre înaintarea regimentului în Portugalia și chiar în Spania,

în căutarea evazivilor francezi, în timp ce evazivii francezi îi căutau pe ei. Era într-adevăr un joc splendid şi o mare glumă. Era înconjurat de prieteni, de colegi loiali şi amuzanţi, şi se distra cum nu se mai distrase niciodată. Era deja următorul de pe lista de promovare, de la stegar la locotenent, şi nu se îndoia că avea să fie promovat înainte să vină toamna, deşi trebuia să mai aştepte ca să se ivească un loc disponibil.

Camille ştia că ofiţerii îşi dobândeau mult mai repede promovările dacă îşi permiteau să le cumpere. Harry nu îşi permitea. Ştia şi în ce fel se iveau locurile disponibile, iar stomacul i se strângea. Cineva trebuia să moară pentru ca Harry să poată deveni locotenent. Trebuiau să moară mai mulţi, de fapt, pentru că mai întâi veneau cei care îşi permiteau să plătească. Oricum, dacă Harry era aproape de înaintare, însemna că bărbaţii mureau cu zecile. Şi asta însemna că măcar ocazional regimentul prindea din urmă francezii, sau francezii îi prindeau pe ei. Şi cel puţin ocazional erau încăierări şi chiar bătălii importante. Şi totuşi, totul era o asemenea glumă, un asemenea picnic. Camille nu putea suporta să răspundă pe acelaşi ton frivol. O punea pe Abby să îi transmită dragostea ei.

Şi mai erau şi scrisorile de care amintise bunica ei, de la oameni care făceau odinioară parte din familie şi mai erau încă rude, în sensul strict tehnic al cuvântului. Era familia tatălui ei, inclusiv contesa văduvă de Riverdale, mama tatălui lor; şi mătuşa Matilda, sora lui necăsătorită. Văduva i se păruse întotdeauna lui Camille foarte sănătoasă, însă mătuşa Matilda alesese să creadă altfel şi uneori părea hotărâtă să se agite şi să se îngrijoreze, împingând-o mai repede spre mormânt. Şi mai era mătuşa Louise, ducesa văduvă de Netherby, căreia îi plăcea să se considere şefa familiei, deşi era mijlocia dintre cele trei surori. Şi verişoara Jessica, fiica ei, prietena specială a lui Abby, sora vitregă a lui Avery. Şi mai erau şi scrisori de la mătuşa Mildred, cea mai mică dintre surorile tatălui ei, şi de la unchiul Thomas - Lord şi Lady Molenor.

De fapt, singurele rude care nu scriau erau cei trei fii ai lor, care erau încă la şcoală şi se pare că nu scriau nimănui, numai tatălui lor când aveau nevoie de bani. Toţi ceilalţi scriau cu veselia implacabilă a unor vieţi fericite.

Chiar şi vărul Alexander, noul conte de Riverdale, scrisese o misivă scurtă formată din amabilităţi curtenitoare şi întrebări politicoase referitoare la sănătatea şi fericirea lor. Semnase scrisoarea simplu cu *vărul Alexander*, fără să facă nici o aluzie la titlul pe care îl pierduse recent Harry în favoarea lui. Mama lui, verişoara Althea Westcott, şi sora lui, verişoara Elizabeth, văduva Lady Overfield, scriseseră şi ele scrisori amabile şi vesele, deşi nu aveau o temă anume.

Toată lumea scria scrisori vesele. Nimeni nu scria vreun adevăr semnificativ. De parcă negarea ar fi putut elimina realitatea. De parcă, dacă ai fi păşit în vârful degetelor în jurul unui dezastru, l-ai fi putut lăsa nederanjat pentru totdeauna. Camille simţea că fosta ei familie era foarte jenată. Nu era vorba despre ostilitate sau respingere, doar de... jenă. Nu răspunse la nici una dintre scrisorile lor. Le trimise mulţumiri prin Abby.

Nu primiră scrisori de la nici o persoană din afara familiei. De la nici una dintre numeroasele domnişoare care fuseseră cândva prietenele ei.

Şi nici una de la vicontele Uxbury. Ei bine, *asta* fusese o surpriză.

Abigail abandonă perna şi se ridică, îndreptându-se spre fereastră ca să se uite afară. Camille îşi dădu seama că tăcerea dura de mult timp. Sora ei o întrebase de ce era atât de fascinată de locul în care crescuse Anastasia.

– Nu ştiu, Abby, spuse ea oftând. Cred că sunt diferite moduri de a înfrunta schimbarea care ne-a afectat vieţile în ultimele luni. Poţi să accepţi şi să mergi înainte, încercând să trăieşti o viaţă cât se poate de asemănătoare vieţii dinainte. Poţi să negi realitatea şi să trăieşti în continuare nepăsător. Poţi să te ascunzi şi să îţi închizi mintea faţă de ceea ce s-a întâmplat – şi asta

am făcut eu până astăzi. Sau poți să faci un pas înainte și să explorezi noua realitate, să încerci să o înțelegi, să te străduiești să iei viața de la capăt, de parcă te-ai fi născut din nou, să încerci să... Ah, nu știu cum să îți explic. Știu doar că trebuie *să fac* ceva, dacă nu vreau să înnebunesc. Și asta înseamnă cumva să mă întorc la început sau mai înainte de început, la ceea ce s-a întâmplat înainte de nașterea mea. De ce a făcut-o, Abby? De ce s-a căsătorit cu mama când era deja căsătorit cu altcineva?

Abigail se întoarse de la fereastră și își privi sora cu ochi chinuiți. Nu îi oferi nici un răspuns.

– Dar bineînțeles că e evident, spuse Camille. În zilele acelea era risipitor și nu avea bani, iar bunicul nostru trăia încă și îi tăiase fondurile, dar îi promisese să i le redea dacă încheia o căsătorie avantajoasă. Și bunicul Kingsley era dornic să o căsătorească pe mama cu un viitor conte și i-a oferit o zestre irezistibilă. Cred că tata s-a confruntat cu o dilemă urâtă atunci când prima lui soție, *adevărata* lui soție, a murit și i-a lăsat-o pe Anastasia. Ceea ce a făcut a fost odios pentru toți cei implicați, inclusiv copiii lui care nu se născuseră încă – noi. Dacă ar fi recunoscut atunci adevărul, poate că s-ar fi putut căsători din nou cu mama și ar fi putut să o crească pe fiica lui ca fiind a lor și ne-am fi putut naște și noi într-o căsătorie legală. Cât de diferite ar fi fost viețile tuturor acum, dacă ar fi făcut asta. De ce nu a făcut-o?

– Poate că s-ar fi ivit dificultăți legale, dacă ar fi mărturisit că era bigam, spuse Abigail. Ar fi existat oare? Bigamia e o crimă? Oare titlul l-ar fi apărat de pedeapsă? Oh, nu știu nimic despre asemenea lucruri. Poate că era prea stânjenit ca să recunoască adevărul. Dar acum totul e istorie. Nu o putem schimba dacă ne chinuim sau ne imaginăm cât de diferit ar fi putut fi totul. De ce trebuie să mergi la orfelinat, Cam? Încerci să... te *pedepsești* pentru faptul că ea a crescut acolo, când la drept vorbind ar fi trebuit să crească alături de noi?

Camille ridică din umeri.

– Nu îmi pot explica nici mie însămi mai clar decât am făcut-o. Ştiu doar că trebuie să încerc, şi mă simt deja mai bine pentru că am fost acolo, deşi ştiu că te-am supărat pe tine şi pe bunica. Mă simt... înviorată.

– Dar cum vei putea să predai? De unde vei începe? Noi am avut guvernantă, Cam. Nu am mers niciodată la şcoală.

– Domnişoara Ford mi-a dat o copie a programei şcolare pe care să o folosesc ca ghid şi mi-a vorbit despre ea şi despre copiii care iau parte la ore. Sunt mai mult de douăzeci şi au vârste cuprinse între cinci şi treisprezece ani. Pot s-o fac. De fapt, perspectiva o îngrozea – şi da, o înviora. Nu minţise în privinţa asta. Şi îndatoririle vor fi mai uşoare luna următoare. E vară şi va trebui să fac multe lucruri distractive cu elevii şi să-i scot cât de des pot din orfelinat.

– Oh, Cam, spuse Abigail.

– Nu mi se pare un loc apăsător, îi spuse Camille. Este şi un profesor de artă care vine de două ori pe săptămână după-amiaza, ca să-i înveţe pe cei interesaţi – domnul Cunningham. Era acolo dimineaţă, deşi se pare că nu e ceva obişnuit. Am văzut desenele unor copii şi am observat că le permite să îşi folosească imaginaţia atunci când interpretează un subiect.

– Oh, eu l-am cunoscut pe domnul Cunningham, spuse Abigail, aşezându-se din nou. Era la serata doamnei Dance atunci când am fost şi eu cu bunica. Îţi aminteşti? Cred că picta portretul doamnei Dance. Poate că încă îl mai pictează. Adusese două portrete terminate ca să le arate invitaţilor, şi erau minunate. Are cu adevărat talent. Era şi destul de chipeş.

Camille nu era sigură că ar fi spus asta despre el. Era înalt – mai înalt decât ea, în orice caz – şi solid, deşi avea o siluetă frumoasă, bărbătească. Faţa lui era mai degrabă plăcută decât frumoasă, considera ea. Părul lui întunecat era tuns, dar nu într-unul din stilurile la modă, ca stilul Brutus de exemplu. Ochii lui erau inteligenţi şi avea o gură şi o bărbie ferme, sugerând o anumită tărie

de caracter şi voinţă. Observase şi că haina lui, deşi nu era prost croită, nu era nici modernă şi arăta oarecum neglijent. Cizmele lui nu străluceau, şi ea ghicise că asta nu se datora faptului că nu erau lustruite, ci aceluia că erau tocite şi vechi. Era un bărbat căruia nu părea să îi pese de înfăţişarea lui, foarte diferit de domnii printre care se învârtise ea până în urmă cu câteva luni. Dacă ar fi trecut pe lângă el pe stradă, nu s-ar fi uitat a doua oară la el - de fapt, nu s-ar fi uitat nici prima oară. Dar în timpul minutelor în care fusese silită să stea în tovărăşia lui, fusese conştientă de aura de energie neobosită şi masculinitate brută care îl învăluia, iar observaţia aceasta îi produse un uşor şoc. Nu îi stătea în fire să observe aşa ceva.

– Presupun, spuse ea, impresionată de un gând neaşteptat, că dacă predă acolo de ceva timp, trebuie să o cunoască pe Anastasia.

De asta simţise o oarecare ostilitate în manierele lui? Îi era ciudă pentru că avea să ia locul Anastasiei în şcoală? Dar bineînţeles că o cunoştea pe Anastasia – domnişoara Ford o prezentase ca fiind sora ei, nu? Şi ea o corectase pe domnişoara Ford, afirmând că era sora *vitregă* a Anastasiei.

– Pot să te conving să nu te întorci acolo, Cam? spuse Abigail. Bunica o să mă ducă la un concert la Upper Assembly Rooms[1] mâine-seară. Acolo vor fi oameni care nu vin la Pump Room dimineaţa devreme. Vino cu noi! Cei mai mulţi sunt politicoşi cu mine. Nimeni nu s-a cutremurat îngrozit aflând cine eram. Nimeni nu m-a tratat ca pe o leproasă. Şi nu toţi locuitorii oraşului Bath sunt în vârstă. Ne vom face cu siguranţă câteva prietene de vârsta noastră, în timp şi cu puţin efort. Poate chiar... Ei bine... Zâmbi şi se uită în altă parte.

---

[1] *Saloanele de Sus*, un set de saloane elegante, construite de arhitectul John Wood şi aflate în centrul istoric al oraşului Bath; în epoca georgiană erau foarte frecventate de înalta societate şi folosite pentru baluri, jocuri de cărţi sau pentru a lua ceaiul în oraş. (n.tr.)

Dar dintre toate presupusele prietene ale bunicii, numai doamna Dance o invitase pe Abby în casa ei. Şi nu existase nici o tânără lady care să o abordeze prietenește. Şi nici posibili pretendenţi. Oh, biata Abby!

– Nu o să mă faci să mă răzgândesc şi să nu merg la şcoală luni şi în fiecare zi după aceea, Abby. Vreau să merg. Vreau cu adevărat.

Ochii surorii ei se umplură de lacrimi.

– Cam, spuse ea aproape în şoaptă, nu aştepţi uneori să te trezeşti şi să afli că totul a fost un vis oribil? Sau cel puţin *să speri* să te trezeşti?

– Nu mai aştept. Camille se ridică şi se aşeză alături de sora ei, strângând-o în braţe. Viaţa ne-a lovit cu pumnul în faţă, Abby, şi eu am de gând să-i întorc lovitura. Cu forţă. O să predau la şcoala orfelinatului. *Asta* o să le arate tuturor că nu mă las.

Abigail aproape că se înecă cu un suspin care deveni chicotit. Camille râse cu ea şi se simţi veselă pentru prima dată de... de când? Parcă dintotdeauna.

capitolul 3

În miercurea următoare, Joel se apropie de şcoală cu paşi şovăielnici – ca un elev fără tragere de inimă, se gândi el dezgustat. Noua institutoare avea să fie acolo – sora vitregă scrobită şi arogantă a Annei. Nu aştepta deloc să împartă clasa cu ea. Însă orice speranţă că ea sau domnişoara Ford s-ar fi putut răzgândi de săptămâna trecută până acum fu anihilată de cum deschise uşa clasei şi văzu că ea şi copiii se aflau deja acolo, deşi era sigur că pauza de prânz nu se terminase încă. Se opri dintr-odată în prag, ţinând încă mânerul de la uşă. Ce naiba?

Şevaletele pentru ora lui fuseseră deja scoase, cu scaunele aşezate ordonat în faţa lor. Materialele pentru desen erau deja frumos aranjate pe masă. Şevaletele ocupau două treimi bune din cameră. În cealaltă treime,

băncile fuseseră aranjate pe două rânduri şi lipite una de alta, faţă în faţă, ca să facă o masă lungă, care era acoperită cu o mare harababură de... lucruri. Copiii erau adunaţi în jurul mesei, îmbujoraţi şi înflăcăraţi şi puţin zburliţi. Domnişoara Westcott – era chiar ea? – stătea în mijlocul lor, rostind ordine ca un sergent în armată, arătând cu o riglă de lemn spre mormanul de lucruri, apoi spre diverşi copii şi iar spre lucruri. Toţi elevii păreau să sară la ordinele ei ca nişte recruţi zeloşi, chiar şi cei mai mari, cărora le plăcea adesea să se poarte de parcă viaţa ar fi fost prea greu de suportat şi nu merita deranjul. Doi copii de cinci ani săreau în sus şi în jos cu nestăpânită exuberanţă.

Ea purta o rochie de un cafeniu sever, închisă până la gât şi cu mâneci lungi, deşi era suflecată până la coate. Părul ei fusese strâns sever ca să se potrivească cu rochia, dar severitatea fusese subminată în timpul zilei şi o şuviţă atârna liberă pe gât în timp ce alte şuviţe scăpate păreau să fi fost îndesate la întâmplare înapoi în coc. Obrajii şi chiar nasul ei erau puţin roşii şi străluceau. Avea o cută între sprâncene şi buzele îi erau strânse într-o linie subţire, atunci când nu dădea ordine.

Ridică privirea şi îl zări.

– Bună ziua, domnule Cunningham, spuse ea, de parcă ar fi rostit o provocare. Sper că am aranjat totul pe placul dumneavoastră. Copiii, artiştii în devenire, pot merge la lecţia lor.

Şi grupul său – bănuiala lui era că unii optaseră pentru lecţiile de pictură doar ca să evite alternativa academică din cealaltă parte a clasei – se îndreptă spre el destul de supus, dar fără entuziasmul obişnuit.

– Azi-dimineaţă am fost la piaţă, domnule Cunningham, îi spuse Winifred Hamlin, şi ne-am uitat la toate mărfurile de pe toate tarabele şi am notat preţurile.

– Dar nu a fost atât de uşor cum pare, sir, o întrerupse Mary Perkins, pentru că unele lucruri sunt la bucată, iar altele sunt la suta de grame sau la jumătate de kilogram sau la kilogram, şi unele sunt la duzină sau

la jumătate de duzină. A trebuit să ne uităm cu atenţie ca să înţelegem ce înseamnă preţurile.

– Doamna de la taraba cu dulciuri ne-a dat câte o caramea la fiecare, adăugă Jimmy Dale, cu vocea ascuţită din cauza agitaţiei.

Tommy Yarrow îl întrerupse:

– Şi nu a vrut să ia bani pentru ele de la domnişoara Westcott.

Mary chicoti.

– Domnişoara Westcott a spus că am face bine să promitem că vom mânca prânzul, fiindcă nu voia necazuri cu bucătăreasa.

– O doamnă ne dă o panglică care era puţin roasă, spuse Richard, şi un bărbat ne dă nişte mărgele care era ciobite. Altă doamnă a vrut să ne dea o varză stricată, dar domnişoara Westcott a spus vă mulţumesc, dar nu, mulţumesc – pentru că trebuie să fim întotdeauna politicoşi, orice ar fi. Cizmarul ne dă nişte bucăţele de piele de pantofi pe care nu le putea folosi. Domnişoara Westcott a adus nişte lucruri de la dânsa de acasă, iar infirmiera ne-a lăsat să luăm nişte ace şi alte lucruri din trusa ei care sunt puţin cam prea vechi pentru a fi folosite, iar bucătăreasa ne dă nişte linguri şi furculiţe îndoite pe care le ţinea pentru zile grele.

– Dar le vrea înapoi, Richard, îi aminti Winifred.

– Verbul *dă* devine *a dat* la timpul trecut, Richard, spuse sever domnişoara Westcott din cealaltă parte a camerei. Şi mărgelele *erau* ciobite – la plural.

– Mâine ne vom juca de-a prăvălia, ţipă Olga peste tumultul general.

Joel ridică ambele mâini, cu palmele în sus, dar nu obţinu nici un rezultat.

– Vom fi cu rândul negustori, spuse Winifred, câte doi o dată. Toţi ceilalţi vor fi cumpărători cu o listă. Iar negustorii vor aduce tot ce este pe listă şi vor calcula preţul total, iar clientul va trebui să-l calculeze şi el ca să vadă dacă sumele coincid. Şi...

– Iar cei mici care nu ştiu să calculeze bine vor merge împreună cu alţii mai mari care ştiu, adăugă Mary.

– Corect, spuse ferm Joel. Se pare că vânzătorii de la piaţă vor avea nevoie de o după-amiază liniştită ca să-şi revină după vizita voastră. Şi voi veţi avea nevoie de o după-amiază liniştită, dacă nu vreţi să spargeţi urechile mele şi urechile institutoarei voastre şi dacă vreţi să desenaţi un tablou strălucit, care să uimească lumea artistică. Staţi jos şi vom discuta despre ceea ce veţi desena astăzi.

Ochii lui întâlniră privirea domnişoarei Westcott, în timp ce copiii se aşezau şi o perioadă de pace şi ordine se instaura în sală. Ea îl privi arţăgoasă, cu buzele strânse, de parcă l-ar fi provocat să se plângă de lipsa de importanţă a ieşirii de dimineaţă şi de haosul organizat din clasă. Dar adevărul era că *era* organizat. Nu exista nici o îndoială că ea controla copiii, oricât de agitaţi ar fi fost. Şi oricât de greu i-ar fi fost să recunoască, trebuia să admită că găsise o cale minunată de a ţine o lecţie de matematică şi de viaţă în acelaşi timp. Copiii crezuseră că totul era un joc.

Sperase atât de mult ca ea să dea greş repede şi într-un mod ireparabil. Gândindu-se la asta, îşi dădu seama că fusese urât din partea lui. Şi ştiu dintr-odată de cine îi amintise săptămâna trecută. De o amazoană. O femeie războinică, lipsită de orice feminitate delicată. Şi după ce se gândi la această comparaţie defavorabilă şi se convinse că era foarte potrivită, se simţi mai bine şi se concentră asupra lecţiei.

Trecură două ore, timp în care fu mai mult sau mai puţin absorbit de eforturile artistice ale elevilor săi, care lucrau la un proiect imaginar – peisajul sau casa visurilor lor – după ce discutaseră întâi unele posibilităţi. El îi asigurase că nu era obligatoriu să predomine realitatea. Dacă iarba din peisajul visurilor lor era roz, atunci aşa să fie. Îi ajută pe câţiva dintre ei să îşi clarifice imaginile mentale şi pe alţii să amestece culorile sau umbrele pe care le voiau, dar nu le puteau produce singuri.

Inevitabil, iarba din faţa căsuţei cenuşii şi pătrate ca o lădiţă a lui Winifred era roz – singura concesie pe care părea să o fi făcut imaginaţiei. Îl învăţă pe Paul cum să folosească pensula ca să deseneze o apă rece şi învolburată în locul lacului tradiţional şi albastru precum cerul din faţa conacului său în formă de ceapă.

Şi observă că prăvălia de mâine se organiza pe bănci, în partea cealaltă a camerei, şi căpăta cartonaşe pe care erau notate îndrăzneţ, cu cel mai frumos scris al fiecăruia, preţurile şi numărul sau cantitatea de marfă care se putea cumpăra cu preţul respectiv. Observă că lădiţa pe care scria „bani" se umplea cu cartonaşe pătrate numite „bancnote" pe care era scrisă mare valoarea – foarte limpede. Mâine, explică domnişoara Westcott de parcă s-ar fi adresat unui regiment recalcitrant, toţi cumpărătorii vor primi câte o sumă stabilită de bani de hârtie, iar restul va rămânea în cutia cu bani, pentru ca vânzătorii să poată da rest. Nimeni nu avea voie să cheltuiască mai mulţi bani decât avea. Dacă cineva cumpăra prea mult, trebuia să hotărască la ce să renunţe.

Joel se întrebă dacă vreun copil din grupul său şi-ar fi dorit să fabrice bani de hârtie în loc să-şi deseneze visurile, deşi nici unul nu se plânse şi nu observă nici o vizibilă lipsă de concentrare. De fapt, eforturile lor dovediră mai multă măiestrie artistică decât de obicei.

După şedinţa de desen urmară obişnuitele discuţii, în timpul cărora se uitară la toate lucrările. Apoi avu grijă ca ei să-şi strângă lucrurile. Se enervă când îşi dădu seama că avea mai multă grijă decât de obicei, ca să fie sigur că aşezau materialele doar pe cele două rafturi de sus ale dulapului şi le aranjau în ordine şi cu eleganţă. Anna îl dojenea mereu pentru că încuraja neglijenţa elevilor săi şi pentru că năvălea peste rafturile ei, iar el se apăra întotdeauna, pentru că îi plăcea să o enerveze şi mai mult, vorbindu-i despre privilegiile artiştilor.

De îndată ce dădu drumul grupului, observă că se îndreptau spre cealaltă treime a sălii, în loc să iasă în grabă la libertate, aşa cum făceau în mod normal. În momentul

acela, domnişoara Westcott îi pusese pe toţi copiii să se aşeze într-un cerc pe duşumea în jurul scaunului ei, cu picioarele încrucişate, cu excepţia Monicăi, ale cărei picioare nu voiau să se încrucişeze - când stătea drept, erau ca ale oricui, dar când încerca să le încrucişeze, genunchii i se ridicau deasupra urechilor şi ea se lupta, încercând să nu-şi piardă echilibrul, dar până la urmă cădea pe duşumea. Acum stătea cu picioarele sub ea, la sugestia domnişoarei Westcott - domnişoara Nunce insistase, fără nici un succes, ca Monica să stea cu picioarele încrucişate până se vindeca de încăpăţânare şi stătea cum trebuia. Domnişoara Westcott luase o carte din noua bibliotecă şi citea din ea cu o voce stridentă care părea totuşi să fi captivat atenţia audienţei.

Joel se strecură afară neauzit. Trebuia să facă ceva.

După trei zile de şcoală, Camille ajunse la concluzia că era cea mai nepricepută institutoare din lume.

Se uită strâmbându-se în sala acum goală, ignorând vocea interioară adânc înrădăcinată a educaţiei, care o avertiza că rezultatul urât şi inevitabil al încruntărilor, strâmbăturilor şi zâmbetelor prea largi erau ridurile. Vocea aceea interioară, care fusese atâta timp călăuza ei zilnică de bună purtare, o enerva acum foarte mult. Dacă voia, se încrunta şi gata.

Luni dimineaţa, când sosise, găsise sala de clasă curată şi ordonată, cu şiruri drepte de bănci, o catedră goală, cărţi frumos aliniate pe raftul pe care îl donase bunica, şevaletele adunate ordonat în capătul îndepărtat al camerei, lângă fereastră, şi materialele aranjate cu precizie aproape militară pe cele cinci rafturi adânci şi largi ale dulapului. Însă acum...

Şi aici nu erau servitori care să alerge în urma ei, adunând ceea ce lăsa, îndreptând ceea ce nu se deranja ea să îndrepte. Ea era servitoarea. De fapt, în această ocazie anume, servitorii erau ca şi *bărbatul acela*, dar el plecase vesel de îndată ce îşi terminase ora, lăsând şevaletele unde le aşezase ea mai devreme, din prea multă amabilitate.

Nici măcar nu mormăise o vorbă de rămas-bun. Aproape că își dori să fi lăsat totul împrăștiat, nu doar culorile și șevaletele. Atunci ar fi avut mai multe motive de a se plânge și ar fi putut să creadă tot ce era mai rău despre el, așa cum credea și el despre ea, fără îndoială.

Urâse să fie în aceeași cameră cu el, să știe că asculta tot ce spunea ea, că era martor la haosul de după-amiază, la dezordine, la lipsa de disciplină, la înfățișarea ei...

Înfățișarea ei.

Camille se uită în jos și s-ar fi strâmbat din nou, dacă nu ar fi făcut-o deja. Purta cea mai conservatoare dintre rochiile ei, la fel ca ieri și luni, dar... mânecile îi erau suflecate încă, într-un mod foarte nedemn de o lady. Le trase înapoi până jos, cu câteva ore prea târziu. Era posibil să nu mai poată repara cutele pe care le făcuse de la coate până la manșete. Și cum Dumnezeu o fi arătând părul ei? Cocul pe care îl strânsese atât de nemilos de dimineață își tot dăduse drumul, și ea îndesase nerăbdătoare înapoi șuvițele scăpate. Puse ambele mâini pe el și își dădu seama că semăna probabil cu o căpiță de fân de pe un câmp măturat de un uragan. Și de când îi atârna șuvița aceea pe gât?

Și de ce îi păsa? La urma urmei, el era doar un bărbat, și experiențele recente o învățaseră că bărbații erau, în cel mai bun caz, niște ființe patetice și demne de dispreț. Și era și un bărbat neglijent – haina și cizmele acelea! Nu dădea doi bani pe ce gândea despre ea un asemenea bărbat. Sau orice alt bărbat. Totuși, se simțea jignită pentru că o lăsase să se descurce singură cu vopselele și șevaletele, deși dezordinea pe care o lăsase el în urmă nu era nimic în comparație cu ceea ce crease ea în treimea ei din sală. Băncile erau acoperite de... lucruri pregătite pentru prăvălia de mâine.

Concepuse această idee în speranța că toți copiii aveau să învețe ceva practic, un lucru pe care să-l aplice în viața lor viitoare, după ce vor pleca de aici și vor fi siliți să își acopere singuri nevoile dintr-un venit probabil foarte mic – dacă nu se întâmpla miracolul

de a descoperi că erau moştenitorii unei averi uriaşe, ca fosta lor institutoare. Fiindcă asta era la fel de improbabil ca şi ciocnirea cu o stea căzătoare, trebuiau să înveţe ceva despre preţuri şi cantităţi, alegeri şi economie. Trebuiau să înveţe diferenţa dintre necesitate şi lux. Trebuiau să...

Oh, vai, şi ea trebuia să înveţe toate astea. Fusese îngrozită şi uimită de ceea ce văzuse în piaţă de dimineaţă. Învăţase totul rapid, cu un singur pas înaintea copiilor – în mai multe sensuri. Mâine... Oh, nu îi plăcea să se gândească la ziua de mâine. Uite ce dezordine teribilă! Poate că nici nu avea să se întoarcă mâine. Poate că avea să rămână la bunica pentru tot restul zilelor ei, ascunsă sub cearşafurile din pat.

Dar era un gând nedemn de noua ei personalitate. Îşi îndreptă spatele şi păşi spre partea artistică a sălii, ca să se uite la tablouri. Aici şezuse Paul Hubbard. Se pare că Paul visa o casă mov, în formă de ceapă, cu vedere asupra unui lac furtunos, cu apă cenuşie ca ardezia şi pete albe de spumă – desenul o făcu pe Camille să se cutremure. Peisajul din jur era întunecat şi cenuşiu, deşi ferestrele cepei străluceau de culoare şi lumină şi – sigur – căldură. Cum crease impresia asta? Pe cerul negru atârna un soare sau o lună ciudată. Să fi fost oare un soare sau o lună? Era un glob colorat, uluitor de diferit de peisajul de sub el, exact ca ferestrele şi probabil şi ca interiorul casei în formă de ceapă. Era... Să fi fost oare planeta Pământ? Atunci, unde erau casa în formă de ceapă şi lacul furtunos? Se încruntă privind desenul suprarealist şi gândindu-se la sensul lui, când uşa se deschise dintr-odată în spatele ei.

Domnul Cunningham se întorsese, strângând o pungă umflată de hârtie într-o mână. Camille se trezi gândindu-se că ar fi trebuit să îşi petreacă timpul aranjându-şi cât de cât părul şi se dispreţui pentru că se gândise mai întâi la înfăţişarea ei. El părea bătut de vânt, cu răsuflarea întretăiată şi... viril. Ce cuvânt oribil şi şocant! De unde îi venise gândul acesta?

El îi întinse punga.

– Pentru prăvălia dumitale. Ţi-aş sugera să le vinzi cu jumătate de bănuţ fiecare, dar nu trei la jumătate de bănuţ sau zece la un bănuţ. Eu aş limita fiecare cumpărător la una singură. Ţine-le o scurtă lecţie despre foamete, aprovizionare şi cerere şi tot ce ţi se mai pare potrivit. Despre alimentaţie, poate. Dacă un cumpărător vrea să cumpere mai multe, el – sau ea – ar petrece probabil după-amiaza gemând în camera infirmierei şi i s-ar turna pe gât indescriptibilele decocturi pe care le ţine la îndemână pentru deranjamentele stomacale.

Camille privi bănuitoare punga, păşi spre el şi o luă. Conţinea dropsuri viu colorate, câte una pentru fiecare copil, ghici ea.

– Cine a plătit pentru ele? întrebă. Nu ar fi putut vorbi mai aspru nici dacă ar fi vrut.

El îi rânji – şi bineînţeles că avea dinţi perfecţi, care erau şi albi pe deasupra. Oh, vai de mine, se gândi ea îmbufnată, va trebui să-mi revizuiesc opinia despre el şi să admit că Abby are dreptate şi e chipeş.

– Jur că nu au fost şterpelite, spuse el, ridicând mâna dreaptă cu palma în sus, de parcă ar fi depus un jurământ. Nu o să vezi un ajutor de şerif dând buzna aici peste două minute ca să ne ducă pe amândoi la puşcărie pentru că suntem în posesia unor mărfuri furate.

– Toţi copiii vor folosi mâine o preţioasă jumătate de bănuţ pentru a cumpăra una din astea, spuse ea, încă îmbufnată. Cum îi voi învăţa că puţinii bani pe care îi au ar trebui cheltuiţi pe lucrurile de primă necesitate?

– Mărgele, panglici şi piele pentru pantofi? ridică el din sprâncene.

– Fasole, morcovi şi carne, spuse ea. Nu eşti singurul care îi învaţă să-şi folosească imaginaţia, domnule Cunningham.

– Dar cât de plictisitoare ar fi viaţa dacă nu ar exista câte un lux ocazional sau o ocazie specială, sau o extravaganţă.

– E uşor de spus pentru dumneata. Am auzit că eşti un pictor de portrete la modă. Probabil că ai grămezi

de bani şi ai crescut într-o familie bogată. În ciuda înfăţişării lui neglijente. Auzise despre toate excentricităţile artiştilor. Ca şi mine. Dar eu încerc măcar să mă port responsabil cu aceşti copii, care nu au nimic, în multe cazuri nici măcar o identitate.

Se întoarse destul de smucit ca să facă loc pentru dulciuri pe bănci şi găsi un pătrat de hârtie pe care să scrie preţul, precum şi informaţia că nu se putea cumpăra decât una de persoană. Se gândi că el plecase, până când îl auzi vorbind din nou şi îşi dădu seama că era căţărat pe un colţ al catedrei din apropiere, cu un picior încălţat cu cizme pe duşumea şi cu celălalt legănându-se leneş. Braţele îi erau încrucişate peste piept.

– Asta a fost casa mea, spuse el liniştit, şi oamenii de aici sunt familia mea. Am crescut aici, domnişoară Westcott, după ce am fost aruncat de nou-născut ca un gunoi nedorit. Am un nume, care s-ar putea sau nu să fie numele tatălui sau al mamei mele. Aici am primit o educaţie decentă şi nu mi-au lipsit niciodată cele necesare vieţii sau tovărăşia şi chiar afecţiunea. Am fost susţinut până la cincisprezece ani de un binefăcător anonim, aşa cum sunt cei mai mulţi dintre copiii de aici. Apoi am plecat, după ce mi se găsise o slujbă şi o gazdă. Am mers şi la şcoala de artă, fiindcă binefăcătorul meu a fost destul de generos ca să plătească taxele. Uşa de aici nu a fost niciodată închisă pentru mine. Chiar dimpotrivă, de fapt. Dar în lucrurile cele mai importante eram pe cont propriu, ca să-mi croiesc propriul drum în viaţă – ştiind foarte bine că, deşi pot numi locul acesta casă şi pe cei de aici familia mea, în realitate nu am nici casă, nici familie.

Noi, *orfanii*, domnişoară Westcott, ştim totul despre necesităţi şi linia subţire de demarcaţie dintre a supravieţui şi a răbda de foame. Nu ne vom cheltui puţinii bani pe care îi putem câştiga pe panglici, mărgele şi dulciuri. Dar cunoaştem şi valoarea, *necesitatea* extravaganţelor ocazionale. Ştim că viaţa nu e toată sau întotdeauna cenuşie, că există şi culoare. Şi ştim că avem şi noi dreptul

la puţină culoare în vieţile noastre, ca şi cei mai bogaţi şi mai privilegiaţi indivizi ai societăţii. Suntem oameni. Persoane.

Camille lăsă cartonaşul lângă punga cu dulciuri.

– Te-ai supărat, spuse ea fără să fie nevoie. Şi apoi se simţi prost. Dar nu avea de unde să ştie, nu? Şi se simţi acuzată, dispreţuită, de parcă ar fi privit de sus la copiii aceia, ca la nişte inferiori care nu contau. Pe când ea încercase să facă exact invers. Ar fi putut să fie ea unul dintre ei, în locul Anastasiei.

– Da, spuse el.

– Eu nu fac parte dintre cei bogaţi şi privilegiaţi.

– Dar nici nu eşti orfană, domnişoară Westcott.

Nu. Doar bastardă. Aproape că o spuse cu glas tare. Dar probabil că şi el era bastard. Şi la fel erau probabil cei mai mulţi dintre copiii de aici – odraslele unor oameni care nu fuseseră legaţi prin căsătorie. Dacă nu ar fi fost aşa, de ce i-ar fi adus aici şi i-ar fi întreţinut în secret? El îi spusese că ea nu avea cum să înţeleagă vreodată. Şi poate că avea dreptate.

– Înseamnă că ai cunoscut-o bine pe Anastasia, nu doar ca pe o colegă de catedră.

– Am crescut împreună.

Cumva, cuvintele lui o deprimară şi o făcură să se simtă o intrusă în măsură şi mai mare. Dar intrusă faţă de ce?

– Aţi fost prieteni?

– Cei mai buni. Ea avu sentimentul că voia să spună mai mult, dar el nu continuă.

Se întoarse să se uite la el şi se gândi pe neaşteptate cât de diferit era de vicontele Uxbury, cu care ar fi fost căsătorită acum, dacă tatăl ei nu ar fi murit. Lordul Uxbury era fără îndoială chipeş, impecabil, demn, culmea rafinamentului. Nimeni nu l-ar fi surprins vreodată căţărat pe marginea unei catedre, cu un picior în aer, cu braţele încrucişate şi cu mâinile ascunse la subsuoară. Nimeni nu l-ar fi surprins cu cizme în care să nu-şi vadă propria oglindire. Şi nimeni nu l-ar fi prins

cu părul tuns scurt, fără a ține seama de cea mai nouă modă. Având în vedere cum arăta, era ciudat că ea nu se gândise niciodată la lordul Uxbury ca la un *bărbat*, ci doar ca la un soț ideal pentru o lady cu rangul și averea ei. El nu o sărutase niciodată, și nici ea nu se așteptase ca el s-o facă. Nu se gândise niciodată la ceea ce se întâmpla în pat după nuntă, ci se mulțumise să o considere vag o datorie care avea să fie îndeplinită atunci când va sosi timpul. Însă considerase că el era perfect, perechea ei perfectă.

Se uită la buzele ferme și la bărbia domnului Cunningham și se trezi gândindu-se la sărutări. Sărutările *lui*, mai precis. Devenea alarmant de-a binelea. Înfățișarea lui o ofensa, însă poate chiar absența spoielii rafinate o făcea atât de conștientă de masculinitatea lui. Era ofensată și de asta, pentru că era ceva grosolan. Un gentleman nu trebuie să o facă pe o lady conștientă de masculinitatea lui.

Totuși, el nu era un gentleman, nu? Și nici ea nu era o lady. Privi în ochii lui și își dădu seama că și el se uita direct în ochii ei. Avea ochi întunecați, așa cum erau și sprâncenele, și părul. Chiar și pielea lui avea o ușoară nuanță măslinie, sugerând că strămoșii lui avuseseră sânge străin. Italian? Spaniol? Grecesc? Se spunea că bărbații mediteraneeni erau pasionali, nu? Și unde auzise ea un lucru atât de șocant?

Pasiunea era *vulgară*.

El o cunoscuse pe Anastasia, crescuse acolo cu ea, fusese prietenul ei – prietenul ei *cel mai bun*. Predase în această școală alături de ea. Poate chiar o iubise? Cum se simțise când ea plecase, când cel mai mare vis devenise realitate pentru ea, în timp ce el rămăsese în urmă – „știind foarte bine că, deși pot numi acest loc acasă și pe oamenii de aici familia mea, în realitate nu am nici casă, nici familie".

O deranja să se gândească că poate o iubise pe Anastasia. Aproape că o durea. Îi amintea de propria ei pierdere teribilă.

– De ce eşti *aici?* o întrebă el dintr-odată, întrerupând tăcerea îndelungată. Părea să se simtă şi el ofensat.

– Aici la şcoala din orfelinat, vrei să spui? întrebă ea. El nu răspunse şi ea ridică din umeri. De ce nu aici? Locuiesc în Bath cu bunica mea şi trebuie să fac ceva. O viaţă de lenevie nu se mai potriveşte cu situaţia mea. Şi salariul, deşi derizoriu, e măcar al meu în totalitate.

Bunica ei, credincioasă cuvântului dat, insistase să le acorde o alocaţie lunară generoasă, şi ei, şi lui Abigail. Era mai mare decât cea pe care le-o dădea tatăl lor. Camille înghesuise banii pentru luna aceea într-un ungher dosit din biroul din camera ei, hotărâtă să îi lase acolo. Nu acceptase sfertul din averea tatălui lor pe care i-l oferise Anastasia, şi nu voia să folosească nici banii bunicii ei, deşi accepta desigur ospitalitatea acesteia, fiindcă locuia în casa din Royal Crescent. Nu ştia de ce nu voia să accepte banii, aşa cum nu ştia de ce venise aici de cum auzise că exista un post liber. Dar cel puţin salariul câştigat cu propriile ei eforturi avea să îi ofere ceva bani de cheltuială.

Şi avea să-i ofere şi o anumită doză de respect faţă de propria persoană şi sentimentul că îşi controla singură viaţa.

– Dacă ai obiecţii faţă de prezenţa mea aici, spuse ea, ar fi trebuit să le faci cunoscute săptămâna trecută, după plecarea mea. Poate că domnişoara Ford mi-ar fi scris ca să anuleze învoiala cu cele două săptămâni de probă.

El îşi examină cizma din piciorul care se legăna, observând poate cât de dezastruos de uzată era. Dar când îi auzi cuvintele, ridică ochii imediat.

– De ce să am obiecţii?

– Poate pentru că nu sunt Anna Snow.

Nu ştia de unde veniseră cuvintele acelea. Nu era... geloasă, nu-i aşa? Ce absurd! Dar cuvintele avură un efect vizibil. Piciorul lui se opri dintr-odată, şi se uitară unul la altul câteva minute incomode.

– O urăşti? întrebă el.

– Dumneata o iubeşti?

Ochii lui se înăspriră.

– Aş putea să-ţi spun să-ţi vezi de treburile dumitale. În schimb, îţi voi reaminti că e căsătorită şi că nu ar fi corect din partea mea să râvnesc după soţia altui bărbat.

Dar ea îşi dădu seama că nu negase.

– S-a căsătorit cu Avery, da. Îl privi cu atenţie. Te supără alegerea pe care a făcut-o? Soţul ei e atât de... elegant. Aproape efeminat. Şi oh, atât de indolent! Şi cumva periculos, deşi ea nu înţelesese niciodată de ce avea impresia asta. Şi foarte bogat. L-ai întâlnit?

– Da. Am cinat cu ei la hotelul Royal York, când au trecut prin Bath la puţin timp de la căsătoria lor. Cred că Anna e fericită. Cred că şi ducele de Netherby e fericit. Ai ales şcoala asta şi nu alta din cauza Annei? Poate din curiozitate, ca să descoperi ceva despre sora pe care nu ai ştiut că o ai până în ultimul timp?

– Soră *vitregă*. Ţi-aş putea spune să-ţi vezi de treburile dumitale. În schimb îţi voi spune că, dacă aş fi avut vreo curiozitate în legătură cu ea, aş fi vorbit cu ea.

El se ridică dintr-odată în picioare, traversă încăperea ca să ia desenele de pe şevalete şi le sprijini de perete, apoi începu să strângă şi să pună deoparte şevaletele în timp ce Camille îl observa.

– Dar nu ai făcut-o, nu? spuse el după un minut sau două de tăcere.

De unde ştia asta? Comunicase cu Anastasia? Sau îi spusese ea când fusese în Bath cu Avery?

– Ea e o ducesă, spuse ea, şi eu sunt un nimeni. Nu ar fi potrivit să vorbesc cu ea.

Cuvintele i se părură ridicole de cum le rosti, dar nu le mai putea lua înapoi.

El puse şevaletele unul peste altul şi întoarse capul, privind-o peste umăr.

– Mila faţă de propria persoană nu e o trăsătură atrăgătoare, domnişoară Westcott.

– *Mila* faţă de propria persoană? Ea ridică bărbia şi se uită urât la el. Credeam că e înfruntarea realităţii, domnule Cunningham.

– Atunci ai crezut greşit. E milă faţă de propria persoană, pur şi simplu. Anna şi-ar fi deschis braţele – încă le-ar deschide – ca să te primească ca pe o soră, şi nu i-ar fi păsat niciodată că sunteţi surori *vitrege*. Şi-ar fi împărţit averea cu dumneata şi cu fratele şi sora dumitale, cu cea mai mare bucurie. Dar tu nu ai catadicsit să ai de-a face cu cineva care a crescut într-un orfelinat, nu-i aşa? Şi nici nu vrei ca altul să catadicsească să se îndure de dumneata. Preferi să mori de foame. Totuşi, pari să simţi nevoia de a umbla în papucii ei ca să descoperi dacă ţi se potrivesc sau dacă te strâng la călcâi.

Ea îl privi încruntată, şocată şi neplăcut impresionată, cu nările fremătând.

– Presupui multe despre mine, domnule Cunningham, şi despre relaţiile mele cu Anastasia – sau lipsa relaţiilor. E evident că ea a fost remarcabil de slobodă la gură.

Era ruşinos că el ştia atât de multe.

– Eu sunt *familia* ei, spuse el. Înşfăcă alt şevalet şi îl strânse fără blândeţe. Membrii unei familii au încredere unul în altul, mai ales când sunt răniţi sau respinşi de cei cu care şi-ar fi dorit să fie prieteni. Dar îmi cer scuze că mi-am băgat nasul în ceea ce nu mă priveşte. Ai tot dreptul să te superi. O să termin eu de strâns pe aici. Cred că vrei să pleci acasă.

Ei îi păru rău că el se scuzase. Rana rămânea, şi ea nu voia să ierte. *Mila faţă de propria persoană nu e o trăsătură atrăgătoare.*

– Ce te face să crezi, domnule Cunningham, spuse ea în spatele lui, că *aş vrea* să fiu atrăgătoare pentru dumneata?

El se opri, cu şevaletul încă în mână, şi întoarse din nou capul. La început păru să nu înţeleagă, apoi rânji lent, şi ceva incomod se întâmplă cu genunchii ei.

– Sunt chiar sigur că e ultimul lucru pe care îl doreşti, spuse el.

„Sau pe care îl poţi face", păreau să sugereze cuvintele lui. Dar avea perfectă dreptate. Nu voia să fie *atrăgătoare*

pentru nici un bărbat. Auzi ce idee! Şi în ultimul rând, nu voia să atragă un profesor de artă, cu o înfăţişare neglijentă şi un rânjet răutăcios şi insolent, şi ochi întunecaţi şi îndrăzneţi, care păreau să vadă până în creierul şi în adâncimile sufletului ei. Cumva, el reprezenta haosul, iar viaţa ei fusese caracterizată întotdeauna de ordine.

Şi unde ajunsese cu asta, mă rog?

Se întoarse, îşi luă boneta, mănuşile şi săculeţul, apoi aruncă o ultimă privire disperată spre dezastrul pe care îl lăsa în urmă, sub forma pretinsului magazin. El nu se repezi să-i deschidă uşa – dar de ce ar fi făcut-o? Totuşi, când şi-o deschise singură şi trecu prin ea, vocea lui o opri.

– Nu ştiu dacă te interesează, spuse el, dar eu cred că pentru copii a fost o zi norocoasă când ai hotărât să vii aici, domnişoară Westcott. Eşti o institutoare talentată. Ideile dumitale pentru astăzi şi mâine sunt aproape geniale. Au învăţat o grămadă de deprinderi într-o mulţime de domenii, dar şi-au imaginat că nu au făcut decât să se joace.

Camille nu privi înapoi. Nici nu îi mulţumi – nu fu sigură nici măcar o clipă dacă nu cumva el îşi bătea joc de ea. Închise încet uşa în urma ei şi păşi pe drumul lung şi abrupt spre casa bunicii ei. Simţea că îi vine să plângă. Dar erau atât de multe cauze pentru un sentiment atât de ciudat – nu plângea niciodată, aşa cum nu leşina niciodată – încât se mulţumi să ridice din umeri, să îşi strângă buzele şi să mărească pasul.

Spera doar că principala cauză a lacrimilor pe care le stăvilea nu era mila faţă de propria persoană. Cum îndrăznise să o acuze de asta – chiar în momentul în care ieşise din nefericirea ei, hotărâtă să facă ceva?

O *iubise* pe Anastasia? O iubea încă?

Nu era absolut *deloc* treaba ei. Şi nici nu o interesa.

Auzi ce idee!

Şi totuşi, nu se gândi la altceva pe tot drumul spre casă.

capitolul 4

Când ajunse acasă, înfierbântată şi fără suflare, cu un junghi sub coaste, Camille o găsi pe bunica ei în salon, sorbindu-şi ceaiul, în timp ce Abigail era în picioare, turnând deja o ceaşcă de ceai pentru sora ei şi debordând de veşti interesante.

Camille se lăsă să cadă pe un scaun şi îşi dădu jos pantofii, ignorând starea dezastruoasă a părului ei, agravată acum de boneta care îl turtise de-a binelea. Era posibil oare să te obişnuieşti cu dealul acela? Şi avea să se înveţe vreodată cu situaţia de femeie care muncea? Sau avea să moară de epuizare, înainte de a avea şansa de a afla? Ei bine, *nu* avea să moară de epuizare, şi asta era totul. Ar fi fost o comportare lipsită de orice demnitate. Şi ar fi însemnat că în cele din urmă fusese învinsă. Luă ceaşca şi farfurioara de la Abigail, mulţumindu-i printr-un cuvânt, şi îndepărtă platoul cu prăjituri şi biscuiţi.

– Ar trebui să mănânci, Camille, spuse bunica ei. O să slăbeşti.

– Poate mai târziu, bunico. Acum am nevoie să beau ceva. Şi probabil că ar fi fost bine dacă ar mai fi slăbit. Nu ar mai fi fost nevoită să care atâtea kilograme la deal în fiecare după-amiază.

– Oh, Cam, am nişte veşti minunate, spuse Abigail, aşezându-se pe sofa şi strângând o pernă la piept. Nu o să ghiceşti niciodată.

– Probabil că nu, încuviinţă Camille după ce sorbi prima înghiţitură de ceai fierbinte şi închise ochii de pură fericire. Dar nu mă îndoiesc că tu o să mi le spui.

– Azi-dimineaţă am primit o scrisoare de la mătuşa Louise. Toată familia vine să sărbătorească cea de-a şaptezecea aniversare a bunicii Westcott. Eu uitasem cu totul de asta.

– Aici? Camille rămase privind-o ţintă, cuprinsă de panică. *Toţi?*

– Aici, da, răspunse Abigail. În Bath. Şi da, vine toată lumea, în afară de cei trei băieţi ai mătuşii Mildred.

A fost ideea mătușii Matilda, fiindcă ea crede că ar fi bine ca bunica să facă o cură de ape minerale timp de o săptămână sau două, ca să se întărească, deși bunica nu a părut niciodată să aibă nevoie de întărire, și toată boala ei e numai în imaginația mătușii, nu? Dar, oricum, tuturor le-a plăcut ideea de a veni. Băieții merg la o petrecere cu niște colegi de la școală și rămân o săptămână, și se pare că mătușa Mildred i-a scris mătușii Louise că ea și unchiul Thomas s-ar simți ca niște pești pe uscat dacă ar rămâne singuri acasă. Așa că vin și ei. Mătușa Louise a spus că Jessica și-a ieșit din minți de bucurie. Reverendul și doamna Snow se întorc în satul lor de lângă Bristol, după ce au petrecut o lună la Morland Abbey, iar Anastasia și Avery îi vor însoți până acasă, apoi vor veni aici pentru sărbătorire.

– Reverendul și doamna Snow? întrebă bunica lor.

– Bunicii Anastasiei, bunico, explică Abigail. Părinții mamei ei, îți amintești? Anastasia și Avery i-au vizitat după nuntă, înainte de a trece pe aici.

– Ah, da, spuse bunica. Anastasia se numea Anna Snow atunci când ați întâlnit-o, nu?

Ceașca și farfurioara lui Camille rămăseseră uitate în mâna ei.

– Oh, și mătușa Louise l-a invitat și pe vărul Alexander, adăugă Abigail, de parcă nu spusese deja mai mult decât destul, și va veni și el, și verișoara Elizabeth și mama lor. I-a scris și mamei noastre, dar eu nu mă aștept să vină. Crezi că s-ar putea să vină?

Camille se întreba de ce veneau toți acolo. De ce aleseseră tocmai Bath, dintre toate locurile? Nu-și amintea ca bunica lor să fi venit vreodată acolo, sau să fi existat sugestia unei cure de ape. Și toată familia? Chiar și Althea Westcott, al cărei soț fusese doar un văr al bunicului Westcott, și copiii ei, Alexander și Elizabeth? Presupunea că aceștia fuseseră incluși pentru că Alex era acum noul conte de Riverdale. Ce era atât de special la cea de-a șaptezecea aniversare? Dar nu trebuia să se întrebe, pentru că răspunsul era evident. Ziua de naștere

a bunicii era doar o scuză ca să le permită să descindă la masă peste membrii pierduți ai familiei și să-i aducă înapoi în sânul familiei. Poate că ar fi trebuit să fie și ea la fel de emoționată ca și Abby. Dar ea nu era încă pregătită pentru a fi adusă înapoi. Nici nu era sigură că avea să fie vreodată pregătită. Ei erau rudele ei de sânge, dar acum erau separați printr-o mare prăpastie. Oare era singura care vedea asta?

– Nu, spuse ea, înțelegând că Abigail îi aștepta nerăbdătoare răspunsul. Mă îndoiesc că mama va veni. Mama lor nu avea nici o legătură cu familia Westcott, chiar dacă le purtase numele aproape un sfert de secol și fusese în aparență nora, cumnata, mătușa sau verișoara fiecăruia dintre ei.

– Nu ești fericită că vin, Camille? o întrebă Abigail.

Ei fuseseră amabili și o sprijiniseră chiar de la început. Atât bunica Westcott, cât și mătușa Louise le oferiseră un cămin – chiar și mamei lor. Dar mama le întorsese spatele, luându-le cu ea și pe Camille și Abigail. Acum ei veneau la Bath. Dar cum se putea să nu înțeleagă că mama făcuse singurul lucru posibil? Printre ei nu exista nici unul care să nu aibă un titlu – cu excepția verișoarei Althea, care se bucura însă acum de cinstea de a fi mama contelui de Riverdale. Toți aveau o descendență impecabilă. Toți o priviseră jigniți pe Anastasia atunci când aceasta fusese introdusă în salonul din casa lui Avery, în ziua cea mai infamă dintre toate. Ar fi continuat să o privească așa, chiar după ce ar fi aflat că era fiica tatălui ei, dacă ar fi fost ilegitimă. Păreau să nu vadă că exact asta erau Camille, Harry și Abigail. Vicontele Uxbury văzuse imediat. La fel ar fi făcut și restul lumii bune, dacă ar fi avut ocazia. Nu mai exista cale de întoarcere pentru ei. Era o iluzie să crezi că ar fi putut fi. De fapt, era aproape crud din partea lor să vină și să îi trezească speranțe lui Abby.

Dar cum putea ea, Camille, să îi impună și surorii ei propriul sentiment de înstrăinare? Cine o făcuse pe ea, Dumnezeu?

– Sunt încântată de dragul tău, spuse ea, silindu-se să adauge puţină căldură zâmbetului. Ţi-a fost dor mai ales de Jessica, nu-i aşa?

– Mi-e dor de mama, spuse Abigail, întristându-se dintr-odată atât de mult, încât Camille simţi cum i se strângea inima. Dar fu doar o scăpare de moment din partea lui Abby, şi ea zâmbi strălucitor din nou. Mi-e dor de toţi, nu doar de Jessica, şi va fi minunat să îi vedem din nou şi să fim poate incluse în unele festivităţi. Nu e minunat că au ales să vină în Bath? Crezi că au făcut-o măcar în parte pentru noi?

Vocea ei era plină de melancolie.

Era clar că nu înţelesese pe deplin cât de tare suferea Abigail. De obicei, era aproape întotdeauna calmă şi veselă. Era uşor să presupui că schimbarea din statutul şi modul lor de viaţă nu o afectase prea mult. La urma urmei, ea nu fusese prezentată în lumea bună şi de aceea nu ştia prea bine ce pierduse. Dar *bineînţeles* că suferea. În ultimul an îşi pierduse atât tatăl, cât şi mama – şi avea doar optsprezece ani. Fusese dezamăgită atunci când moartea tatălui o forţase să amâne sezonul de debut pe care îl aştepta în primăvară, deşi nu se plânsese niciodată de asta. În schimb, îşi îndreptase gândurile spre primăvara următoare şi aşteptase cu multă înflăcărare debutul ei întârziat în societate şi şansa de a fi văzută, curtată şi aleasă de un gentleman de rang înalt. Speranţele şi visurile acestea fuseseră spulberate cu cruzime, iar acum aştepta doar plimbările la Pump Room, alături de bunica lor, şi concertele ocazionale sau invitaţiile şi mai rare în anumite case. Şi puţinele şanse de a-şi face câteva prietene tinere aici şi poate, dacă era foarte norocoasă, de a găsi un pretendent respectabil care să treacă cu vederea stigmatul naşterii ei. Era de mirare că era atât de emoţionată pentru că familia venea aici?

– Nu ştiu de ce au ales să vină în Bath, spuse Camille. Poate că au fost de acord cu toţii cu mătuşa Matilda şi s-au gândit la sănătatea bunicii.

Bunica Kingsley trebuie să fi hotărât că era timpul să schimbe subiectul.

– Elaine Dance ne-a spus la concertul de aseară că domnul Cunningham urma să-i aducă portretul terminat, spuse ea. Azi-dimineaţă ne-a invitat să mergem să-l vedem.

– E uimitor, Cam, spuse Abigail, înviorându-se din nou. Nu-mi puteam lua ochii de la el. Aş fi vrut să-l privesc o veşnicie.

La un tablou al *doamnei Dance?*

– Elaine nu era cea mai drăguţă dintre fete nici când era tânără, spuse bunica lor, iar în ultimii ani s-a delăsat şi s-a îngrăşat, are bărbie dublă, riduri şi părul cărunt. Şi toate lucrurile astea apar în portret. Nimic nu a fost deghizat. Bărbiile nu i-au fost reduse la una. Părul nu a fost pictat într-o culoare mai întunecată sau cu umbre mai strălucitoare. Şi totuşi arată... Care e cuvântul pe care îl caut, Abigail?

– Frumoasă? Vibrantă? sugeră Abigail. A pictat-o din interior spre exterior, Cam, şi ea e într-adevăr cea mai bună şi mai amabilă dintre doamne. Domnul Cunningham a surprins într-adevăr asta, şi faptul acesta trece dincolo de înfăţişarea ei exterioară. *Habar nu am* cum a făcut-o.

– După ce ne-am întors, spuse bunica, i-am trimis un bilet prin care l-am invitat să ne viziteze mâine după-amiază. Am portretul bunicului vostru, portretul meu şi pe cel al mamei voastre, cu un an înainte de nuntă, portretul unchiului vostru Arthur şi al mătuşii Melanie – a fost făcut cu patru ani în urmă, cu puţin timp înainte de a muri. Totuşi, nu am nici un portret al celor trei nepoţi ai mei. Mi-ar plăcea să îi cer domnului Cunningham să vă picteze pe voi două, şi poate că şi pe Harry, când se vor termina războaiele astea şi va veni acasă.

Pentru Camille, fu lovitura finală. Doar cu o săptămână înainte, preluase controlul destinului său, lăsând deoparte tot ce îi era familiar în trecut ca să-şi făurească o nouă viaţă. Acum, familia tatălui ei era gata să descindă

peste ele în masă, fără îndoială cu ideea că vor putea să le împingă cumva înapoi, la o viață de un oarecare rafinament. Și bunica Kingsley voia ca ele să fie pictate de cel mai la modă pictor de portrete din Bath și expuse fără îndoială într-un loc de cinste, pentru ca societatea din Bath să vină și să le admire. Oricum, părerea ei era că societatea din Bath nu avea să fie impresionată.

Nu *voia* nimic din toate astea. Și în special nu voia ca domnul Cunningham să o picteze. Nu își putea imagina ceva mai umilitor. Și nu își plângea singură de milă. Voia să fie lăsată în pace, să se lupte cu noua ei viață.

– Lasă-l să o picteze pe Abby, spuse ea. Ea este cea frumoasă.

Nu găsise motivul corect.

– Oh, Cam, strigă Abigail, sărind în picioare, așezându-se pe brațul fotoliului lui Camille, cuprinzând-o cu amândouă brațele și sprijinindu-și obrazul de capul ei. Și tu ești frumoasă.

– Nu pot să pun să fie pictată doar una din voi și cealaltă, nu, spuse bunica lor. Și eu te-am considerat întotdeauna deosebit de prezentabilă, Camille.

Din nefericire, existau legături care nu puteau fi rupte doar pentru că își dorea să fie lăsată în pace. Dacă domnul Cunningham accepta însărcinarea, avea să trebuiască să stea nemișcată ore în șir, în timp ce el avea s-o privească cu ochii aceia întunecați și pătrunzători, văzându-i toate defectele și pictându-l pe fiecare, exact așa cum se părea că făcuse cu doamna Dance. Oh, era intolerabil. Avea să fie cu totul la mila lui. Avea să moară.

Nu, nu avea să moară. Avea să stea cu fața împietrită cât timp era nevoie și să-l provoace să încerce să o picteze din interior în exterior, orice ar fi însemnat *asta*. Nu știa nimic despre interiorul ei și nici nu avea să știe. Avea să aibă ea grijă de asta.

Îi era atât de ciudă pe domnul Cunningham, de parcă el ar fi fost cel care sugerase să îi picteze portretul.

*

În dimineaţa aceea, Joel primise două scrisori de la doi posibili clienţi. Una era de la un anume domn Cox-Phillips, care locuia pe dealurile de deasupra oraşului Bath, într-un cartier în care cele mai multe dintre case erau adevărate palate, stăpânite de cei foarte bogaţi. Joel avea să fie nevoit să închirieze o trăsură care să-l ducă acolo, dar avea să răspundă mai târziu şi să propună o zi din săptămâna următoare. Cealaltă scrisoare era de la doamna Kingsley, care voia ca el să o viziteze în după-amiaza aceea la patru şi jumătate ca să discute despre portretele nepoatelor ei. Adică ale surorilor mai mici ale Annei. Sau ale surorilor ei *vitrege*, ca să fim mai precişi. Cea mai mică dintre cele două era foarte drăguţa domnişoară Abigail Westcott, pe care o văzuse în treacăt la doamna Dance, cu câteva săptămâni înainte. Cealaltă era amazoana de la şcoala orfelinatului. Se întrebă dacă ea ştia ce soartă o aştepta. Şi se întrebă dacă el voia să o picteze. S-ar fi putut ca acele două după-amiezi pe săptămână petrecute în compania ei la şcoală să fie exact cât ar fi putut el suporta.

Totuşi, avea să o viziteze pe doamna Kingsley, pentru că în această posibilă comandă era ceva care îl atrăgea. Majoritatea portretelor sale aparţineau unor oameni de vârstă mijlocie sau chiar bătrâni, aşa cum te-ai fi putut aştepta la Bath, şi nici unul dintre ei nu era renumit pentru frumuseţea sa. La început, şovăise chiar să-i picteze, pentru că se temea că îşi va dezamăgi clienţii şi îşi va ruina reputaţia înainte chiar de a avea una. Nu voia să picteze portrete frivole, care să flateze subiectul, şi spusese întotdeauna limpede acest lucru, din timp. El picta persoana aşa cum o vedea. Până la urmă, descoperise surprins că îi plăceau oamenii vârstnici, care aveau întotdeauna un caracter profund, dezvoltat de-a lungul anilor de experienţă. Îi plăcea să discute cu oamenii în timp ce îi schiţa, urmărindu-le feţele, observându-le mâinile, ochii, limbajul trupului şi mintea – şi hotărând apoi cum avea să le capteze esenţa pe pânză. Şi până atunci fusese mulţumit de rezultate.

Totuşi, uneori dorea să picteze pe cineva tânăr şi frumos, iar domnişoara Abigail Westcott avea ambele calităţi. Din nefericire, nu avea cum s-o picteze pe ea fără să-i picteze şi sora. În timp ce îşi târa picioarele la deal spre întâlnire, fu silit să admită că ea avea ceva care îl intriga şi îl irita în acelaşi timp. Avea să fie o provocare interesantă aceea de a capta pe pânză esenţa domnişoarei Camille Westcott, de la care se aşteptase să fie una dintre cele mai nepricepute institutoare din lume, în timp ce de fapt era posibil să fie una dintre cele mai bune, şi care părea atât de trufaşă, dar alesese totuşi să predea la şcoala unui orfelinat. Poate că mai avea şi alte surprize păstrate pentru el.

Casa doamnei Kingsley era aproape la mijlocul cartierului Royal Crescent. Bătu cu ciocănelul la uşă şi fu primit într-un hol spaţios, de un valet care îl făcu incomod de conştient de neglijenţa înfăţişării lui, privindu-l rapid din cap până-n picioare înainte de a merge să vadă dacă doamna Kingsley era acasă – de parcă n-ar fi ştiut foarte bine dacă nu ar fi fost. În plus, era exact ora la care îl chemase.

După două minute, fu condus sus în salon, unde stăpâna casei şi cea mai tânără dintre nepoatele ei îl aşteptau. Nu văzu nici urmă de cealaltă, deşi trebuia să fi ajuns deja de la şcoală. Doamna Kingsley era în picioare şi, cu privirea exersată a artistului, Joel observă silueta ei subţire şi foarte dreaptă, felul în care îşi ţinea în faţă mâinile îmbătrânite şi pline de bijuterii, faţa ridată şi frumoasă, părul pe jumătate cenuşiu şi pe jumătate alb strâns într-un coc elegant. Ar fi fost interesant să o picteze şi pe ea.

– Domnule Cunningham, spuse ea.

– Doamnă. Îşi înclină fruntea, mai întâi spre ea, apoi spre doamna mai tânără. Domnişoară Westcott.

– Mă bucur că aţi venit, mai ales că nu v-am anunţat din timp, spuse doamna Kingsley. Îmi dau seama că sunteţi un om ocupat. Ieri-dimineaţă am fost la doamna Dance cu nepoata mea, şi am fost încântate de portretul pe care i l-aţi făcut.

– Vă mulţumesc, răspunse el. Nepoata îi zâmbi, arătând că era de acord cu spusele bunicii. Era aşa cum şi-o amintea, mărunţică, zveltă şi graţioasă. Avea părul blond şi ochii albaştri, şi era foarte drăguţă. Semăna mai mult cu Anna, decât cu sora ei bună.

– I-aţi prins şi bunătatea pe pânză, nu doar înfăţişarea fizică, domnule Cunningham, spuse ea. Nu credeam că e posibil să faci asta doar cu vopsea.

– Mulţumesc, spuse el din nou. Portretul înseamnă toată persoana, nu doar aspectul ei exterior.

– Dar eu chiar nu ştiu cum se poate face aşa ceva, spuse ea.

Când roşea şi era plină de însufleţire ca acum, era încă şi mai drăguţă. Priveliştea aceasta îl făcu şi mai nerăbdător de a o picta, dacă avea şansa să îi fie oferită într-adevăr comanda. Dar chiar în timp ce se gândea la asta, uşa din spatele lui se deschise, şi Camille Westcott păşi în cameră, părând să aducă cu ea un suflu de aer arctic. El se întoarse şi îşi înclină fruntea spre ea.

Ea purta rochia cafenie şi pieptănătura severă din ziua precedentă, însă de data asta rochia o acoperea complet şi nici un fir de păr nu scăpase de la locul lui, însă, în mod paradoxal, acest lucru o făcea şi mai puţin atrăgătoare. Avea aceeaşi expresie severă şi stăpânită.

– Domnişoară Westcott, spuse el, sper că aţi avut o zi bună! Copiii au cumpărat tot ce s-a putut?

– Oh, de mai multe ori, îi spuse ea. Dimineaţă şi după-amiază. La prânz, bucătăreasa a trebuit să trimită un emisar care să ameninţe cu urmări teribile dacă mesele din sala de mese nu erau ocupate complet în două minute sau mai repede. Mi-am petrecut toată ziua prevenind certurile care izbucneau cât ai clipi printre mărfuri sau punând capăt diferendelor care luau naştere din pricina socotelilor, pentru că suma negustorului era adesea diferită de suma pe care o oferea cumpărătorul pentru tranzacţia cu pricina, şi bineînţeles că ambele părţi insistau că aveau dreptate. Cumpărătorii argumentau

cu mare ferocitate, chiar atunci când negustorii cereau *mai puţin* decât li se oferea.

Joel rânji.

– Înseamnă că a fost un mare succes. Eram sigur că aşa avea să fie.

– Când mai cumperi dulciuri din piaţă, spuse ea, încruntându-se la el, trebuie să numeri exact, pentru ca fiecare copil să poată cumpăra un singur lucru. Acum ai cumpărat trei în plus şi ai provocat o gâlceavă care nu s-ar mai fi terminat, dacă Richard nu ar fi avut ideea strălucită de a le duce celor trei copii mici care nu vin încă la şcoală. A insistat chiar să folosească trei dintre preţioşii lui bănuţi ca să le cumpere, şi astfel i-a făcut pe toţi ceilalţi copii să se ruşineze. Prin urmare, ei nu au fost prea încântaţi de el. Şi nici eu nu am fost, fiindcă a mutilat limba engleză de cel puţin trei ori, chiar în timp ce făcea această faptă bună.

– Camille, întrebă bunica ei, despre ce cumpărături este vorba?

– Chiar nu vrei să ştii, bunico. Ea trecu pe lângă Joel şi se aşeză pe un scaun. A fost doar o idee dezastruoasă de lecţie care mi-a trecut prin cap.

Domnişoara Camille Westcott, se gândi Joel, era mult mai arătoasă când avea mânecile suflecate. Şi scrobită, şi cu o bărbie încăpăţânată, şi cu buzele strânse. Copiii aceia nu se distraseră probabil prea mult timp şi se puseseră pe învăţat.

– Vă rog să staţi jos, domnule Cunningham, spuse doamna Kingsley, arătând alt scaun. Sper să vă conving să le pictaţi pe cele două nepoate ale mele, deşi sunt foarte conştientă că serviciile dumneavoastră sunt foarte solicitate în momentul de faţă.

– Va fi plăcerea mea, doamnă, spuse el. Vă gândiţi la un tablou cu amândouă sau la portrete individuale?

– Nepotul meu e în Peninsulă cu regimentul lui, spuse ea. Dacă ar fi aici, aş alege tabloul cu toţi trei. Însă aşa cum este, prefer ca nepoatele mele să fie pictate

separat, ca să pot adăuga şi un portret al lui Harry când se întoarce acasă.

Nepotul, îşi aminti Joel din primele scrisori ale Annei, pierduse titlul de conte şi averea după ce descoperise că era ilegitim şi fugise din Anglia ca să lupte în război. Anna fusese foarte supărată din cauza asta. Norocul ei fusese nenorocul fratelui şi surorilor ei, iar ea nu fusese extraordinar de fericită precum ar fi trebuit să fie atunci când i se îndeplinise visul vieţii.

– Eu nu vreau să stau nemişcată pentru portret, domnule Cunningham, îl informă domnişoara Westcott cea mare. Fac asta doar ca să îi fac pe plac bunicii. Dar nu vreau să aud nici o aiureală despre capturarea esenţei mele, aşa cum se pare că ai făcut sau ai încercat să faci cu doamna Dance. Poţi să pictezi ceea ce vezi şi să terminăm cu asta.

– Cam, spuse mustrător sora ei mai mică.

– Sunt perfect sigură că domnul Cunningham ştie ce face, Camille, îi spuse bunica ei.

Domnişoara Westcott îl privi acuzator, de parcă el ar fi fost cel care se certa cu ea. Se întrebă cum fusese pe când era Lady Camille Westcott, când aproape toată lumea îi era inferioară, gata să îi asculte orice semn şi chemare. Probabil că fusese o forţă demnă de luat în considerare.

– Voi sta să mă pictezi, domnule Cunningham, spuse ea, dar sper că nu va trebui să stau nemişcată ore în şir. Cât timp durează?

– Permiteţi-mi să vă explic oarecum procesul, spuse el. Vorbesc cu oamenii pe care vreau să îi pictez, îi observ şi îi ascult. Ajung să îi cunosc cât se poate de bine. Fac schiţe în timp ce vorbim şi după aceea. În cele din urmă, când mă simt pregătit, fac o schiţă finală şi pictez portretul după ea. E un proces lent, care ia mult timp. Nu poate fi grăbit. Sau variat. E puţin haotic, poate, dar aşa lucrez eu.

Într-adevăr, în procesul creator nu există nimic ordonat. Poţi să îi dăruieşti timp, efort şi disciplină, dar

dincolo de asta nu prea ai control asupra artei care vine din... suflet: Nu era sigur că acesta era cuvântul corect, dar nu fusese niciodată capabil să se gândească la altul mai corect, pentru că arta lui nu părea să vină dintr-o parte conştientă a minţii.

Domnişoara Westcott îl privea foarte atent.

– Pictează-o întâi pe Abby, spuse ea. Pe mine mă poţi observa două după-amiezi pe săptămână la şcoală şi să ajungi să mă cunoşti în felul acesta. Dacă vrei, poţi chiar să îmi prezinţi o listă de întrebări scrise şi eu voi răspunde la toate întrebările pe care le consider potrivite. Îţi voi permite să descoperi tot ce poţi despre mine, dar nu te aştepta să mă *cunoşti*, domnule Cunningham. Nu este posibil, şi nu ţi-aş permite-o nici dacă ar fi.

Oarecum surprins, el îşi dădu seama că ea înţelegea. Cunoştea diferenţa dintre a cunoaşte ceva *despre* cineva şi a cunoaşte de fapt *persoana* cuiva. Începea să îl intrige destul de mult.

– Veţi accepta comanda, atunci, domnule Cunningham? îl întrebă doamna Kingsley? Şi veţi începe cu Abigail? Am pregătit o cameră pe care să o folosiţi. Poate putem cădea de acord asupra unui program care să se potrivească cu restul angajamentelor dumneavoastră. Să vorbim şi despre termenii contractului. Presupun că aţi dori ceva în scris, ca şi mine.

– Răspunsul este da la toate întrebările, doamnă, spuse el, privind spre sora mai mică care era îmbujorată şi părea încântată. Pentru prima dată, se gândi că putea fi o provocare mai mare decât crezuse. Avea să fie o plăcere să picteze atâta tinereţe şi frumuseţe, dar nu îi stătea în fire să picteze doar ceea ce vedea cu ochii. Exista oare un caracter profund în spatele chipului tânăr, frumos şi însufleţit al domnişoarei Abigail Westcott, sau era prea tânără ca să fi dobândit aşa ceva? Treaba lui era s-o afle.

– Să coborâm în bibliotecă şi să discutăm detaliile, spuse doamna Kingsley. Voi pune să fie servite nişte băuturi răcoritoare.

Dar Camille Westcott fu cea care avu ultimul cuvânt, înainte ca ei să iasă din cameră.

– Ştiai că Anastasia vine aici? îl întrebă ea.

El se opri din drum.

– Ea, Avery şi tot restul familiei Westcott. Vin ca să sărbătorească cea de-a şaptezecea aniversare a contesei văduve de Riverdale, cealaltă bunică a mea. Nu ştiai, nu?

– Nu, răspunse el. Nu, nu mai primise veşti de la Anna de mai bine de o săptămână. Nu îşi mai scriau atât de des ca la început, după ce ea plecase din Bath. Rămăseseră prieteni apropiaţi, dar faptul că nu erau de acelaşi sex le complica acum relaţia, fiindcă ea era căsătorită. În plus, acum era fericită şi nu mai avea nevoie de sprijinul lui emoţional, ca la început. Nu, nu auzisem.

– Mă gândeam eu că nu. Ea îl privi, aproape zâmbind. „O iubeşti?", îl întrebase ea ieri, după ce el o întrebase dacă o ura pe Anna. Era prea inteligentă ca să nu fi observat că evitase să răspundă la întrebare. Aşa cum nici ea nu răspunsese.

Anna refuzase singura cerere în căsătorie pe care i-o făcuse cu câţiva ani în urmă, probabil pentru că nu îl iubea. Pe atunci îi spusese că se gândea la el ca la un frate. Acceptase cererea lui Netherby, probabil pentru că îl iubea şi nu se gândea la el ca la un frate. Lucrurile erau foarte simple. Nu suferea din dragoste neîmpărtăşită. Viaţa lui era plină şi activă şi cu adevărat mult mai fericită decât s-ar fi aşteptat vreodată să fie. Dar ar fi vrut ca ea să nu se întoarcă atât de curând în Bath.

– Când credeţi că veţi putea începe? îl întrebă doamna Kingsley în timp ce coborau scările.

După o oră, Joel cobora dealul, sperând să ajungă înainte ca norii care se lăsaseră deasupra capului său să se hotărască să îşi golească burdufurile de ploaie. Se întrebă ce avea să spună Anna când urma să afle că el făcea portretele surorilor ei. Şi ce avea să creadă despre faptul că sora ei Camille preda la şcoală. La naiba, îi lipseau

scrisorile lungi pe care şi le trimiteau aproape zilnic atunci când Anna plecase pentru prima dată din Bath.

Domnişoara Camille Westcott avea să fie dificil de pictat. Cum să pătrundă dincolo de toţi ghimpii aceia ostili şi să descopere persoana reală din interior, mai ales că ea era hotărâtă să nu îl lase? Poate că avea să fie cea mai mare provocare artistică de până atunci. În timp ce ajungea la poalele dealului şi păşea hotărât spre biserică, ploaia începu să cadă, nu deasă, dar cu picături mari, care promiteau să devină un torent în orice clipă. Simţi primii fiori ai emoţiei pe care i-o stârnea întotdeauna o comandă deosebit de interesantă. Nu i se întâmpla adesea, dar îi plăcea. Îl făcea să se simtă artist, nu un simplu zilier – deşi spera că nu fusese niciodată doar atât.

Intră în biserică exact când se deschise cerul şi se aşeză într-o strană din spate. Îşi dădu seama că aştepta de fapt să împartă sala de clasă a doua zi. Asta nu se mai întâmplase de când plecase Anna.

capitolul 5

La începutul după-amiezii următoare, Camille îşi dădu seama că trecuseră câteva ore de la sfârşitul primei săptămâni de şcoală şi că supravieţuise. Dar putea oare s-o ia de la capăt săptămâna următoare şi următoarea, şi tot aşa? Asta, bineînţeles, dacă era primită şi după perioada de probă. Cum reuşeau oamenii să lucreze zi de zi ca să-şi câştige traiul toată viaţa? Ei bine, avea să afle. Poate că urma să fie dată afară la sfârşitul săptămânii următoare, dar nu avea să renunţe de bunăvoie, şi o să găsească altceva de făcut dacă nu era considerată capabilă să predea la orfelinat. Pentru că în ultima săptămână şi jumătate învăţase că, atunci când faci primul pas hotărât din viaţa care ţi-a rămas, trebuie să mergi mereu înainte – sau să te retragi şi să nu mai ridici fruntea niciodată.

Ea nu avea să se retragă.

Şi nici *nu* avea să plece fruntea.

Şi gata.

Îşi pusese multe întrebări seara trecută, după ce citise scrisoarea veselă şi afectuoasă a mătuşii Louise, plină de planuri referitoare la ce aveau să facă toţi la Bath, şi după ce le ascultase pe bunica şi pe Abigail vorbind toată seara despre nenumăratele plăceri pe care le puteau aştepta. Sosirea unor asemenea persoane ilustre avea să pună pe ghimpi toată societatea din Bath, prevedea bunica, şi toţi vor fi dornici să ia parte la distracţiile la care puteau să apară aceste persoane. Camille şi Abigail aveau să fie în sfârşit în stare să iasă din umbra în care se ascunseseră şi să fie recunoscute ca parte a familiei.

Camille nu era deloc sigură că voia să se întâmple asta. Nu era sigură nici că trebuia să se întâmple. Ştia că nu era pregătită să se bazeze pe influenţa familiei şi să păşească într-o viaţă care nu putea fi decât o umbră a vieţii ei din trecut. Nu ştia încă ce dorea, nici cine era, dar era sigură – cel puţin credea că era – că trebuia să stea pe picioarele ei până descoperea răspunsurile. Oare avea să le descopere vreodată?

Înainte de a se culca, luase o nouă hotărâre. Prin urmare, se trezi în zori ca să scrie o scrisoare şi să facă alte câteva pregătiri, şi să poată ajunge devreme la şcoală ca să poată vorbi cu domnişoara Ford. Dintr-o observaţie întâmplătoare pe care o auzise la un prânz de la începutul săptămânii, aflase că încăperea care fusese a Anastasiei, pe când aceasta locuia şi preda la orfelinat, era şi acum liberă. Se pare că era considerată un fel de sanctuar. Camille aproape că îşi imagina cum avea să li se spună vizitatorilor care făceau turul clădirii că *aceasta* fusese camera în care locuise odinioară ducesa de Netherby, pe când era doar Anna Snow. În dimineaţa asta, Camille întrebă dacă se putea muta în cameră, şi dacă putea plăti chiria din salariul ei. Domnişoara Ford o privise câteva momente în tăcere, cu o intensitate deconcertantă, apoi

o întrebase dacă văzuse vreodată camera. Camille spuse că nu, iar domnişoara Ford o dusese acolo.

Era şocant de mică. Budoarul ei de la Hinsford Manor fusese cu siguranţă mai mare. Mobilierul era format dintr-un pat îngust, un dulap la fel de îngust cu patru sertare, o măsuţă cu un scaun cu spătarul drept din lemn şi un lavabou cu un lighean şi un ulcior. Pe peretele din spatele uşii erau trei cârlige, pe uşă era o oglindă şi lângă pat un covoraş.

Camille înghiţi cu noduri, ca să nu scoată vreun sunet necugetat de nefericire, se gândi să-şi schimbe planul şi apoi, înainte de a putea, întrebase din nou dacă putea închiria camera, domnişoara Ford spuse da, iar Camille plecase în căutarea portarului ca să îl întrebe dacă putea aranja să i se aducă din casa din Royal Crescent geanta şi geamantanul pe care le pregătise. Îi dădu şi scrisoarea pe care i-o scrisese bunicii şi lui Abigail înainte de a pleca la şcoală.

Împachetase doar ceea ce considerase neapărat necesar pentru noua ei viaţă, dar chiar şi aşa se întrebă dacă avea să încapă totul în cameră. Geamantanele sosiră înainte de prânz, cu un bilet pe care era scrisul lui Abigail, dar ea nu avusese timp să despacheteze sau să citească biletul. De fapt, evitase intenţionat să o facă.

Camille se simţea puţin rău de la stomac şi se bucură că nu avusese timp să mănânce nimic la prânz. Bineînţeles că îşi putea schimba chiar şi acum hotărârea, dacă voia. Sau mâine, sau poimâine. Nu făcuse nimic irevocabil. Numai că ştia că, dacă se dădea bătută în privinţa asta, avea să se dea bătută în curând în toate privinţele.

Nu avea să se răzgândească. Dacă Anastasia fusese în stare să trăiască şi să lucreze acolo, atunci şi ea avea să fie în stare.

La începutul după-amiezii, se simţea epuizată şi, ca de obicei, nearanjată şi neadecvată. Copiii, dimpotrivă, erau la fel de animaţi şi de gălăgioşi precum fuseseră toată săptămâna. Oare copiii vorbeau vreodată şi mai încet sau doar ţipau? Oare rămâneau vreodată fără energie?

Şi apoi uşa clasei se deschise şi intră domnul Cunningham, iar Camille simţi că sosirea lui era ultima picătură. De parcă nu ar fi avut destule lucruri la care să se gândească şi fără să se mai întrebe ce credea el despre ea ca profesoară şi ca persoană – şi fără să ştie că el o privea şi o asculta, *aşa cum îl invitase ea să facă*, ca să poată picta portretul acela infernal pentru bunica. Se oferise chiar să răspundă la orice întrebare scrisă pe care ar fi vrut să i-o pună el. Cu siguranţă că nu avea să îndrăznească. Se uită urât la el, de parcă făcuse deja ceva ca s-o jignească – şi chiar făcuse. Venise acolo.

El se opri în prag, aşa cum făcuse cu două zile înainte, cu o mână pe mânerul uşii, şi privi scena din faţa lui cu o uimire nedisimulată. Aşa cum era şi normal.

– Învăţăm să *tricotăm*, domnule Cunningham, ţipă Jane Evans, una dintre cele mai mici şi mai slăbuţe dintre fete, cu vocea ei stridentă şi ascuţită, iar după o clipă începu să se văicărească: Domnişoară, am scăpat toate o... ochiurile.

Din nou? Era a treia sau a patra oară? Asta *nu* a fost o idee bună, se gândi Camille în timp ce se grăbea să o ajute.

– Văd şi eu, răspunse profesorul de artă. Sunteţi harnici ca un stup de albine. Băieţii învaţă şi ei?

O observaţie tipic masculină. Camille nici nu se obosi măcar să se uite urât la el. Era ocupată oricum, punând ochiurile pe andrea.

– În unele ţări, sir, îl informă Cyrus North, doar bărbaţii şi băieţii împletesc, iar femeile şi fetele torc lâna. Domnişoara Westcott ne-a spus, când Tommy a zis că numai fetele împletesc şi cos.

Cum să-i fi convins altfel pe băieţi să nu se răzvrătească?

– Facem o *frânghie*, sir, ţipă Olga Norton. Segmentul ei era deja cu câţiva centimetri mai lung, pentru că ea şi alte câteva fete mai mari ştiau să împletească şi aveau şi destulă practică. Ele erau capabile şi dispuse să o ajute pe Camille în misiunea gargantuescă de a le arăta băieţilor

şi fetelor mai mici cum se făcea şi de a-i salva de dificultăţile şi greşelile aproape constante.

Paul Hubbard sări după ghemul de lână, care îi căzuse din nou din poală şi se rostogolea vesel pe duşumea, deşirându-se.

– Ah, o frânghie. Da, bineînţeles, spuse vesel domnul Cunningham, intrând în cameră şi închizând uşa în urma lui. În douăzeci de secţiuni diferite. De ce n-am văzut oare din prima? Mă simt totuşi obligat să întreb. De ce o frânghie?

E clar că se distrează – pe socoteala mea, se gândi Camille. Era limpede că fusese cea mai smintită idee pe care o avusese până atunci.

Un cor de voci se ridică drept răspuns, vreo douăzeci de ochiuri fură scăpate, iar jumătate de duzină de gheme de lână se rostogoliră după ghemul lui Paul. Dar nu era nimic de mirare; de mirare era poate faptul că cei mai mulţi dintre copii mai aveau ochiuri pe andrele şi că de aproape toate aceste andrele atârna câte un capăt de împletitură care arăta mai mult sau mai puţin ca o frânghie.

El rânjea. Cum îndrăznea? Îi submina autoritatea.

– Azi-dimineaţă am mai ieşit afară o dată, îl lămuri Camille, reducând la tăcere cel puţin un moment zarva din jurul ei. Am trecut peste pod şi am mers pe Great Pulteney Street, îndreptându-ne spre Sydney Gardens. Toţi ascultau ordinul de a merge în şir, doi câte doi, ţinându-se de mână. Din nefericire, fiecare pereche alesese o viteză diferită şi un moment diferit în care să o ia mai repede sau mai încet sau să se oprească de-a binelea pentru a observa ceva interesant. Am fost într-adevăr mai surprinsă decât pot spune când am ajuns în grădini şi am descoperit că toţi erau prezenţi la număr, chiar dacă unii mai rămăseseră rătăciţi în urmă. Şi acelaşi lucru s-a întâmplat când ne-am întors la şcoală. Nu aş fi fost deloc şocată să descopăr că am pierdut un elev sau trei pe drum.

– Oh, nu trei, domnişoară, o informă Winifred. Am mers câte doi, ţinându-ne de mână.

Numai Winifred putea face o asemenea observaţie...

– E o observaţie bună, Winifred, spuse Camille. Doi elevi sau patru, atunci.

– Sau aţi fi putut pierde câţiva dintre noi în labirint, domnişoară, adăugă Jimmy Dale, stârnind un val de râsete. Am intrat cu toţii în labirint, sir, şi ne-am pierdut toţi pentru că am început să ne vânzolim în toate părţile cuprinşi de panică şi să ne ascultăm unul pe altul, în loc să elaborăm un sistem de orientare, cum a spus după aceea domnişoara Westcott că ar fi trebuit să facem. A trebuit să intre ea însăşi acolo ca să-i salveze pe ultimii patru, altfel am fi şi acum acolo, şi am fi pierdut prânzul şi bucătăreasa s-ar fi supărat foc.

– Domnişoara Westcott nu s-a pierdut în labirint? întrebă domnul Cunningham. Rânjea încă, cu braţele încrucişate peste piept, şi era limpede că se distra de minune. Şi arăta mai chipeş decât şi-ar fi dorit Camille să arate. Oare ce credea despre ea? Paul îşi recuperase ghemul de lână şi alerga acum după altul, încâlcind firele.

– S-a pierdut, spuse Richard, dar i-a găsit pe cei patru care se pierduse şi i-a adus afară folosind un sistem. Nu a stat acolo mai mult de zece minute.

– Unsprezece, preciză Winifred.

– Cei patru care se *pierduseră*, Richard. La plural, spuse Camille. Împletim o frânghie, domnule Cunningham, ca să ne putem ţine cu toţii de ea atunci când mergem la plimbare. Ne va ţine pe toţi la un loc şi în siguranţă, şi ne va învăţa să cooperăm. Elevii mai mari vor trebui să răărească pasul ca să se adapteze după mersul celor mici, iar plimbăreţii vitezomani vor trebui să reducă ritmul, în timp ce leneşii care tândălesc vor trebui să se ţină de ceilalţi.

Domnul Cunningham o privi cu ochi zâmbitori, iar Tommy anunţă că avea de două ori mai multe ochiuri pe andrele faţă de momentul în care începuse frânghia şi întrebă dacă era un lucru bun.

– Artiştii, spuse Camille ferm, vor fi încântaţi să afle că e timpul să meargă la lecţia de artă.

Se auzi o slabă aclamaţie şi câţiva protestară că bucăţile nu aveau să fie niciodată suficient de lungi ca să fie împletite într-o frânghie, dacă nu rămâneau şi ei să împletească. Dar în câteva minute lecţia de artă era în plină desfăşurare. Domnul Cunningham îşi învăţa astăzi grupul o tehnică, punând-o în practică. Le demonstră cu cărbunele pe hârtie cum să obţină perspectivă şi profunzime. Împletitorii iscusiţi care rămăseseră în partea cealaltă de clasă pocneau din andrele într-un ritm susţinut, iar cei care învăţau ajunseră să stăpânească treptat arta de a împleti un rând de la un capăt la celălalt cu ochiuri egale, fără să mai adauge sau să mai piardă din ele pe drum. Cei mai mulţi urmară sugestia oferită de Camille şi desfăcură firul de lână înainte de a avea nevoie de el, pentru ca ghemul să nu se mai rostogolească mereu pe duşumea, deşirându-se. Într-o oră, Camille se simţi în stare să ia o carte şi să citească cu glas tare în clasă, într-o linişte relativă.

Era cu un pas mai aproape de sfârşitul primei săptămâni, şi supravieţuise.

Şi acum era complet şi oficial epuizată – iar sus o aşteptau bagajele încă nedesfăcute. Se simţea încă pe jumătate convinsă de faptul că era cea mai nepricepută institutoare din lume. Dar avea şi un anumit sentiment de triumf, pentru că făcuse ceea ce hotărâse să facă. Depăşise chiar cu un pas planul original. Era pe cont propriu. Luni avea să înceapă a doua săptămână ca institutoare şi poate că avea să se descurce mai bine.

Şi atunci, de ce îi venea să plângă cu suspine?

Dintr-o simpatie inconştientă, Jane izbucni într-un plâns zgomotos, fiindcă scăpase toate ochiurile de pe o andrea, iar andreaua sări peste capetele copiilor, peste capul ei şi peste catedră şi zdrăngăni pe duşumea. Camille lăsă cartea jos, oftând în sinea ei, dar una dintre fetele mai mari se grăbise deja să sară în ajutorul fetiţei, ajutând-o şi murmurând cuvinte alinătoare.

*

Împleteau o frânghie din mai mult de douăzeci de bucăţi. Oare cine îi dăduse ideea asta smintită? Joel se distră de minune tot restul după-amiezii. Nu ar fi fost mai ieftin, mai uşor şi mult mai rapid să cumpere una sau, mai bine, să îl întrebe pe Roger dacă nu exista vreo funie veche aruncată pe undeva prin clădire? Probabil că apelase la domnişoara Ford şi folosise o parte din banii rezervaţi pentru materiale şcolare suplimentare. Joel se întrebă dacă ea îşi dădea seama că Anna organizase recent acest fond şi promisese să îl completeze din nou oricând scădea. Se întrebă cine avea să unească toate fâşiile în una atunci când aveau să termine. Oare ea se gândise până acolo?

Şi de ce alesese purpuriul acela strălucitor?

Dar poate că ea avusese de fapt o idee strălucită, se gândi el în timp ce după-amiaza se făcea seară, aşa cum fusese ideea magazinului. Împletitul era o deprindere utilă, atât pentru băieţi, cât şi pentru fete, dar cum ar fi putut să-i convingă pe băieţi şi pe fetele care şovăiau să înveţe şi să se ţină de treabă, dacă nu erau interesaţi de producerea unui obiect anume? Şi cum poţi să-i convingi pe copii, mai ales pe cei mai mari, să meargă pe străzile din Bath ţinându-se de o frânghie purpurie care să-i lege ca un cordon ombilical, putând fi astfel supravegheaţi de profesorul lor cu mai multă uşurinţă, dacă nu aveau un interes de proprietar faţă de frânghia respectivă? Cum să inventezi un proiect practic la care să lucreze toţi împreună, indiferent de vârstă şi sex, şi în care cei mai mari şi mai experimentaţi să îi poată ajuta pe cei mai mici şi mai împiedicaţi? De fapt, ea îi învăţa mai mult decât tehnica în sine. Şi copiii erau emoţionaţi... pentru că învăţau *să împletească*.

Propriul său grup era destul de atent în timp ce îi învăţa alte trucuri prin care să creeze profunzime şi perspectivă. Dar când începură să lucreze la exerciţiul pe care li-l indică, ascultară în acelaşi timp povestea pe care o citea ea, şi o pace neobişnuită se aşternu peste sala

de clasă, întreruptă doar din când în când de un strigăt de alarmă al unuia dintre împletitori. De fiecare dată, unul dintre ceilalţi copii îi venea tăcut în ajutor, pentru ca domnişoara Westcott să-şi poată continua povestirea. Aerul de mulţumire din cameră era extraordinar, mai ales pentru o după-amiază de vineri din luna iulie.

Observând-o pe furiş în timp ce îşi supraveghea propriul grup, oferind sugestii în şoaptă şi comentarii atunci când era nevoie, Joel se gândi că ea arăta la fel de severă şi lipsită de umor ca de obicei. Vorbea ca un sergent în armată, chiar şi atunci când citea cu glas tare. Nu dovedea nimic din exuberanţa şi căldura care o caracterizaseră pe Anna şi o făcuseră atât de iubită în clasă. Copiii ar fi trebuit să fie la fel de nefericiţi ca sub scurta şi neregretata domnie a domnişoarei Nunce. Faptul că nu erau deloc aşa era un mister. *Domnişoara Westcott* era ea însăşi un mister. Părea să fie într-un fel, dar în realitate era cu totul altfel.

Habar nu avea cum să-i picteze portretul. Dacă picta ceea ce vedea, atunci nu avea să se vadă că era o institutoare talentată, care stăpânea cumva copii de vârste diverse şi îi făcea interesaţi şi emoţionaţi de lucrurile pe care le învăţau. Şi nici un om care s-ar fi uitat la un asemenea portret nu ar fi ghicit că ea avea un simţ caustic al umorului – *Nu aş fi fost deloc şocată să descopăr că pierdusem un elev sau trei pe drum.*

Se întrebă dacă avea să reuşească să o cunoască destul de bine ca să picteze un portret credibil. Avea să-i permită ea oare să se apropie destul de mult? Iar el dorea cu adevărat să o picteze? O parte din el suferea pentru că, deşi ea era atât de diferită de Anna ca maniere şi metodă, captiva la fel de mult inimile copiilor pe care el îi considera încă ai Annei. Suferea când se uita în cealaltă parte a sălii, pentru că o vedea pe sora Annei şi o auzea pe sora Annei. Aceasta era lipsită de frumuseţea şi farmecul Annei. Şi totuşi...

Însă cel mai mult îl făcea să sufere gândul că s-ar fi putut să ajungă să o simpatizeze pe domnişoara Camille Westcott. I se părea o lipsă de loialitate faţă de Anna.

Câţiva dintre copii, şase dintre ei din propriul său grup, îşi luară andrelele cu ei când se terminară orele. Erau nerăbdători să termine frânghia, ca să o poată folosi. Îşi stabiliră singuri tema pentru acasă. Oare avea să cadă soarele de pe cer?

După ce făcu ordine în partea lui de sală şi se întoarse să-şi ia rămas-bun de la domnişoara Westcott, Joel văzu că era aşezată la o bancă, privind încruntată o bucăţică de împletitură pe care o ţinea în mână.

– E prea slabă pentru frânghia dumitale? întrebă el.

– Oh, e perfectă, spuse ea fără să ridice privirea. Printr-o minune, numărul ochiurilor de pe andrele e corect. Totuşi, unul a fost scăpat cu opt rânduri în urmă, şi altul a fost adăugat dintr-un nod inocent, acum două rânduri. Te las pe dumneata să faci socoteala.

– Se anulează unul pe altul, spuse el, rânjind şi păşind mai aproape. Bucăţica de împletitură nu arăta în nici un caz perfectă. Unele ochiuri fuseseră împletite foarte slab şi păreau o reţea grosolană, iar altele fuseseră lucrate atât de strâns, încât erau adunate toate la un loc. Rezultatul era o fâşie care semăna puţin cu un şarpe bolnav de artrită. O să te faci că nu vezi greşelile?

– Cu siguranţă că nu, răspunse ea scurt, aruncându-i o privire ucigătoare. O să repar eu greşelile. Cedric Barnes are doar cinci ani şi a făcut tot ce a putut mai bine. Totuşi, trebuie să aibă ceva cât de cât decent la care să se uite când se întoarce, altfel îşi va pierde curajul.

Joel ridică din sprâncene şi o privi adunând ochiurile scăpate şi prinzându-le la loc. Se întoarse să plece din nou, dar ezită.

– Nu eşti dornică să mergi acasă? Într-o după-amiază de vineri?

– *Sunt* acasă, îi spuse ea continuând să lucreze ochiul pierdut din rând ca să poată scăpa de nodul care nu ar fi trebuit luat pe andrea. Nu îi mai dădu nici o explicaţie.

– Adică?

– M-am mutat aici. Era prea departe ca să vin şi să mă întorc în fiecare zi. Am luat camera care a fost a Anastasiei.

El se zgâi la capul ei plecat, încremenit de neplăcere şi de un sentiment care semăna foarte bine cu furia. Ce naiba punea la cale? Nu avea nimic sfânt? Încerca să îi ia locul Annei şi să... şteargă orice urmă a ei? Şi de ce insista să îi spună Annei *Anastasia*, chiar dacă acesta *era* numele ei corect?

– E o cameră cam mică, nu?

– Are pat, o masă, un scaun şi destul spaţiu pentru lucrurile pe care mi le-am adus. Are un lavoar, un lighean, un urcior, cârlige pe perete şi o oglindă în spatele uşii. A fost destul de mare pentru Anastasia. Cred că va fi destul de mare şi pentru mine.

El îşi încrucişă braţele peste piept.

– De ce? o întrebă el, şi se întrebă dacă vocea îi fusese la fel de ostilă ca şi sentimentele.

– Ţi-am spus de ce. Ea lăsase nodul acolo unde îi era locul şi acum modela împletitura în jurul lui. Când văzu că el nu spune nimic, depănă ghemul de lână şi îl înfipse ferm în vârfurile andrelelor, apoi puse eticheta cu numele pe care o pregătise şi duse ghemul în dulap, unde îl aşeză pe un raft, împreună cu celelalte care fuseseră lăsate. Nu trebuie să îţi dau explicaţii.

– Nu, nu trebuie. Şi era puţin cam ridicol din partea lui să se simtă ofensat. Anna plecase demult. Trăia într-un conac ducal şi nu avea să mai aibă nevoie de camera asta. Se întoarse să plece.

– Anastasia şi-a găsit familia la vârsta de douăzeci şi cinci de ani, spuse ea, moşmondind printre rafturile destul de ordonate din dulap, şi a trebuit să înveţe să se adapteze şi să trăiască printre rude care îi erau de fapt străine. Îmi amintesc că, atunci când a aflat pentru prima dată adevărul despre ea însăşi, instinctul ei a fost să întoarcă spatele noii realităţi şi să revină aici. Am sperat din toată inima că avea să facă asta, ca să putem uita

de toate şi să ne continuăm viaţa dintotdeauna. Asta nu ar fi fost posibil, bineînţeles, chiar dacă s-ar fi întors aici. Nu ar fi fost posibil nici pentru noi, nici pentru ea. Conţinutul cutiei Pandorei nu mai poate fi îndesat la loc, odată ce a fost ridicat capacul. Eu va trebuie să învăţ să mă adaptez la o situaţie inversă. Trebuie să învăţ să nu aparţin oamenilor care au fost până acum familia mea. Trebuie să învăţ să fiu o orfană. Poate nu în sens literal, dar în lucrurile cele mai importante.

– Nu eşti orfană în nici un sens al cuvântului, îi spuse el aspru, iritat din nou din cauza ei şi dorindu-şi să fi plecat atunci când încercase pentru prima dată s-o facă. Ai rude din partea tatălui şi a mamei şi le-ai cunoscut dintotdeauna. Ai o mamă care mai trăieşte şi o soră bună, şi un frate. Ai şi o soră vitregă care te-ar iubi dacă i-ai permite-o. Totuşi, insişti să te rupi de ei toţi de parcă ei nu te-ar dori şi să te muţi într-un *orfelinat*, de parcă locul dumitale ar fi aici.

– Ştiu că nu e locul meu, în afară de faptul că predau aici. Nu mă aştept să mă înţelegi, domnule Cunningham. Nu ai experienţa necesară care să te ajute să înţelegi ce mi s-a întâmplat mie, aşa cum eu nu am experienţa necesară ca să înţeleg ce ţi s-a întâmplat dumitale în decursul vieţii.

– Aici intervine empatia umană. Dacă nu am avea-o şi nu am cultiva-o, domnişoară Westcott, nu am înţelege şi nu am simpatiza pe nimeni, pentru că toţi avem experienţe unice.

Ea întoarse capul spre el, cu sprâncenele ridicate, în timp ce bătea darabana într-un raft cu degetele de la mână.

– Ai dreptate, bineînţeles. Ceva catastrofal s-a întâmplat cu viaţa pe care o cunoşteam, domnule Cunningham. În lunile care au urmat, m-am scăldat în nefericire şi negare, şi da, milă faţă de propria persoană. Ai avut dreptate în privinţa asta. Dar nu o s-o mai fac. Şi nu mă voi agăţa de rudele care sunt amabile, dar care mi-ar face poate mai mult rău decât bine, oricât de lipsite

ar fi de această intenție. Trebuie să descopăr singură cine sunt și unde îmi este locul, și ca să fac asta trebuie să mă îndepărtez puțin de ei, pentru că m-ar răsfăța dacă le-aș permite-o. Să mă îndepărtez *puțin*, nu total. Le voi vizita pe bunica și pe Abigail. Îmi voi vedea rudele Westcott când vor veni aici, vorba vine, ca să sărbătorească o zi de naștere. Ți-am spus că vin *toți*, nu doar Anastasia și Avery? Pentru cea de-a șaptezecea aniversare a bunicii Westcott? Dar... trebuie și voi învăța să mă descurc singură. O pot face mai bine dacă locuiesc aici. Te rog să nu îmi permiți să te reții. Probabil că ești nerăbdător să pleci acasă.

El se zgâi la ea câteva momente, iritat, incapabil să o placă. Incapabil să o înțeleagă. Nedorind să o înțeleagă. La naiba cu toate! De ce nu locuia bunica ei din partea mamei în ținuturile sălbatice ale Scoției? El nu avea nevoie de nimic din toate astea. Trebuia să o poată uita pe Anna cu toată demnitatea de care era în stare și în propriul lui ritm.

– Ai face mai bine să vii să iei ceaiul cu mine, spuse el dintr-odată, surprinzându-se și pe el însuși. Ai fost vreodată la Sally Lunn? Nu o să simți că trăiești până nu guști una din prăjiturile care îi poartă numele. Sunt faimoase.

Buzele ei se subțiară.

– Încă nu am fost plătită, domnule Cunningham.

Dumnezeule mare, chiar nu avea nici un ban? Știa că fusese șterșă cu totul din testamentul tatălui ei și că refuzase să împartă averea cu Anna. Dar... chiar nu avea nici un ban?

– Te-am invitat să vii și să iei ceaiul cu mine, domnișoară Westcott. Asta înseamnă că eu voi plăti nota. Du-te și adu-ți boneta!

– Dacă aceasta este modalitatea dumitale de a strânge informații despre mine, ca să poți picta un portret convingător, domnule Cunningham, spuse ea înainte de a ieși din clasă înaintea lui, te avertizez că nu o să-ți ușurez

misiunea. Dar dacă *reuşeşti* să mă cunoşti, te rog să-mi spui şi mie ce descoperi. Habar nu am cine sunt.

El se zgâi câteva momente în urma ei, pe jumătate plictisit şi pe jumătate uimit, şi destul de sigur că acesta era ultimul lucru pe care voia să-l facă într-o după-amiază de vineri. Dar în ciuda lui însuşi, se trezi rânjind înainte de a o urma afară.

„Habar nu am cine sunt."

Apăruse din nou simţul acela sec al umorului – îndreptat împotriva ei înseşi.

capitolul 6

Ceainăria Sally Lunn, din cea mai veche casă din Bath, se afla în North Parade Passage, destul de aproape de biserică şi de Pump Room. Era o clădire înaltă şi îngustă, cu un bovindou care dădea spre stradă. Interiorul era strâmt. Mesele erau înghesuite una lângă alta, şi toate păreau ocupate, aşa cum se întâmpla adesea. Joel nu venea prea des – până în ultimul timp nu fusese în stare să-şi permită o asemenea extravaganţă – dar fu recunoscut de o chelneriţă, care îi zâmbi călduros şi îi arătă o masă liberă într-un colţ îndepărtat.

Domnişoara Westcott atrase atenţia în timp ce îşi croiau drum printre mese ca să ajungă la masa lor. Acelaşi lucru se întâmplase pe drum, şi lui i se păru la fel de incomod acum ca şi atunci. Ceilalţi clienţi se dădeau la o parte din cale ca să îi facă loc să treacă şi se uitau apoi după ea. Nu era atât înfăţişarea ei, conchise Joel, ci aerul de nobilă aroganţă şi superioritate cu care păşea. Era ceva din naştere, presupuse el, şi destul de inconştient, deşi nu se manifesta în sala de clasă. În afara ei, însă, se aştepta ca oamenii să se dea la o parte din drum şi să îi facă loc, dar nu recunoştea acest lucru şi nu mulţumea nimănui. Joel era foarte iritat în timp ce murmura mulţumiri în numele amândurora şi o urma

la masă. Își dorea fierbinte să nu fi făcut o invitație atât de impulsivă.

Ea se așeză cu spatele la perete, și el, pe scaunul din fața ei, despărțiți de masa mică. El comandă un ceainic de ceai și două brioșe Sally Lunn, iar chelnerița dintr-odată roșie și fâstâcită ajunse chiar să facă un fel de plecăciune când plecă de la masa lor. Domnișoara Westcott nu păru să-și dea seama de existența ei.

– Sper că ți-e foame, spuse el. Deși bănuiesc că ai pierdut prânzul ca să cumperi lână purpurie și andrele ca să împletești o funie din peste douăzeci de segmente.

– Sunt încântată că te amuz, domnule Cunningham, spuse ea. Proprietara prăvăliei rămăsese cu lâna, pentru că persoana care o comandase nu s-a putut obișnui cu o culoare atât de vie și a cumpărat lână cenușie până la urmă. Mi-a dat lâna la un preț mic și am acceptat, pentru că foloseam banii orfelinatului.

Banii Annei. Ar fi fost o cruzime să-i spună asta, totuși, doar pentru că voia să-i mai taie din fumuri.

– Cred că produsul finit va distra jumătate din orașul Bath, spuse el. Și copiii vor spune povestea din spatele lui oricui se oprește să se uite sau să comenteze, și toată lumea va fi încântată.

Ea îl privi cu nările ușor umflate, și el văzu că nu se amuza.

– Cum reușești să-i faci să vorbească doar atunci când sunt întrebați? întrebă ea dintr-odată. Și să nu ofere informații până nu le sunt solicitate?

– E foarte ușor de făcut. Trebuie să-i faci să se simtă mici, nevrednici și persecutați. Te-ar mai ajuta să te numești Nunce și să nu fi făcut niciodată cu ei un lucru care să îi intereseze cât de puțin.

Ea continuă să îl privească țintă, cu buzele strânse. Ce enigmă era! Se așteptase ca ea să fie cel puțin la fel de rea ca domnișoara Nunce. Oricine ar fi privit-o acum s-ar fi așteptat la așa ceva. Nu era drăguță, se gândi el. Dar era ceva în maxilarul ei ferm și în linia bărbiei, în nasul drept, în ochii albaștri umbriți de gene negre, care

o făcea mai atrăgătoare decât oricare altă femeie, şi sugera atât inteligenţă, cât şi tărie de caracter.

– Eşti un eşec mizerabil, îi spuse el, rânjind. Copiii nu sunt muţi în prezenţa dumitale. Şi învaţă şi se bucură de asta. Te plac, şi asta e o lovitură mortală pentru orice încercare de a impune o disciplină rigidă.

– Dacă e adevărat, adică dacă mă plac, habar nu am de ce.

Asta era o surpriză şi pentru el. Poate că ei puteau să vadă dincolo de aparenţa ei severă... dar ce anume?

– Ce simt doamna Kingsley şi sora dumitale cu privire la mutarea la orfelinat? întrebă el ca să schimbe subiectul.

– Nu le-am spus. Mi-am făcut bagajul în zori şi le-am scris o scrisoare, apoi am plecat devreme şi am întrebat-o pe domnişoara Ford despre camera goală. După ce a fost de acord să mi-o închirieze, l-am întrebat pe Roger dacă nu putea trimite pe cineva ca să-mi aducă lucrurile şi să ducă scrisoarea. Abby a trimis un răspuns cu omul care mi-a adus bagajele, dar nu am avut încă şansa de a-l citi. Nici nu trebuie s-o fac, pentru că bănuiesc că e supărată. Mai întâi a murit tatăl nostru. Apoi, fratele nostru a plecat să lupte în Peninsulă. Apoi a plecat mama noastră, ca să trăiască la unchiul din Dorset. Acum m-am mutat şi eu.

– Ea nu simte deci dorinţa dumitale nestăpânită de a se rupe de tot ce e familiar ca să stea pe propriile picioare?

– Nu. Dar îi respect dreptul de a-şi remodela viaţa aşa cum crede potrivit. Tot ce cer e ca dreptul meu de a face acelaşi lucru să fie respectat. Poate că e egoist din partea mea să o abandonez şi să o supăr, şi să întorc spatele ospitalităţii bunicii mele. De fapt, nu mă îndoiesc că este. Dar uneori nu putem decât să fim egoişti dacă vrem să... supravieţuim. E un cuvânt prea extravagant, deşi nu mă pot gândi la altul mai bun.

– Te simți amenințată fiindcă familia tatălui dumitale a hotărât să vină la Bath ca să sărbătorească o zi de naștere?

– Nu chiar amenințată, spuse ea, încruntându-se, de parcă s-ar fi gândit cu atenție la întrebarea lui. Doar... deranjată. De parcă nu aș fi capabilă să ies singură din asta. De parcă aș fi doar o...

– Femeie neajutorată? sugeră el.

– O femeie *cocoloșită*. Așa cum și sunt. Sau cum am fost întotdeauna. E ciudat că nu mi-am dat seama de asta până de curând. M-am crezut întotdeauna atât de puternică și eficientă.

– Poate că ai avut întotdeauna dreptate. Ai nevoie de multă putere ca să faci ceea ce ai făcut dumneata săptămâna aceasta, mai ales că nici nu erai nevoită s-o faci.

– Putere? spuse ea. Sau doar prostie? Dar Abby este nebună de emoție, pentru că toată lumea va veni aici. De dragul ei trebuie să mă bucur și eu că au hotărât să ne aducă înapoi la turmă.

– De asta vin?

Dar în momentul acela sosi ceaiul, oprind-o să răspundă. Ceainicul era mare, și brioșele Sally Lunn enorme. Joel ridică ceainicul și turnă ceaiul, în timp ce domnișoara Westcott își privi prăjitura pentru ceai cu oarecare uimire. Fusese tăiată în două și prăjită, iar alături erau porții generoase de unt și gem, gata pentru a fi întinse pe ea.

– Oh, vai de mine, spuse ea. Tocmai mi-am amintit că am pierdut și micul dejun, nu doar prânzul. *Asta* e una din faimoasele brioșe Sally Lunn?

– Da, și mă aștept să o mănânci până la ultima firimitură, îi rânji el.

Ea îl privi sever, apoi luă o bucățică, mestecă și înghiți.

– Să nu crezi, domnule Cunningham, că nu știu ce pui la cale și de ce m-ai adus aici și mă îndopi cu ceai și cu... asta. Și vai de mine, e delicioasă. Vrei să mă faci să vorbesc despre mine și viața mea ca să mă poți picta

în aşa fel, încât să mă expui în faţa lumii aşa cum nu aş vrea să fiu expusă.

– Nu pictez nuduri, nu se putu abţine el să nu îi spună, şi gura ei, care se deschisese ca să ia altă muşcătură, se închise brusc. Poate că arătai obosită şi puţin pierdută, domnişoară Westcott, şi mi s-a făcut milă de dumneata şi te-am adus aici ca să te readuc la viaţă. Poate că, după ce m-am trezit stând la aceeaşi masă cu dumneata, fac conversaţie pentru că până şi un bărbat care nu e un gentleman nu invită o lady la masă ca să-şi înfulece mâncarea fără să-i adreseze nici un cuvânt. I-ar putea produce impresia că mâncarea e mai importantă decât ea.

Ea îl privi cu atenţie şi apoi luă altă linguriţă de prăjitură.

– Treaba e că familiile aristocratice nu îşi recunosc odraslele nelegitime, domnule Cunningham. Aristocraţia înseamnă succesiune, proprietate, poziţie şi avere. Legitimitatea este totul. Dacă familia tatălui meu ar fi ştiut de la început că el nu era căsătorit cu mama mea şi că noi eram prin urmare nelegitimi, ar fi ignorat-o pe ea şi ar fi pretins că noi nu existam. Asta a făcut mama mea cu Anastasia mai bine de douăzeci de ani, deşi ştia de existenţa ei, şi asta ar fi făcut şi ceilalţi, dacă ar fi ştiut. Sunt sigură că eu aşa aş fi făcut. Când a fost primită în salonul din casa lui Avery în care ne adunaserăm cu toţii acum câteva luni la cererea avocatului fratelui meu, toţi am fost jigniţi, şi pe bună dreptate. Era evident că nu era una dintre noi. Eu m-am înfuriat mai tare decât toţi ceilalţi.

– Din ce cauză? întrebă el în timp ce ea întindea unt şi gem pe cealaltă jumătate de brioşă Sally Lunn. Spera ca ea să nu-şi dea seama dintr-odată că făcea exact ceea ce îl asigurase că nu va face – vorbea despre ea însăşi. Dar nu doar pentru portret îşi dorea să audă mai mult. Asculta fascinat povestea acelei zile din punctul ei de vedere. Auzise versiunea Annei pe atunci, în scrisoarea voluminoasă pe care i-o scrisese după doar câteva ore.

– Eram o lady perfectă. Şi îmi doream să fiu aşa. Eram foarte conştientă de poziţia tatălui meu şi de ceea ce mi se cuvenea, în calitate de fiică a lui. Din fragedă copilărie am depus toate eforturile ca să fac şi să fiu tot ce trebuia să facă şi să fie Lady Camille Westcott. Am fost un copil ascultător şi am răsplătit toată atenţia pe care mi-au acordat-o doica şi guvernanta. Am vorbit, am gândit şi m-am purtat aşa cum trebuie să se poarte o lady. Voiam să cresc şi să ajung perfectă. Nu voiam să permit să mi se întâmple nici un accident şi nici o catastrofă în toată viaţa mea. Cred că îmi imaginam cu adevărat că nu aveam să fiu expusă la nici un necaz dacă respectam codul strict de purtare stabilit pentru doamnele din clasa mea. În trupul meu nu exista nici un os răzvrătit şi în mintea mea nu era nici un gând nepotrivit. Lumea mea era îngustă, dar foarte sigură. Era o lume care nu permitea ca o femeie cu haine ieftine să fie introdusă în prezenţa mea şi a familiei mele şi chiar invitată să se aşeze în mijlocul nostru. Când s-a întâmplat aşa ceva, am fost jignită.

Joel îşi termină prăjitura şi bău restul de ceai fără să răspundă imediat. Dumnezeule mare, trebuie să fi fost îngrozitoare, însă făcuse totul în numele lucrurilor pe care le considerase corecte pentru că aşa fusese educată. Dar după ce căutase să fie perfectă în lumea îngustă în care se născuse, starea proastă în care se afla acum trebuie că i se părea cel puţin năucitoare. Se lăsă pe spate în scaun şi o privi cu interes reînnoit. Te puteai aştepta ca o asemenea femeie să devină amară şi dificilă. Însă ea, din contră, nu se prăbuşise şi nici nu se răzvrătise împotriva acestei nedreptăţi – sau, dacă o făcuse, trecuse deja peste asta. Nu se cufundase în autocompătimire, în ciuda acuzaţiilor pe care le făcuse el cu două zile înainte. Nu era interesată să profite de sosirea iminentă a familiei ei şi să încerce să găsească ceva care să semene cu viaţa dinainte.

Deşi poate că aceste cuvinte – *ceva care să semene* – erau cheia. Perfecţiunea, aşa cum o cunoscuse, nu mai

era posibilă pentru Camille Westcott, şi ea nu voia să accepte nimic mai puţin. Trebuia să caute ceva complet nou în schimb. Nu era o femeie uşor de simpatizat, dar încerca un fel de respect ranchiunos faţă de ea.

Totuşi, corectă imediat gândul acesta, pentru că atunci când era în clasă, îmbujorată, animată şi purtându-se ca un sergent de cavalerie în mijlocul unui haos organizat, el aproape că o plăcea. Adevărul era că se simţea aproape atras de faţeta aceea profesorală a ei. Poate din cauză că această faţetă sugera o pasiune ascunsă. Gândul acesta îl făcu să tresară.

– Ai un mod deconcertant de a mă privi atât de direct, încât simt că poţi să vezi până în sufletul meu, domnule Cunningham, spuse ea. Presupun că e din cauză că eşti artist. Ţi-aş fi recunoscătoare dacă te-ai opri.

El ridică ceainicul şi umplu ambele cesti.

– De ce crezi că erai atât de preocupată de datorie şi perfecţiune? Mai mult decât sora dumitale, de exemplu.

Ea ezită, turnând o linguriţă de zahăr în ceai.

– Am fost cel mai mare copil al tatălui meu. Nu eram băiat, şi prin urmare nu puteam fi moştenitoarea lui. Presupun că naşterea mea l-a dezamăgit. Dar am crezut întotdeauna că, dacă eram o lady perfectă, ar fi putut să fie măcar mândru de mine. Credeam că m-ar fi putut iubi.

Dumnezeule mare! Nu părea tipul de femeie care să fi tânjit vreodată după dragoste. Ce orb fusese să nu vadă asta!

– Şi a fost mândru? Te-a iubit?

Ea ridică ochii spre el şi îi susţinu privirea. În ochii aceştia, care erau cea mai frumoasă trăsătură a ei, el detectă durerea, ascunsă foarte adânc, sub straturile de severă stăpânire de sine.

– S-a iubit doar pe el. Toţi erau conştienţi de asta. În general, era disprețuit, chiar urât de oamenii care cădeau victimă egoismului său. Eu voiam să-l iubesc. Voiam să găsesc drumul spre inima lui şi să fiu favorita lui. Ce nebunie! Nici măcar nu eram cel mai mare copil

al lui, nu? Şi Harry, singurul lui fiu, nu era moştenitorul lui. Toată viaţa mea a fost o minciună şi a rămas aşa până după moartea lui. Principalul meu ţel în viaţă a fost un miraj într-un deşert vast şi pustiu.

Dând ascultare unui impuls, Joel întinse mâna peste masă şi îi acoperi mâna, care se odihnea pe faţa de masă. Ştiu pe loc că făcuse o greşeală, pentru că simţi o bruscă legătură între el şi femeia care era Camille Westcott, şi el chiar nu voia aşa ceva. Şi o auzi trăgând aer brusc şi îi simţi mâna crispându-se, deşi nu şi-o trase. Nici el nu şi-o retrase imediat pe a lui.

– Probabil că te aşteptai ca totul să se schimbe în bine după ce te-ai fi căsătorit cu vicontele Uxbury. Îl iubeai?

De data asta, ea îşi retrase brusc mâna.

– Bineînţeles că nu îl iubeam, spuse ea dispreţuitor. Oamenii din clasa mea... Oamenii din aristocraţie nu se căsătoresc din dragoste, domnule Cunningham, şi nici nu cred într-un concept atât de vulgar ca pasiunea romantică. Noi... *Ei* se căsătoresc pentru poziţie, prestigiu, continuarea liniei de sânge, siguranţă, unirea averilor şi proprietăţilor. Vicontele Uxbury era perechea perfectă pentru Lady Camille Westcott, pentru că era un gentleman perfect, aşa cum ea era o lady perfectă. Se potriveau ca descendenţă şi avere.

El observă că ea vorbea despre sine la persoana a treia şi la timpul trecut.

– Şi te-a părăsit atunci când dumneata şi unirea cu dumneata nu mai erau perfecte.

– Bineînţeles. Dar nu m-a părăsit. A fost un gentleman desăvârşit până la capăt. Mi-a oferit *mie* şansa să-l părăsesc pe *el*.

– Şi aşa ai făcut.

– Da. Bineînţeles.

El se întrebă dacă ea credea ceva din toate astea – că nu îl iubise pe bărbatul cu care urma să se căsătorească, că ceea ce făcuse Uxbury era justificabil şi corect, că până şi în despărţire fusese un gentleman perfect.

Se întrebă dacă nu îi purta pică. Se întrebă cât de rău fusese rănită.

– Pariez că îl urăşti.

Ea se uită câteva momente la el, cu buzele strânse.

– L-aş spânzura bucuroasă de degetele mari dacă aş avea ocazia.

El se lăsă pe spate în scaun şi izbucni în râs, fiindcă replica fusese neaşteptată. Ea se încruntă şi îşi strânse buzele şi mai tare, dacă acest lucru era posibil.

– Înseamnă că ai fost destul de încântată de ce i s-a întâmplat, spuse el, sau poate că ai fi preferat să îi administrezi singură pedeapsa.

Urmă alt moment de tăcere, şi în acest timp expresia ei nu se schimbă.

– Ce i s-a întâmplat? întrebă ea.

Joel îşi dădu seama că ea nu ştia. Nimeni nu îi scrisese. Dar de ce să-i fi scris? Se întrebă dacă nu ar fi trebuit să-şi ţină gura, dar acum era prea târziu.

– Ducele de Netherby l-a lăsat fără simţire.

– *Avery*? se încruntă ea. Cred că te înşeli.

– Nu mă înşel. Anna mi-a scris despre asta.

Ea lăsă ceaşca pe farfurioară cu zgomot, şi el văzu că mâna îi tremura.

– Ce ţi-a spus? Cred că a înţeles greşit.

– Vicontele Uxbury a apărut la un bal la care nu fusese invitat. Era în onoarea Annei şi s-a ţinut în casa lui Netherby din Londra. Uxbury a insultat-o pe Anna când ea a descoperit cine era şi a refuzat să danseze cu el, iar Netherby şi noul conte – cred că îl cheamă Alexander, nu? – l-au dat pe uşă afară. A doua zi, el l-a provocat la duel pe Netherby.

– La *duel*? Ea se uita ţintă la el, evident încremenită.

– De vreme ce fusese provocat, Netherby trebuia să aleagă armele. Dar el nu a ales nici o armă.

– A ales *pumnii*? Dar ar fi fost un măcel, orice armă ar fi ales.

– Se pare că Netherby nu a specificat că alegea pumnii, deşi toţi cei implicaţi trebuie să se fi gândit că la asta

se referea. Duelul a avut loc într-o dimineaţă în Hyde Park, în faţa unei mulţimi considerabile de domni. Netherby l-a doborât pe Uxbury într-un timp foarte scurt, şi l-a umilit destul de tare.

Dintr-odată, ea îl privi dispreţuitoare.

– Ei bine, acum ştiu că vorbeşti prostii. Cine i-a împuiat mintea Anastasiei cu asemenea năzbâtii? E chiar atât de naivă? E mai probabil să fi fost invers. L-ai cunoscut pe Avery. E mic de statură şi subţirel, şi are maniere indolente. Nu se gândeşte la nimic, în afară de înfăţişarea lui splendidă, de tabachere şi de monocluri. Mă surprinde doar faptul că nu a fost măcelărit cu totul – asta dacă lupta a avut loc cu adevărat, lucru de care mă îndoiesc serios. Vicontele Uxbury e înalt şi bine clădit şi este un reputat adept al tuturor sporturilor bărbăteşti, printre care scrima şi boxul.

– Verişoara ei – Elizabeth, cred – i-a spus Annei despre duel înainte ca acesta să aibă loc. Anna l-a văzut cu ochii ei.

– Ei bine, acum ştiu că şi dumneata eşti naiv, spuse ea, concediindu-l cu o privire paralizantă. Doamnele nu află niciodată despre aceste întâlniri ruşinoase şi ilegale dintre domni, domnule Cunningham. E de neînchipuit ca o lady să ia parte cu adevărat la aşa ceva.

– Anna nu a fost o lady până de curând, după cum îţi aminteşti, şi probabil că nu va fi niciodată o lady cum scrie la carte. S-a dus acolo la timpul stabilit şi s-a căţărat într-un copac ca să se uite. Verişoara ei a mers şi ea. Fostul dumitale logodnic a primit o ciomăgeală pe cinste, domnişoară Westcott. Se pare că era îmbrăcat în cămaşă, pantaloni bufanţi şi cizme, avea un rânjet îngâmfat pe faţă şi s-a oferit să fie îndurător dacă Netherby era dispus să se târască în faţa lui şi să-şi ceară iertare. Netherby a refuzat amabila ofertă. El era îmbrăcat doar în pantaloni. Anna ar fi trebuit să cadă din copac din cauza şocului, dar e făcută dintr-un material rezistent.

– Probabil că îţi imaginezi că m-am născut ieri, domnule Cunningham, dacă te aştepţi să cred aşa ceva.

– Mi-am dorit să fi fost acolo să văd singur. Se pare că Uxbury şi-a luat o poziţie care să îi aducă admiraţia spectatorilor, apoi a început să ţopăie cu cizmele şi să administreze o serie de lovituri mortale cu pumnul – sau lovituri care ar fi fost mortale, dacă măcar una dintre ele şi-ar fi atins ţinta.

Domnişoara Westcott se încruntă din nou.

– Avery a fost grav rănit?

– L-a pus pe Uxbury la pământ lovindu-l cu talpa piciorului desculţ într-o parte a capului.

Buzele ei se ridicară dispreţuitoare.

– Şi apoi, pentru ca Uxbury şi spectatorii să nu creadă că fusese o lovitură întâmplătoare care nu putea fi repetată, a făcut-o din nou, cu talpa celuilalt picior, în cealaltă parte a capului, după ce vicontele se ridicase în picioare. Când Uxbury a ales să îl tachineze şi să spună din nou lucruri insultătoare despre Anna şi despre dumneata, Netherby s-a lansat în aer, a ridicat ambele picioare sub bărbia lui Uxbury şi l-a doborât la pământ, unde a şi rămas. Se pare că trupul lui e o armă periculoasă, domnişoară Westcott. După aceea, i-a spus Annei că a învăţat artele marţiale din Orientul Îndepărtat pe când era elev, de la un bătrân maestru chinez.

Ea continua să se uite ţintă la el, fără să spună nimic, dar Joel văzu că începea să-l creadă. Îşi termină ceaiul, care era din nefericire aproape rece.

– Iar Anastasia şi Elizabeth, şi o mare mulţime de domni au fost martori la umilirea lui Uxbury? întrebă ea.

– Şi contele. El a fost secundantul lui Netherby.

– Alexander, murmură ea. Se lăsă pe spate în scaun. Şi a făcut totul ca să mă răzbune pe mine şi pe Anastasia?

– În principal pe dumneata, cred, spuse Joel, deşi nu era deloc sigur că acesta era adevărul adevărat. Până la urmă, Netherby se căsătorise cu Anna în aceeaşi zi. În opinia Annei, toţi cei adunaţi acolo, aproape până la ultimul, au fost încântaţi văzând că Netherby se pregătise să susţină o luptă pe care toţi o credeau pierdută, ca să-ţi răzbune onoarea. Toţi au fost mai mult decât încântaţi

când a răzbunat ceea ce îţi făcuse Uxbury. El nu a fost niciodată un gentleman perfect, domnişoară Westcott. A fost dintotdeauna nedemn de dumneata. Ai scăpat de el ca prin urechile acului şi chiar la timp.

Joel se alarmă, văzând că ochii ei se umpleau de lacrimi şi îşi ducea ambele mâini la gură. Dintr-odată, fu din nou conştient de locul în care se aflau, de murmurul vocilor din spatele lui. Spera că ea nu avea să izbucnească în plâns în văzul tuturor oamenilor înghesuiţi în ceainărie. Semnalul lui de alarmă se intensifică văzând că umerii încep să i se cutremure. Dar când lăsă mâinile jos, nu se auziră suspine, ci hohote de râs – cum nu se mai poate mai răsunătoare.

– Oh, spuse ea icnind, îmi *doresc* să fi fost şi eu acolo. Oh, ce *norocoase* au fost Anastasia şi Elizabeth. A fost doborât cu două lovituri de picior gol sub bărbie?

– A rămas lat.

– Anastasia şi Elizabeth au fost prinse?

– Nu, dar Anna a mărturisit.

– Lui Avery? Ea nu mai râse şi făcu o grimasă. Nu a fost un lucru înţelept. Nu cred că i-a plăcut.

– S-a căsătorit cu ea după o oră.

Ea îl privi, şi ochii ei străluciră din nou de râs. Joel se uita la ea, întrebându-se cât de tare atrăgea atenţia celorlalţi ocupanţi ai încăperii. Dar, oricum ar fi fost, ea părea să nu-şi dea seama. Îi întoarse privirea, mai mult decât zdruncinat, pentru că era o femeie diferită atunci când râdea. Arăta tânără şi plină de viaţă, şi...

Care era cuvântul pe care îl căuta în minte? Splendidă? Era mai mult decât atât.

Uimitoare.

Asta era. Arăta uimitor, şi el se simţea puţin uimit. Făcea drăgălăşenia să pară lipsită de viaţă.

Totuşi, râsul ei se stinse repede.

– Cred că ai adunat destule informaţii despre mine ca să pictezi o duzină de portrete, spuse ea, dintr-odată supărată. Aş vrea să pictezi portretul acela infernal şi să terminăm cu asta.

– Ca să poţi scăpa de mine? Vai, nu ai scăpa de mine chiar dacă aş fi pregătit să te pictez în seara asta. Am împărţi încă sala de clasă de două ori pe săptămână, după-amiaza. Dar încă nu sunt pregătit. Cu cât aflu mai multe despre dumneata, cu atât îmi dau seama că nu te cunosc deloc. Şi, după propria dumitale mărturisire, nici dumneata însăţi nu te cunoşti.

Ea se ridică dintr-odată în picioare, rece şi formală din nou.

– Prăjitura Sally Lunn a fost delicioasă, iar ceaiul a fost fierbinte şi tare, aşa cum îmi place. Îţi mulţumesc că m-ai adus aici, domnule Cunningham. A fost amabil din partea dumitale. Dar e timpul să mă întorc... acasă. Am bagaje de desfăcut şi o scrisoare de citit.

Toate lucrurile acestea puteau fi făcute în jumătate de oră. Bineînţeles, dacă bagajele despre care vorbea nu erau două valize încăpătoare. Bănuia că era cât se poate de posibil să fi fost.

Ea ieşi din ceainărie înaintea lui, părând din nou inconştientă de privirile care o urmăreau şi de oamenii care se dădeau la o parte în timp ce trecea. Rămase pe trotuar aşteptându-l, în timp ce el plătea consumaţia.

– Mergem în aceeaşi direcţie, spuse el când ea vru să-şi ia rămas-bun şi să plece singură. Trebuie să trec peste Pulteney Bridge ca să ajung acasă.

Ea încuviinţă scurt şi porni cu paşi repezi. Dar după un minut, întrerupse tăcerea.

– Am vorbit numai despre mine, spuse ea în timp ce el păşea alături, aşa cum ai şi intenţionat, fără îndoială. Dar ce îmi spui despre dumneata, domnule Cunningham? Ţi-e ciudă pentru că m-am mutat în camera Anastasiei?

Întrebarea îl luă prin surprindere, deşi adevărul era că îi *era* ciudă.

– De ce mi-ar fi? Ea nu mai are nevoie de ea.

– Cred că o iubeşti. Cred că, spre deosebire de mine, dumneata crezi în dragostea romantică. Am dreptate?

– Că eu cred în dragoste? Da, cred. Că o iubesc pe Anna? Ai folosit timpul verbal greşit, domnişoară Westcott. Ea este o lady căsătorită şi eu respect legătura căsătoriei. Şi poate că nu am simţit niciodată o dragoste romantică faţă de ea, oricum. În singura ocazie în care am cerut-o în căsătorie, cu câţiva ani în urmă, ea m-a asigurat că dragostea pe care o simţeam unul faţă de celălalt era dragoste frăţească. Nici unul dintre noi nu avea o familie a sa, dar crescuserăm împreună şi eram practic nedespărţiţi. Cred că avea dreptate. Şi acum sunt foarte bucuros că nu s-a căsătorit cu mine. Aş fi fost prins în tot ce i s-a întâmplat în ultimul timp şi nu mi-ar fi plăcut deloc.

– Ai fi putut trăi o viaţă de lux, ca soţ al ei.

– Viaţa de lux nu e totul.

– De unde ştii, îl întrebă ea, dacă nu ai încercat?

– Ţi-e dor de viaţa aceea?

Ea se gândi ce să răspundă în timp ce treceau prin curtea bisericii şi o luau pe lângă râu, îndreptându-se spre Northumberland Place.

– Da. Aş minţi dacă aş spune că nu. Oh, ştiu ce vrei probabil să spui. Aş putea să continui să trăiesc în lux cu bunica. Şi ştiu că aş putea avea propria mea avere dacă aş fi de acord să-i permit Anastasiei să împartă un sfert din averea ei cu mine. Nu mă aştept să înţelegi de ce nu pot accepta nici una din aceste variante. Nu sunt sigură că înţeleg nici eu însămi.

Dar, în mod ciudat, el începea să o înţeleagă.

– Cred că e din cauză că eşti de acord cu mine, domnişoară Westcott, că viaţa de lux nu e totul. Şi cred că e din cauză că bărbaţii din viaţa dumitale au fost deosebit de cruzi cu dumneata.

– Bărbaţii?

– Tatăl dumitale. Logodnicul dumitale.

– E un noroc atunci, în cazul fostului meu logodnic, spuse ea, întorcându-şi faţa, că nu cred în dragoste romantică. Aş fi avut inima zdrobită dacă aş fi crezut.

Rămase cu faţa întoarsă tot restul drumului, de parcă i s-ar fi părut fascinant tot ce vedea în partea aceea. Şi Joel îşi dădu seama de alt lucru referitor la domnişoara Camille Westcott. *Avea* inima zdrobită – de un bărbat pe care îl crezuse perfect, când el era în realitate un nemernic de prima clasă, aşa cum fusese şi tatăl ei. Era uimitor doar faptul că mai stătea încă în picioare şi nu delira undeva într-un azil de nebuni.

Îşi luară rămas-bun unul de la altul când ieşiră din Northumberland Place, deşi ea nu îl privi în faţă, ci se întoarse şi păşi hotărâtă spre orfelinat. Joel o privi plecând, aşteptându-se aproape să o vadă ducând o mână la obraz şi ştergându-şi lacrimile. Dar nu o făcu. Poate pentru că se simţea privită.

Pe Dumnezeul meu, se gândi el, e o persoană fascinantă. O să-mi trebuiască ceva timp ca să o cunosc şi să o înţeleg. Pentru prima dată după mult timp, începu să se îndoiască de abilităţile lui artistice. Cum să o prindă aşa cum era cu adevărat? Şi ce avea să facă dacă nu reuşea? O va picta oricum?

... dacă reuşeşti să mă cunoşti, te rog să-mi spui şi mie ce ai descoperit. Habar nu am cine sunt.

Zâmbi ca pentru sine, amintindu-şi cuvintele pe care le spusese pe când se întorsese de la uşa orfelinatului, şi îşi continuă drumul. Îl invitase pe Edgar Stevens să ia masa cu el în seara aceea, şi era rândul lui să gătească. Şi îi promisese Edwinei să o viziteze mai târziu. Totuşi, îşi dădu seama că singurul lucru pe care îl dorea cu adevărat era să se închidă în atelier, să ia hârtie şi cărbune şi să înceapă să schiţeze, înainte ca impresiile fugare despre domnişoara Camille Westcott să dispară din partea aceea a memoriei sale din care veneau unele dintre cele mai bune lucrări.

capitolul 7

Dacă ar fi auzit vreodată pe cineva spunând că plânsese până adormise, Camille i-ar fi zis că era un mincinos.

Cum poţi să adormi când pieptul te doare din cauza suspinelor şi perna e incomod de udă, ca să nu mai vorbim de faptul că ai nasul înfundat şi că eşti atât de cufundat în nefericire, încât noţiunea de milă faţă de propria persoană nu defineşte nici a zecea parte din ceea ce simţi? Şi când ştii ce îngrozitor o să arăţi a doua zi dimineaţa, cu pleoapele şi buzele umflate, nasul roşu şi pielea pătată?

Ea nu plânse până adormi. Dar plânse şi trebui să se întindă pe pat, astupându-şi gura cu o batistă, ca să nu-i trezească pe toţi din clădire. Încercă să îşi amintească de ultima ocazie în care plânsese şi nu îşi aminti alta în afară de cea în care avea şapte ani şi economisise două luni întregi neîndestulătoarea ei alocaţie ca să poată cumpăra o batistă bărbătească din in fin. Apoi petrecu ore şi zile întregi brodând migălos iniţiala titlului tatălui ei – R de la Riverdale – într-un colţ, iar sub ea *Te iubesc, tăticule* şi decorând tot mesajul cu înfloriturii răsucite şi onduleuri, şi câteva floricele presărate ici şi colo. Era prima ocazie în care îi oferea un cadou doar din partea ei. În ziua cea mare, el îi aruncă o privire, îi mulţumi şi o puse în buzunar.

Lipsa lui de entuziasm o dezumflă destul de tare, pentru că sperase şi chiar se aşteptase să o primească cu plăcere, uimire, mândrie, laude nesfârşite, îmbrăţişări călduroase, mulţumiri expansive şi dragoste eternă. Ce prostuţ poate fi un copil de şapte ani. Şi ce vulnerabil! După câteva zile, ea intrase în biroul tatălui ei cu o însărcinare acum uitată şi văzuse batista mototolită pe biroul lui. Când vru să o împăturească frumos, descoperi că fusese folosită pentru a curăţa pana şi că era pătată de sus până jos cu cerneală, care nu avea să mai iasă niciodată. Se năpustise pe scări – fusese învăţată că o lady nu se năpustea niciodată, sub nici un pretext – se ghemuise între patul ei şi perete, în camera copiilor pe care o împărţea cu Abigail, şi plânsese până îi venise să vomite, deşi nu spusese nimănui ce o făcuse atât de nefericită.

Era de aşteptat să-şi fi învăţat lecţia după acel episod. Dar se părea că nu o învăţase. Îşi aminti cum se convinsese pe atunci că punctele ei de broderie trebuie să fi fost prost executate, şi lucrase din greu şi susţinut ca să le perfecţioneze.

Acum, nici nu ştia măcar de ce plângea. Camera era mică şi patul îngust şi nu prea comod şi ar fi trebuit să aştepte până luni, pentru că nu ştia ce avea să facă toată ziua de sâmbătă şi duminică. Dar cu siguranţă că nici unul din aceste lucruri nu ar fi făcut-o să plângă pentru prima dată în cincisprezece ani. Le supărase pe Abby şi pe bunica venind acolo. Dar nu era nici asta. Scosese cumva la capăt o săptămână de şcoală şi habar nu avea cum avea să treacă de următoarea – şi de cea de după ea. Totuşi, nu era nici asta.

„Recunoaşte adevărul, Camille!"

Plânsese pentru că inima îi fusese zdrobită – deşi nici asta nu era strict adevărat. Inima ei nu fusese implicată în logodnă. Nu fusese îndrăgostită de vicontele Uxbury. Doar că el păruse perfect – un gentleman perfect, un pretendent perfect: de familie bună, elegant, bogat, matur, echilibrat, serios, moral... Ar fi putut continua la nesfârşit. Nu o durea nici faptul că el era înalt, bine clădit şi chipeş, deşi nu fusese atrasă de el doar din cauza acestor fapte banale. Opiniile şi acţiunile care o caracterizau pe Lady Camille Westcott nu aveau nimic banal. El părea perfect. El părea să fie – deşi ea nu se gândise niciodată la asta în mod conştient – tot ce şi-ar fi dorit să fie tatăl ei. Era demn de încredere, ca stânca Gibraltarului. Tot viitorul ei fusese construit pe această stâncă.

Şi el o dezamăgise. Oh, nu atât prin faptul că o forţase să pună capăt logodnei lor. Ea înţelesese motivele din spatele acestui lucru, deşi respingerea lui o luase prin surprindere şi o rănise. Nu, o dezamăgise prin ceea ce se întâmplase după aceea, despre care aflase de abia astăzi. Spusese ceva despre ea, după ce mersese neinvitat la un bal dat în onoarea Anastasiei, ceva atât de insultător, încât Avery şi Alexander îl scoseseră cu forţa din

casă. Spusese lucruri ruşinoase despre ea şi în timpul duelului cu Avery, fără îndoială în auzul unui grup numeros de domni, ca să nu mai vorbim despre Elizabeth şi Anastasia.

Fusese şocant de nedrept din partea lui. Oh, şi mult mai mult decât nedrept. Fusese crud. Şi părea atât de neobişnuit pentru bărbatul care crezuse ea că era. Auzind despre acest lucru, îşi pierduse şi ultimele iluzii despre gentlemanul perfect şi nobil cu care se aşteptase să-şi petreacă restul vieţii. De fapt, el - da, şi nu era o expresie prea incorectă... El îi zdrobise inima. Nu trebuie să fii îndrăgostită de un bărbat pentru ca acesta să îţi zdrobească inima. Poate că din cauză că vicontele Uxbury reprezenta acum toată viaţa ei dinainte, deşi pe atunci nu ştia asta. Totul fusese construit pe nisip, nu pe stâncă. Şi, asemeni celui mai atent construit castel de nisip, se fărâmiţase şi căzuse.

Râsese cu veselie sinceră când auzise cât de umilit ieşise Uxbury din mâinile lui Avery - sau mai degrabă din *picioarele* lui Avery. Se simţise bine ştiind că, după ce o insultase, fusese făcut de râs în faţa egalilor săi. La urma urmei, era şi ea om. Dar în timp ce se întorcea de la Sally Lunn cu domnul Cunningham, nefericirea întregii situaţii fu cât pe ce să o copleşească, şi ea simţi cum i se rupea inima. Tatăl ei şi vicontele Uxbury erau diferiţi - şi totuşi semănau foarte mult. O să mai poată avea încredere în cineva vreodată? Era oare complet singură în lumea aceasta, aşa cum se simţea?

Oare toţi oamenii erau fundamental singuri?

Oh da, în nefericirea ei exista multă autocompătimire. Şi ea ura asta. O *ura*.

Adormi până la urmă, după ce se spălă pe faţă şi îşi întoarse perna şi îndreptă şi netezi cearşafurile, deşi somnul fu o moţăială intermitentă, punctată de scurte momente de trezie, în care se lupta să îşi amintească unde era. După ce se trezi dimineaţa, se spălă şi se îmbrăcă, trebui să se întrebe din nou ce avea să facă toată ziua. Nici măcar nu ştia - nu întrebase - dacă avea

dreptul să meargă în sala de mese pentru a lua micul dejun. Se gândi să meargă la Royal Crescent şi să ofere chiar ea explicaţii bunicii şi lui Abby, dar văzu pe fereastră că din cerul plumburiu cădea o burniţă uşoară, şi totul părea spulberat de vânt şi lipsit de viaţă afară. În plus, ce ar mai fi putut spune în afară de ceea ce scrisese? Avea să le vadă săptămâna viitoare, când va sosi familia. Nu avea să refuze să-l vadă pe nici unul dintre ei. Ar fi fost o grosolănie.

Îşi aranjă din nou lucrurile în sertare şi pe cuiere – era destul loc, dacă îşi ţinea obiectele de toaletă înghesuite pe lavoar şi îşi punea cărţile şi lucrurile de scris pe masă. Scoase geamantanele goale la uşă. Avea să îl întrebe pe Roger dacă nu exista vreun spaţiu în care să le poată depozita. Şi gata, totul îi luase douăzeci de minute, poate chiar mai puţin.

Aduse un teanc de cărţi din sala de clasă şi petrecu o vreme uitându-se prin ele şi hotărând din care ar fi putut citi cu glas tare săptămâna următoare. Era o decizie complicată, pentru că poveştile trebuiau să se adreseze atât băieţilor, cât şi fetelor, dar şi copiilor de toate vârstele. Oricum, săptămâna trecută alesese cam la întâmplare, şi tot ce citise fusese bine primit. Probabil că se pregătea prea mult. Dar ce altceva ar fi putut face? Scrise o listă cu tot ce voia să predea săptămâna următoare – era o listă formidabil de lungă – şi petrecu un timp scormonindu-şi creierii în căutarea unor idei. Mintea ei rămase încăpăţânat de goală. Săptămâna trecută predase aproape fără să se gândească dinainte şi fără să se pregătească, şi totul decursese rezonabil de bine, chiar dacă puţin haotic. Dar cum ar fi putut risca să folosească aceeaşi metodă săptămâna următoare?

Se încruntă gândindu-se la o amintire neaşteptată. Care fuseseră vorbele pe care i le spusese el ieri? „Eşti un eşec deplorabil. Copiii nu amuţesc în prezenţa dumitale. Şi învaţă şi le place să înveţe şi te plac şi pe dumneata." Rânjise în timp ce i le spunea – ceva ce un gentleman n-ar fi făcut niciodată – şi devenise incomod

de chipeş şi de atrăgător. Oh, şi viril. *Atrăgător?* Nu era un cuvânt obişnuit în vocabularul ei. Şi nici *viril* nu era. Cumva, nu erau cuvinte aristocratice. Erau puţin cam vulgare. Şi chiar nu îşi dorea să se gândească la un bărbat ca fiind atrăgător – sau viril. Dar el îi spusese că *nu* era un eşec, chiar dacă se contrazicea în aparenţă.

Camille oftă. Oh, totul era nespus de complicat, şi nu era nici măcar mijlocul dimineţii. Vai, ar fi trebuit să fi mers la micul dejun. Cu siguranţă că suma pentru chirie acoperea şi costul meselor. Camera ei părea mai mică şi mai posomorâtă cu fiecare minut care trecea. Era timpul să iasă şi să îşi exploreze noul cămin. Era oare căminul ei? Faptul că închiriase o cameră îi permitea oare să hoinărească după placul ei prin toată clădirea? Dar nu mai putea rămâne zăvorâtă în spaţiul acesta nici un minut în plus. Ar fi părut că se ascundea, şi se ascunsese prea mult timp în casa bunicii. Acum era noua Camille Westcott, recent inventată şi mai încrezătoare, nu-i aşa?

Nimeni nu păru înspăimântat de trecerea ei. Nimeni nu alergă să-i spună domnişoarei Ford. Casa zumzăia de sunetele vocilor tinere, de râsete şi de câteva exclamaţii indignate sau supărate. Era o clădire mare – trei case mari cu trei etaje unite într-una singură – şi păstra mult din eleganţa pe care trebuie s-o fi avut aceste case atunci când fuseseră construite. Era decorată plăcut, cu tablouri luminoase şi perdele trase de pe ferestre şi perne strălucitoare, care creau o atmosferă veselă. Nu era o instituţie mohorâtă, şi ea îşi dăduse seama de acest lucru în timpul primului tur pe care i-l oferise domnişoara Ford, curând după ce ajunsese la Bath.

La etajele superioare se aflau dormitoare comode de cinci sau şase paturi, şi fiecare dormitor era însoţit de o cameră de zi cu scaune, mese, perne şi câteva jucării. Camille presupuse că ideea din spatele acestui ansamblu era să ofere fiecărui copil un sentiment de cămin şi familie. Şi fiecare grup avea propriul său set de îngrijitoare care se ocupau de copii zi şi noapte atunci

când nu erau la şcoală şi le supravegheau jocurile, şi îi duceau la plimbare în zilele libere. La parter mai erau câteva camere mai mici, probabil pentru vizitatori, pe lângă sala de clasă şi sala de mese. Câţiva copii se jucau liniştiţi împreună acum într-una din ele. Cei mai mulţi erau însă adunaţi în camera mare comună de joacă, pentru că era prea mare umezeala ca să meargă în grădina împrejmuită din spate ca să se joace. În ansamblu, cei patruzeci de copii care locuiau acolo nu aveau o situaţie prea neplăcută.

Camille salută îngrijitoarele care supravegheau copiii şi rămase nehotărâtă în prag. Dar trei dintre copiii mai mici voiau să o prezinte familiei lor de păpuşi de cârpă şi apoi alţi doi, un băiat şi o fată, voiră ca ea să vadă turnul pe care îl construiseră din cuburile de lemn pe care le cioplise şi le vopsise Roger pentru ei. Doi băieţi împleteau sub privirea de vultur a lui Winifred Hamlin, care lucra la propria ei fâşie, ce avea deja vreo patruzeci de centimetri şi părea perfectă. Băieţii o chemară pe Camille ca să îi arate ce mult progresaseră de ieri.

Erau şi doi copii mici, în pătuţuri separate. Unul, un bebeluş de patru sau poate cinci luni, se juca fericit cu picioarele şi îşi flutura emoţionat braţele atunci când un adult sau un alt copil se apleca deasupra lui ca să-l gâdile sub bărbie şi să îi vorbească într-un limbaj al lui. Celălalt, o fetiţă poate cu o lună sau două mai mare, stătea pe spate şi suspina fără zgomot, refuzând să fie distrată sau consolată.

– E aici de numai o săptămână, îi explică una dintre îngrijitoare lui Camille, când aceasta se apropie. Se va obişnui în curând.

– Poate că vrea să fie ţinută în braţe, sugeră Camille.

– Oh, nu mă îndoiesc că vrea. Tânăra râse cu bunăvoinţă, aplecându-se să mângâie capul pufos al copilului şi murmurând ceva liniştitor. Dar nu putem dărui toată atenţia noastră unui singur copil, când toţi ceilalţi au nevoie de ea.

Nu chiar toţi, observă Camille. Majoritatea copiilor păreau perfect fericiţi în compania altor copii. Totuşi, era clar că personalul era ocupat. Erau fete vesele, după cum observase Camille înainte. Dar chiar şi aşa...

– Pot să o iau eu? întrebă ea. Dacă ar fi auzit copilul plângând din răsputeri, nu ar fi fost atât de îngrijorată. Dar în sunetele slabe pe care le scotea era un fel de deznădejde deprimantă. Nu prea am altceva de făcut şi mă simt cam inutilă.

– Bineînţeles, domnişoară Westcott, spuse îngrijitoarea. Ar fi frumos din partea dumneavoastră. Dar nu trebuie să vă simţiţi obligată.

– Cum o cheamă? întrebă Camille.

– Sarah, spuse femeia.

Camille nu avusese niciodată prea mult de-a face cu bebeluşii – sau cu orice fel de copii – până săptămâna anterioară. Fusese educată ca să fie mamă, bineînţeles. Era una dintre îndatoririle ei să îi dăruiască soţului fii care să-i asigure succesiunea şi fiice care să se căsătorească în alte familii influente. Dar o lady care făcea parte din lumea bună nu trebuia să aibă neapărat grijă de copiii ei, să îi mângâie sau să îi distreze. Pentru asta existau doici şi guvernante.

La capătul pătuţului era o păturică împăturită. În cameră nu era frig, în ciuda vremii mohorâte de afară, dar un bebeluş are nevoie de confort. Cel puţin aşa îşi imagina Camille. Întinse păturica pe capătul saltelei, aşeză încet bebeluşul, îl înveli strâns ca într-un cocon şi îl luă în braţe. Copilul continuă să plângă încetişor, iar Camille, acţionând doar din instinct – Cerule mare, nu ştia *nimic* – îl sprijini de umăr şi îl mângâie cu mâna pe spate, murmurându-i cuvinte liniştitoare la ureche.

– Totul va fi bine, Sarah, spuse ea. Ce cuvinte prosteşti! Cum ar fi putut? Oare era vreodată totul bine? Sărută obrăjorul catifelat şi simţi că stomacul sau inima i se întorcea pe dos. După un timp suspinele încetară, iar Camille făcu un tur în jurul camerei, croindu-şi drum printre grupurile de copii, şi ieşind apoi pe culoarul

cufundat în liniște. Ghemotocul din brațele ei deveni mai cald, și ea își dădu seama că fetița dormea. Și apoi îi veni să plângă. Din nou? Oare avea să se transforme într-o stropitoare?

Nu, asta nu. Sigur și categoric nu. Auzi ce idee!

Se întoarse în camera de joacă și se așeză într-un fotoliu adânc dintr-un colț, strângând în brațe copilul adormit. Copiii din jur erau ocupați cu toții cu feluritele activități. Îngrijitoarele erau ocupate. Două fetițe se aplecaseră peste pătuțul celuilalt bebeluș, făcându-l să gângurească și să râdă. Toți păreau curați și rezonabil de îngrijiți. Camille se gândi că era un loc destul de fericit, sau cel puțin un loc care nu era mult mai nefericit decât multe familii, inclusiv familiile celor bogați.

– Vedeți, necazul este că acești copii pot deveni prea legați de o anumită persoană dacă sunt ținuți prea mult în brațe, spuse una dintre îngrijitoare, aplecându-se pe vine în fața fotoliului și zâmbindu-i afectuos bebelușului adormit. Camille își aminti că fata se numea Hannah, cea cu obrajii roșii ca merele, ochii strălucitori, durdulie și chiar drăguță într-un fel lipsit de rafinament. Învățăm asta în timpul pregătirii. Dar învățăm și că au nevoie de dragoste și aprobare, de scutece uscate și de mâini care nu înțeapă tot ce ating. Nu e o slujbă ușoară. Infirmiera spune că e ca și cum ai face echilibristică pe o frânghie în fiecare zi de muncă. Vă suntem recunoscătoare pentru ajutor, deși nu trebuie să vă simțiți obligată să ni-l oferiți. Când v-am văzut prima dată, am crezut că erați foarte diferită de sora dumneavoastră, dar cred că se poate să mă fi înșelat. Domnișoara Snow – ducesa de Netherby – era foarte iubită aici.

Infirmiera era o membră cu vechime a personalului, care avea grijă de tot ce privea sănătatea copiilor.

Camille încuviință și zâmbi – oricum, era fie zâmbet, fie strâmbătură. Nu era sigură care dintre ele. Nimeni nu se așteptase s-o placă? Asta însemna că acum o plăceau? Sau cel puțin că Hannah o plăcea? Când Hannah

plecă, o ridică pe Sarah puţin mai sus şi îi privi faţa adormită.

– Sir, strigă un glas însufleţit, veniţi să vedeţi turnul nostru.

În prag era domnul Cunningham, arătând aproape la fel de neîngrijit ca de obicei, cu o expresie veselă întipărită pe faţă, privind în jur, deşi părea să n-o fi văzut pe Camille care rămase liniştită în colţul ei. Părea să se simtă ca acasă, deşi era singurul bărbat adult din cameră. Dar bineînţeles că se simţea ca acasă. Crescuse aici cu prietena lui cea mai bună, Anastasia, şi se îndrăgostise de ea şi voise să se căsătorească cu ea. Camille bănuia că o iubea încă. Dar acesta era oare un motiv pentru a nu-l simpatiza? Avea ea vreun motiv pentru care să nu o simpatizeze pe Anastasia?

El traversă încăperea, ciufulind în trecere părul unui băieţel, şi se lăsă pe vine ca să admire turnul de lemn. Ţinea într-o mână ceva care semăna cu un caiet de desen şi creion de cărbune. Şi Camille îşi aminti unele dintre cuvintele pe care i le spusese ieri – „Uxbury a insultat-o pe Anna când ea a descoperit cine era şi a refuzat să danseze cu el..."

... „când a descoperit cine era..." Vicontele Uxbury, adică, bărbatul care fusese logodit cu sora ei Camille, dar o refuzase cu dispreţ după ce aflase adevărul despre naşterea ei. Anastasia refuzase să danseze cu el *pentru că o tănise pe sora ei vitregă?* Pe ea, Camille?

Domnul Cunningham lăsă jos caietul ca să ajute la construirea crenelurilor din vârful turnului – până când băieţelul al cărui păr îl ciufulise veni în goană şi dărâmă toată construcţia fluturând din mână şi chicotind. Copiii care îl construiseră scoaseră strigăte de mânie, iar domnul Cunningham se ridică în picioare, zbierând cu ferocitate, prinse copilul, îl aruncă în tavan şi îl prinse pe când cădea. Băieţelul ţipă de spaimă şi veselie şi apoi îl ajută pe domnul Cunningham şi pe ceilalţi doi să adune cărămizile căzute şi să o ia de la capăt.

Alți copii îi reclamară atenția și petrecu un timp cu fiecare grup înainte de a schimba câteva cuvinte cu una dintre îngrijitoarele mai vârstnice. Camille îl auzi spunând că îi adusese bucătăresei niște ouă proaspete de la piață și reușise să fie invitat la prânz.

– Dar tu nu ai nevoie de o invitație, Joel, îi spuse femeia. Știi asta. Nu ca să vii acasă.

El râse și se așeză pe un scaun, cu spatele pe jumătate întors spre Camille – încă nu o văzuse – și începu să deseneze ceva în caiet. Poate bebelușul din pătuț – care își ținea acum ambele picioare cu mâinile și se legăna dintr-o parte în alta, sporovăind fericit. Sau poate fetițele cufundate în jocul lor cu păpușile de cârpă. Sau poate pe Caroline Williams, o fetiță de șase ani, una dintre cele mai mici eleve de la școală, care părea să citească cu glas tare unei păpuși vechi dintr-o carte mare, rostind cuvintele pe rând și urmărindu-le cu degetul pe pagină. Camille știa că de fapt avea probleme cu cititul, lucru care trebuia remediat săptămâna următoare.

Bebelușul din brațele ei sughiță, suspinând, și Camille privi în jos și îi văzu mânuța agitându-se în aer și apoi atingându-i pieptul și agățându-se de materialul rochiei, însă fetița nu se trezi. Și apoi se trezi. Se răsuci, deschise ochii, o privi solemn pe Camille și... zâmbi cu un zâmbet larg, strălucitor, știrb. Camille se gândi că era unul dintre cele mai neașteptate și nemeritate daruri ale vieții, și îi întoarse zâmbetul, cuprinsă de o bruscă fericire. Nu cultivase niciodată fericirea – sau nefericirea, dacă tot veni vorba.

Fură întrerupte de Hannah, care venise să ia copilul și să îi schimbe scutecul înainte de a o hrăni.

– Copiii au fost trimiși să se spele pe mâini înainte de prânz, îi spuse ea lui Camille. Probabil că vreți să mergeți și dumneavoastră să mâncați, domnișoară Westcott. Cred că Sarah a început să vă placă. În curând se va obișnui aici. Toți o fac.

Când se ridică în picioare, Camille văzu că domnul Cunningham era lângă ea. O observase în sfârșit și părea că așteaptă să o conducă în sala de mese.

– *Madona și pruncul*, ce zici? o întrebă el, ridicând caietul cu pagina de deasupra spre ea, ca să poată vedea ce desenase. Sau e un titlu prea papistaș pentru dumneata?

Era o schiță în cărbune a unei femei așezate pe un fotoliu scund, cu un bebeluș înfășurat într-o pătură și adormit în brațele ei. Desenul era necizelat, dar sugera o puternică legătură emoțională între copil și femeie, care privea spre el, cu o expresie de adorație. Copilul era evident Sarah, și Camille își dădu seama tresărind că femeia era ea însăși, deși nu așa cum se vedea în oglindă.

– Dar nici nu te-ai uitat la mine când ai intrat, protestă ea. Și stăteai cu spatele la mine în timp ce desenai.

– Oh, te-am văzut, domnișoară Westcott. Și ca orice profesor care se respectă, am ochi la spate.

Camille se gândi că nu avea nici o șansă contra lui, deși nu înțelegea nici ea la ce se referea. În doar câteva minute, numai cu hârtie și cărbune, reprodusese exact modul în care se simțise ea ținând copilul. Aproape onorată. Aproape gata să plângă. Aproape mamă. Aproape plină de adorație. Se uită la el, puțin cam tulburată. Și își dori, dintr-odată supărată, ca el să nu fi fost atât de chipeș. Nu era exact *chipeș*, doar arătos. Ceea ce voia de fapt ar fi fost să nu fie atât de *atrăgător*. Pentru că era, și ei nu îi plăcea deloc asta. Nu era obișnuită să caracterizeze bărbații în funcție de farmecul lor fizic. Deși nu tot farmecul lui era fizic, nu-i așa?

– Mergem la masă? o întrebă el, arătând spre ușă. Numai ei doi mai rămăseseră în cameră.

– Îmi dai mie schița? îl întrebă ea.

– *Madona și pruncul?*

– Mi-o dai?

El o scoase din caiet și i-o întinse, privind-o în ochi în tot timpul acesta.

– Mulțumesc, spuse ea.

– Nu e o crimă să iubești un copil, să știi.

*

Noaptea trecută, Joel plecase din casa Edwinei mai devreme decât de obicei, în ciuda protestelor ei somnoroase. Îi spuse că lucra la un tablou, şi ardea de nevoia de a se întoarce la el, înainte ca viziunea să i se şteargă. Nici măcar nu minţise, deşi se simţise cam mincinos, pentru că se înţelesese cu doamna Kingsley să înceapă săptămâna următoare cu cea mai tânără dintre nepoate, şi să o lase pe cea mai vârstnică pe mai târziu, poate chiar pe toamnă.

Rămăsese treaz până în zori, lucrând la lumina lumânării, captând faţa ei înflorită de râs şi apoi profilul întors, brăzdat de lacrimi – două faţete ale aceleiaşi monede. Dar spre deosebire de o monedă, ea avea mai mult de două faţete. Cât de multe încă nu ştia.

Furase câteva ore de somn, dar se trezise mai devreme decât avea de gând, neliniştit şi nerăbdător să termine cele două portrete la care lucra înainte de a se implica prea mult în noul proiect. Îşi mâncă micul dejun din picioare, privind unul dintre portretele de pe şevalet, încercând să simtă emoţia unei persoane aproape prinse pe pânză, căreia îi mai trebuiau doar câteva mici retuşuri. Apoi se aşeză şi îl informă în scris pe domnul Cox-Phillips că avea să îl viziteze marţi. De fapt, nu voia deloc să meargă. Dorea să sfârşească proiectele neterminate şi apoi să se concentreze asupra celor două portrete care îi stârniseră interesul mai mult decât se aşteptase. Dar nu trebuia să renunţe la posibilitatea unei alte comenzi. Cine ştie când avea să se termine cu toate comenzile, şi va rămâne fără nici un venit?

După terminarea scrisorii, avusese de gând să picteze, dar în minte i se învârtejeau o mie de gânduri şi subiectul portretului merita mai multă atenţie. Poate mai târziu. Poate că era doar obosit. Probabil că dormise o oră la Edwina, şi altele două în zori. În cele din urmă, nu se mai amăgi pe sine însuşi, deşi nu recunoscu motivele. Porni spre orfelinat, cumpărând câteva ouă proaspete de la piaţă pe drum. La urma urmei, nu era nimic remarcabil

în vizita lui. Mergea adesea neanunțat, ca să pălăvrăgească cu personalul care fusese acolo aproape toată viața lui și să se joace cu copiii. Ei erau familia lui.

Și dacă mergea cel puțin în parte ca să vadă cum se descurca Camille Westcott în prima zi petrecută în întregime acolo, nu era foarte surprinzător, pentru că ea era o colegă de muncă, și sora Annei. Și el urma să îi facă portretul, chiar dacă începea cu sora ei mai mică.

Grădina era pustie, bineînțeles, fiindcă burnița cădea încă din cer, transformând ziua de iulie într-una de aprilie. Se îndreptă spre camera de joacă – și o văzu imediat, chiar dacă încăperea era aproape plină de copii ocupați și de îngrijitoarele lor adulte, iar ea stătea liniștită într-un colț. Nu avea să înceteze niciodată să-l uimească? Ținea în brațe un bebeluș adormit. Dacă nu se înșela, era fetița descoperită pe treptele din față cu o săptămână în urmă, într-o dimineață, cu o mie de lire în bancnote strânse sub pătura în care era înfășată – o avere uluitoare în bani, cu un petic de hârtie pe care scria: „Sarah Smith. Aveți grijă de ea".

Joel se jucă cu câțiva copii, dar fu conștient tot timpul de femeia și bebelușul din colț. Adusese un caiet de schițe cu el, cum făcea de obicei, deși nu îl folosea des. Era întotdeauna mai mult participant decât observator. Dar de data asta era diferit, și în cele din urmă nu mai putu rezista. Se așeză și începu să deseneze. Nici măcar nu trebui să se uite la ele în timp ce lucra. Se minună că văzuse încă un aspect al lui Camille Westcott pe care nu l-ar fi bănuit niciodată. Poziția ei liniștită și relaxată și locul izolat din colțul camerei vorbeau despre dragostea maternă.

Ea nu era conștientă de asta, bineînțeles. Se încruntă când văzu schița, după ce Hannah luă copilul de la ea. Văzu momentul în care ea se recunoscu și înțepeni de neplăcere și poate de negare. Buzele ei se subțiară când el îi spuse că nu era o crimă să iubești un copil. Totuși, îi ceru schița, pe care ar fi vrut să o adauge portofoliului ei pe care îl începuse în dimineața aceea. I-o dădu șovăielnic

și se întrebă dacă avea s-o ardă, s-o agațe pe perete în camera ei sau s-o ascundă în fundul unui sertar.

Se așezară la masa personalului din sala de mese, cu infirmiera și domnișoara Ford, dar mai rămaseră acolo și după ce ele două plecară.

– Ai descoperit vreodată ceva despre rudele dumitale, domnule Cunningham? îl întrebă ea.

– Nu.

– Ți-ai dorit vreodată să descoperi?

El se gândi la întrebare – la care se gândise de altfel de o mie de ori, dar sentimentele lui erau ambivalente.

– Poate că aș regreta dacă aș afla vreodată ceva, spuse el. Poate că nu sunt oameni plăcuți. Poate că provin din familii neplăcute. La urma urmei, e omenește să tânjești după răspunsuri.

– Crezi că Anastasia a regretat că a aflat?

– Cred că da, un timp. Dar dacă ar fi rămas Anna Snow, institutoarea orfană a copiilor orfani din provincialul Bath, nu l-ar fi întâlnit pe ducele de Netherby și nu s-ar fi căsătorit cu el. Și asta ar fi fost o tragedie, pentru că e fericită cu el. Și-a descoperit și bunicii din partea mamei, care nu o abandonaseră până la urmă. Și are o bunică din partea tatălui și mătuși, și verișori care și-au deschis inimile și au atras-o într-o familie mai mare. În ansamblu, nu cred că are multe regrete.

– În ansamblu? Ea privea în ceașca cu ceai, suspendată între farfurioară și gura ei.

– Noua ei viață i-a adus și nefericire. A fost ferm respinsă chiar de membrii familiei pe care și-ar fi dorit cel mai mult să îi iubească. Și ceea ce este mai rău e faptul că știe că a adus o nefericire catastrofală asupra acestor oameni, fără să i se îngăduie să o îmbunătățească într-un fel oarecare.

– Încerci să mă faci să mă simt vinovată, domnule Cunningham?

– Dumneata ai pus întrebarea, îi aminti el. Ar fi trebuit să îți ofer un răspuns îndulcit, ca să acopăr amărăciunea? *Te simți* vinovată?

– Crede-mă că m-am săturat de conversaţia asta, domnule Cunningham.

– Eu m-am săturat să fiu *domnul Cunningham*. Numele meu este Joel.

– Am fost educată ca să mă adresez fiecărui om cu politeţea corespunzătoare, în afara celor din cercul intim al familiei.

– Probabil că ţi-ai fi numit soţul *Uxbury* toată viaţa lui, dacă te-ai fi căsătorit cu el.

– Probabil, încuviinţă ea. Însă acum educaţia mea nu mai face nici doi bani, nu? Eu sunt Camille. Îşi lăsă ceaşca pe farfurioară, pe jumătate plină încă. Văd că ploaia s-a oprit. Trebuie să ies de aici. Nu vrei să mergi la plimbare?

Cu ea? Mai mult de jumătate din timp, ea îl irita, iar în restul timpului îl intriga. Nu credea că îi plăcea de ea. Şi cu siguranţă nu voia să îşi petreacă după-amiaza de sâmbătă hoinărind cu ea pe străzile din Bath. Avea lucruri mai bune de făcut, şi cel mai important era portretul pe care trebuia să-l termine, ca să poată începe portretul ei şi pe cel al surorii ei.

– Foarte bine, se trezi însă spunând, ridicându-se în picioare.

capitolul 8

Era rece şi bătea vântul, dar măcar nu ploua. Camille stabili direcţia şi porni spre râu, cu domnul Cunningham – *Joel* – alături. El nu vorbea, şi ea nu simţea dorinţa de a purta singură o conversaţie. Nu îşi putea explica de ce dorise ca el să vină cu ea, dar era mulţumită de ea însăşi. Nu îi sugerase niciodată unui bărbat să facă o plimbare cu ea. Nici nu se adresase vreodată unui bărbat care nu făcea parte din familie folosindu-i prenumele. Oricum, nu îl folosise încă nici pe al domnului Cunningham.

– Joel, spuse ea, şi fu surprinsă, dându-şi seama că vorbise cu glas tare.

– Camille, răspunse el.

Şi nici un bărbat care nu făcea parte din familie nu rostise vreodată prenumele ei – nici chiar vicontele Uxbury, după logodnă. Dar în loc să se simtă incomod, se simţi liberă. Nu mai era legată de vechile reguli. Putea să îşi facă propriile reguli. Dorise companie, şi o obţinuse prin propriile ei eforturi.

Traversară Pulteney Bridge şi se plimbară pe întinderea largă şi măreaţă a străzii Great Pulteney. Nu avea nici o destinaţie în minte, doar nevoia de a merge, de a respira aer curat, de a...

– Cred că o să ne plouă din nou, spuse el, întrerupându-i gândurile, când ajunseseră cam la jumătatea străzii.

Şi, fir-ar să fie, avea dreptate. Era o burniţă foarte uşoară, dar Camille trebui să admită că norii nu arătau promiţător. Oricum, burniţa te poate uda la fel de bine ca o ploaie în toată regula, dacă stai destul afară.

Se uită în sus şi în jos, pe ambele părţi ale străzii, dar era o zonă rezidenţială. Nu aveau unde se adăposti, şi în faţa lor se aflau doar Sidney Gardens, care nu erau un loc prea bun pentru a te feri de ploaie.

– Cred că am face mai bine să ne întoarcem, spuse ea.

Dar încă nu voia să meargă acasă. Ar fi trebuit să se gândească şi să nu îşi schimbe locuinţa vinerea, cu un sfârşit de săptămână în faţa ei. Necazul era că nu ştia cum să fie spontană – şi nici nu avea experienţă în luarea unor decizii proprii. Fu cât pe ce să sugereze să meargă din nou la Sally Lunn ca să bea o ceaşcă de ceai, deşi era şi mai departe decât orfelinatul, dar îşi aminti că nu avea bani. Fir-ar să fie! Burniţa se îndesise.

– Eu locuiesc dincoace de pod, spuse el.

– Atunci ai face bine să fugi acasă şi eu voi face la fel. Nu e foarte departe.

În momentul acela, burniţa se transformă în ploaie. Demoralizată, Camille se gândi că avea să se ude – şi asta

avea s-o învețe minte să nu se mai aventureze fără umbrelă. Necazul era că nu era obișnuită să iasă în oraș pe jos. El o prinse de mână înainte de a se putea întoarce și o trase în direcția din care veniseră.

– Fugi, spuse el și începură să alerge încet și apoi mai tare înapoi, pe Great Pulteney Street. El o ținea încă de mână când o luă pe altă stradă, înainte de a ajunge la pod, și alergară înainte, cu capul în jos și... râzând fără să se poată stăpâni.

Erau amândoi fără suflare când el se opri în fața uneia dintre case și îi dădu drumul la mână ca să scoată din buzunar o legătură de chei, apoi alese una și deschise ușa. O lăsă deschisă, o prinse din nou de mână și o trase înăuntru cu atâta putere, încât se ciocniră unul de altul în prag, umăr la umăr. Îi dădu drumul din nou ca să închidă ușa trântind-o, și rămaseră într-un hol destul de întunecos. Râdeau și acum – apoi se opriră. Era un hol deosebit de mic, dar părea foarte adăpostit și foarte liniștit în contrast cu vremea de afară, și i se păru foarte nepotrivit să se afle acolo. Bineînțeles, ar fi trebuit să meargă drept înainte atunci când el cotise.

– E mai aproape decât orfelinatul, spuse el, ridicând din umeri.

– Aici locuiești? întrebă ea – de parcă ar fi putut să aibă cheia de la casa altcuiva.

– La etaj, spuse el, arătând spre scara cam abruptă din fața lor.

Nu o invită verbal să urce, dar nu puteau rămâne o veșnicie pe hol, mai ales că se părea că ploaia nu avea de gând să se oprească prea curând. Camille urcă scările, și el veni în urma ei. Casa părea pustie și nu se auzea nimic. Cum putea fi tăcerea atât de răsunătoare? Și atât de acuzatoare?

– Mai locuiește cineva aici? întrebă ea.

– Doi prieteni de-ai mei. Amândoi singuri, unul dintre ei la parter și celălalt la etajul întâi. Eu sunt cel mai aproape de cer, sau cel puțin așa mă consolez atunci când uit vreun lucru și trebuie să urc scările ca să îl aduc.

Doi bărbaţi. Trei cu toţii, dacă îl numărai şi pe el. Camille se gândi că ceea ce făcea era într-adevăr foarte nepotrivit. Lady Camille Westcott ar fi avut un atac de isterie... numai că ea nu fusese niciodată isterică. Şi nici nu ar fi ieşit singură cu el, ca să fie prinsă de ploaie, şi chiar dacă ar fi fost, nu i-ar fi permis să o ia de mână şi să o târască într-un mod atât de lipsit de eleganţă pe stradă, oferind un spectacol public şi vulgar pentru oricine trecea pe drum. Şi experienţa aceasta nu ar fi făcut-o în nici un caz să nu mai poată de râs.

Dar Lady Camille Westcott nu mai exista. Şi, oh, era atât de bine să râzi împreună cu altcineva.

Trebui să aştepte la capătul scării în timp ce el trecea pe lângă ea şi descuia altă uşă. În spatele acestei uşi se afla un hol şi mai îngust, fără îndoială un simplu coridor pe vremea în care casa fusese locuinţa unei singure familii. Din el se deschideau trei uşi, câte una de fiecare parte şi una drept înainte. Cea din dreapta ei era închisă. Cea din faţă era deschisă şi lăsa să se vadă o cameră de zi spaţioasă – putu vedea o sofa şi un scaun şi o fereastră mare pe care intra lumina, în ciuda norilor şi a ploii. Şi uşa din stânga ei era deschisă, şi Camille văzu că era un dormitor. Un pat destul de mare, aşternut în grabă, domina spaţiul şi o făcu dintr-odată conştientă de faptul că odăile lui erau la fel de pustii şi de tăcute ca şi restul casei. Nu credea că el avea un servitor sau o menajeră.

– Toate acestea sunt ale tale? îl întrebă ea.

– Am închiriat tot etajul, da. Timp de doisprezece ani am avut doar dormitorul, dar săptămâna trecută, familia care ocupa restul etajului s-a mutat şi am putut să închiriez totul. Încă nu m-am obişnuit cu noutatea de a avea tot acest spaţiu pentru mine. Mă face să mă simt foarte înstărit.

– Dormitorul e puţin mai mare decât camera mea de la orfelinat.

Deşi nu cu mult. Şi acesta fusese căminul lui timp de doisprezece ani. Înainte de asta, probabil că împărţise

un dormitor cu alți patru sau cinci băieți la orfelinat. Gândurile ei se îndreptară spre Hinsford Manor, casa mare în care crescuse, și apoi se îndepărtară. Cât de diferite fuseseră de fapt experiențele lor de viață.

– A fost dormitorul meu, camera mea de zi și atelierul meu. Aici îmi depozitam tablourile și materialele. Eu de abia mai aveam loc.

Stăteau unul lângă altul în prag, privind înăuntru. Probabil că el se simțea la fel de stânjenit ca și ea. Amândoi se întoarseră în grabă.

– Și acum pictezi în camera aceea? întrebă ea, arătând spre camera din față. E multă lumină.

– Nu. El arătă spre ușa închisă. Atelierul meu e acolo. E cea mai prețioasă dintre noile mele camere. Domeniul meu privat. Permite-mi să-ți iau boneta și mantaua și să ți le atârn să se usuce. O să aprind focul în plita de la bucătărie și o să pun ceainicul pentru ceai. Vino și stai la masă cât aștepți!

Îi agăță lucrurile pe cuierul din hol și ea îl urmă în camera de zi și pe altă ușă spre bucătărie și locul de luat masa. El își aruncă din trecere haina umedă pe capătul canapelei și trase o jachetă care fusese aruncată în spatele ei. Jacheta era și mai lăbărțată și mai lălâie decât haina și îi dădea o înfățișare comodă și domestică, care îi sublinia cumva virilitatea și o făcea și mai conștientă de faptul că era singură cu un bărbat în casa lui, într-o casă pustie, la etajul doi deasupra străzii.

El aprinse focul și umplu ceainicul dintr-un urcior cu apă din colț, în timp ce Camille stătea la masă și îl privea. Scoase cu linguriță niște ceai dintr-o cutie și luă două cești desperecheate și două farfurioare dintr-un dulap, o sticlă de lapte și un bol de zahăr din altul. Într-un sertar găsi două lingurițe.

– Ți-ai băut ceaiul fără lapte ieri și astăzi la prânz, îi spuse el. Îl preferi așa?

– Da. O să iau totuși puțin zahăr, te rog.

El turnă câteva picături de lapte într-una din cești și aduse bolul cu zahăr la masă. Ezită un moment, apoi

se aşeză pe scaunul de lângă ea. Avea să mai dureze totuşi până fierbea apa. E la fel de stânjenit ca şi mine, se gândi Camille. Era foarte diferit de ceaiul de la Sally Lunn.

– Oamenii vin aici ca să le faci portretul?

– Nu. Până săptămâna trecută, era imposibil. Pur şi simplu nu aveam destul spaţiu. Acum am, dar politica mea generală nu se va schimba. Atelierul este locul meu personal.

Spunea asta pentru a doua oară. Refuza oare din start orice cerere a ei de a-i vedea tablourile?

– Vine cineva totuşi pe aici?

– Băieţii de la etajele de jos şi alţi câţiva prieteni m-au primit în casele lor în trecut. În sfârşit, am fost şi eu în stare să le întorc amabilitatea şi să-i invit pe toţi săptămâna trecută, a doua zi după mutare, ca un fel de inaugurare.

– Toţi sunt bărbaţi? Nu există nici o femeie?

– Nici o femeie.

– Înseamnă că eu sunt prima?

Ea îşi dădu seama din nou că tăcerea nu era întotdeauna tăcută. Acum, era ca un fel de ecou pentru cuvintele necugetate care tocmai fuseseră rostite. Şi avea un fel de puls, şi scotea un sunet greoi, surd. Sau poate că erau bătăile propriei sale inimi.

– Tu eşti prima, Camille, spuse el cu un zâmbet subţire şi puţin şiret. Din cauza ploii, adăugă. El îi rostea numele aşa cum trebuia rostit, cu pronunţia franceză – lungind ultima silabă în loc s-o scurteze, cum făcea familia ei. Îi plăcea felul în care suna numele ei pe buzele lui.

Ochii lor se întâlniră şi rămaseră aşa, iar Camille se trezi întrebându-se prosteşte dacă alţi domni pe care îi cunoştea erau la fel de masculini ca el şi ea nu observase. Oare vicontele Uxbury era la fel de...? Dar nu, sigur nu era, în ciuda feţei frumoase şi a fizicului său splendid. Dacă ar fi fost, ar fi observat. Dumnezeule mare, fusese cât pe ce să se mărite cu el, dar nu îi trezise niciodată

un fior de... dorință. Însemna că asta simțea pentru domnul Cunningham – Joel? Sau nu-și recăpătase încă suflarea după fuga lor și urcatul scărilor?

– Presupun, spuse ea, că te gândeai să pictezi în după-amiaza asta. În schimb, ai fost de acord să te plimbi cu mine, când aș fi putut să ghicesc că ploaia avea să se întoarcă.

– Am de terminat un portret. Două, de fapt. Sunt aproape gata amândouă. Dar nu mă grăbesc în mod deosebit.

– Și apoi va veni rândul nostru? Al lui Abigail și al meu? Rămâi vreodată fără comenzi? Te sperie puțin posibilitatea asta?

În trecut, ea nu se gândise niciodată cum ar fi fost să rămână fără bani.

– Nu s-a întâmplat încă, și încerc să pun ceva deoparte pentru zilele negre despre care mă avertizează toți. Uneori, îmi doresc să fi avut totuși mai mult timp pentru a picta ceea ce îmi place. Probabil că voi primi o nouă comandă săptămâna viitoare, deși nu știu despre câte portrete va fi vorba.

– Săptămâna viitoare?

– Marți. Am fost de acord să îl vizitez pe domnul Cox-Phillips. Locuiește undeva în afara orașului Bath, pe niște dealuri unde majoritatea caselor sunt ca niște palate. Cred că este foarte bogat și își poate permite tariful meu.

– Cox-Phillips? Ea meditâ o clipă, încruntându-se. Îl cunoști?

– Nu, dar cred că el mă cunoaște sau a auzit măcar despre mine. Cred că faima mea se răspândește. Îi rânji și se duse să controleze ceainicul, deși era limpede că apa nu fierbea. *Tu* îl cunoști?

– Știu cine e sau, cel puțin, bănuiesc că trebuie să fie omul la care mă gândesc. Acum câțiva ani a deținut o funcție importantă în guvern, și se cunoștea cu unchiul meu, defunctul duce de Netherby. Îmi amintesc că mătușa Louise vorbea despre el. Obișnuia să spună că era

un bătrân arţăgos. Era înrudit într-un fel cu vicontele Uxbury.

– Bătrân arţăgos? spuse Joel, aşezându-se la loc. Asta nu prevesteşte nimic bun pentru mine. S-ar putea să nu-i placă să i se spună că va trebui să aştepte câteva luni până voi avea timp să-l pictez.

– Trebuie să joci rolul artistului temperamental şi să-ţi concentrezi toată voinţa împotriva voinţei lui.

– Cine spune că trebuie să joc un rol? o întrebă el, rânjind din nou. Dacă îi sare ţandăra, voi refuza orice comandă din partea lui. Poate că nici nu o să merg până acolo.

– Cuvintele *bătrân arţăgos* te-au speriat? Dar sunt sigură că teama îţi va fi învinsă de curiozitate. Sper să fie aşa, în orice caz. Vreau să-mi povesteşti totul despre vizita asta miercuri, când vei veni la şcoală, dacă vei reuşi să supravieţuieşti încercării.

El o privi fără să răspundă, şi degetele lui bătură darabana pe masă.

– Am nevoie de caietul de schiţe. Ar trebui să faci asta mai des, Camille.

– Ce să fac? întrebă ea, simţind cum i se înfierbântau obrajii sub privirea lui intensă.

– Să zâmbeşti. Cu o expresie poznaşă în ochi. Expresia asta te transformă. Sau poate că e doar o altă faţetă a caracterului tău, pe care nu am văzut-o până acum. Din nefericire, mi-am lăsat caietul de schiţe la orfelinat, deşi am altele în atelier.

– *Poznaşă?*

– Bineînţeles că acum nu o mai ai. Nu ar fi trebuit să îţi atrag atenţia asupra ei.

– Apa fierbe, spuse ea, şi îşi apăsă ambele mâini pe obraji, când el se ridică şi se întoarse cu spatele. Dar adevărul era că zâmbise şi glumise şi îi plăcuse să şi-l imagineze confruntându-se cu ruda dificilă a lordului Uxbury, cu genunchii tremurând de frică, salvat de temperamentul lui artistic. Şi acum probabil că roşise. Îl urmări turnând apă peste ceai şi acoperindu-l

cu o învelitoare ca să-l păstreze fierbinte până se infuza. Nu văzuse niciodată un bărbat făcând ceai. Nu părea totuşi efeminat, chiar dacă învelitoarea era brodată cu margarete. De fapt, chiar dimpotrivă.

– Zâmbetul poznaş este pentru copii, domnule Cu... Joel.

– Şi pentru adulţii care vor să se relaxeze şi să fie pur şi simplu fericiţi, spuse el, întorcându-se şi sprijinindu-se de blatul de bucătărie, cu braţele încrucişate peste piept.

– Crezi că eu nu vreau?

– Vrei?

– O lady nu este educată pentru a cultiva fericirea. Sunt lucruri mai importante.

– Chiar sunt?

Ea se încruntă.

– Ce e fericirea? Cum se obţine, Joel?

El nu răspunse imediat. Ochii lor se întâlniră şi nici unul nu se uită în altă parte. Camille înghiţi în sec în timp ce el se îndepărta de blat şi venea spre ea. Puse o mână pe masa din spatele ei şi cealaltă pe spătarul scaunului ei. Inspiră de parcă ar fi vrut să spună ceva, dar în schimb se aplecă peste ea şi o sărută.

Cumva, ea ştiuse că asta avea să urmeze, totuşi când se întâmplă fu atât de surprinsă, de şocată, că rămase nemişcată şi nu făcu nimic ca să-l împiedice. Nu dură mult. Probabil nu mai mult de câteva secunde. Dar în timpul acestor secunde ea îşi dădu seama că buzele lui erau uşor desfăcute peste buzele ei şi că erau calde, la fel ca respiraţia lui pe obrazul ei. Fu uluitor de conştientă de mirosul lui bărbătesc şi de o senzaţie de furnicare şi durere şi... dorinţă care era şocant de fizică.

Şi apoi el se dădu înapoi, şi ochii lui, mai întunecaţi şi mai intenşi decât de obicei, priviră în ochii ei, cu o expresie inscrutabilă.

Înainte să poată spune ceva, Camille vorbi.

– Aşa se obţine fericirea? Dumnezeule, fusese *sărutată*. Pe buze. Nu îşi amintea să fi fost sărutată vreodată

pe buze, nici chiar de mama ei. Dacă fusese, trecuse atât de mult timp de atunci, că amintirea pălise în trecutul îndepărtat.

– Nu fericirea în sine neapărat, spuse el ridicându-se. Dar uneori un sărut e măcar plăcut. Alteori nu.

– Îmi pare rău că te-am dezamăgit, răspunse ea, instinctiv trufaşă. Dar nu am fost sărutată niciodată. Habar nu am cum să procedez.

– Nu am spus că nu a fost o plăcere să te sărut, Camille. Dar sigur nu am avut de gând s-o fac, şi nu ar fi trebuit să se întâmple. Te-am adus aici ca să nu stai în ploaie, dar a fost un gest necugetat şi lipsit de înţelepciune. Vezi tu, chiar şi un bărbat care nu e gentleman înţelege că nu ar trebui să aducă o femeie cinstită în camerele lui, şi dacă o face dintr-un motiv care îl constrânge – de exemplu, o ploaie puternică –, atunci nu ar trebui să profite de ea sărutând-o.

– Eu nu simt că ai profitat de mine, spuse ea. Poate că ar fi trebuit să simtă, dar nu simţea. Se întâmplase, şi în ansamblu nu îi părea rău. Era o nouă experienţă pe care s-o adauge la celelalte din ultimele luni, şi ştia că avea să retrăiască acele puţine secunde zile la rând şi poate chiar mai mult. Nu era oare patetic din partea ei?

El rămase pe loc câteva momente, cu o expresie inscrutabilă, apoi se întoarse şi turnă ceaiul. Aduse ceştile şi farfurioarele la masă şi o lăsă pe cea fără lapte în faţa ei. Apoi se aşeză, în timp ce ea îşi punea o linguriţă de zahăr.

– Logodnicul tău nu te-a sărutat niciodată? întrebă el. Nu e puţin cam ciudat?

Ar fi trebuit oare să fie sărutată doar pentru că se logodise? Dar logodna ei nu urmărise asta.

– Nu cred.

– Şi ai fi trecut prin viaţă nesărutată?

– Probabil.

– Dar cu siguranţă că ţi-ai fi dorit copii. El ar fi vrut moştenitori, nu?

– Bineînţeles. Şi amândoi ne-am fi făcut datoria. Dar trebuie să vorbim despre subiectul acesta? Mi se pare foarte incomod. Amestecă din nou în ceai.

Totuşi, el nu avea de gând să renunţe.

– Ceea ce mi se pare ciudat e faptul că există o clasă de oameni pentru care căsătoria şi relaţiile maritale sunt impersonale, lipsite de sentimente reale sau de pasiune. Sau de fericire.

– Voiam să fiu perfectă, îi aminti ea, deşi cuvântul acesta era foarte arid în contrast cu *sentimentele reale* şi *pasiunea* şi *fericirea* despre care vorbise el. Când încercă să ridice ceaşca, văzu că mâna îi tremura.

– Camille, spuse el, şi ea îi simţi privirea intensă, deşi nu îşi ridică ochii spre el. Probabil că ceea ce ţi s-a întâmplat a fost cel mai bun lucru care ţi s-ar fi putut întâmpla.

Ea se ridică clătinându-se, răsturnând scaunul, şi se repezi în camera de zi, unde se întoarse orbeşte spre dreapta în loc să se îndrepte spre stânga şi ajunse la fereastră, în loc să meargă pe hol, unde ar fi putut să îşi ia mantaua şi boneta şi să fugă afară, fie că ploua, fie că nu. Se opri, cuprinzându-se cu braţele şi privind în ploaia care răpăia, fără să o vadă de fapt.

– Camille. Vocea lui venea exact din spatele ei.

– Cred că nu ţi-am plăcut chiar dinainte de a mă fi întâlnit, spuse ea. Ea ţi-a scris şi ţi-a spus totul despre mine, nu – Anastasia? Şi nu ţi-am plăcut atunci când ne-am întâlnit – am văzut-o pe faţa ta, când domnişoara Ford a făcut prezentările. Şi ştiu că ţi-a fost ciudă că m-am plimbat prin clasă şi m-am uitat la desenele elevilor tăi. De atunci ai văzut ce institutoare nepricepută sunt şi cât de rău îmi controlez clasa, şi ţi-e ciudă şi pentru că acum locuiesc în camera *ei* de la orfelinat. Nici tu nu mi-ai plăcut, *domnule Cunningham*, dar nu am fost crudă cu tine. Poate că ai o părere proastă despre viaţa privilegiată pe care am dus-o, dar măcar am fost învăţată să mă port bine.

– Camille, nu am vrut deloc să fiu crud. Cred că nu mi-am ales bine cuvintele.

Ea râse aspru – şi el îşi dădu seama, îngrozit, că semăna mai mult a suspin decât a râs.

– Chiar aşa? spuse ea. Şi care au fost cuvintele acelea?

– Te îndreptai spre o viaţă de bună-cuviinţă şi datorie rece. Nu ai cum să crezi acum că ai fi fost fericită cu vicontele Uxbury.

– Nu înţelegi, nu? spuse ea, privind în jos şi văzând ploaia care sărea pe caldarâm. Nu mă aşteptam la fericire. Nici nu o voiam. Nu mă aşteptam nici la nefericire. Sentimentele mele nu au fost niciodată puse sub semnul întrebării sau tulburate, până acum câteva luni. Acum totul e doar tulburare. Şi nefericire. Suferinţă. Autocompătimire, dacă vrei – aşa i-ai spus la începutul săptămânii. E mai bine aşa decât cum eram înainte? Serios, Joel? E mai bine?

Se întoarse şi se încruntă când văzu că el era atât de aproape de ea.

– Te-ai fi căsătorit cu un bărbat care ţi-a insultat cu răutate numele în mod public, de îndată ce a aflat despre tine ceva care îl ofensa, chiar dacă tu nu erai deloc vinovată. Cum te-ar fi tratat dacă aţi fi fost deja căsătoriţi?

Era tocmai întrebarea pe care încerca să o evite de câteva luni.

– Nu o să ştiu niciodată, nu-i aşa?

– Nu, dar poţi să ghiceşti fără îndoială, bazându-te pe cunoştinţele şi experienţa ta.

Ea îşi strânse braţele mai tare.

– Totuşi, tot mai crezi că am meritat ceea ce mi s-a întâmplat.

El se încruntă.

– Nu am spus asta. Cu siguranţă că nu am vrut s-o spun. Uneori, binele poate ieşi dintr-un dezastru. Toată viaţa, te-ai educat ca să nu simţi nici o emoţie. Crezi că asta trebuie să facă o doamnă perfectă. Poate că ai dreptate. Dar dacă e într-adevăr aşa, atunci toate doamnele perfecte sunt cu siguranţă de plâns.

– Mama mea e o doamnă perfectă, spuse ea. Şi pentru că el nu îi răspunse imediat, cuvintele răsunară în mintea ei. Oare asta fusese toată viaţa mama ei? Cochilia goală a unei doamne perfecte? Camille dorise întotdeauna să imite calmul şi demnitatea ei neclintită. Mama ei nu fusese niciodată sub stăpânirea unei emoţii. Nu fusese niciodată foarte fericită sau nespus de nefericită. Fusese un model de perfecţiune pentru fiica ei mai mare. De abia acum se întrebă Camille ce se afla sub exteriorul acela disciplinat. De abia acum se întrebă dacă nu era o nefericire vecină cu disperarea, pentru că mama fusese căsătorită cu tata aproape un sfert de veac înainte de a afla că nu fusese căsătorită deloc, şi trebuie să fi fost teribil de greu de trăit cu un soţ ca el.

– Ţi-e dor de ea? o întrebă el încet.

Lui Abby îi era. Spusese asta cu câteva zile în urmă. Oare şi ei îi era dor?

– Nu sunt sigură că ştiu cine e ea, aşa cum nu ştiu cine sunt eu, spuse ea, şi se simţi ameţită de adevărul acestor cuvinte. Oh, cum se putea ca tot ceea ce i se întâmplase să fie cel mai bun lucru posibil? Întinse mâna şi îi atinse jacheta lăbărţată, chiar sub umăr. Vrei să mă ţii în braţe, te rog? Am nevoie să fiu ţinută în braţe. Dacă s-ar fi oprit să asculte slăbiciunea din propriile ei cuvinte, ar fi fost cu siguranţă îngrozită. Cuvintele acestea contraziceau tot ce fusese ea întotdeauna şi tot ce încerca să fie acum.

El făcu un pas înainte, o prinse strâns în braţe şi o trase tare spre el. Ea îşi întoarse capul şi se sprijini cu obrazul pe umărul lui, lăsându-se pe el – în toate felurile în care se putea lăsa. Şi i se păru că el era puternic şi demn de încredere şi că avea o înălţime perfectă – mai înalt decât ea, dar nu prea înalt. Era cald şi mirosea bine, nu a parfumuri scumpe, ci a curăţenie şi a masculinitate. El îşi sprijini fruntea pe capul ei şi o ţinu în braţe aşa cum avea nevoie să fie ţinută. Nu încercă să o sărute din nou, şi ea nu simţi nimic din dorinţa pe care o simţise în bucătărie, cu ceva timp în urmă. În schimb,

se simţi alinată din vârful capului până la degetele picioarelor. Şi treptat simţi o dorinţă fără nume, pe care n-o mai experimentase niciodată, deşi nu era dorinţa fizică pe care o simţise înainte.

– De ce nu s-a îndrăgostit Anastasia de tine? întrebă ea cu faţa pe umărul lui.

El îşi luă timp înainte de a răspunde.

– A fost o prostie din partea ei, nu?

– Da, spuse ea, şi se gândi la bărbatul cu care se căsătorise Anastasia. Nu se putea imagina rugându-l pe Avery să o ţină în braţe. Şi cu siguranţă nu şi-l putea imagina ţinând-o astfel. În primul rând, era mărunţel şi subţire, şi nu ar fi fost atât de confortabil. În al doilea rând, în el nu exista nici un dram de căldură. Unele lucruri erau într-adevăr un mister. De ce *se îndrăgostise* Anastasia de el, în loc să îl aleagă pe Joel? Nu avea nimic de-a face cu faptul că Avery era bogat, pentru că la fel era şi Anastasia când se căsătorise cu el. Avery era duce, bineînţeles, pe când Joel era un portretist care purta haine lălâi şi se simţea înstărit pentru că îşi putea permite să închirieze tot etajul unei case din Bath. Dar Camille era convinsă că nu era nici asta. Oricât de mult şi-ar fi dorit să gândească rău despre Anastasia, nu putea nega că era foarte limpede că sora ei vitregă îl iubea pe Avery cu toată fiinţa.

Se eliberă şovăielnică din braţele lui.

– Îmi pare rău, spuse ea. Nu, am vrut să spun că îţi mulţumesc. Am trecut printr-un moment de slăbiciune. Nu se va mai întâmpla.

– Am crezut că doar orfanii îşi doresc uneori să fie ţinuţi în braţe. Nu mi-a trecut prin minte că şi oamenii care au crescut cu ambii părinţi pot să simtă uneori o dorinţă asemănătoare.

– Bebeluşul acela pe care îl ţineam mai devreme – Sarah. Înainte de a o lua în braţe, plângea cu convingerea deznădăjduită că nimeni nu avea s-o mai ţină vreodată în braţe. Mi-a rupt inima.

– Dar ai ţinut-o tu.

– Ce puteam face? întrebă ea retoric. Ce puteam face, Joel?

El nu răspunse, pentru că bineînţeles că nu exista un răspuns.

– Ceaiul nostru se răceşte.

– Cred că ar fi mai bine să merg acasă. Ai avut dreptate mai devreme. A fost o greşeală, şi îmi cer scuze că te-am obligat să mă însoţeşti la plimbare şi apoi nu ai mai avut ce face decât să mă aduci aici.

– Plouă mai tare decât atunci când ai venit, spuse el. Dar nu încerca să o facă să se răzgândească. Am o umbrelă, una mare, bărbătească. Putem să ne înghesuim amândoi sub ea.

– Aş prefera să merg singură.

El încuviinţă şi se duse să-i aducă mantia şi boneta, care erau încă puţin cam umede. După câteva minute, ea călca prin apa de pe stradă, însă umbrela pe care el insistase să o ia o ţinea uscată, deşi auzea ploaia răpăind pe ea. În după-amiaza aceea fusese sărutată şi ţinută în braţe, şi ambele experienţe fuseseră noi. Implorase să fie ţinută în braţe şi acceptase mângâierea pe care i-o oferise altă fiinţă omenească, chiar dacă numai pentru un minut. Acum simţea că îi venea să plângă – din nou.

Nu avea s-o facă, bineînţeles. Plânsese noaptea trecută, şi fusese mai mult decât suficient pentru următorii cincisprezece ani, cel puţin. Dar nu trebuia să îşi permită să aibă din nou nevoie să fie ţinută în braţe de domnul Joel Cunningham, care credea că dezastrul care dăduse peste ea la începutul anului era cel mai bun lucru care i s-ar fi putut întâmpla. Cu siguranţă că nu avea să-i mai ofere nici o ocazie de a o săruta – sau să îşi ofere ei înseşi ocazia de a-l invita să o facă. Pentru că nu avea de gând să pună toată vina, sau măcar cea mai mare parte din ea, pe umerii lui.

Îşi dorea să nu trebuiască să-l întâlnească din nou săptămâna următoare la şcoală, unde va trebui să se poarte de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic între ei. Nici nu se întâmplaseră prea multe. Oh, cumva, cândva, trebuia

să treacă prin toată această, această... orice era şi trebuia să iasă pe partea cealaltă. Dar oare cum va arăta partea cealaltă?

Înclină umbrela ca să îşi adăpostească faţa de ploaia care cădea şi iuţi pasul.

capitolul 9

Joel se menţinu ocupat duminică şi luni. Duminică termină unul dintre portrete, iar luni se duse în Royal Crescent ca să înceapă să o schiţeze pe Abigail Westcott şi să vorbească cu ea. Avea să fie o plăcere să-i facă portretul, dar şi o provocare, pentru că de îndată ce începu să vorbească simţi că drăgălăşenia ei şi dulceaţa ei ascundeau vulnerabilitatea şi o tristeţe mascată cu grijă. Avea să aibă nevoie de ceva timp şi abilitate ca să o cunoască cu adevărat.

Dar în timp ce se menţinea ocupat, mintea lui era tulburată. *De ce naiba o sărutase pe Camille?* Ea îl întrebase cum se obţinea fericirea, şi ca un băiat stângaci cu un singur gând în minte, el acţionase de parcă acela ar fi fost singurul răspuns posibil. De fapt, se surprinsese la fel de mult şi pe el însuşi, nu doar pe ea. Şi apoi, de parcă nu ar fi fost destul de rău, o rănise teribil cu remarca aceea necugetată despre faptul că cel mai mare dezastru din viaţa ei fusese cel mai bun lucru care i s-ar fi putut întâmpla.

Nu se bucurase nici măcar de seara lui de duminică cu Edwina. De fapt, se întorsese devreme acasă, fără să se culce măcar cu ea.

După-amiaza şi seara de luni şi le petrecu schiţând-o pe Camille din memorie – râzând în ploaie, stând la masa lui din bucătărie cu înfăţişarea unei fete care tocmai fusese sărutată, uitându-se pe fereastra camerei de zi, cu braţele strânse în jurul ei ca pentru a se apăra, privind strada fără să o vadă. Nu voia să-şi permită să fie obsedat de portretul ei de pe acum. Voia să se poată

concentra asupra surorii ei. Dar poate că nu era obsedat de portretul ei, ci de altceva.

Când sosi ziua de marți, se bucură că avea ceva care să-i distragă gândurile. Închirie o trăsură și se duse în vizită la domnul Cox-Phillips. Mărimea casei era între cea a unui conac și cea a unui palat, arhitectura era grandioasă, și era înconjurată de o grădină spațioasă și bine îngrijită, care oferea o vedere largă și panoramică asupra orașului de jos și a câmpurilor din jur, pe mile întregi. După ce îi spuse vizitiului să aștepte, sperând că nu va întârzia prea mult, ca să îi crească nota de plată și mai tare, Joel își luă totuși câteva momente ca să admire casa, grădina și priveliștea înainte de a bate la ușă.

Fu lăsat să aștepte zece minute întregi în holul de la intrare, privit de ochii orbi ai unei colecții de busturi severe din marmură, în timp ce bătrânul majordom se duse să vadă, inevitabil, dacă stăpânul lui era acasă. În cele din urmă, Joel fu introdus într-o bibliotecă înaltă, cu tavanul casetat. Toți pereții erau plini cu cărți de sus până jos, oriunde nu era o fereastră, o ușă sau un șemineu. Un birou mare din lemn de stejar domina un colț al încăperii. În cealaltă parte se afla o impozantă sofa îmbrăcată în piele, așezată în fața unui șemineu din marmură în care ardea un foc, în ciuda verii călduroase. Fotolii cu rezemători pentru cap îmbrăcate în aceeași piele erau așezate de-o parte și de cealaltă.

Pe unul dintre fotolii, aproape cufundat cu totul, cu genunchii acoperiți cu o pătură de lână, cu un baston cu măciulie de argint strâns în mâna ca o gheară, stătea un gentleman aprig, cu sprâncene stufoase, care părea să aibă cel puțin o sută de ani. Îl privi pe Joel traversând camera și oprindu-se în fața sofalei. Alt bărbat, aproape la fel de bătrân, semănând a valet, stătea în spatele fotoliului și se uita și el la Joel.

– Domnul Cox-Phillips? spuse Joel.

– Și cine altcineva aș putea fi? întrebă domnul, iar sprâncenele lui stufoase se adunară, încruntându-se. Vino și stai aici, tinere! Bătu cu bastonul în covorul

de la picioarele lui. Orville, trage blestematele de perdele. Nu-mi văd nici propria mână.

Atât Joel cât şi valetul făcură cum li se ceruse. Joel se trezi stând într-o fâşie de lumină, la mică distanţă de fotoliul bătrânului, în timp ce ocupantul lui se uita la el de sus până jos, studiindu-i apoi pe îndelete chipul. Inspecţia prelungită îl făcu pe Joel să se întrebe, chicotind în sinea lui, cine avea să picteze pe cine.

– A fost italianul până la urmă, nu-i aşa? spuse dintr-odată bătrânul. Nu părea o întrebare care să necesite un răspuns.

– Cum aţi spus, domnule? Joel îl privi politicos.

– Italianul, spuse nerăbdător bătrânul. Pictorul care credea că pielea lui măslinie şi accentul care le fermeca pe doamne şi toate numele acelea străine terminate cu vocale aveau să ascundă faptul că nu avea talent nici de două parale.

– Mă tem că nu vă înţeleg, sir, spuse Joel. Nu îl cunosc pe omul la care vă referiţi.

– Mă refer la tatăl tău, tinere, îi spuse bătrânul domn.

Joel rămase înţepenit.

– Presupun că ei nu ţi-au spus nimic.

– *Ei?* Joel se simţea de parcă s-ar fi uitat printr-un tunel lung şi întunecos; lucru straniu, pentru că el stătea în lumina soarelui.

– Oamenii de la instituţia în care ai crescut. Ar fi de mirare să nu-ţi fi spus. Foarte puţini oameni îşi pot stăpâni limba, chiar dacă au jurat să păstreze secretul. Mai ales atunci.

Joel îşi dori să fie invitat să se aşeze sau cel puţin să se poată retrage în umbră. Începuse să audă un bâzâit surd.

– Vreţi să spuneţi, sir, întrebă el, că ştiţi cine a fost tatăl meu – sau este? Şi mama mea?

– Ar fi ciudat să n-o cunosc, spuse Cox-Phillips, când a fost nepoata mea, fiica singurei mele surori, şi care i-a făcut mamei ei mai multe necazuri decât merita. Toţi sunt morţi acum. Să nu speri niciodată să trăieşti

până la optzeci şi cinci de ani, tinere. Toţi cei care au însemnat vreodată ceva pentru tine mor până la urmă, şi singurii care rămân sunt lingăii şi vulturii care cred că, dacă împărtăşesc câteva picături din sângele tău, au dreptul de a pune mâna pe banii tăi când mori. Ei bine, pe ai mei nu vor pune mâna, nu cât timp trăiesc şi pot să spun ceva în privinţa asta, şi exact asta voi face după-amiază, când va veni avocatul meu.

Majoritatea celor spuse trecură pe lângă urechile lui Joel. Mintea lui se agăţase de un singur lucru.

– Mama mea a fost nepoata dumneavoastră? E moartă? Şi tatăl meu?

– Nu a vrut în ruptul capului să îi spună mamei ei cine a fost, spuse bătrânul. Era încăpăţânată ca un catâr, fata aceea. I-a spus doar cine *nu* fusese – şi a spus nu la fiecare nume posibil şi imposibil la care s-a putut gândi mama ei, inclusiv la cel al italianului, deşi nu ştiu cum a reuşit să rostească numele acela cu glas tare fără să-şi încurce limba. Sora mea a trimis fata într-un loc în care să nască şi a plătit bani frumoşi ca să fie îngrijită şase luni, dar fata a murit oricum la naştere. Copilul – tu – a supravieţuit, din păcate. Ar fi fost mai bine pentru toţi cei implicaţi, inclusiv pentru tine, dacă ai fi murit cu ea. Asta nu ar fi schimbat lucrurile, bineînţeles, dar aşa sora mea a fost nevoită să te aducă înapoi aici, în ciuda tuturor lucrurilor pe care i le-am spus ca să o conving să n-o facă. Fiica ei moştenise încăpăţânarea de la ea. Ştia că nu te putea aduce în casa asta ca să stai cu noi şi să ofere explicaţii tuturor celor care ar fi întrebat în mod sigur, şi ar fi fost ciudat dacă nu ar fi făcut-o. Ar fi trebuit să te lase unde erai. În schimb, te-a dus la orfelinatul acela şi a plătit pentru întreţinerea ta. A plătit chiar şi cursurile de artă la care voiai să mergi, chiar dacă eu i-am spus că nu avea minte nici cât o găină. Însă am ghicit de atunci că trebuie să fi fost italianul. De unde altundeva ţi-ar fi putut veni ideea smintită că poţi să trăieşti decent din pictură? Probabil că la orfelinat au încercat să te aducă cu picioarele pe pământ.

– Bunica... mea locuieşte aici cu dumneavoastră? întrebă Joel.

– Nu mă asculţi, tinere? spuse aspru Cox-Phillips. A murit acum şapte, opt ani. Cât timp este de atunci, Orville?

– Doamna Cunningham s-a stins din viaţă acum opt ani, sir, spuse valetul.

– *S-a stins*, spuse oarecum dezgustat bătrânul. A murit. A răcit, a făcut febră şi a murit într-o săptămână. Mă aşteptam să-ţi lase ţie ceea ce avea, dar mi-a lăsat totul mie în schimb. Se uită în sus la Joel şi dintr-odată păru şi mai iritat. De ce naiba stai acolo, tinere, şi mă forţezi să mă uit în sus la tine? Stai jos, stai jos!

Joel se aşeză pe marginea sofalei şi inspiră adânc de câteva ori.

– Şi tatăl meu? întrebă el. Artistul italian?

– *Artistul*. Bătrânul pufni dispreţuitor. Poate doar în imaginaţia lui. A dispărut în grabă. Cred că nepoata mea i-a spus vestea cea bună şi el s-a speriat şi a dispărut rapid, ca să nu se mai audă niciodată despre el, şi i-am urat călătorie sprâncenată. Cred că e mort şi el. Nu pot să spun că mi-ar păsa dacă ar fi.

– Înseamnă că sunteţi unchiul meu, spuse Joel fără să fie nevoie. Urechile îi bâzâiau şi acum – şi se părea că tot capul îi bâzâia. Bunica lui fusese doamna Cunningham. Probabil că acesta fusese şi numele mamei lui.

– Te descurci destul de bine, din câte am auzit, spuse bătrânul. Bineînţeles că poţi să scoţi bani de la orice prost dacă te oferi să îl imortalizezi într-un tablou. Presupun că îi flatezi pe cei care te plătesc destul de bine şi îi faci să pară cu douăzeci de ani mai tineri şi de câteva ori mai arătoşi decât au fost vreodată.

– Îi studiez pe cei care îmi pozează cu mare grijă şi îi schiţez în numeroase moduri înainte de a-i picta, îi spuse Joel. Vreau ca portretul terminat să le redea corect înfăţişarea şi să arate şi caracterul lor. E un proces lung şi chinuitor, şi eu îl fac cu toată integritatea.

– Te-am călcat pe bătături, nu-i aşa? întrebă bătrânul.

– Da, recunoscu Joel. Nu putea nega faptul. I se părea incredibil că după douăzeci şi şapte de ani *propriul său unchi* îi spusese cine era, iar conversaţia trecuse la arta lui, de parcă o asemenea descoperire bruscă şi cutremurătoare nu ar fi avut nici o importanţă pentru el. De ce fusese chemat acolo?

Cox-Phillips păru să-i citească gândurile.

– Presupun că te aştepţi să te fi adus aici ca să mă pictezi, zise el.

– Da, sir, răspunse Joel, deşi de fapt unchiul lui nu îl *adusese* acolo, nu? Trăsura închiriată mai era probabil afară, şi nota de plată creştea cu fiecare minut. Cu siguranţă că nu mă aşteptam să vin aici ca să descopăr propria mea identitate. Bunica nu a venit niciodată să mă vadă.

– Oh, a născocit tot felul de pretexte şi te-a văzut de multe ori, spuse bătrânul, cu un gest scurt al mâinii libere. De fiecare dată, i-am spus că era o proastă. După aceea suferea zile în şir.

Dar nu se arătase niciodată. Suferea văzându-l de departe, dar nu se gândise niciodată cum s-ar fi putut simţi un copil care creştea fără să ştie nimic despre naşterea sau familia lui. Singurătatea, sentimentul de abandon, sentimentul de nevrednicie, absenţa totală a rădăcinilor... Dar nu era timpul să se gândească la asta. Nu era niciodată timpul. Asemenea gânduri se învârtejeau şi te cufundau în întuneric. Trebuia să înfrunte realitatea vieţii de zi cu zi şi să găsească în fiecare zi un lucru bun pentru care să fie recunoscător.

Dar dacă bunica lui l-ar fi îmbrăţişat măcar o dată... Totuşi, nu ar fi fost destul, nu? Era mai bine că nu se arătase niciodată. Poate.

– Nu vreau să fiu pictat, îi spuse unchiul lui, mai ales dacă nu poţi fi convins să mă flatezi. Oricum, nu aş avea destul timp, dacă vrei să mă studiezi şi să faci atâtea schiţe înainte de a întinde vopseaua pe pânză. Mă aştept să mor într-o săptămână sau două.

Valetul făcu o mișcare involuntară cu o mână, iar pe buzele lui se citi un protest nerostit.

– Nu trebuie să te îngrijorezi, Orville, spuse stăpânul lui. O să rămâi destul de bine aranjat pentru tot restul vieții, așa cum știi, și eu nu voi mai fi ca să te tot deranjez. Sunt pe moarte, tinere. Doctorul meu e un prost. Din experiența mea, toți doctorii sunt, dar de data asta are dreptate. Nu sunt chiar la ultima suflare, dar nici nu sunt prea departe, și dacă îți imaginezi că vreau simpatia ta, ești și tu un prost. Când ai optzeci și cinci de ani, și puterile te-au părăsit aproape de tot și aproape toți cei pe care i-ai cunoscut sunt morți, atunci e timpul să pui capăt întregii afaceri.

– Îmi pare rău că nu vă simțiți bine, domnule, spuse Joel.

– Ce contează pentru tine? întrebă Cox-Phillips, și apoi îl alarmă și pe valetul său și pe Joel râzând pe înfundate și apoi tușind, până când nimeni nu mai fu sigur că avea să mai poată respira. Totuși, până la urmă respiră. De fapt, tinere, va conta foarte mult pentru tine.

Joel îl privi încruntat. Nu era un bătrân simpatic și poate că nici nu fusese vreodată simpatic, dar se pare că era unica legătură cu mama și bunica al căror nume îl purta Joel. Omul acesta era unchiul lui. Era un adevăr prea năucitor ca să poată fi digerat complet. Totuși, se părea că avea foarte puțin timp pentru a-l digera. Era gata să-și piardă singura rudă în viață pe care avea s-o cunoască vreodată, deși îl găsise de doar câteva minute.

– Am patru rude care trăiesc, spuse bătrânul, și una dintre ele ești tu, chiar dacă ești un bastard. Ceilalți trei nu mi-au arătat nici cel mai mic interes până nu am împlinit optzeci de ani. Un bărbat de optzeci de ani, fără soție, copii, nepoți, frați sau surori devine o persoană foarte interesantă pentru cei care se agață de ramurile exterioare ale arborelui său familial. Asemenea oameni încep să se întrebe ce se va întâmpla cu bunurile și banii lui când va muri, lucru care, evident, va avea loc cât se poate de curând. Și odată cu acest interes vine și o mare

afecțiune față de bătrâna rudă, și o grijă nespusă față de sănătatea sa. Toate sunt vorbe de clacă, bineînțeles. Din partea mea, n-au decât să se ducă învârtindu-se toți.

Să fi fost vicontele Uxbury una dintre cele trei rude la care se referea bătrânul?

– O să-ți las totul ție, tinere, spuse Cox-Phillips. Va fi scris în noul meu testament în această după-amiază, și voi avea grijă să existe destule persoane care să ateste că sunt în deplinătatea facultăților mintale și că nu am fost forțat în nici un fel, pentru ca nici cel mai șmecher avocat să nu poată anula ultimele mele dorințe.

Joel se ridică în picioare, fără să-și dea seama.

– Oh nu, sir, spuse el. E absurd. Nici măcar nu vă cunosc. Nici dumneavoastră nu mă cunoașteți. Nu am nici o pretenție la averea dumneavoastră și nici nu o doresc. Nu mi-ați arătat nici un interes timp de douăzeci și șapte de ani. De ce mi-ați arăta acum?

Bătrânul puse ambele mâini pe măciulia bastonului și își sprijini bărbia pe ele.

– Pe Dumnezeul meu, Orville, spuse el, cred că e serios. Tu ce crezi?

– Cred că da, sir, încuviință valetul.

– Bineînțeles că sunt, zise Joel. Nu doresc nici să împiedic rudele dumneavoastră legitime, sir, să moștenească o parte din ceea ce le puteți lăsa. Dacă aveți de gând să le faceți în ciudă, nu vreau să mă folosiți ca pe un instrument. Nu vreau nici o parte din averea dumneavoastră.

– Crezi că *e* o avere? întrebă Cox-Phillips.

– Nu știu și nici nu-mi pasă, îl asigură Joel. Știu că nu am primit nimic de la dumneavoastră sau de la bunica în toată viața mea, și nu vreau nici acum nimic. Credeți că asta ar compensa totul? Credeți că îmi voi aminti de dumneavoastră cu mai mare drag dacă îmi veți cumpăra recunoștința și afecțiunea? Nu am văzut nici un sentiment de dragoste la dumneavoastră când v-ați confruntat cu mine în cele din urmă, doar o confirmare a lucrului pe care l-ați bănuit toți acești ani, că tatăl meu

era – sau este – un pictor italian pe care îl disprețuiți. Îmi dau seama acum că nu m-ați fi adus aici nici astăzi, dacă nu v-ar fi trecut prin cap ideea aceasta diavolească de a mă folosi ca să jucați un renghi rudelor. Eu nu o să iau parte la asta. Bună ziua, sir.

Se întoarse și se îndreptă spre ușă. Cu fiecare pas pe care îl făcea pe covor, aștepta să fie chemat înapoi, dar nu fu. Coborî scara și trecu prin hol, pe lângă busturile care îl priveau cu ochi orbi, apoi ieși pe terasă, unde îl aștepta trăsura închiriată.

– Înapoi la Bath, spuse el scurt, deschizând ușa și așezându-se înăuntru.

În timp ce trăsura îl ducea înapoi în oraș, furia lui făcu loc unei confuzii mentale tot mai mari, care nu putea fi pusă în nici un fel de ordine. Mama lui murise născându-l în taină. Dumnezeule mare, nici măcar nu îi știa prenumele sau orice alt lucru, cu excepția faptului că îl concepuse în afara căsătoriei și că ea refuzase cu încăpățânare și fermitate să îi numească tatăl. Bunica lui îl dusese la orfelinat și se asigurase că avea tot ce-i trebuia, chiar și o educație artistică după ce împlinise cincisprezece ani, dar nu se arătase niciodată. Îl privise de departe, dar nu îi oferise nici o ocazie de a se uita la ea și de a ști că exista cineva în lume căruia îi aparținea. Tatăl lui se pare că era un artist de naționalitate italiană, care pictase în Bath. Se pare că semăn cu el, se gândi Joel, și asta l-a convins pe Cox-Phillips – *unchiul meu* – că așa stăteau lucrurile. Nu știa însă numele lui, sau dacă trăia ori era mort.

Plăti trăsura în fața casei lui, dar nu intră. Nu ar fi avut destul spațiu sau destul aer. Porni pe jos de-a lungul străzii, fără a se gândi la o destinație anume.

Caroline Williams mergea la școală de un an și reușise cumva să pretindă că putea citi. Îi plăcea să aleagă cărțile pe care le citea Camille în clasă și le recita din memorie, dar uneori memoria ei era defectuoasă. Într-un fel sau altul, metodele didactice care funcționaseră

la alți copii nu funcționau pentru ea. Camille se gândise la această problemă până duminică, când găsise ceva care ar fi putut-o ajuta în timp ce era în camera de joacă, ținând-o din nou pe Sarah. Caroline îi citea o poveste păpușii ei – nu cea scrisă în carte, oricum, ci una care dovedea că avea multă imaginație și destulă coerență.

Acum, Camille stătea într-una dintre băncile elevilor. Restul copiilor fuseseră lăsați să plece, dar Caroline fusese invitată să rămână și să-i povestească institutoarei una dintre poveștile ei, în timp ce institutoarea o scria cuvânt cu cuvânt cu litere mari de tipar, lăsând un spațiu liber în centrul fiecăreia dintre cele patru pagini. Caroline, intrigată de faptul că era propria ei poveste, i-o citea acum lui Camille, urmărind cu degetul fiecare cuvânt. Și părând să citească într-adevăr.

– Ați scris *a plecat* aici, domnișoară, spuse ea, ridicând privirea, când de fapt ea *a fugit*.

– Am greșit, spuse Camille, deși o făcuse intenționat. Și Caroline trecuse testul, și făcu la fel cu celelalte trei greșeli intenționate.

– Excelent, Caroline, îi spuse Camille. Acum poți să citești propria ta poveste când vrei, la fel ca pe poveștile altora. Poți ghici pentru ce sunt spațiile?

Fetița scutură din cap.

– Cele mai interesante cărți au desene, nu? Poți să alegi părțile favorite din povestea ta și să faci propriile tale desene.

Ochii fetiței se luminară.

Dar în momentul acela se deschise ușa, și Camille întoarse capul cam enervată, ca să vadă ce copil se întorsese să le întrerupă și cu ce scop. Însă nu era un copil. Era Joel Cunningham, care se uită în sală, păși înăuntru când văzu că ea era acolo, și apoi se opri dintr-odată când văzu că nu era singură.

– Îmi cer scuze, spuse el. Continuați!

– O să pierzi ceaiul dacă te mai țin mult aici, îi spuse ea Carolinei în timp ce se ridica în picioare. Vrei să iei

povestea cu tine şi să o ilustrezi? Sau să o păstrez eu într-un loc sigur până mâine?

Caroline voia să o ia şi să o citească păpuşii ei. Şi avea să deseneze în timp ce păpuşa se uita. Îi dărui lui Joel un zâmbet larg şi strălucitor în timp ce deschidea uşa ca să iasă, ţinând povestea la piept.

– Încerc să o conving să citească, îl lămuri Camille când el închise uşa din nou. A avut unele dificultăţi, şi eu încerc să pun în practică o idee.

– Se pare că s-ar putea să ai succes. Părea foarte dornică să ia povestea cu ea. Pe vremea mea, am fi făcut tot ce se putea ca să nu trebuiască să luăm temele dincolo de sala asta.

Camille se simţea oribil de conştientă de propria ei persoană. Nu îl văzuse de sâmbătă, când alergaseră pe străzi în ploaie de mână, râzând fără nici un motiv în afară de acela că se distra – şi ajungând singură cu el în camerele lui. Şi de parcă asta nu ar fi fost destul de şocant, îi permisese să o sărute şi – poate mai rău – îi ceruse să o ţină în braţe. Amintirile acestea o bântuiseră şi aşteptase cu groază următoarea întâlnire cu el.

– Ce faci aici? întrebă ea, strângându-şi mijlocul cu braţele şi îndreptându-şi umerii. Îşi dădu seama că vocea ei suna prea sever.

– Am venit să văd dacă mai eşti încă în clasă, spuse el, trecându-şi degetele prin păr, un gest inutil, pentru că era atât de scurt. Ea observă că în ochii lui era ceva intens, aproape sălbatic, şi poziţia în care stătea sugera că în interiorul lui era o sferă de energie, gata să se elibereze în orice moment.

– Ce este? întrebă ea.

– Am fost în vizită la domnul Cox-Phillips de dimineaţă. Nu avea nici o comandă pentru mine. Are optzeci şi cinci de ani şi e la porţile mormântului.

– Sună înfiorător, se încruntă Camille.

– Aşa a spus doctorul. Se aşteaptă să moară într-o săptămână sau două. Îşi pune casa în rânduială, ca să zicem

așa. Avocatul îl va vedea după-amiază pentru a face testamentul.

– Îmi pare rău că ai mers degeaba. Dar de ce te-a invitat până acolo sus dacă nu voia să îți comande un portret? De ce nu ți-a trimis un bilet ca să te oprească, dacă s-a simțit dintr-odată prea bolnav ca să te vadă?

– Oh, m-a văzut destul. Și-a pus chiar valetul să tragă perdelele ca să aibă destulă lumină și să mă vadă bine. Râse dintr-odată, și Camille ridică din sprâncene. Avea de gând să își schimbe testamentul în după-amiaza asta și să le taie pe celelalte trei rude care se așteaptă să-l moștenească. Cred că vicontele Uxbury e unul dintre ei.

– Oh, spuse ea. Nu o să-i placă asta. Dar ce are de-a face asta cu tine?

– Nu aici. El se întoarse brusc. Vino afară cu mine!

Unde? Aproape că rosti întrebarea cu glas tare. Dar era evident că el era foarte tulburat de ceva și că venise tocmai la ea, dintre toți oamenii. Ezită un singur moment.

– Așteaptă aici, spuse ea, mă duc să-mi aduc boneta.

capitolul 10

Când ieșiră din clădire, Joel o prinse de mână pe Camille în mod inconștient și păși cu ea pe stradă. Avea un singur gând în minte – să meargă acasă. Doar atunci când traversară podul se întrebă în cele din urmă de ce o alesese tocmai pe Camille Westcott. Marvin Silver sau Edgar Stevens aveau să se întoarcă desigur în curând, și erau prieteni buni, nu doar vecini. Edwina era și ea probabil acasă. Ea îi era și prietenă, și amantă. Și dacă nu dădea peste nici unul din aceștia trei, de ce nu mersese la domnișoara Ford?

Dar el o așteptase pe Camille și terminarea lecțiilor, în timp ce păsise ore în șir pe străzile din Bath. Ea avea să-l asculte. Ea avea să-l înțeleagă. Ea știa cum era să ți se întoarcă viața pe dos. Și acum o ducea acasă cu el,

chiar după ceea ce se întâmplase acolo între ei cu ultima ocazie? Rări pasul.

– Nu ar trebui să te duc în camerele mele, spuse el. Preferi să ne plimbăm în continuare?

Ea se încruntă.

– Nu. Ceva te-a supărat. Voi merge acasă cu tine.

– Îţi mulţumesc.

După câteva minute, el se sprijinea de uşa închisă a camerelor lui, în timp ce Camille îşi agăţa în cuier boneta şi şalul. Părea că trecuseră zile, nu ore, de când ieşise de acasă dimineaţa. Ea intră înaintea lui în camera de zi şi se întoarse să-l privească, aşteptându-l să vorbească primul.

El se lăsă greoi într-un scaun, fără să se mai gândească la lipsa lui de maniere, îşi puse coatele pe genunchi şi îşi sprijini capul în mâini.

– Cox-Phillips e unchiul meu. Sora lui, bunica mea, a fost persoana care m-a dus la orfelinat, după ce fiica ei, mama mea, a murit dându-mi naştere. Nu era căsătorită, bineînţeles – numele ei era Cunningham. Bunica mea a fost foarte bună cu mine. A plătit o sumă frumuşică pentru întreţinerea mea până la cincisprezece ani, şi apoi, când a auzit că tânjeam să merg la şcoala de artă, mi-a plătit cheltuielile de acolo. M-a iubit mult. M-a privit de multe ori de departe, de-a lungul anilor, şi era atât de afectată de fiecare dată, încât era tristă zile la rând.

– Joel... spuse ea, dar el nu se mai putea opri, acum că începuse.

– Nu putea permite ca eu să o văd, bineînţeles. Nu putea să intre în orfelinat şi să se arate. Aş fi putut să mă urc pe acoperiş şi să strig informaţia în gura mare, în auzul întregului Bath. Sau ar fi putut să fie văzută de altcineva, care i-ar fi pus întrebări stânjenitoare. A putut să mă iubească de departe şi să mă scalde în bani ca să îmi arate ce mult îi păsa de mine, dar nu a putut risca să fie contaminată de un contact personal. S-ar fi putut să ia de la mine ceva fatal pentru sănătatea sau reputaţia ei. La urma urmei, eu eram copilul din flori

al unei femei decăzute care fusese din întâmplare fiica ei şi al unui artist italian cu talent discutabil, care a rămas în Bath destul de mult ca să sucească minţile fetei şi să o lase însărcinată înainte de a fugi, ca să nu fie cumva silit să se poarte onorabil, să se căsătorească cu ea şi să mă facă respectabil.

– Joel...

– Ştii ce am făcut azi, din momentul în care am coborât din trăsură şi până am ajuns la şcoală? întrebă el, ridicându-şi privirea spre ea. Nu aşteptă ca ea să ghicească. Am rătăcit pe străzi, storcându-mi creierii şi frământându-mă de parcă aş fi vrut să scap de o mâncărime puternică. Mă simţeam – mă *simt* – de parcă aş fi acoperit de păduchi şi purici, şi ploşniţe, şi alte insecte. Sau poate că mizeria asta e în interiorul meu, şi nu pot scăpa niciodată de ea. Cred că asta e, pentru că voi fi întotdeauna un bastard şi toţi oamenii respectabili mă vor evita, nu?

Dumnezeule mare, de unde veneau toate astea?

– Joel, spuse ea cu vocea ei de sergent, opreşte-te! Chiar în clipa asta.

El o privi năuc şi îşi dădu seama dintr-odată că stătea jos, în timp ce ea era în picioare, în mijlocul camerei. Sări în sus.

– Da, doamnă, spuse el şi salută în batjocură. Mă simt de parcă m-aş balansa la marginea unui vast univers, gata să cad în abisul negru şi nesfârşit al spaţiului gol. Şi cum ţi se pare hiperbola *asta*, doamnă profesoară? Nu ar fi trebuit să te aduc aici. Nu ar fi trebuit să te ţin în picioare în timp ce eu stăteam pe scaun. O să crezi că nu sunt un gentleman şi o să ai mare dreptate. Şi nu ar fi trebuit să îţi bat capul cu toate aiurelile astea patetice. La urma urmei, de abia ne cunoaştem. Te asigur că de obicei nu sunt aşa...

– Joel, spuse ea. Opreşte-te!

Şi de data asta el se opri, în timp ce ea îl privi încruntată, şi apoi se îndreptă spre el. Dacă nu s-ar fi temut că în orice moment ar fi putut să leşine sau să cadă

de pe marginea universului, şi dacă nu i-ar fi clănţănit dinţii, poate că ar fi ghicit intenţia ei. Dar mâinile ei îi atinseră pieptul, după aceea umerii şi apoi îl prinseră pe după gât înainte ca el s-o poată face, şi pe urmă fu prea târziu ca să nu profite de alinarea pe care i-o oferea ea. Braţele lui o strânseră ca nişte benzi de fier şi o lipiră de el, de parcă numai dacă o ţinea în braţe putea să rămână în picioare şi să nu se sfarme. Simţi căldura şi viaţa ei mângâietoare lipită de el, de la umeri la genunchi. Capul ei era pe umărul lui, faţa întoarsă spre gâtul lui, respiraţia fierbinte pe pielea lui. Îşi îngropă faţa în părul ei şi se simţi aproape în siguranţă.

Vrei să mă ţii în braţe, te rog? Am nevoie să fiu ţinută în braţe, îi spusese ea cu două zile în urmă, aproape în acelaşi loc. Acum el rostea fără cuvinte aceeaşi rugăminte.

De ce era oare atât de supărat? Ştiuse dintotdeauna că cineva îl adusese la orfelinat, că acel cineva, oricine ar fi fost, alesese să nu îl păstreze, şi asta însemna după toate probabilităţile că era ilegitim, produsul nedorit al unei uniri ilicite, ceva ruşinos care trebuia ascuns şi negat pentru tot restul vieţii. Da, *ceva* – aproape de parcă ar fi fost lipsit de viaţă şi prin urmare fără identitate sau sentimente reale. Un bastard. Ştiuse dintotdeauna, dar nu se gândise niciodată prea mult la asta. Aşa stăteau lucrurile, şi aşa aveau să fie mereu. Nu avea rost să meditezi la ele. Însă acum, după ce aflase numele şi identitatea femeii care îl abandonase şi relaţia ei cu el – fusese *bunica* lui – şi aflase că se uita la el pe ascuns şi apoi era supărată zile în şir, dar nu destul de supărată ca să vină şi să îl îmbrăţişeze, toată durerea din interiorul lui ţâşnise la suprafaţă. Pentru că acum totul era *real*. Şi omul acela, unchiul lui, insultase puţina demnitate pe care o avea, dorind să-l folosească pentru a se răzbuna pe rudele legitime, despre care credea că îl neglijaseră.

Joel ştia totul despre neglijare. Însă nu aproba neapărat răzbunarea, mai ales că el fusese ales să fie agentul acestei răzbunări. De parcă ar fi fost, din nou, un *obiect* fără viaţă.

Ea folosea un săpun cu miros dulce, ceva subtil, dar nu foarte floral. Îi simţea mirosul în părul ei. Nu era subţire, ca sora ei şi Edwina - şi Anna. Dar trupul ei era frumos proporţionat şi foarte voluptuos. Era caldă, maternă şi foarte feminină - în ciuda faptului că la prima vedere îl făcuse să se gândească la amazoanele războinice, şi în ciuda faptului că tocmai îi vorbise cu o voce de care ar fi putut fi mândru orice sergent din armată.

După un timp el îşi dădu seama că nu puteau sta îmbrăţişaţi astfel pentru totdeauna, oricât de păcat ar fi fost. Oftă şi îşi îndreptă capul, iar ea ridică fruntea şi se priviră în ochi fără nici o vorbă. În cea mai mare parte a timpului, ea îşi ascundea foarte bine feminitatea, dar în momentul acela zidurile de apărare căzuseră. Era caldă şi dornică în braţele lui, iar ochii ei erau înceţoşaţi, sub pleoapele uşor lăsate.

El o sărută, cu gura deschisă şi plin de dorinţă, şi o strânse mai tare din nou. Îi apăsă buzele închise cu limba şi acestea se desfăcură, permiţându-i să mângâie carnea caldă şi umedă din spatele lor. Ea se cutremură şi deschise gura, şi limba lui se cufundă în căldura ei. Simţi cum se întărea şi începea să se excite, iar mâinile lui se mişcară peste ea cu o nevoie care devenea sexuală. Dar... ea îi oferise mângâiere pentru că era tulburat şi suferea. Cum ar fi putut să profite de acest gest generos? Nu putea, bineînţeles. Şovăielnic, îşi slăbi strânsoarea şi făcu un pas înapoi.

– Îmi pare rău, spuse el. A fost nepotrivit. Iartă-mă, te rog! Şi nici măcar nu te-am invitat să ici loc.

– Şi mie îmi pare rău, răspunse ea îndepărtându-se şi aşezându-se pe sofa. Îmi pare rău că a fost atât de supărător pentru tine să afli că bunica ta te-a întreţinut dar nu te-a recunoscut pe faţă. Totuşi, aşa merg lucrurile în lume. Ar fi fost şi mai ciudat dacă *s-ar fi arătat* în faţa ta. Totuşi, a avut sentimente pentru tine, în ciuda tuturor, şi a făcut tot ce a putut mai bine.

– Că mult bine mi-a mai făcut sensibilitatea ei fragilă. Şi binele pe care mi l-a dorit.

– Ei bine, ţi-a făcut. Ea devenise din nou stăpână pe sine, comportându-se în mod sever şi potrivit cu situaţia unei lady, aşa cum se obişnuise el s-o vadă. Stătea într-o poziţie rigidă, cu sprâncenele încruntate – se încrunta destul de des. Orfelinatul face parte dintre cele bune. La fel a fost, cred, şi şcoala de artă. Eşti un artist talentat, dar te-ai mai fi descurcat atât de bine acum dacă nu ai fi mers acolo? Ea ţi-a plătit taxele. Ai fi putut merge altfel? Sau ţi-ai fi petrecut viaţa tăind carne în prăvălia unui măcelar, în timp ce talentul tău se veştejea, nedescoperit şi nefolosit? Ea nu şi-ar fi putut arăta afecţiunea în mod făţiş. Societatea civilizată nu îi recunoaşte pe bastarzi pe faţă, pur şi simplu. Şi tu eşti exact asta, Joel. Şi exact asta sunt şi eu. Nici unul din noi nu e vinovat. Situaţia *există*, pur şi simplu. Bunica ta a făcut ce a putut fără să ţină seama de cheltuieli, pentru ca să îţi împlinească toate nevoile, să creşti într-o casă bună, aşa cum ai crescut, şi să te ajute să îţi împlineşti visurile atunci când ai crescut destul de mare ca să pleci de acolo.

– Toate nevoile. El stătea cu mâinile la spate, privind spre ea. Nu voia să o audă căutându-i scuze bunicii lui. Voia să se simtă furios şi îndurerat, şi voia ca şi altcineva să sufere pentru el. Totul cu excepţia dragostei.

– Înseamnă că ai fi preferat să nu ştii ce ai aflat astăzi? îl întrebă ea, cu o expresie severă. Ai fi preferat să treci prin viaţă fără a şti sigur că numele tău îţi aparţine de drept? Ai fi vrut să nu fi intrat astăzi în casa aceea?

El se gândi la întrebările ei.

– Cred că nu, spuse el morocănos. Dar ce am aflat, Camille, în afara faptelor simple? Mama mea nu a vrut să spună niciodată cine a fost tatăl meu. Cox-Phillips a concluzionat că a fost pictorul italian doar după înfăţişarea mea şi pentru că şi eu pictez. Nu ştiu nimic despre mama mea şi aproape nimic despre bunica. Unchiul meu e un bătrân arţăgos, aşa cum ai spus că a fost dintotdeauna. Nu vreau să mai ştiu nimic despre celelalte

trei rude ale lui, care sunt probabil şi rudele mele. Şi nu cred că ei ar fi încântaţi să afle ceva despre ruda lor demult pierdută, un orfan bastard.

– Înseamnă că domnul Cox-Phillips te-a invitat să îl vizitezi doar ca să îţi spună adevărul despre tine înainte de a muri?

El se uită ţintă la ea. Nu îi spusese? Probabil că nu.

– Vrea să mă treacă în testamentul lui azi după-amiază. Vrea să îmi lase totul. Doar ca să le facă în ciudă celor trei rude care i-au rămas. Am spus nu, categoric nu. Nu o să-l las să mă folosească într-un asemenea fel.

Fu rândul ei să îl privească fix.

– Cred că mă bucur că am aflat în sfârşit ceva despre identitatea mea, spuse el. Dar mama şi bunica sunt moarte, şi chiar dacă tatăl meu mai trăieşte, nu am cum să-i dau de urmă. Cât despre unchiul mamei mele, se pare că ştie de douăzeci şi şapte de ani unde eram şi nu a dovedit niciodată dorinţa de a mă cunoaşte. Am făcut totul foarte bine fără el şi pot să continui aşa o săptămână sau două, până moare.

– Oh, Joel! Ea oftă şi se relaxă, devenind din nou femeie. Se lăsă pe spate pe sofa. Eşti foarte rănit. Şi încerci să te înăspreşti, ca să nu simţi durerea, şi chiar să negi că există. Te vei simţi mult mai bine dacă o vei recunoaşte.

– Şi asta e o perlă de înţelepciune de la cineva care ştie?

Ea roşi, şi lui îi păru rău imediat. Avea să rănească oare chiar persoana la care căutase mângâierea? Ea îi oferise această mângâiere cu generozitate nelimitată.

– Da, chiar aşa, spuse ea. Pare puţin cam ruşinos să suferi, nu? De parcă ai fi făcut ceva ca s-o meriţi. Sau de parcă ai recunoaşte că ai un caracter slab, pentru că nu poţi să eviţi să fii rănit. Dar dacă o ascunzi, poţi deveni ca o statuie de marmură goală pe dinăuntru – plină doar de durere nerecunoscută. Crezi că domnul Cox-Phillips a exagerat când ţi-a spus că mai are doar o săptămână sau două de trăit?

– Nu. Era limpede că i-o spusese doctorul şi că el îl crezuse. Şi nu arată deloc bine. Are optzeci şi cinci de ani şi pare de o sută. E obosit de viaţă. A trăit mai mult decât toţi cei care au însemnat ceva şi probabil totul pentru el.

– A încercat să te convingă să nu pleci? Ţi-a cerut să-l mai vizitezi?

– Răspunsul e nu la ambele întrebări. M-a invitat acolo doar dintr-un moft răutăcios, Camille. Am refuzat să joc un rol în şarada lui, când el se aştepta probabil să sar în sus de bucurie pentru că am şansa să-i moştenesc averea, oricât de mică ar fi. Acesta a fost sfârşitul jocului. Nu a existat nici un sentiment măreţ la nici unul din noi când mi-a spus cine sunt. Nu m-a strâns la pieptul lui, ca pe un nepot de mult pierdut. Dar nici nu am fost pierdut, nu? Am fost doar un bagaj nedorit, nereclamat. Nu a arătat câtuşi de puţin că ar fi avut faţă de mine vreunul din sentimentele pe care pretinde că le-a avut sora lui. Da, a fost puţin cam supărător să aflu adevărul despre mine atât de brusc şi neaşteptat şi imperturbabil, nu pot să neg. După ce am plecat, eram ameţit şi toate emoţiile mele erau ca un vârtej. Ştiu că am rătăcit pe străzi ore întregi, deşi nu aş putea să-ţi spun exact unde am fost. Când am dat buzna peste tine, m-am purtat ca un nebun şi te-am târât aici, deşi era probabil ultimul lucru pe care voiai să-l faci după o zi de şcoală. Dar greşeşti când spui că sunt încă rănit. Nu sunt, şi ţie trebuie să-ţi mulţumesc pentru asta. Ai fost bunătatea întruchipată. Totuşi, nu te mai reţin. O să te conduc înapoi acasă.

– Joel, vorbeşti numai prostii. Profesoara încruntată se întorsese şi îl înfrunta de pe sofa. Trebuie să te întorci.

– Să mă întorc? Sus? Vrei să zici, la Cox-Phillips? Categoric nu. Cu ce scop? Nu mai am nimic să-i spun şi nici nu îi mai sunt de vreun folos. Va trebui să găsească pe altcineva pentru a-şi lăsa banii dacă îşi urăşte într-adevăr rudele atât de mult. Asta e treaba lui, nu a mea. Permite-mi să te conduc acasă.

Edgar şi Marvin aveau să se întoarcă în curând de la muncă, şi atunci avea să fie mai greu să o strecoare afară din casă fără a fi văzuţi.

Ea nu se mişcă, şi acum era amazoană, nu doar profesoară. Era într-adevăr o femeie deconcertantă.

– E ultima legătură cu mama ta care a supravieţuit. Cât el e în viaţă, poate să-ţi spună mai mult, dar nu pare că va mai fi mult timp în viaţă. Ţi-a spus numele ei?

El o privi cu ostilitate făţişă, apoi se întoarse şi se uită pe fereastră. Nu avea de gând să renunţe la asta, nu? Ar fi trebuit să ştie.

– Cunningham, spuse el.

O auzi ţâţâind din limbă.

– *Prenumele* ei.

– Ce contează? Oricum, un fiu nu i se adresează mamei lui folosindu-i prenumele.

– Dar îl cunoaşte. Şi nu i-ai spus niciodată în nici un fel, nu? Nu a existat niciodată o persoană căreia să îi spui mamă.

Nu. Fu surprins de înţepătura dureroasă care trecu prin inima lui. Nu fusese nimeni niciodată. Poate că acesta era unul dintre cele mai rele lucruri ale unei vieţi de orfan. Că nu exista o mamă – şi nici un tată. Şi pe Dumnezeul lui, nu avea să-şi plângă de milă. Nu de acum încolo, oricum. Era sătul deja de situaţia asta, după cele câteva ore în care se scăldase în autocompătimire.

– Avea părul întunecat şi ochii negri ca ai tăi? Sau poate că era blondă cu ochi albaştri?

– Dacă ar fi fost brunetă, Cox-Phillips nu ar fi fost atât de sigur că italianul e tatăl meu.

– Care era numele *lui*?

– Ceva lung şi imposibil de pronunţat care se termina cu vocale. Nu şi-l aminteşte. Probabil că nici nu a încercat vreodată să-l afle. Pentru un om ca acest Cox-Phillips, toţi străinii sunt fiinţe inferioare demne de dispreţ.

– Mama ta te-a văzut înainte de a muri? Ea te-a numit Joel? De ce a ales chiar numele acesta?

El se întoarse spre ea, înfuriat acum, chiar dacă îi datora orice, în afară de furie.

– Îţi imaginezi că bătrânul acela supărăcios din conacul lui de pe deal ştie răspunsurile la asemenea întrebări? Îţi imaginezi că îi pasă? Îţi imaginezi că mie îmi pasă?

– Răspunsul la ultima întrebare e da. Cred că îţi pasă sau îţi va păsa – poate când va fi prea târziu pentru a mai primi vreun răspuns. Cu numai două săptămâni în urmă, credeam că nimic nu putea fi mai rău decât ceea ce mi se întâmplase mie – şi lui Abigail, şi lui Harry. Dar acum îmi dau seama că ni se putea întâmpla ceva mai rău. Dacă mama noastră ar fi aflat mai devreme că nu era căsătorită legal, ar fi putut să-l părăsească pe tata, şi e posibil ca noi să fi sfârşit într-un orfelinat, poate chiar în trei orfelinate diferite, şi nu ni s-ar fi spus nimic despre noi, cu excepţia numelor. Poate nici chiar asta. Tatăl nostru nu a fost un om bun. Acum înţeleg că nu era în stare să mă iubească, oricât de mult aş fi încercat să-i fiu pe plac. Se iubea doar pe sine. Dar măcar ştiu cine era. Mi-am cunoscut şi îmi cunosc mama, fratele şi sora. Ştiu cine sunt. Încă nu ştiu cine voi deveni, pentru că viaţa mea s-a schimbat atât de drastic, dar ştiu de unde vin, şi cred că acum îmi dau seama pentru prima dată ce important este acest lucru. Se opri. Îmi pare rău că suferinţa ta mi-a lămurit aceste lucruri.

El o privi câteva clipe, înţelegând că ea ajunsese la un fel de revelaţie. Era o aristocrată trufaşă, o profesoară severă, o amazoană încăpăţânată şi... Camille. Se îndreptă fără să spună un cuvânt spre atelierul lui, de unde luă un caiet de desen şi o bucată de cărbune şi se întoarse în camera de zi, aşezându-se pe scaunul de pe care se ridicase cu câteva minute în urmă. Fără să se uite la ea, trasă schiţa rapidă şi brută a unei femei cu părul uşor desfăcut şi o expresie de intensitate pasionată. Aceasta era Camille.

– Acesta e întotdeauna răspunsul tău, atunci când nu vrei să vorbeşti despre un anumit lucru? îl întrebă ea. Asta e scăparea ta de realitate?

El continuă să deseneze în tăcere un timp.

– Poate că e modul meu de a-mi ordona gândurile. Poate că e scăparea mea în realitate. Sau poate că e modul meu de a-mi umple timpul cu ceva, până îmi permiţi să te conduc acasă.

– Crezi că vrei să scapi de mine, zise ea, fără să pară afectată de această neînsemnată insultă. Dar de fapt vrei să scapi de gândurile tale care te tulbură. Ştii că vei regreta cât vei trăi dacă nu te întorci.

– Îţi dai seama cât de incredibil de fascinantă eşti, Camille? spuse el, gândindu-se de fapt cât era de iritantă.

– Prostii! Nu am cultivat niciodată frumuseţea şi farmecul, şi cu atât mai puţin şiretlicurile feminine. Am cultivat doar voinţa de a face ceea ce cred că e corect în toate împrejurările.

El ridică privirea spre ea şi zâmbi. Ea arăta destul de înţepată.

– O să-ţi dai seama cât eşti de fascinantă după ce o să te pictez.

– Atunci tabloul tău va fi fără nici o valoare, îi răspunse ea. Credeam că refuzi să îţi flatezi subiectul. De ce ai face o excepţie în cazul meu?

El continuă să se uite la ea câteva momente, ca să îi poată desena bine sprâncenele. Pentru majoritatea femeilor, ar fi părut prea groase, dar în cazul ei se potriveau cu părul întunecat şi trăsăturile puternice. Nu observase asta înainte. Ciudat, nu era întotdeauna un bun observator, când privea doar prin ochii lui. Adesea, nu vedea oamenii limpede până nu începea să le facă schiţa şi să îi picteze şi să se inspire din ceea ce simţise în mod intuitiv despre ei.

– Nu o să te flatez chiar pe tine, o asigură el înainte de a se uita iar la schiţă. Vei fi pictată aşa cum eşti, atunci când te dezbraci de toate afectările, apărările şi măştile.

Dar avea să o cunoască pe deplin? Sau să o înțeleagă în totalitate? Nu ai cum să cunoști pe cineva astfel, nu-i așa? Nu te poți cunoaște nici măcar pe tine însuți. De ce să te aștepți atunci să cunoști o altă ființă umană? Era un gând incomod, pentru că el se lăuda că îi înțelegea pe toți cei care îi pozau.

– Sunt teribil de alarmată, îi spuse ea scurt, fără să pară deloc alarmată. Ești foarte îndemânatic când e vorba să schimbi subiectul.

– Exista vreun subiect care trebuia schimbat? o întrebă el, zâmbindu-i din nou.

– Trebuie să te întorci. Trebuie să vorbești cu domnul Cox-Phillips și să afli tot ce se poate despre tine. Vei regreta toată viața dacă nu o faci. E adevărat că bunica ta te-a tratat rău, Joel, dar e la fel de adevărat că te-a tratat foarte bine. Ține doar de perspectivă. Trebuie să afli mai mult, ca să poți înțelege mai bine. Trebuie să afli tot ce poți despre mama ta. Dacă ar fi trăit, totul ar fi diferit. Poate că e o persoană pe care trebuie să o iubești, chiar dacă nu o vei cunoaște niciodată în persoană. Măcar poți să afli tot ce se poate.

– Fleacuri sentimentale. El o să creadă că mi-am schimbat părerea în privința testamentului și că m-am întors în genunchi ca să-i intru în grații. O să creadă că m-a cuprins avariția.

– Atunci spune-i că se înșală. Trebuie să mergi. Eu voi merge cu tine.

Joel lăsă caietul de schițe – oricum nu putea să îi deseneze bărbia încăpățânată fără să o facă să semene cu o caricatură – și se sprijini de scaun. Își încrucișă brațele peste piept și puse un picior încălțat cu cizme peste genunchi. Ar fi trebuit să meargă la Edwina. Sau la domnișoara Ford. Sau să se întoarcă singur acasă ca să se gândească. Prima lui impresie despre domnișoara Camille Westcott fusese corectă. Era arogantă și insuportabilă.

– Ca să mă ții de mână, presupun. Ca să mă împingi în față, înțepându-mă cu degetul în spate. Ca să îmi

umpli capul cu întrebările pe care trebuie să le pun. Ca să îl dojenești pe bătrân dacă mă face să plâng.

Buzele ei dispărură cu totul. Stătea din nou dreaptă, într-o poziție desăvârșită. Probabil că spinarea ei nici nu avea nevoie de spătarul sofalei. Era făcută din oțel.

– Mă gândeam să îți ofer un sprijin moral. E limpede că nu ai nevoie de el. Așa cum nici eu nu am nevoie să fiu însoțită înapoi la orfelinat, domnule Cunningham. Cred că nu voi fi acostată de mai mult de patru sau cinci indivizi în timp ce mă voi întoarce singură, și fără îndoială că țipetele mele vor atrage niște domni, care vor alerga să mă salveze. Vei face ce dorești cu privire la domnul Cox-Phillips. Am aflat că ești cum nu se poate de încăpățânat. Nu îmi pasă nici cât negru sub unghie de ceea ce faci.

Se ridică în picioare, și Joel sări și el. Se afla între ea și ușă, așa că ea rămase pe loc, susținându-i privirea, cu maxilarul încleștat ca granitul. Amazoana gata de luptă. Dacă ar fi avut o lance în mână...

– Am făcut niște supă ieri, zise el. Am mâncat din ea aseară, și nu m-am otrăvit. Stai să o încălzesc. Am cumpărat și pâine de la brutărie, dimineață devreme. Rămâi să mănânci cu mine.

– Ca să te țin de mână? întrebă ea.

– Am nevoie de o mână ca să țin farfuria și de cealaltă ca să duc lingura la gură. Îmi cer scuze pentru cele ce ți-am spus. Ai fost remarcabil de amabilă venind aici și ascultându-mi aiurelile. Și vai, ți-am răsplătit amabilitatea cu proastă dispoziție. Rămâi? Te rog?

Era o invitație care venea dintr-un impuls. Despre ce aveau să vorbească dacă era de acord? Și care erau șansele ca Edgar sau Marvin să bată la ușa lui, dintr-un motiv sau altul? Sau ca unul din ei, sau amândoi, să o vadă sau să o audă plecând mai târziu? Dar încă nu voia să fie singur.

Și dacă supa se îngroșase atât de tare, că trebuia mărunțită cu un cuțit ascuțit? El nu era cel mai bun bucătar din lume.

– Ce fel de supă? întrebă ea.

capitolul 11

La terminarea orelor de joi, o trăsură închiriată o aştepta pe Camille. Când ea apăru, Joel sări din ea şi îi întinse mâna să urce. Ea ridică din sprâncene văzând exteriorul hârbuit şi decolorat, bancheta jerpelită, tapiţeria deşirată şi mirosul de rânced care nu putea fi împrăştiat nici măcar cu geamurile deschise. Dar nu spuse nimic. Măcar părea rezonabil de curată. Nu se uitase prea atent la cai.

– Înseamnă că te-ai răzgândit? întrebă ea în timp ce se aşeza lângă el.

– Oh, da. Acum o oră. Şi cu două ore înainte de asta, şi cu jumătate de oră înainte de cele două ore, şi tot aşa, toată noaptea trecută. De data asta m-am gândit să merg.

Arăta şi vorbea vesel, dar ea nu se lăsă înşelată. Cu două zile în urmă, înainte de a ieşi din camera lui, stabiliseră că avea să se întoarcă în casa domnului Cox-Phillips şi îi spusese morocănos, dar destul de politicos că putea să îl însoţească dacă voia. Sugerase să meargă joi, după terminarea orelor.

– Şi i-ai scris ca să îl informezi că mergi? întrebă ea în timp ce trăsura porni hurducându-se şi oferindu-i lui Camille o idee despre inutilitatea arcurilor.

– Nu. De ce să îl avertizez din timp? Doar nu o să plece nicăieri, nu? Numai dacă nu pleacă în mormânt.

Ea întoarse capul şi îl privi mustrător. Dintr-odată, îl văzu aspru şi destul de palid, cu capul întors spre geamul de lângă el. Trase aer ca să vorbească, dar el părea să-şi dorească să fie lăsat cu gândurile lui, şi ea nu voia să se transforme într-o femeie cicălitoare.

Marţi i se întâmplase ceva. Nu mergea atât de departe încât să spună că se îndrăgostise. Nu credea într-un asemenea lucru. Dar mersese în camerele lui de bună voie, îl ascultase şi îl îmbrăţişase ca să îl aline. Şi îl sărutase. Da, îl sărutase. Jucase un rol activ în asta, nu se mulţumise să îi permită lui să o sărute. Şi simţise trupul lui

tare de bărbat şi braţele, şi buzele, şi gura, şi limba lui, şi fusese... Da, fusese. Nu avea rost să nege. Fusese dezamăgită când el se oprise brusc şi îşi ceruse scuze. I-ar fi plăcut să exploreze puţin mai mult această experienţă.

Nu era îndrăgostită, dar se simţea mai femeie de marţi. Şi asta o făcea să se întrebe cum se simţise înainte. Hotărâse că el arăta foarte bine şi era foarte atrăgător, orice ar fi însemnat asta, şi îi răspunsese ca o femeie. Îi răspundea încă aşa, deşi era uimită. Nu avea nici limbajul, nici experienţa necesară ca să îi explice ce voia să spună. Poate că pur şi simplu îi păsa de el.

Când se întorsese acasă, era deja pe la mijlocul serii şi se întuneca, iar el insistase să o însoţească. Supa groasă de legume cu o ciozvârtă de carne de vită fusese foarte bună, iar pâinea crocantă şi proaspătă. După ce mâncaseră, îşi luaseră ceaiul în camera de zi, unde vorbiseră şi vorbiseră până când lumina tot mai slabă care intra pe fereastră le atrăsese atenţia. În mare parte a timpului el o desenase, deşi nu îi arătase nimic.

După aceea nu-şi mai amintise nimic din ce vorbiseră. Ştia că vorbiseră despre copilăria lor, despre cărţile pe care le citiseră amândoi, despre Sarah, cu care Camille petrecea puţin timp în fiecare zi. El îi spusese cât de mult îi plăcea să picteze peisaje, şi ea îi privise chipul în timp ce vorbea despre felul în care vedea o scenă, nu schiţând-o aşa cum ar fi făcut cu un subiect uman, ci devenind cumva o parte a ei, până simţea că o putea picta în sfârşit din interior. Îşi dăduse atunci seama că pentru el pictura nu era o manie sau un mod de a-şi câştiga existenţa. Era o pasiune şi o dorinţă nestăpânită. Într-un anumit sens, pictura era el însuşi. Îl invidiase. Ea nu avusese niciodată o pasiune. Nici nu îşi permisese să aibă. Evitase intenţionat orice sentiment mai intens ca fiind nerafinat. De parcă s-ar fi temut aproape de pasiune şi de lucrurile la care ar fi putut s-o conducă ea.

Camille ajunse la concluzia că lui nu îi plăcea ca viaţa să fie prea uşoară. Îi plăcea provocarea de a trăi viaţa şi de a face ceva nou şi diferit în loc să se mulţumească

să existe şi să supravieţuiască. Poate că acesta era unul dintre motivele pentru care nu arătase nici cel mai mic interes faţă de averea pe care ar fi putut-o moşteni de la unchiul lui. Banii i-ar fi făcut viaţa mult mai uşoară – aşa cum fac întotdeauna banii –, dar el nu era interesat. Câţi oameni ar fi refuzat de bunăvoie o avere, fără să ezite deloc?

Propria ei întrebare o frapă. *Ea* ar fi făcut-o şi chiar o făcuse. Anna îi oferise un sfert din tot ce îi lăsase tatăl lor, o avere uriaşă, şi Camille refuzase.

Trăsura ieşi din Bath şi începu să urce căznit dealul de deasupra. Ea se întoarse spre Joel.

– Azi-dimineaţă am primit o scrisoare. Ei bine, de fapt două, dar Abby îmi scrie în fiecare zi.

– Da, mi-a spus asta chiar azi-dimineaţă. Am fost acolo ca să lucrez la portretul ei, spuse el, întorcându-se de la geam şi uitându-se la ea. E uimitor. Ce găseşte de scris în fiecare zi? Tu îi răspunzi?

– Doamnele sunt educate ca să scrie scrisori. Îmi scrie totul despre ziua ei. Astăzi scrisoarea ei era plină de şedinţa pe care a avut-o ieri cu tine, printre alte lucruri. Şi da, îi răspund. Bineînţeles că îi răspund. E sora mea. Îi scriu în fiecare seară şi îi spun despre ziua mea.

– Şi mâine scrisoarea ta va fi plină de călătoria asta cu mine?

– Da, şi despre felul în care progresează frânghia purpurie şi despre îmbunătăţirea vizibilă a capacităţii de a citi a Carolinei şi despre cele zece minute pe care le-am putut petrece cu Sarah înainte de prânz, numărându-i degeţelele de la picioare şi sărutându-le pe fiecare pe rând şi făcând-o să zâmbească de două ori.

El o privi până începu să se simtă incomod. Drumul cu trăsura era şi aşa destul de incomod, fără privirea aceea. O hurducase atâta, că nu s-ar fi mirat dacă ar fi început să i se clatine toţi dinţii.

– Ai primit *două* scrisori azi? o întrebă el în cele din urmă.

– Cealaltă era de la mama mea. Mi-a scris direct la şcoală. În trecut ne scria în aceeaşi scrisoare şi mie, şi lui Abby, dar Abby i-a spus că acum stau la orfelinat. E îngrijorată din cauza mea. Dar nu mi-a scris ca să mă dojenească sau să îmi spună cât de nebună am fost sau cât de rău m-am purtat cu Abby şi cu bunica. Îmi înţelege şi îmi respectă decizia.

Camille fusese surprinsă de asta şi destul de impresionată. Nu se aşteptase la asta – sau la scrisoare. Nici măcar nu îşi dorise o scrisoare de la propria ei mamă – până nu o văzuse. Şi de câte ori o citise simţise – oh – un amestec de emoţii. Resentimentele făceau încă parte din ele. Mama plecase ca să se simtă bine alături de unchiul Michael, departe de propriile fiice.

– De ce nu a rămas aici cu voi şi cu mama ei? întrebă Joel.

– Pentru binele nostru, măcar în parte. S-a gândit că viaţa aici ar fi fost intolerabilă pentru noi, sau mai intolerabilă decât e în orice caz, dacă ar fi trebuit să fim prezentate ca fiicele *domnişoarei* Viola Kingsley oriunde am fi mers.

– Oriunde aţi fi mers. Dar nu mergeţi nicăieri, nu? Înainte de a preda la orfelinat, ai trăit ca o pustnică.

– De unde ştii asta? îl întrebă ea, încruntându-se.

– Nu te-am văzut niciodată. Pe sora ta am văzut-o de câteva ori şi i-am fost prezentat la serata doamnei Dance. Pe tine te-am văzut prima dată la şcoală, când te-a adus domnişoara Ford. Dacă mama ta ar fi rămas cu voi, ţi-ar fi *fost* într-adevăr mai greu?

– Nu ştiu. Ea ridică din umeri. Dar lui Abby îi e dor de ea.

– Şi ţie?

– Nu ştiu, spuse ea din nou, şi fu rândul ei să se uite pe geamul trăsurii, ca să descurajeze orice intenţie de a continua conversaţia – deşi ea abordase subiectul întâi. De fapt, era bine că citise scrisoarea mamei ei de dimineaţă, înainte de a pleca la ore. Nu avusese timp să plângă peste ea – trebuia să facă faţă unei clase de copii.

Ar fi *fost* diferit dacă mama rămânea? Abby avea doar optsprezece ani, de abia ieşise din copilărie. Cât despre Camille... Ei bine, uneori se simţea de parcă ar fi fost aruncată în întunericul de afară. Când venise la Bath, simţise că nu mai avea nimic de pierdut. Dar avea. Mama ei plecase.

Trăsura făcu o curbă strânsă între doi stâlpi de piatră şi apoi se angajă pe o alee şerpuită, până apăru o vilă de dimensiuni modeste în dreapta, cu o vedere panoramică în stânga şi o grădină îngrijită şi frumos amenajată în ambele părţi.

– Asta e, spuse Joel inutil.

O ajută pe Camille să coboare, îi spuse vizitiului să aştepte şi urcă pe trepte, bătând cu ciocănelul la uşa din faţă. Era îndârjit din nou, şi ea ştia că ar fi preferat să fie oriunde, numai acolo nu. Totuşi, nu îi părea rău că îl îmboldise să vină. Credea cu adevărat că i-ar fi părut rău toată viaţa dacă nu ar fi venit. Bineînţeles, domnul Cox-Phillips putea refuza să îl primească sau să răspundă la orice întrebare, chiar dacă îi primea. Dar Joel avea să poată măcar să se consoleze în viitor cu faptul că făcuse tot ce putea.

Un majordom vârstnic îi primi într-un hol înţesat cu busturi de marmură, al căror scop era desigur acela de a incomoda şi a pune pe fugă orice vizitator. Toate priveau cu ochi orbi de pe soclurile lor. Camille le întoarse privirea imediat ce majordomul plecă să vadă dacă stăpânul lui putea primi musafiri. Iniţial, păruse gata să refuze până şi asta, dar dăduse cu ochii de Camille, care revenise inconştient la un rol familiar şi devenise Lady Camille Westcott, fără a rosti un singur cuvânt. Majordomul înclinase respectuos capul şi plecase.

– Cred că a fost instruit să mă dea afară dacă aveam neobrăzarea de a mă întoarce, spuse Joel cu un rânjet care nu îi ascundea expresia încordată.

– Atunci e bine că am venit. Uneori, sunt şi eu de folos. Nu cred nici un moment că busturile astea de marmură sunt din marmură sau autentice. Aş fi foarte surprinsă

dacă ar veni din Italia sau din Grecia, şi nu dintr-un atelier de mâna a doua din Anglia.

– Şi eu cred la fel, încuviinţă el.

Majordomul se întoarse şi îi invită să îl urmeze. Fură conduşi într-o bibliotecă, una care îşi merita numele. Din singura privire pe care şi-o permise, Camille văzu că pe pereţi nu exista nici un loc neocupat de rafturi, şi că pe rafturile acelea nu era nici un spaţiu gol. Camera era în penumbră, fiindcă pe ferestre fuseseră trase nişte perdele groase, poate ca să protejeze cărţile, sau ca să apere ochii bătrânului de soarele strălucitor.

În cameră erau deja trei persoane, în afară de majordom, care se retrase după ce îi conduse acolo şi închise uşa în spatele lui. În scaunul de lângă cămin era un bărbat foarte bătrân şi zbârcit, şi focul era aprins, chiar dacă aerul era înăbuşitor. Însă el avea o cuvertură groasă aşezată pe genunchi şi o bonetă de noapte cu pompon pe cap. În spatele scaunului său stătea un individ îmbrăcat modest, şi fiecare linie a trupului său îi spunea lui Camille că nu putea fi decât un valet.

Al treilea ocupant al camerei era întors spre şemineu, astfel că înainte de a se mişca nu se văzu decât că era un bărbat înalt, cu umeri largi şi bine clădit, îmbrăcat după ultima modă din Londra. Când se mişcă, îndepărtându-se de foc şi îndreptându-se spre uşă, se văzu că era un bărbat foarte chipeş – cu o expresie trufaşă şi condescendentă întipărită pe faţă.

– Asta e chiar culmea, omule, spuse el, privindu-l pe Joel de sus până jos printr-un monoclu cu dispreţ insolent. Văd că majordomul ar fi trebuit să ştie că nu trebuia să întrebe dacă vă poate aduce aici, când vărul meu nu se simte destul de bine ca să se informeze clar. O să schimb câteva vorbe cu servitorii, ca să nu mai primească orice lepădătură care vine cu solicitări, dorind să profite de vârsta înaintată a domnului Cox-Phillips şi de sănătatea lui şubredă. Din fericire pentru el, pe viitor persoanele acestea vor trebui să treacă de mine, fiindcă am venit aici ca să-l protejez. Poţi să-ţi iei tălpăşiţa

împreună cu această... lady. Întoarse privirea concediind-o şi pe Camille, care rămăsese în spatele lui Joel, pe jumătate ascunsă în umbră.

Ea simţi că era gata să leşine, deşi nu de la căldura din încăpere. Educaţia primită ani la rând o împiedică să se poarte ca o fetişcană şi să se umilească în vreun fel.

– Ce mai faci, lord Uxbury? spuse ea, ieşind din umbră şi privindu-l liniştită în ochi.

El lăsă monoclul să atârne de şnur şi ochii îi ieşiră din cap. Dar pauza fu scurtă. În câteva clipe îşi reveni, şi un rânjet dispreţuitor înlocui expresia lui şocată.

– Ei bine, pe cuvântul meu dacă nu e *domnişoara* Westcott, spuse el, subliniindu-i titlul sau mai degrabă lipsa lui, şi supunând-o unei examinări din cap până-n picioare.

Ea îl văzuse ultima dată la Westcott House în Londra, în după-amiaza zilei în care aflase adevărul despre tatăl ei şi despre căsătoria bigamă a mamei ei. Îl primise şi îi spusese ceea ce aflase, aşteptându-se ca el să fie îngrijorat de situaţia ei şi hotărât să continue pregătirile de nuntă. Fusese miopie din partea ei, bineînţeles, pentru că el era mult mai pedant decât ea în privinţa regulilor societăţii şi nici nu se punea problema să se căsătorească cu o bastardă. El plecase în grabă şi îi scrisese aproape imediat, sugerându-i să trimită o notă ziarelor de dimineaţă prin care să rupă logodna.

Acum părea familiar şi... străin. De parcă ar fi fost cineva dintr-o viaţă anterioară, ceea ce şi era, într-un anumit sens. Nu văzuse niciodată expresia aceea dispreţuitoare de pe faţa lui îndreptată spre ea. Nu îl văzuse niciodată duşmănos. Dar îşi aminti că o insultase făţiş în absenţa ei, la balul lui Avery, şi din nou în Hyde Park, în timpul duelului. Şi îşi aminti cu imensă satisfacţie că Avery, care era probabil cu un cap mai scund decât el şi sigur cu mult mai uşor, îl doborâse la pământ cu picioarele goale.

– Îmi cer scuze... viconte Uxbury, nu-i aşa? spuse Joel. Dar eu am treabă cu domnul Cox-Phillips. Când

am discutat cu el, acum două zile, părea perfect capabil să vorbească singur şi să îmi ceară personal să plec, dacă aşa doreşte.

Camille îl privi oarecum surprinsă. Nu era chiar atât de înalt ca vicontele, şi nu avea un fizic splendid sau o faţă de o frumuseţe atât de evidentă. De fapt, arăta chiar mai jerpelit decât de obicei în contrast cu splendoarea costumului de pe Bond Street al lordului Uxbury. Dar părea dintr-odată foarte solid şi de neclintit. Şi nu părea deloc intimidat pentru că i se spusese că e o lepădătură care vine cu solicitări. Vorbise cu o politeţe calmă şi fermă.

– Dacă asta nu e prima ocazie în care vii să îmi superi vărul, spuse vicontele, atunci e un lucru foarte bun că am venit acum. Şi domnişoara Westcott nu e o companie potrivită pentru nici o persoană din casa aceasta sau din altă locuinţă respectabilă.

– Deci te-ai întors, nu? spuse bătrânul gentleman de lângă foc. Te-ai răzgândit, nu-i aşa?

– Nu m-am răzgândit, domnule, îl asigură Joel. Am venit într-o chestiune diferită.

– Nu te obosi, vere, spuse vicontele, comportându-se dintr-odată mult mai liniştitor şi respectuos. Îl voi conduce pe omul acesta şi pe... târfa lui afară...

– Mă *voi* obosi, la naiba, Uxbury, spuse iritat bătrânul, dacă mă vei trata în continuare de parcă aş fi cu amândouă picioarele în groapă. Cum îndrăzneşti să mă tratezi de parcă aş fi tâmpit, la mai puţin de o jumătate de oră de la momentul în care ai pus piciorul în casa mea? Neinvitat, aş putea să adaug. Du-te şi caută-ţi o cameră de oaspeţi în care să stai câteva nopţi dacă trebuie să stai, cât mai poţi alege primul. Cred că ceilalţi doi pretendenţi la averea mea îşi îmboldesc caii cu speranţa de a ajunge cât se poate de repede aici.

– Înainte să fac asta îi voi da afară pe omul şi pe femeia aceasta, vere, spuse vicontele Uxbury. Doctorul dumitale nu ar vrea să...

– Doctorul meu, spuse bătrânul gentleman, strângând cu una din mâini măciulia unui baston de lângă el şi trântindu-l încet pe duşumea, nu ar vrea să dau ortul popii mai devreme cu câteva zile din cauza rudelor care pretind că se gândesc numai la interesele mele. Şi plătesc un majordom ca să îmi conducă oaspeţii înăuntru şi afară. Cred că îl plătesc destul de bine. Nu-i aşa, Orville?

– Îl plătiţi, sir, îl asigură valetul lui.

– Afară. Domnul Cox-Phillips ridică bastonul cu câţiva centimetri deasupra pământului şi îl flutură în direcţia vicontelui. Şi voi doi, veniţi încoace şi luaţi loc!

Joel şi Camille se dădură la o parte, lăsându-l pe vicontele Uxbury să treacă. Acesta se uită trufaş şi deosebit de veninos de la unul la celălalt în timp ce ieşea, iar Camille nu se putu abţine şi îi servi şi ea o săgeată duşmănoasă.

– Sper că lovitura pe care aţi primit-o în bărbie nu a avut urmări permanente, Lord Uxbury, spuse ea.

El strânse din dinţi şi ieşi din cameră. Camille întâlni o clipă privirea lui Joel şi i se păru că vede umbra unui zâmbet. Dar apoi el arătă spre canapeaua masivă care se afla în faţa şemineului, lângă scaunul domnului Cox-Phillips. Ea se îndreptă spre ea şi se aşeză, iar Joel luă loc lângă ea.

– Pot să v-o prezint pe domnişoara Camille Westcott, o prietenă şi o colegă care a avut amabilitatea de a mă însoţi aici astăzi, sir?

Ochii bătrânului gentleman se îndreptară spre Camille şi o examinară cu atenţie de sub sprâncenele stufoase.

– Nu sunt tâmpit, tânără lady, în ciuda vârstei şi a infirmităţii. Ai fost cândva logodită cu ruda asta a mea, din câte îmi amintesc. Cred că eşti fiica lui Riverdale – a defunctului Riverdale.

– Aşa este, sir. Am rupt logodna după ce am descoperit că tatăl meu era deja însurat când s-a căsătorit

cu mama mea şi că eu, fratele şi sora mea eram prin urmare ilegitimi.

– Hm! Acesta a fost motivul, nu-i aşa? A fost nepoliticos din partea lui Uxbury să îţi spună târfă chiar acum, deşi nu sunt surprins. Îmi amintesc că era un copil obraznic şi nesuferit ca o nevăstuică. Nu că l-aş fi văzut des. M-am străduit să nu îl văd. Familiile tind să fie colecţii pestilenţiale de oameni care împărtăşesc din întâmplare acelaşi sânge, dar familia mea a fost întotdeauna mai rea decât altele. Sau aşa cred toţi oamenii? Ce legătură este între tine şi Cunningham? Cuvântul *colegă* nu are nici un sens fără o explicaţie.

– Predau la şcoala orfelinatului în care a crescut el, îi explică ea. Iar el şi-a oferit serviciile ca voluntar la aceeaşi şcoală. M-am oferit să îl însoţesc aici când s-a hotărât să se întoarcă.

– L-ai convins, nu-i aşa, că e prost dacă refuză şansa de a moşteni grosul averii mele, din cauza unui dram de mândrie?

– Nu am făcut aşa ceva, sir.

– Şi totuşi, continuă el, ai fi putut să te răzbuni de minune pe Uxbury convingându-l pe colegul tău să-i ia ceea ce îşi imaginează că va moşteni. Scufia de noapte îi alunecase pe un ochi, iar mâna lunecă de pe măciulia bastonului, care căzu pe covor. Orville, aranjează blestematele astea de perne în spatele meu. Unde sunt?

Valetul umflă pernele din spatele bătrânului domn şi pe cele de pe lângă el, sprijinindu-l cu blândeţe, îndreptându-i scufia, strângându-i mai bine cuvertura pe lângă el şi luându-i bastonul.

– M-am întors, reluă Joel când valetul îşi reluă locul în spatele fotoliului, ca să aflu mai multe despre mama şi bunica mea, sir. Şi nu aţi spus nimic despre bunicul meu. Dar poate că nu vă simţiţi destul de bine...

– Unul care a ocupat degeaba spaţiul şi aerul, spuse domnul Cox-Phillips. Henry Cunningham moştenise o sumă frumuşică şi a ţinut-o la saltea tot restul vieţii, fără să se bucure de ea sau să o investească – sau

să cheltuiască ceva din ea cu sora şi nepoata mea. Un idiot amabil, care a venit să stea aici o săptămână după nuntă, şi a rămas aproape douăzeci de ani, până a ieşit cu picioarele înainte. Norocul meu că am petrecut mare parte din acest timp în Londra.

– Henry, spuse Joel. Şi care era numele bunicii mele, sir? Şi al mamei mele?

– Sora mea era Mary, spuse bătrânul. Nepoata mea era Dorinda. Probabil că idiotul ei de tată i-a dat acest nume. Cine altcineva ar fi numit o biată fată Dorinda?

– Ce îmi puteţi spune despre ea? întrebă Joel. Cum arăta?

– Nu semăna deloc cu tine, tinere, îl asigură morocănos domnul Cox-Phillips. Era mărunţică şi blondă, cu ochi albaştri, drăguţă şi prostuţă ca toate fetele. I-a dat multe bătăi de cap surorii mele înainte de a umbla cu pictorul acela străin, dar bătăile de cap au devenit şi mai mari când el a dispărut de pe faţa pământului, iar ea a început să ia proporţii şi să nege tot ce putea fi negat. Când negările nu au mai avut nici un rost, i-a jurat mamei ei că nu fusese el, dar nu a vrut să spună cine fusese. Dacă totuşi nu a fost pictorul, atunci trebuie să fi existat alt italian în Bath. Nimeni nu se poate înşela în privinţa ascendenţei tale.

– Nu vă amintiţi numele lui? întrebă Joel.

– Nu am făcut niciodată cel mai mic efort pentru a-l afla sau a-l ţine minte, spuse bătrânul, oprindu-se câteva momente şi respirând cu greu. De ce aş fi făcut-o? Era cu mult sub nivelul meu. Ar fi trebuit să fie şi sub nivelul nepoatei mele, dar el era un diavol chipeş, iar ea semăna prea mult cu tatăl ei – purta capul pe umeri doar ca să nu îi plouă în gât. Ochii lui se închiseră şi se sprijini cu capul de perne, în timp ce se chinuia din nou să respire.

– Trebuie să vă lăsăm să vă odihniţi, sir, spuse Joel, ridicându-se în picioare.

Ochii bătrânului gentleman se deschiseră.

– Ai avut noroc, spuse el iritat, că ai venit aici imediat după Uxbury. Altfel nu te-aş fi primit. Ai vorbit foarte clar acum câteva zile şi nu am nici un motiv să te privesc cu bunăvoinţă.

– Atunci trebuie să fiu recunoscător că mi-am ales atât de bine timpul. Nu vă voi mai tulbura, sir. Vă mulţumesc pentru că mi-aţi spus ceea ce mi-aţi spus despre mama şi bunica.

Ochii se închiseră din nou. Dar domnul Cox-Phillips mai vorbi o dată.

– Orville, spuse el, trimite pe cineva în camera surorii mele, şi spune-i să aducă miniatura pe care o ţinea întotdeauna lângă pat. Cred că e încă acolo. Nu ştiu unde altundeva ar putea fi. Dă-i-o domnului Cunningham până iese din casă. Mă voi bucura să scap de ea.

Valetul făcu câţiva paşi înainte şi trase de şnurul clopoţelului de lângă poliţa căminului.

– O miniatură? întrebă Joel.

– A nepoatei mele, spuse bătrânul fără să deschidă ochii.

Camille se ridică şi se pregăti să plece. Bietul om părea foarte obosit şi foarte bolnav. Dar Joel rămase pe loc, privindu-l încruntat.

– Cine a pictat-o, sir? întrebă el.

– Ah! Din scaun se auzi un huruit, şi Camille îşi dădu seama că era un hohot de râs. Poţi să o învinuieşti pe bunica ta de existenţa ta, tinere – sau să îi mulţumeşti. Ea a dus-o pe Dorinda la el. Era italian, chipeş şi vorbea cu accentul acela prostesc cu care se maimuţăresc toţi italienii, şi de aceea părea un artist de mare talent. El a pictat-o.

Era limpede că nu mai avea nimic de spus. După ce îl mai privi câteva momente, Joel se uită absent la Camille şi păşi alături de ea afară din cameră, coborând scările. Aşteptară în tăcere în hol până veni majordomul şi îi dădu lui Joel o legăturică, apoi le deschise uşa.

Trăsura îi aştepta.

capitolul 12

Joel lăsă pachetul pe locul de lângă geam. Fusese numit miniatură, dar era puţin mai mare. Avea să aştepte să fie singur ca să îl deschidă.

Henry şi Mary Cunningham.

Dorinda Cunningham.

Trei străini. Toţi morţi. Nu îi simţea ca pe nişte oameni legaţi de el, deşi le împărtăşea numele şi sângele. Oare mama lui avea să i se pară mai reală atunci când se va uita la portretul ei? Sau mai puţin reală? Avea să simtă mâna tatălui său în compoziţie sau în urmele pensulei? Avea să vadă pe faţa ei ce văzuse în ochii tatălui său, şi ce simţise când văzuse asta? Teama îl copleşi când se gândi că trebuia să deschidă pachetul. Aproape că îşi dorea ca portretul să nu fi existat, sau ca bătrânul Cox-Phillips să nu-şi fi amintit de el.

Trăsura se puse în mişcare, şi el îşi aminti că nu era singura persoană ale cărei emoţii fuseseră tulburate în timpul acestei vizite. Camille venise cu el după o zi de şcoală ca să-i ofere sprijin moral, doar ca să fie teribil de insultată de bărbatul cu care fusese cândva gata să se căsătorească.

– Îmi pare atât de rău, spuse el.

– Pentru că vicontele Uxbury m-a numit târfă? Pentru că a spus că nu eram demnă să intru în casa aceea? De ce ţi-ar părea rău *ţie*? Nu ai spus-o tu. Nici nu m-ai târât cu forţa acolo.

– În ciuda vechii zicale despre vorbit şi dat cu parul, spuse el, cuvintele *dor*. Şi tu l-ai stimat cândva destul de mult ca să primeşti să te căsătoreşti cu el.

– M-am gândit întotdeauna că el era un gentleman, mai presus de toate. Mă doare să ştiu că am greşit atât de mult. Şi doare întotdeauna să fii acuzat de un lucru, când tu nu eşti aşa. Totuşi, nu pot să nu îmi aduc aminte că, atunci când Anastasia a fost adusă în salonul lui Avery şi i s-a oferit un scaun, am fost jignită pentru că nu era demnă să intre în casa aceea de oameni

respectabili, printre care mă număram şi eu. Uneori, cuvintele altor oameni devin oglinzi incomode în care ne vedem pe noi înşine.

– Trebuie să repet ceea ce am spus înainte. Bărbatul acela e cu totul nedemn de tine, Camille. E un tip cu totul nesuferit, şi ai avut noroc că ai scăpat de el. De fapt, ţi-am cerut iertare pentru că am neglijat să îi rup nasul acela aristocratic şi să îi învineţesc ambii ochi. Trebuia să fi făcut măcar atât pentru tine – şi să-i fi trântit un pumn de să-şi înghită dinţii. Am fost făcut de ruşine de ducele de Netherby.

– Ce a făcut Avery a fost chiar splendid în situaţia de atunci, spuse ea, prinzându-se de cureaua de piele uzată în timp ce trăsura se hurduca, ieşind de pe alee în drum. Conform relatării tale, fusese provocat la duel, iar onoarea şi mândria îl obligau să accepte. Situaţia de astăzi a fost diferită. Eraţi amândoi oaspeţii unui muribund, în prezenţa lui şi în casa lui. Ar fi fost nepotrivit să ajungi să te baţi cu vicontele Uxbury, sau chiar să ajungeţi la insulte. El nu s-a purtat ca un gentleman. Tu da. Te-ai purtat cu demnitate şi stăpânire de sine, şi pentru asta îţi mulţumesc.

– Totuşi, tu ai avut ultimul cuvânt, spuse el rânjind când îşi aduse aminte, sperând că se vindecase de lovitura din bărbie.

– Am minţit. Zâmbi dintr-odată, cu o expresie strălucitoare şi răutăcioasă. Nu speram deloc aşa ceva. Dar voiam să ştie că ştiu.

– Ei bine, îmi pare foarte rău de cele întâmplate. A fost o răsplată nedemnă pentru amabilitatea ta de a mă însoţi acolo.

– Presupun, spuse ea, că a fost o pedeapsă pentru că te-am silit să îmi accepţi compania. Totuşi, nu îmi pare rău că am mers. Domnul Cox-Phillips e într-adevăr foarte bolnav, nu?

– Da, încuviinţă el, şi fu asaltat de val de panică total neaşteptat. Mama şi bunicii lui erau morţi, iar unchiul

său, ultima legătură cu ei, era pe moarte. Nu exista nici o îndoială în privinţa asta.

– O să te mai întorci acolo? întrebă ea.

O parte din el ar fi vrut să se întoarcă chiar atunci, să se aplece în faţă şi să bată cu pumnul în panoul trăsurii, spunându-i vizitiului să întoarcă.

– Foarte probabil că nu. Mai sunt multe întrebări pe care aş vrea să i le pun. Întrebări informale. Mi-ar plăcea să aud poveşti despre copilăria cu sora lui, bunica mea, despre sosirea bunicului în casă, despre copilăria şi adolescenţa mamei mele. Trebuie să aibă nişte poveşti de spus, nu? Dar mă îndoiesc că ar fi dispus să mi le spună, chiar dacă ar fi în formă şi sănătos. De ce ar face-o, la urma urmei? Nu mă cunoaşte. Sunt doar copilul din flori al unei nepoate de care nu pare să fi fost prea legat. Oricum, nu e dispus, nici sănătos, şi nu mi-ar fi spus nici ce mi-a spus astăzi, dacă nu ar fi fost iritat de purtarea arogantă a rudei sale. În plus, e limpede că Uxbury a venit ca să stea, şi bătrânul părea să creadă că şi ceilalţi doi solicitanţi ai proprietăţilor şi averii sale nu vor întârzia să apară. Nu am chef să mă întâlnesc cu nici unul dintre ei.

– Chiar dacă sunt şi rudele tale?

– Exact din cauza asta, recunoscu el. Nu sunt mândru de faptul că Uxbury are o oarecare legătură cu mine. Nu ştiu cum şi nici nu mă interesează să aflu.

– Dar eu aş vrea ca situaţia să-ţi fi permis să îi rupi nasul şi să îi învineţeşti ambii ochi şi să îl faci să îşi înghită dinţii, adăugă ea.

El râncji, amintindu-şi cum îşi dorise ea să îl poată spânzura de degete pe omul acela în timp ce erau la Sally Lunn. Ea chicoti, amintindu-şi poate acelaşi lucru, şi apoi se prinseră de mână, înecându-se de râs. El nu ştia de ce erau atât de amuzaţi, cu excepţia faptului că fusese o vizită nefericită şi încărcată de felurite emoţii, iar viaţa are modul ei de a-şi reconfirma existenţa în faţa insultelor, a bolii şi a morţii iminente.

– Îți mulțumesc că ai venit cu mine, Camille, spuse el când își reveni, și îi strânse mâna, care era încă în mâna lui, împletindu-și degetele cu ale ei.

– Mă temeam că nu ar fi trebuit să te conving să mergi, spuse ea. Nu era treaba mea, de fapt.

– Am aflat numele mamei mele și ale părinților ei. Nu e mare lucru, dar chiar și această simplă informație îmi oferă mai multă identitate.

– Și ai și tabloul.

– Da, îl am, încuviință el. Dar mă tem să mă uit la el.

Ea îl privi dintr-o parte și se încruntă, gândindu-se câteva momente.

– Cred că și mie mi-ar fi dacă aș fi în locul tău. O să te uiți la el când o să fii pregătit.

– Nu e doar faptul că e tabloul mamei mele. E și faptul că a fost pictat de tatăl meu. Sau de bărbatul despre care se presupune că ar fi tatăl meu.

– Cred că au petrecut destul timp împreună cât i-a făcut portretul. Probabil că ea se uita la el și el la ea ore întregi. Se poate înțelege foarte bine de ce s-au îndrăgostit.

– Totuși, el nu s-a îndrăgostit de ea, nu? întrebă el și închise ochii un moment. Nu are rost să încercăm să romanțăm ceea ce s-a întâmplat între ei. El a fugit de cum a aflat că legătura lor avea consecințe – pe mine. Nu sunt produsul unei mari pasiuni între doi îndrăgostiți năpăstuiți de soartă care au murit cu inima zdrobită după ce au fost despărțiți. Totul a fost mult mai pământesc. Cred că a fost senzualitate, pur și simplu. Și lașitate.

– Nu cunoști toate faptele.

– Nu, nu le cunosc. Va ști mai multe când va privi tabloul? Va simți dacă fusese iubire – în ochii mamei lui, în urmele de pensulă ale tatălui său? Probabil că nu. Orice s-ar fi întâmplat între cei doi, murise odată cu ei, și așa trebuia să fie. Poate. Cu excepția faptului că el fusese lăsat să se întrebe. Totuși, știu ceva despre fiul

pe care l-au produs. Eu nu voi abandona niciodată o femeie pe care am lăsat-o însărcinată. Nici copilul nostru.

Făcură restul drumului în tăcere, cu mâinile încă unite, cu umerii atingându-se, în timp ce trăsura se balansa şi sărea pe drum. Când ajunseră la orfelinat, el deschise uşa şi sări pe trotuar, apoi o ajută să coboare.

– Îţi mulţumesc că ai venit, zise el din nou.

– Întoarce-te, îi spuse ea, dar nu se oferi să îl însoţească de data asta şi nici nu insistă. Intră grăbită înăuntru şi închise uşa.

La începutul săptămânii, imediat ce se terminară orele, când copiii erau toţi afară jucându-se sau făcând altceva, şi camera de joacă era pustie, Camille se aşeză la vechiul pian neglijat, care fusese împins într-un colţ, şi începu să cânte încet pentru ea însăşi. Nu fusese niciodată o muziciană strălucită, dar cântatul la pian era o calitate necesară unei tinere lady bine-crescute, şi ea perseverase. Îi era dor să cânte, să brodeze şi să picteze cu acuarele – totul exact după regulile stabilite de guvernanta ei. Uneori îşi dorea să se poată întoarce în timp şi să îşi retrăiască adolescenţa punând mai multe întrebări şi chiar răzvrătindu-se, dar nu se mai putea. Nu era posibil să te întorci, şi nu avea rost să te scalzi în regrete pentru ceea ce ar fi putut fi.

Când ridicase privirea de la pian, după câteva minute, descoperi că trei copii se strecuraseră în cameră neobservaţi şi stăteau complet nemişcaţi, privind-o. Se vor întoarce destul de repede la joacă, se gândi ea după ce le zâmbi vag şi îşi îndreptă atenţia spre altă piesă de care îşi aducea aminte, dar după piesa aceea văzu că mai veniseră încă doi copii, care o priveau alături de primii trei şi de una dintre îngrijitoare. În următoarea ocazie în care îşi ridică privirea, ajunse la concluzia uimitoare că nu mai rămăsese nici un copil în grădină sau în altă parte a clădirii. Camera de joacă era mai plină decât o văzuse ea vreodată.

Începu să cânte nişte melodii populare pe care le ştiau toţi - toţi cei din vechea ei lume, în orice caz, dar se pare că nu şi cei din lumea nouă. Alese câteva dintre cele mai simple cântece şi îi învăţă melodia şi cuvintele primelor versuri. Fetele începură să cânte în curând cu ea, în timp ce băieţii se uitau prevăzători unul la celălalt şi păstrau tăcerea, rămânând în acelaşi timp pe poziţie.

Din ziua aceea, muzica sub forma cântecelor populare, a unor imnuri simple şi a câtorva canoane deveni o parte a programei şcolare, şi Camille plănui în curând o modalitate de atragere a băieţilor. Reuşi împrospătându-şi memoria cu cântece marinăreşti şi explicându-le că era muzică exclusiv bărbătească. Pentru o vreme, le interzise fetelor să le cânte, şi acest lucru se dovedi un mare succes, pentru că fetele nu mai puteau de ciudă, iar băieţii se umflau în pene şi cântau tare şi din răsputeri şi nu neapărat muzical.

Cu toate acestea, în după-amiaza zilei de vineri care urmă după vizita la domnul Cox-Phillips, ea nu îi învăţa pe copii să cânte. Îi învăţa să danseze. Totul începuse de dimineaţă, când Camille aduse la şcoală frânghia purpurie, după ce stătuse până noaptea târziu ca să împletească toate părţile într-una singură. Bineînţeles că nu putea să o aducă şi să nu o folosească imediat. Aşa că ieşiseră până la Bath Abbey, unde Camille le ţinu o scurtă lecţie despre arhitectura bisericii, şi apoi se îndreptară spre băile romane, la o distanţă de câţiva metri de biserică, alături de Pump Room. Atât expediţia, cât şi frânghia avură un mare succes, iar ultima atrăsese atenţia amuzată a câtorva trecători. Nici un copil nu rămăsese în urmă şi nici nu o luase înainte, şi Camille rămase mulţumită de fiecare numărătoare, pentru că avea încă numărul corect de copii.

Întârziară să se întoarcă la şcoală, pentru că în curtea bisericii se aflau nişte muzicanţi - în primul rând un flautist, care li se părea copiilor deosebit de interesant, deşi Camille bănuia că îl priveau şi îl ascultau pentru a scurta ziua de şcoală, şi un grup de dansatori energici,

care executară paşii câtorva dansuri ţărăneşti viguroase şi complicate acompaniaţi de flaut şi de o vioară. Copiii fură foarte încântaţi de ei, şi ar fi fost o cruzime să îi târască la şcoală înainte de terminarea spectacolului.

În drumul spre şcoală, câţiva dintre copiii mai mari îşi amintiră timpul în care o fostă profesoară îi învăţa să danseze. Domnişoara Snow nu continuase lecţiile – Winifred Hamlin îl întrerupse pe vorbitor şi îi amintise că acum era *ducesa de Netherby* – pentru că nu putea cânta la pian şi învăţa paşii în acelaşi timp. Şi domnişoara Nunce nu continuase pentru că... ei bine, *pentru că*...

Dacă voiau să înveţe să danseze, spuse Camille imprudentă, atunci ea avea să-i înveţe. Şi observaseră că trupa de dansatori pe care tocmai o văzuseră era compusă dintr-un număr egal de bărbaţi şi de femei? Una dintre îngrijitoarele recent angajate recunoscu chiar că avea un oarecare talent la pian, şi fu convinsă să cânte în timp ce profesoara lor îi învăţa paşii. Oferta ei fu primită cu atâta entuziasm – aplauze publice în mijlocul străzii care ar fi scandalizat-o pe Lady Camille Westcott, chiar şi fără prezenţa ostentativă a frânghiei purpurii – încât hotărî să nu mai piardă timpul şi să înceapă imediat după prânz. Ursula Trask, îngrijitoarea despre care fusese vorba, fu de acord să cânte pentru ei, deşi îi avertiză că îi ruginiseră degetele şi că s-ar fi putut să atingă nu numai notele corecte, ci la fel de multe note greşite.

Numai când era deja înfierbântată, necăjită, nepieptănată şi sătulă de lătrat instrucţiuni în timp ce încerca să îi înveţe paşii dansului Roger de Coverley[1], îşi aduse aminte că era o zi cu lecţii de artă. Era uimitor că uitase, pentru că seara trecută şi majoritatea nopţii – în care dormise cu întreruperi şi tresărind – dar şi în dimineaţa aceea se gândise doar la Joel Cunningham şi la călătoria lor pe deal. Dar uitase într-adevăr şi nu şi-ar fi amintit nici atunci dacă nu l-ar fi observat dintr-odată stând în prag, sau mai degrabă sprijinindu-se cu umărul

[1] Dans ţărănesc scoţian, cu mişcări energice (n.tr.)

de tocul uşii, cu un picior încălţat cu cizme peste glezna celuilalt, cu braţele încrucişate peste piept şi un zâmbet superior pe faţă.

Se opri dintr-odată din cântat, muzica şovăi şi copiii ţopăiră în toate direcţiile.

– Oh, spuse ea. Oh, vai de mine! Copii. Artiştii. E timpul pentru lecţia voastră de pictură.

Era teribil de conştientă de înfăţişarea ei şi de a lui. De când începuseră bărbaţii neîngrijiţi să arate imposibil de atrăgători, în timp ce bărbaţii îmbrăcaţi imaculat arătau doar... ei bine, îmbrăcaţi imaculat? Deşi nu toţi *bărbaţii* neîngrijiţi erau atrăgători – nu-i aşa? – ci un anumit *bărbat* neîngrijit. Totul era într-adevăr foarte năucitor.

Se auziră proteste în rândul artiştilor, chiar şi între băieţi, în mod cu totul surprinzător. Joel ridică o mână cu palma în sus şi se îndepărtă de uşă.

– Dansuri? spuse el. Nu s-au mai învăţat dansuri din zilele domnişoarei Rutledge. Cei mai mulţi dintre voi nici nu-şi mai amintesc de ea. Dar toată lumea ar trebui să ştie să danseze. Printre alte lucruri, e o formă de artă. O lecţie de dans poate fi considerată o oră de artă. Să continuăm, atunci, şi eu o voi ajuta pe domnişoara Westcott.

Copiii ovaţionară, şi Camille îşi dori să-şi fi dat seama înainte de a începe că a şti să dansezi nu însemna neapărat că ştii să îi înveţi pe alţii să danseze. Erau atât de multe de învăţat. Erau paşii şi figurile, bineînţeles, dar erau şi alte lucruri ca eleganţa, graţia şi poziţia corectă a capului şi a mâinilor, şi chiar şi expresia de pe chipul dansatorului. Şi nu era la fel şi pentru băieţi, şi pentru fete. Acesta putea fi cel mai mare eşec al ei din ultimele două săptămâni de succese dubioase – dar copiii se distrau evident destul de mult încât să-şi dorească să continue. Iar copiii mai mici şi îngrijitoarele, şi chiar Roger şi domnişoara Ford îşi tot iţeau capetele pe uşă, zâmbind.

După ce Joel spuse că atunci când învăţase să danseze toţi se mişcau cu mare entuziasm, sărind fără să ţină

seama de stil şi de graţie, procesul deveni mai uşor şi mult mai amuzant. El îi învăţa paşii pe băieţi. Camille le învăţa pe fete. Împreună, împinseră şi îndemnară, conduseră şi convinseră, hărţuiră şi aplaudară clasa să execute un dans care semăna oarecum cu Roger de Coverley. Şi fiindcă toţi terminară dansul îmbujoraţi, cu ochi strălucitori şi cerând mai multe lecţii şi alte dansuri în altă zi, Camille presupuse că avuseseră până la urmă un oarecare succes.

Preferă să le dea drumul la toţi, în loc să îi ducă iar pe toţi în sala de clasă pentru doar o jumătate de oră. Îi mulţumi Ursulei pentru că îi acompaniase la pian şi se întoarse în sala de clasă ca să strângă lucrurile. Joel o urmă acolo.

– Asta nu e ultima zi a celor două săptămâni de probă? întrebă el.

– Ba da, răspunse ea aproape strâmbându-se. În timpul prânzului, domnişoara Ford mi-a spus că, dacă doresc să rămân aici în următorii douăzeci de ani, ea nu mă va opri. Crezi că e numai din cauză că nu a mai cerut nimeni slujba?

– Cred că e din cauză că eşti o profesoară excelentă, şi copiii te iubesc.

– Nu-mi pot închipui de ce, spuse ea, îndreptând cărţile pe raft. Se pare că am adus doar haos în şcoală. Şi habar nu am ce fac.

El îi rânji.

– Ai auzit despre vals? o întrebă.

– Vals? se încruntă ea. Sigur că am auzit.

– L-ai dansat?

– Sigur că l-am dansat.

– Se spune că e cam indecent şi incurabil de romantic. Cum e, în opinia ta? Sau e în ambele feluri?

Ea nu îl considerase niciodată deosebit de romantic. Dar ei nu i se părea nimic romantic. Romantismul nu era pentru oameni ca Lady Camille Westcott. Nu i se păruse nici indecent. Dacă era dansat aşa cum se cuvenea, cu accent asupra graţiei şi eleganţei, atunci era un dans

perfect obișnuit. Partenerii ei fuseseră aleși întotdeauna cu mare grijă, bineînțeles. Valsase de mai multe ori cu vicontele Uxbury – și nimeni nu era mai cum se cuvine decât el – asta până începuse să îi spună târfă. Se întrebă cum îi spusese atunci când Avery și Alexander îl scoseseră din sala de bal din Londra?

– Sau nu e în nici un fel? întrebă Joel, văzând că nu răspunde imediat.

– Cred că poate fi unul dintre cele mai romantice dansuri inventate vreodată.

– Poate? Dar nu a fost în experiența ta?

– Eu nu am căutat romantismul pe dușumeaua sălilor de bal, îi spuse ea.

– Sau în altă parte? El se sprijinea de catedră, cu brațele încrucișate. Aproape întotdeauna era relaxat și se sprijinea de ceva, încrucișându-și brațele. Oare asta făcea parte din farmecul lui – totala sa lipsă de formalism și de eleganță studiată?

– Sau în altă parte, spuse ea cu severitate. Nu ai văzut niciodată cum se dansează valsul?

– Nu am auzit de el până de curând. Învață-mă!

Ce?

– Aici? Acum? Dar nu avem muzică și sunt bănci peste tot. În plus...

– Băncile sunt ușor de aranjat, spuse el, și spre exasperarea lui Camille începu să le împingă ca să facă loc în centrul camerei. Muzica ar trebui să fie ușor de obținut. Ai voce, nu?

– Am. Dar nimeni nu mi-a cerut favoarea de a delecta o reuniune cu un solo, după ce m-a auzit o dată.

– O frumoasă avertizare. Dar aici nu e nici o reuniune. Trebuie să știi o melodie pe care să putem valsa.

– *Trebuie?* Nu avea de gând să renunțe, nu?

El păși spre ea, îi luă din mâini cartea pe care o ținea, o așeză la întâmplare pe un raft și îi întinse mâna.

– Doamnă, spuse, îmi faceți marea onoare de a dansa cu mine? Și făcu în fața ei o reverență tolerabil de elegantă, cu cizme zgâriate și tot tacâmul – cizme

pentru vals? – apoi se înclină, făcând un gest extravagant cu mâna.

– Pari venit din secolul trecut, îi spuse ea. Mă aştept să văd dantele şi volane şi o perucă pudrată şi pantofi cu catarame. Dar îşi puse mâna în mâna lui, şi îi permise foarte şovăielnic să o conducă în spaţiul gol.

– Tot ce mai rămâne, spuse el, fulgerând-o din nou cu zâmbetul lui pieziş, e să mă înveţi cum se face.

– E relativ uşor, spuse ea cu îndoială, dar mai întâi trebuie să ştii cum să... mă ţii. Îi luă mâna dreaptă şi i-o aşeză pe spatele ei, jos, apoi îşi puse mâna stângă pe umărul lui. Apoi îşi lipi cealaltă palmă de palma lui şi le ridică la înălţimea umărului. Trebuie să rămână întotdeauna spaţiu între noi, nu prea mult, altfel nu ne putem mişca împreună în mod simetric, dar nici prea puţin, ca să nu ne atingem şi în alte locuri în afară de cele în care ne atingem deja. Făcu o jumătate de pas spre el, arcuindu-şi uşor spinarea ca să se poată uita în sus spre el.

Cerule mare, de ce nu spusese pur şi simplu un „nu" ferm? Îşi aminti dintr-odată că el îi spusese cu o după-amiază înainte că nu avea să abandoneze niciodată o femeie pe care o lăsa însărcinată – sau copilul lor. Nu-i venea să creadă că auzise cuvintele acelea rostite cu voce tare – *a lăsa însărcinată*. Fusese şocată până în adâncul sufletului, şi se simţi şocată din nou. Se uită urât la el, de parcă ar fi fost gata să îi spună din nou cuvintele acelea.

– Îmi place dansul acesta, spuse el.

Ea strânse din buze. Se părea că nu avea să funcţioneze.

– Şi mai sunt şi paşii, spuse ea sever. Şi mai erau şi toate variaţiunile paşilor, care făceau dansul vesel şi graţios şi probabil imposibil de romantic, dacă erai înclinat spre romantism.

– Un-doi-trei, un-doi-trei, numără ea şi se mişcară împreună de parcă ar fi avut amândoi picioarele de lemn.

– E la fel de surescitant ca atunci când aştepţi să se usuce culorile pe pânză, zise el.

– În mod normal, paşii se dansează pe vârfuri, mai repede, cu ritm, graţie şi eleganţă, îi răspunse ea, şi pe muzică. Şi nu faci întotdeauna trei paşi într-o parte şi trei înapoi. Te mişti pe duşumea, şi uneori te şi roteşti.

– Presupun că secretul e să nu ameţeşti niciodată atât de tare încât să te răstorni şi nici să nu îţi calci partenera pe picioare, mai ales dacă eşti bărbat.

– Bărbatul conduce, şi femeia îl urmează.

– Sună destul de simplu, spuse el, răsfirându-şi degetele pe spatele ei cu mai multă fermitate. Oferă-ne muzica, doamnă, şi eu mă voi strădui să te conduc în romantismul impresionant al unui vals.

Era incomod, era stângaci, era imposibil. El o conducea fără să îi ofere nici un indiciu sau un semnal, şi ea nu îl putea urma întotdeauna. Păreau să aibă mai multe picioare decât era normal, iar cele în plus erau foarte mari. Dansară atât de departe unul de altul, încât la un moment dat braţele nu le mai erau destul de lungi. Dansară atât de aproape, încât fură cât pe ce să se ciocnească cu pieptul unul de altul, înainte de a sări rapid înapoi. Camille lălăi până rămase fără suflare, protestă că el grăbea pasul în loc să păstreze ritmul stabil pe care îl iniţiase ea, şi lălăi din nou. El râse.

Şi apoi, dintr-odată, reuşiră. Dansau ca o pereche. Aveau paşii şi aveau ritmul. Valsau. Şi se priveau în ochi zâmbind, încântaţi şi triumfători. Dar Camille rămase din nou fără aer, şi îl pierdu cu totul când el o trase după el, învârtind-o. Ea ţipă, deşi învârtirea le reuşi şi nu pierdură nici un picior, călcându-se unul pe altul sau turtindu-se. Ea râse de pură bucurie, iar el îi răspunse.

Şi apoi, dintr-odată, nu mai râseră.

Ea nu mai cântă.

Nici nu mai dansară.

Între ei nu mai era spaţiul stabilit.

Erau lipiţi unul de altul, mâna lui o apăsa pe spate, iar mâna ei era pe jumătate pe umărul lui şi pe jumătate pe gât, atingându-i pielea cu degetele, în timp ce palmele lor unite atingeau inima lui. Se priviră în ochi,

despărțiți doar de câțiva centimetri, respirând greu amândoi, simțind cum le bătea inima la amândoi, simțind...

Și chiar în momentul acela ușa clasei se deschise brusc și intră domnișoara Ford, urmată îndeaproape de verișoara Elizabeth – Lady Overfield, sora lui Alexander – și de Anastasia, ducesa de Netherby.

capitolul 13

Urmă un moment în care toți cinci se opriră, surprinși. Apoi...

– Îl învățam pe domnul Cunningham pașii valsului.

– Domnișoara Westcott mă învăța să valsez.

Vorbiră în același timp, îndepărtându-se în grabă, și mintea lui Joel înregistră pe deplin cine erau doamnele acelea – două dintre ele, oricum. Pe a treia nu o văzuse niciodată.

– Anna! exclamă el, și păși spre ea, cu ambele mâini întinse. Ai ajuns deja. Primise una dintre lungile ei scrisori în dimineața zilei precedente, și în ea îl informase că ea și Netherby se așteptau să ajungă în Bath la începutul săptămânii următoare, pentru aniversarea zilei de naștere a bunicii ei. Dar nu astăzi.

– Joel! Ea îi ieși înainte, își puse mâinile în mâinile lui și le strânse la fel de tare cum le strângea și el pe ale ei. Ne-am dat seama că bunicilor mei li se făcuse dintr-odată dor de casă, și am hotărât să plecăm cu câteva zile mai devreme decât plănuiserăm.

Primul gând coerent al lui Joel fu că îi pria căsătoria. Era îmbrăcată cu eleganță simplă, dar evident costisitoare, lucru inevitabil din cauza schimbării statutului ei, dar cea mai remarcabilă schimbare față de ultimul moment pe care îl petrecuse în această sală de clasă ca institutoare era strălucirea de sănătate și vitalitate pe care părea să o radieze. Fața ei părea mai plină, silueta zveltă nu mai era atât de subțire. Iar altă schimbare o observă la el însuși. Nu se simți imediat disperat și supărat

pentru că alt bărbat era măcar în parte responsabil de îmbunătățirea înfățișării ei. Înțelegerea aceasta îl surprinse. Oare reușise în sfârșit să treacă peste asta?

Între timp, Camille o saluta pe cealaltă lady, care îi ținea o mână în mâinile ei și îi zâmbea afectuos. Era vizibil mai vârstnică decât Camille și Anna, dar era elegantă și avea un chip amabil și frumos. Ghici cine era, pentru că Anna îi scrisese mult despre verișoara Elizabeth, Lady Overfield, în zilele de început.

– Am ajuns la sfârșitul dimineții, explică Anna, după ce i-am dus pe bunici acasă la Wensbury. Ne așteptam să fim primii sosiți din familie, dar nu a fost așa. După prânz am mers cu toții să o vizităm pe doamna Kingsley. Verișoara Althea, mătușa Louise și Jessica au rămas cu ea și Abigail, iar eu și Elizabeth am venit aici ca să o vedem pe Camille, în timp ce Avery și Alexander s-au întors la hotel. Permiteți-mi să fac prezentările. Lizzie, acesta este scumpul meu prieten Joel Cunningham, care a crescut aici cu mine și predă ore de artă de două ori pe săptămână, după-amiaza. Elizabeth este Lady Overfield, Joel, sora lui Alexander – poate îți amintești că el e contele de Riverdale.

Deci nu se înșelase.

– Sunteți doamna care a locuit cu Anna în Londra până s-a căsătorit, spuse el, în timp ce îi strângea mâna.

– Iar dumneavoastră, domnule Cunningham, răspunse ea, sunteți prietenul căruia îi scria scrisori foarte lungi în fiecare zi. Sunt încântată să vă cunosc.

– Și eu pe dumneavoastră, doamnă, o asigură el.

Domnișoara Ford ieși în tăcere din sală și închise ușa după ea în timp ce Joel și Lady Overfield schimbau amabilități, iar Camille și Anna se observau una pe alta. O parte din atenția lui era îndreptată spre ele, surorile vitrege care crescuseră fără să știe una de alta. Anna fusese încântată să descopere că avea trei frați vitregi și dorise să îi iubească și să își împartă cu ei averea moștenită, în părți egale. Dar bineînțeles că situația nu era atât de roz din punctul lor de vedere, pentru că descoperirea

existenței ei venise odată cu descoperirea propriei lor ilegitimități. Aceasta îi deposedase de titlu, de cămin și de avere.

– Camille, spuse Anna întorcându-se cu spatele spre el și spre Lady Overfield. Joel văzu că ezita, neștiind dacă să îi întindă mâinile, așa cum făcuse cu el, sau să se apropie de Camille și să o îmbrățișeze. Dar ezită prea mult, și până la urmă nu o mai făcu pe nici una. Biata Anna!

– Anastasia. Camille, își dădu el seama, juca unul dintre cele mai respingătoare roluri ale ei – cel al unei lady țepene, reci și demne – unindu-și mâinile în față și înclinându-și fruntea, iar limbajul trupului ei o înconjura ca un scut, descurajând orice strângere de mână sau îmbrățișare. Biata Camille!

Joel fu surprins să își dea seama că putea înțelege punctul de vedere al amândurora, pentru că până de curând putea să vadă doar punctul de vedere al Annei și nu era dispus să o simpatizeze pe Camille.

– Jessica a primit o scrisoare de la Abigail în care îi spunea că ai venit aici, spuse Anna, mai întâi ca să predai și apoi ca să și locuiești. Mi-am dorit mult să vin și să te văd aici. Chiar acum, domnișoara Ford ne-a spus mie și lui Lizzie că ți-a oferit o slujbă cel puțin pentru următorii douăzeci de ani și că speră ca tu să nu fi crezut că glumea. Zâmbi strălucitor, dar Joel își dădu seama că era încordată și precaută.

– Cred, zise Camille, că e din cauză că nimeni altcineva nu și-a mai dorit acest post.

– Eu cred mai degrabă, spuse Anna încă zâmbind, că e din cauză că te-ai făcut îndrăgită de copii prin modul tău de a preda, inovativ și plin de imaginație.

– E amabil din partea ta să spui asta, răspunse Camille țeapănă, și deși nu se înclină, Joel se gândi că era cât pe ce s-o facă. Îi venea s-o scuture bine – și pe Anna la fel, pentru că în timp ce Anna încerca din răsputeri să îi spună ceva amabil și generos surorii ei, tonul pe care îl folosise era foarte aproape de condescendență.

Relaţiile lor nu aveau să se îmbunătăţească dacă mergeau tot aşa.

Probabil că Lady Overfield se gândise la acelaşi lucru.

– E caracteristic pentru tine, Camille, interveni ea, să te apuci de un lucru foarte dificil şi să îl faci bine. Te aplaud, deşi s-ar putea să afli că restul familiei te dezaprobă. Învăţaţi să valsaţi, domnule Cunningham?

– A fost dansul pe care a trebuit să îl înveţe Anna când s-a dus la Londra, răspunse el. Am citit relatarea completă a lecţiilor în scrisorile ei, inclusiv rolul pe care l-aţi îndeplinit dumneavoastră, doamnă. Cred că aţi demonstrat cum se dansează împreună cu fratele dumneavoastră.

– Oh, vai de mine, da, spuse ea, cu ochii scânteietori. Profesorul de dans al Annei era ridicol de pompos. Ar fi învăţat-o şi acum care era poziţia corectă, dacă nu aş fi ieşit cu Alex în faţă, ca să demonstrăm cum se face de fapt – cu un dram de amuzament, nu doar cu graţie.

– Şi dacă Avery nu ar fi venit să insiste să valsez cu el, în locul domnului Robertson, profesorul de dans, zise Anna. Înainte de a merge la Londra, nici nu auzisem de vals.

– Nici eu nu am auzit, până nu ai plecat tu la Londra, spuse şi Joel. Dar domnişoara Westcott i-a învăţat pe copii un dans ţărănesc azi după-amiază, şi după ce le-a dat drumul, am implorat-o să mă înveţe să valsez. Consider că atât lecţiile ei, cât şi eforturile mele au fost un succes desăvârşit. Nu m-am împiedicat nici măcar o dată de picioarele ei.

Râseră cu toţii, în afară de Camille, care era personificarea unei statui de marmură cu spatele drept şi buzele strânse. Doamne, Dumnezeule, dar nu ar fi fost întrerupţi, ar fi sărutat-o – şi ea pe el, dacă nu se înşela foarte tare. Aerul dintre ei şi din jurul lor păruse gata să explodeze. Oare fusese vizibil? Dar cum ar fi putut să nu fie?

– Avery a rezervat un salon particular pentru familie la hotelul Royal York, zise Anna, adresându-se lui Camille. Bunica şi mătuşa Matilda ajung de abia săptămâna viitoare, dar mătuşa Mildred şi unchiul Thomas sunt probabil pe drum şi s-ar putea să ajungă chiar mâine. Abigail a fost de acord să cineze cu noi mâine-seară. Din nefericire, doamna Kingsley are alt angajament. Vrei să vii şi tu, Camille? Ne-ar plăcea mai mult ca orice.

Stăpânirea de sine a lui Camille nu se schimbă, dar ea ezită, chiar dacă numai pentru o clipă.

– Mulţumesc, zise ea. Voi veni.

– Oh, splendid.

Anna părea din nou gata să se repeadă şi să ia mâinile surorii ei în mâinile ei, dar nu o făcu. Joel se întrebă dacă aveau să se simtă vreodată bine împreună. Însă Camille nici măcar nu încerca, chiar dacă acceptase invitaţia. Anna se întoarse spre el.

– Şi vrei să vii şi tu, Joel? Abigail ne-a spus că vei picta portretul ei şi al lui Camille, şi că ai fost deja de câteva ori în casa bunicii ei pentru nişte schiţe preliminare. Vreau să aud toate noutăţile. Cred că au trecut aproape două săptămâni de când nu am mai auzit nimic despre tine.

Va fi o masă în familie, se gândi Joel. O să fiu un intrus. Privi spre Camille, care îi întoarse liniştită privirea, însă expresia ei nu îl lăsă să ghicească dacă i-ar fi părut bine că vine sau nu. Dar conta aprobarea ei?

– Abigail ne-a spus câte ceva despre metodele dumneavoastră de a picta un portret, domnule Cunningham, spuse şi Lady Overfield. Par foarte diferite de cele obişnuite. Mi-ar plăcea foarte mult să aud mai mult. Vă rog să veniţi!

– Foarte bine, zise Joel. Vă mulţumesc.

– Avery va trimite trăsura după tine, Camille, spuse Anna. Şi nu are rost să protestezi, cum văd că eşti pe cale să faci. Sunt de acord cu tine că distanţa de aici la hotelul Royal York nu e mare. Dar mi-a spus să te informez că va trimite trăsura, şi tu îl cunoşti destul de bine

ca să înţelegi că nu va accepta un refuz. Dacă ar trebui să îi duc un răspuns negativ, ar spune desigur, arătând infinit de plictisit, că poţi să mergi pe jos dacă vrei, dar că trăsura va merge alături de tine în orice caz.

Pentru prima dată, buzele lui Camille schiţară aproape un zâmbet.

– Mulţumesc, spuse ea.

– La şapte, atunci? întrebă Anna. La şapte, Joel?

– Voi fi acolo, promise el.

Curând, doamnele îşi luară rămas-bun, iar Joel păşi spre uşă, ca să le-o ţină deschisă.

– A fost o plăcere, domnule Cunningham, zise Lady Overfield, întinzându-i din nou mâna şi oprindu-se în prag. O voi implora pe Anna să mă aşeze lângă dumneavoastră mâine-seară.

Anna întinse în cele din urmă mâinile spre Camille, care le luă cu stângăcie.

– Mă bucur atât de mult că vei veni, zise Anna. Toată lumea ar fi fost dezamăgită dacă nu ai fi făcut-o.

Joel închise uşa după ele.

– Oh, a fost incomod, spuse Anna oftând după ce se aşezară în trăsură şi plecară spre hotelul Royal York, de pe George Street. Dar tu ce crezi, Lizzie?

– Cred că purta cea mai simplă şi mai maronie rochie pe care o are, spuse Elizabeth, că părul ei era mai nearanjat decât l-am văzut vreodată, că faţa ei e mai slabă decât înainte şi că s-a înroşit şi s-a simţit cam incomodată de apariţia noastră neaşteptată. Mai cred şi că am întrerupt o lecţie de dans care urma să culmineze cu un sărut.

– Deci nu am fost singura care a gândit aşa, zise Anna. Dar chiar aşa, Lizzie – Joel şi Camille?

– Crezi că sunt o pereche ciudată? întrebă Elizabeth.

– *Ciudat* nu ar fi nici măcar începutul, dacă ar fi s-o descriu.

– Oare nu e posibil să fii şi puţin geloasă? întrebă Elizabeth. Nu, iartă-mă! *Geloasă* e un cuvânt greşit, pentru

că aş fi surprinsă să aflu că există vreo femeie mai nebună după bărbatul ei decât eşti tu după Avery. Protectoare, atunci. E un cuvânt mai bun. Nu cumva eşti puţin cam protectoare cu el, Anna?

– Oh, poate, recunoscu Anna după un moment de gândire. Vreau s-o iubesc pe Camille, Lizzie, dar mi se pare atât de greu să o plac. Ţi se pare că are sens? Sunt sigură că Joel merită ceva mai bun. Şi nu cred că e o lipsă de loialitate faţă de sora mea să spun asta. Nu, nu e gelozie, Lizzie. Nu l-am iubit niciodată pe Joel în felul acesta. Dar l-am iubit totuşi şi îl iubesc şi acum.

– Nu cred că există vreo persoană căreia să îi placă într-adevăr de Camille, spuse Elizabeth în timp ce trăsura încetinea, urcând dealul spre hotel, cu excepţia lui Abigail, sper, şi probabil a lui Harry şi a mamei lor. Dar... atunci când domnişoara Ford o descria ca institutoare, nu îmi venea să cred că vorbea despre Camille, cea pe care o cunosc eu. Să danseze cu copiii? Să cânte cu ei? Să îi facă să împletească o frânghie purpurie? Să se ataşeze emoţional de un bebeluş abandonat? E posibil să fi devenit umană?

– Eu nu am avut timp să o cunosc, zise Anna nefericită. Adevărul e că ne-am întâlnit doar de câteva ori. Ea nu mă place, şi asta e de înţeles. Dar o admir foarte mult pentru ceea ce face. Cred că e foarte greu pentru ea. Şi totuşi, se descurcă bine. Oh, Lizzie, aş vrea atât de mult să o plac şi să o iubesc. Va fi posibil vreodată? Dar Camille şi Joel? Nu i-aş fi văzut ca un cuplu în ruptul capului.

– El e splendid, nu-i aşa? întrebă Elizabeth, zâmbindu-i pieziş tovarăşei sale.

– Joel? Anna o privi surprinsă.

– Tu ai crescut cu el, spuse Elizabeth. Pentru tine e un fel de frate. Mie mi-a luat un timp până să-mi dau seama cât de răvăşitor de chipeş este Alex în ochii altor femei. Pentru mine a fost întotdeauna fratele meu mai mic, înalt şi arătos.

– Joel e *splendid?* se încruntă Anna. Chiar e?

– Şi Camille ar fi remarcabil de frumoasă, zise Elizabeth, dacă nu ar fi atât de hotărâtă să se arate mereu înţepată şi afectată.

– Poate că nu e întotdeauna aşa, răspunse Anna. Se descurcă bine ca institutoare. Copiii o plac. Ştiu cât de solicitantă este slujba unei institutoare, Lizzie, şi cât de greu e să câştigi aprecierea şi respectul unui copil. Probabil că au văzut la ea aspecte pe care eu şi cu tine nu le vedem. Şi domnişoara Ford ne-a spus că bebeluşul acela străluceşte de bucurie când o vede pe Camille. Poate că şi Joel a văzut aceste alte faţete ale ei.

– Pentru un scurt moment, după ce domnişoara Ford a deschis uşa, spuse Elizabeth în timp ce ajungeau la hotel, nu am recunoscut-o pe Camille în femeia aceea.

– Oh, nici eu, zise Anna.

Camille se grăbi spre raftul cu cărţi ca să le termine de aşezat. Numai că treaba asta fusese terminată deja şi nu mai rămăsese nimic de făcut.

– Cred că arăt îngrozitor, spuse.

– În contrast cu verişoara şi sora ta? Asta e din cauză că te-ai implicat prea mult în munca de astăzi, şi nu te-ai mai gândit la înfăţişare. Totuşi, o uşoară neorânduială nu te face să arăţi îngrozitor.

„Uşoară neorânduială." Cuvintele lui nu o linişteau deloc.

– Soră *vitregă*, spuse ea, încruntându-se. Te-a durut să o vezi arătând atât de fericită?

– Nu. Pe tine te-a durut?

Fericirea – un fel de mulţumire profundă – o înconjura pe Anastasia cu o strălucire aproape vizibilă, şi lui Camille nu îi venea să creadă că era doar rezultatul proprietăţilor şi averii pe care le dobândise. Avery avea ceva de-a face cu asta. Ce putea să vadă la Avery, în afară de plictiseala lui afectată? Numai că el îl doborâse pe vicontele Uxbury cu picioarele goale – ca să apere onoarea ei, a lui Camille. Camille se gândi că trebuia să fie ceva teribil cu ea, de nu putea atrage, nici simţi iubirea. Era

posibil ca lupta ei pentru atingerea perfecţiunii să fi anihilat cumva o parte esenţială a fiinţei ei?

– Nu, spuse ea, schimbând locul a două cărţi doar pentru a avea ceva de făcut. De ce m-ar fi durut?

El fusese cât pe ce s-o sărute. Ea fusese cât pe ce să îi răspundă la sărut. Dar fuseseră întrerupţi. Acum ea se simţea înciudată. Sau uşurată. Şi teribil de stânjenită. De ce nu pleca, pur şi simplu? Stătea în uşă. Tot ce trebuia să facă era să o deschidă şi să iasă afară – şi să o lase pe ea să mute pupitrele şi scaunele înapoi la loc. Ridică privirea spre el. Se sprijinea de uşă, cu braţele încrucişate, privind-o gânditor.

– Nu mă pot hotărî să mă uit la ea, zise el dintr-odată.

Ea îl privi pierdută un moment, înainte de a-şi da seama că gândurile lui nu urmaseră acelaşi curs ca gândurile ei.

– Ieri în trăsură nu m-am putut hotărî să îl despachetez. Am crezut că aveam nevoie să fiu singur. Dar am fost singur toată seara şi toată noaptea şi azi-dimineaţă, înainte de a merge în Royal Crescent pentru a-i face alte schiţe surorii tale. Nici nu m-am uitat spre locul în care l-am lăsat. Acum nu pot suporta gândul că mă voi întoarce acasă singur, ştiind că e acolo şi că nu am curajul de a-l înfrunta. Cred că e ceva în neregulă cu mine.

Cum ar fi fost dacă ea nu şi-ar fi cunoscut niciodată propria mamă? Şi dacă i s-ar fi dăruit brusc şi pe neaşteptate un portret al ei, bine împachetat? Cu siguranţă că ar fi mâncat-o degetele să desfacă ambalajul care acoperea imaginea. Sau nu? I-ar fi fost teamă şi ei să se uite? Să vadă chipul pe care nu îl văzuse niciodată în viaţa reală şi pe care nici nu avea să-l vadă vreodată? Să vadă chipul unei străine despre care nu ar fi putut crede că e mama ei? Să înfrunte singurătatea pe care o negase o viaţă întreagă? Se gândi la propria ei mamă, la supărarea pe care i-o provocase plecând şi lăsându-şi în urmă fiicele la Bath. Dar măcar mama trăia. Îşi putea aminti măcar imaginea ei, completând-o cu vocea, atingerea, gesturile şi mirosul caracteristic.

– Crezi că e? întrebă el. La urma urmei, e doar un portret, şi probabil nici măcar unul bun, dacă Cox-Phillips avea dreptate cu privire la talentul tatălui meu.

– Vrei să deschid pachetul cu tine? întrebă ea.

El nu răspunse imediat, continuând să o privească încruntat.

– Nu pot să îţi cer asta.

Dar nu spusese nu. Voia – nu, avea nevoie ca ea să meargă cu el. Ea fu cutremurată de un val de... bucurie. Când mai avusese cineva nevoie de ea?

– Nu mi-ai cerut-o. Eu m-am oferit.

– Atunci da. Dar zâmbi dintr-odată. Şi dacă descopăr că am nevoie să fiu singur?

– Atunci mă întorc aici, spuse ea ridicând din umeri. Oricum am nevoie de o plimbare.

– După atâta dans? El zâmbea încă.

– Îmi aduc boneta şi şalul, spuse ea ieşind din cameră.

El nu îi spusese Anastasiei că îşi descoperise identitatea. Nu îi spusese nici despre portretul mamei lui. Nu îi ceruse să meargă cu el ca să îi dea curaj să se uite la el. Nu i-o ceruse nici *ei*, lui Camille, în mod direct, dar ea ştia că el voia ca ea să fie cu el. Oh, îşi dorea atât, *atât* de mult să nu o urască pe Anastasia. Cu mintea nu o ura, dar inima ei nu părea să se îmblânzească. La cina de mâine va trebui să facă un efort hotărât de a fi politicoasă, ca şi în timpul săptămânii următoare. Dar era deja politicoasă. Trebuia atunci să depăşească stadiul acesta. Trebuia să înceapă o conversaţie cu Anastasia, să îi arate interes, să găsească un subiect comun pe care să îl poată împărtăşi – şcoala, poate, şi elevii pe care îi învăţaseră atâtea amândouă. *Trebuia* să înveţe să o placă, chiar dacă era ultimul lucru pe care îl făcea pe pământ. Poate cu timpul va putea chiar să îi spună *soră*, fără să trebuiască să adauge *vitregă*, pentru a pune distanţa corectă între ele.

Nu vorbiră nimic în timp ce se îndreptau spre Grove Street sau în timp ce el descuia uşa casei, şi ea porni pe scări înaintea lui. Însă, spre deosebire de celelalte

două ocazii în care fusese aici, o uşă de la primul etaj se deschise brusc în timp ce ea ocolea stâlpul scării în spirală ca să continue urcarea, şi capul unui bărbat apăru în uşă.

– Tu eşti, Joel? întrebă el. Mă întrebam dacă... Oh, iertaţi-mă! Şi capul dispăru, iar uşa se închise imediat, înainte ca Joel sau Camille să poată rosti o vorbă.

– Marvin Silver, vecinul meu, îi explică Joel. Îmi pare atât de rău, Camille! Nu mă aşteptam să fie deja acasă. Nu aş fi vrut în ruptul capului să ţi se întâmple asta, mai ales că îmi faci o favoare atât de mare.

– Nu contează, îl asigură ea. Şi eu m-am oferit să vin, îţi aminteşti? Îl aşteptă să descuie uşa camerelor lui şi apoi îşi agăţă boneta şi intră în camera de zi.

– O să vorbesc cu el. Nu va spune nimănui.

– Nu contează, Joel, spuse ea din nou. M-am scârbit şi m-am săturat de regulile rigide de bună-cuviinţă care mi-au guvernat întotdeauna comportamentul. Ce au făcut pentru mine până acum?

– Ei bine, dacă tu poţi fi atât de curajoasă şi de hotărâtă, atunci pot fi şi eu. E în atelier. *E.* Vezi? Nici măcar nu pot să îi spun pe nume. Îmi doresc fierbinte ca bătrânul Cox-Phillips să nu se fi gândit la el ieri.

– Adu-l aici, atunci, şi eu mă voi uita la el cu tine. Sau mă voi întoarce cu spatele şi mă voi uita pe fereastră în timp ce tu îl vei privi singur, dacă preferi aşa.

– Nu, zise el. Acolo.

Ea ridică din sprâncene. În atelier? Nu era sanctuarul lui? Locul în care nu intra nimeni?

El se întoarse spre ea în faţa uşii închise şi îi întinse mâna.

– Vino cu mine înăuntru! Te rog!

capitolul 14

Joel o luă pe Camille de mână şi o conduse în atelierul lui. Fu un lucru incredibil de greu. Nu invitase

niciodată pe nimeni în spaţiul său de lucru, nici când era doar dormitorul lui aglomerat.

Portretul aproape terminat al doamnei Wasserman se afla pe şevalet, iar cele optsprezece schiţe pe care i le făcuse în cărbune erau întinse pe masa din faţa lui. Fu ciudat să îşi dea seama care era lucrul care îl sâcâise zile întregi, detaliul care lipsea şi nu îi permitea să termine portretul şi să îl semneze, mulţumit că făcuse totul cât se putea de bine. Deşi ea avea întotdeauna o pieptănătură îngrijită şi elaborată, o şuviţă subţire de păr scăpa invariabil şi se ondula pe frunte, chiar deasupra sprâncenei drepte. Şuviţa exista în fiecare schiţă, desigur, dar lipsea din portret. Fără ea, nu părea ea însăşi. Şi o omisiune atât de neînsemnată făcea toată diferenţa.

Dar nu de asta venise aici şi o adusese şi pe Camille cu el. Luă portretul doamnei Wasserman de pe şevalet şi îl puse pe masă, lângă schiţe. Apoi se îndreptă spre colţul încăperii, în spatele uşii, şi luă pachetul învelit în pânză pe care îl sprijinise ieri de perete, aşezându-l pe şevalet în locul celuilalt.

– Vino să vezi, spuse el, îndepărtând cu grijă pânza şi lăsând-o pe duşumea. Ea veni şi rămase tăcută alături de el.

Prima lui reacţie – poate una defensivă – fu pur critică. Ea fusese aşezată formal pe un fotoliu cu spătar aurit şi braţe aurite, cu un cot sprijinit pe o masă acoperită de lângă ea, cu mâna atârnându-i graţios în poală, ţinând un evantai închis din fildeş. Cealaltă mână se odihnea pe spatele unui căţeluş din poală, cu blană lungă care îi acoperea ochii. Ea zâmbea privitorului, cu o expresie studiată. Exista o anumită rigiditate în asta şi în poziţia ei în general, şi Joel ştiu că fusese pictată direct din realitate, şi că stătuse nemişcată, probabil ore în şir, în timp ce artistul o picta. Era drăguţă, graţioasă, elegantă – şi total ireală. Când te uitai la ea, vedeai doar drăgălăşenia, eleganţa, graţia, perfecţiunea părului, a tenului, a hainelor şi a expresiei, şi nimic din persoana în sine. Ochii priveau exteriorul, dar nu exista nimic care

să îl atragă pe privitor spre interior. Nu era nici un indiciu de caracter, temperament, vitalitate, individualitate. Puteai să vezi această tânără, să admiri chiar frumusețea ei și grija cu care fuseseră aranjată și pictată ea, mobilele din jur și tot ce o înconjura. Dar nimeni nu o putea cunoaște.

A doua reacție fu că în afara tabloului, acolo unde stătea el acum, era figura invizibilă a pictorului. Nimic din expresia feței femeii, din poziția ei sau din felul în care era pictată nu sugera că existase o legătură de tandrețe, intimitate, pasiune sau dragoste între pictor și subiect. Se așteptase oare să fie? Se temuse că nu avea să fie?

A treia reacție – cea pe care o lăsase ultima – fu că aceasta era mama lui. Era blondă, cu ochi albaștri, după câte se părea mărunțică și grațioasă, drăgălașă într-un fel proaspăt și tineresc, fără o individualitate care să o diferențieze de sute de alte tinere doamne de vârsta ei. Era *mama lui*. Murise dându-i naștere. Se întrebă câți ani avea. Nu arăta mai mare de optsprezece în portret, poate era chiar mai tânără. Și mâna care o pictase – mâna invizibilă care atinsese această pânză de numeroase ori – fusese mâna tatălui său.

A patra reacție fu aceea că pictura nu era semnată. Fără a-și da seama măcar, sperase că va găsi un indiciu, oricât de mic, despre identitatea tatălui său.

Deveni din nou conștient de Camille, care stătea alături de el, privind tabloul cu el, dar fără să spună nimic, lucru pentru care era recunoscător.

– Cox-Phillips avea dreptate în privința unui singur lucru, spuse el, surprins să își audă vocea sunând aproape normal. Pictorul nu era deosebit de talentat. De ce alesese să spună tocmai asta, dintre toate lucrurile posibile? Pictorul era *tatăl* lui – oricum, existau toate probabilitățile să fi fost. Nu îi oferă privitorului nici un indiciu despre cine e ea. Nu mă refer la identitatea ei. Asta nu poate fi pusă la îndoială. Mă refer la *ea*, la caracterul și personalitatea ei. Văd o fată drăguță. Asta e totul. Nu simt...

– Legătura dintre un fiu şi mama lui? spuse ea încet, după ce el roti inutil mâna în aer, fără să găsească expresia pe care o căuta.

– Mă aşteptam la asta? se întrebă el. Mă aşteptam să o cunosc de la prima vedere? Să o recunosc ca pe o parte din mine însumi? Nu e vina pictorului, nu-i aşa, că e doar o străină drăguţă, mai tânără decât mine cu un deceniu. Mă întreb al cui era căţelul, al ei sau al pictorului? Sau e doar o închipuire a lui? Dar nu există nici o altă dovadă care să arate că avea imaginaţie sau că putea picta un lucru care nu se afla înaintea ochilor lui. A pictat-o în timp ce stătea în faţa lui. A trebuit să stea mult timp nemişcată, şi probabil că au fost mai multe şedinţe.

Mâna lui se întinse să atingă tabloul, dar degetele se opriră pe partea de sus a ramei.

– Nu există nici o dovadă că o iubea sau că simţea ceva faţă de ea. Mă aşteptam oare să fie? O mare pasiune, transpusă pe pânză de un pictor profund îndrăgostit de subiectul său, care să fie transmisă cititorului după mai bine de un sfert de veac? Închise ochii şi coborî fruntea. E un tablou drăguţ.

Toată viaţa lui simţise un gol, o pauză în spaţiul în care ar fi trebuit să fie părinţii lui. Nu se gândise niciodată prea mult la asta. Îşi continuase viaţa, şi nu avusese prea multe motive pentru care să se plângă. În ansamblu, viaţa fusese bună cu el. Dar golul fusese întotdeauna acolo, un fel de gaură în centrul fiinţei lui. Acum apăruse ceva care să umple golul, şi adusese durerea. Atât de aproape, se gândi el. Ah, atât de aproape! Aceştia doi, pictorul şi fata pictată, tatăl şi mama, îi erau atât de aproape, şi totuşi veşnic inaccesibili.

– Joel.

Vocea ei veni de lângă el, ca o şoaptă.

De ce naiba se pierduse atât de tare cu firea pentru un simplu tablou, şi nici măcar unul foarte reuşit? Ar fi putut trăi tot restul vieţii fără să ştie despre sine mai mult decât ştiuse dintotdeauna şi fără să simtă prea

multă durere, în afara acelui gol. De ce era mai rău să știe ceva decât să nu știe nimic? Pentru că aceste puține informații îl făceau să dorească să afle mai mult, și nu exista mai mult?

Hotărî să găsească un loc în care să atârne tabloul, un loc evident, în care să îl vadă în fiecare zi, în care să nu mai fie ceva de care să se teamă, ci dimpotrivă, o parte de zi cu zi a mediului său. Trebuia să îl atârne într-un loc în care să-l vadă și alți oameni, și să îl arate oricărui prieten care venea aici – „Ah, da, e mama mea când era foarte tânără. Drăguță, nu-i așa? Pictorul a fost tatăl meu. Era italian. S-a întors în Italia înainte să știe că eram pe drum, și ea nu i-a spus niciodată. Puțin cam tragic, da. Presupun că a existat un motiv. O ceartă între îndrăgostiți, poate. Știi, ea a murit la nașterea mea. Poate că avea de gând să îi scrie după aceea. Poate că el aștepta vești de la ea și a presupus că îl uitase, iar el era prea mândru ca să se întoarcă." Un mit confortabil ar fi putut lua naștere în jurul faptelor pe care le cunoștea.

Se întoarse și se uită la Camille.

– Eu nu te voi picta cu un zâmbet afectat pe față sau ținând un evantai care nu are nici un rol, în afara celui decorativ. Nu voi așeza un cățeluș ca o jucărie în poala ta ca să trezească sentimente privitorului. Nu te voi picta cu ochi morți și o perfecțiune nefirească a trăsăturilor și tenului.

– Ar trebui să fie foarte nefirești ca să arate așa. Și nu îmi plac câțeii. Latră.

El îi zâmbi și apoi râse – și apoi întinse mâna spre ea și o trase lângă el cu o asemenea forță, încât ea simți cum îi ieșea aerul din plămâni. Însă el nu slăbi strânsoarea, ci o îmbrățișă atât de tare, de parcă ar fi fost singura lui ancoră într-o mare turbulentă. Ea se lăsă îmbrățișată și îl prinse în brațe. Fața ei era îngropată în gâtul lui. Minute nesfârșite, el rămase cu fața îngropată în părul ei, respirând plăcuta ei siguranță.

– Îmi pare rău, spuse apoi. Mă port de parcă aș fi singura persoană care a suferit vreodată. Și cum pot numi asta suferință? Ar trebui să mă bucur.

– Există lucruri mai rele decât să nu îți cunoști părinții. Uneori e mai rău să îi cunoști. Oftă, și el îi simți respirația caldă pe gât, apoi ridică fruntea. Dar nu e cu totul adevărat, bineînțeles. De unde să știu cum ar fi fost să nu îmi cunosc tatăl? De unde să știi cum ar fi fost dacă tu l-ai fi cunoscut pe al tău? Nu ne putem alege viața, nu-i așa? Avem o oarecare libertate în felul în care alegem să o trăim, dar nu avem nici o putere asupra împrejurărilor în care ne aflăm când ne naștem. Și nu cred că *asta* a fost o observație foarte originală.

– Camille, spuse el și îi zâmbi.

– Dar suntem aici, îi întoarse ea zâmbetul cu timiditate, pe picioarele noastre și trăindu-ne viața. De ce suntem așa de mohorâți? Trebuie să ne scăldăm în tragediile trecutului? Când am ieșit din casa bunicii mele, cu doar două săptămâni în urmă și am plecat spre orfelinat și spre biroul domnișoarei Ford, am hotărât că măcar în ceea ce mă privește răspunsul este nu. Categoric nu. Niciodată de acum înainte.

– Am o identitate în sfârșit, zise el. Totul e bine.

Îi cuprinse fața în palme și se uitară unul în ochii celuilalt, zâmbind pe jumătate, minute nesfârșite. Ea închise o clipă ochii când el îi trasă linia sprâncenelor cu degetele mari și îi trecu un deget peste nas, și apoi îi deschise din nou când el îi mângâie buzele cu ambele degete, oprindu-se la colțuri. Degetele ei îi atinseră ușor încheieturile. El îi zâmbi larg, trase aer să vorbească, se răzgândi și în cele din urmă vorbi.

– Vino în pat cu mine, spuse.

Regretă cuvintele imediat, pentru că mâinile ei îi strânseră încheieturile, și ghici că ruinase legătura fragilă pe care o simțise între ei. Însă ea nu se îndepărtă de el, nici nu îi îndepărtă mâinile de fața ei. Și când vorbi, nu se arătă indignată sau jignită.

– Da, răspunse ea.

*

Lăsară portretul mamei lui pe şevalet, neacoperit, şi traversară holul îndreptându-se spre dormitor, fără să se atingă.

– Nu sunt cel mai ordonat dintre oameni, spuse el când Camille auzi uşa închizându-se în urma ei.

Patul fusese făcut, dar cuverturile atârnau mai jos într-o parte şi mai sus în cealaltă, şi o pernă purta încă amprenta capului său, probabil de noaptea trecută. O carte zăcea deschisă, cu faţa în jos, pe o măsuţă de lângă pat. Pe Camille o mâncau degetele să îndoaie pagina, să închidă cartea şi să verifice dacă nu se desfăcuse de unde era legată. Alte câteva cărţi erau împrăştiate pe duşumea, alături de o haină mototolită, probabil cămaşa lui de noapte. Dar măcar nu era nici un semn vizibil de praf.

– Până de curând, nici eu nu a trebuit să fiu ordonată, spuse ea. Am avut întotdeauna servitori care au făcut totul pentru mine, cu excepţia respiraţiei. Părul ei îi dăduse mult de furcă în ultimele două săptămâni. Nu fusese obişnuită să îl perie şi să îl aranjeze singură. Şi de ce trebuiau să se încheie toate rochiile la spate, când nu puteai îndoi coatele îndărăt şi nici nu aveai ochi la ceafă?

Dar de ce vorbeau despre asemenea lucruri, permiţând stânjenelii şi conştiinţei de sine să intre cu ei în cameră? Ea luase o hotărâre, una foarte pripită, într-adevăr, pentru că sugestia lui fusese total neaşteptată, dar nu simţea dorinţa de a se răzgândi. Ajunsese să creadă că timp de douăzeci şi doi de ani trăise doar pe jumătate, poate nici măcar atât, că suprimase deliberat tot ce o făcea umană. Acum dorea dintr-odată să *trăiască*. Şi voia să iubească, chiar dacă acest cuvânt era un simplu eufemism pentru dorinţă. Avea să trăiască, atunci, şi să se bucure. Nu avea să se oprească să gândească, să se îndoiască, să se simtă stânjenită.

Se întoarse spre el. El o privi neclintit, de parcă i-ar fi oferit şansa de a se răzgândi, dacă voia. Cum putuse

cândva să nu îl considere splendid? Părul lui, foarte întunecat, ca și ochii, crescuse sigur în cele două săptămâni de când îl cunoștea. Toate trăsăturile feței lui sugerau fermitate și putere. Moștenirea lui italiană era foarte vizibilă în înfățișare, dar la fel era și moștenirea englezească, deși nu semăna deloc cu fata din portret. Totuși, nu era doar felul în care arăta. Chiar dacă era blând și calculat și nu ridica niciodată tonul, părând neinteresat de îndeletnicirile și viciile specific bărbătești, în el exista totuși ceva foarte solid și foarte masculin. Nu putea să își explice ce era, și nici nu încerca. O simțea pur și simplu.

Era splendid și ea îl dorea. Totul era atât de simplu – și de șocant. Nu îi păsa de partea șocantă. Voia să fie liberă. Voia să experimenteze viața.

– Camille, dacă te-ai răzgândit...

– Nu m-am răzgândit, îl asigură ea și se apropie de el, în timp ce el se apropia de ea. Vreau să merg în pat cu tine.

El își așeză ușor mâinile pe umerii ei și le mișcă în josul brațelor. Pentru o clipă, ea regretă că nu era atât de zveltă, delicată și feminină ca Abby – și ca Anastasia. Dar dădu la o parte gândurile acestea prostești și îndoiala. Era femeie, oricum ar fi arătat, și pe ea o invitase el să meargă în pat, nu pe ele două. Își strecură mâinile pe sub haina lui și îl prinse de mijloc. Trupul lui era ferm și cald.

El începu să îi scoată agrafele, încet și metodic, așezându-le pe măsuță, alături de cartea deschisă. Ea ar fi putut s-o facă mai repede. Probabil că și el ar fi putut. Dar își dădu seama că nu era timpul pentru viteză sau pentru eficiență. Era timpul să se bucure de dorință și să o clădească – prima ei lecție de senzualitate. Oh, nu știa nimic despre senzualitate, și voia să știe totul. Orice se referea la ea. Se sprijini de el, lipindu-și sânii de mușchii pieptului lui și susținându-i privirea în timp ce mâinile lui își urmau treaba. Îi zâmbi timid. Tensiunea umplea camera, aproape ca un lucru tangibil.

– Cred că ai ceva experienţă în domeniul acesta, spuse ea. Sper să fie aşa, pentru că măcar unul dintre noi trebuie să ştie ce să facă.

Mâinile lui se opriră în părul ei, şi ochii lui îi întoarseră zâmbetul, chiar dacă faţa îi rămase serioasă. Era o expresie devastatoare, potrivită cu siguranţă doar pentru dormitor. O făcea să îşi simtă genunchii nesiguri şi aerul din cameră rarefiat.

– Nu sunt virgin, Camille, îi zise el, îndepărtându-i ultima agrafă, şi părul îi căzu ca o cascadă pe spate şi pe umeri. Dumnezeule! Părul tău e frumos.

Ea nu îl lăsase despletit în afara budoarului de când avea doisprezece ani, dar uneori, în rarele ei momente de vanitate, credea că era păcat. Considerase întotdeauna că părul era cea mai frumoasă trăsătură a ei. Era des şi greu şi uşor ondulat.

– *Tu* eşti frumoasă, spuse el, jucându-se cu degetele în părul ei, privind-o în ochi.

Ea nu îl contrazise. În schimb, făcu o afirmaţie nebunească, deşi o credea şi nu ar fi retras-o nici dacă ar fi putut.

– Şi tu eşti, spuse ea.

El îi cuprinse faţa în palme, iar ea se prinse de coatele lui, şi o sărută, cu buzele deschise, zăbovind cu gura pe gura ei, probându-i buzele cu limba, intrând în gura ei şi gustând-o, încercuindu-i limba, mângâindu-i cerul gurii până când ea simţi un fior brutal şi pur fizic de dorinţă între coapse şi în interiorul ei. El îşi mişcă mâinile pe spatele ei, le coborî şi îi cuprinse fesele, apoi o trase atât de aproape de el, încât ea îi simţi bărbăţia şocantă, dovada fizică a dorinţei pe care i-o trezise ea. Propriile ei mâini rămaseră un moment în expectativă, apoi se aşezară pe umerii lui.

– Mmm. El se trase puţin înapoi şi se aplecă peste ea ca să tragă cuverturile de pe pat. Lasă-mă să te dezbrac!

Şi ea îl lăsă, fără să încerce să-l ajute, şi nu îşi îngădui să se simtă stânjenită în timp ce hainele îi erau scoase una după alta, cu o chinuitoare încetineală. El o privea,

sorbind-o din ochii care deveneau tot mai grei de dorinţă. Îi spusese că era frumoasă când avea toate hainele pe ea. Se simţi frumoasă când rămase fără ele – frumoasă în ochii lui, oricum, şi asta era tot ce conta acum. Inima îi bătea ca un ciocan, şi trupul îi fierbea de aşteptare, iar sângele îi pulsa de dorinţă.

Cine s-ar fi gândit la asta? Oh, cine ar fi crezut? Nu ea, în nici un caz. Nu până... până când? Până acum câteva ore, când valsase cu el? Până acum câteva zile, când alergase râzând în ploaie cu el? Până acum câteva minute, când se uitase cum privea chipul mamei lui pentru prima oară?

– Întinde-te, spuse el când rămase goală, şi începu să se dezbrace şi el.

Ea nu se oferi să-l dezbrace. Nu ar fi ştiut de unde să înceapă. Rămase întinsă pe pat, cu un genunchi îndoit, cu talpa pe saltea, cu un braţ sub cap. Nici nu îi trecu prin cap să tragă cuverturile peste ea, ca să-şi ascundă goliciunea. El o privi în timp ce se dezbrăca, lăsându-şi ochii să rătăcească pe trupul ei, şi ea îl privi la rândul ei.

Umerii şi braţele lui erau ferme şi musculoase. La fel şi pieptul. Ici şi colo, avea fire de păr întunecat. Avea mijlocul subţire, şolduri înguste şi picioare lungi. Nu îşi dădea seama dacă era imperfect, aşa cum era ea, şi nici nu îi păsa. Era Joel, şi acum se uita la Joel, nu la un ideal romantic de frumuseţe masculină perfectă. Inspiră încet când văzu dovada dorinţei lui pentru ea, şi se înfricoşă pentru prima dată, deşi nu era o teamă care să o facă să sară din pat, să îşi înşface hainele şi să fugă din încăpere. Era mai degrabă o teamă de necunoscut, care putea fi descrisă ca o dorinţă dureroasă pentru un lucru pe care nu îl experimentase niciodată înainte şi pe care era pe cale să-l experimenteze în acel moment.

Nu văzuse niciodată o imagine a unei statui greceşti sau romane, pentru că bineînţeles că fuseseră sculptate fără haine şi erau un lucru şocant care trebuia ţinut departe de ochii unei lady. Dar el arăta aşa cum îşi

imaginase că trebuiau să arate statuile acelea, cu excepţia faptului că era un bărbat bronzat, viu, care respira, în timp ce ele erau o marmură albă şi rece care te privea cu ochi goi, ca busturile acelea din holul casei domnului Cox-Phillips. Poate că el era perfect până la urmă. Ochii lui, ochii aceia care n-ar fi putut să aparţină unei statui, erau întunecaţi şi aţintiţi asupra ei.

Şi apoi el se întinse lângă ea, o prinse în braţe şi o întoarse spre el. Ea simţi tot şocul goliciunii lui calde şi masculine alături de ea, dar nu se cutremură nici nu se îndepărtă, pentru că dorinţa îndelung şi încet clădită ajunsese acum la plenitudine, iar căldura imperioasă a pasiunii şi a voluptăţii era gata să înceapă, şi mâinile lor începură să exploreze şi să trezească, iar gurile se întâlniră, deschise, fierbinţi şi poruncitoare. Ea nu avea de gând să fie un receptacul pasiv. Toate dorinţele şi pasiunile feminităţii ei suprimate ţâşniră în ea şi se revărsară în timp ce făcea dragoste cu o înflăcărare la fel de pătimaşă ca a lui.

Dar în cele din urmă rămase într-o nemişcare şocată când trupul lui îi acoperi trupul, greutatea lui o ţintui de pat şi genunchii lui apăsară între coapsele ei şi îi desfăcură picioarele, în timp ce mâinile lui îi ridicau fesele. Îşi împleti picioarele în jurul lui în timp ce el apăsa şi intra în ea, încet, dar ferm şi fără să se oprească până când ea se simţi întinsă, până se temu că nu avea cum să intre mai adânc fără ca ea să simtă o durere teribilă, până când simţi durerea, bruscă şi ascuţită, şi el intră într-adevăr mai adânc şi mai adânc, tare şi gros, iar virginitatea ei dispăru.

El îşi scoase mâinile de sub ea şi îşi uni degetele cu degetele ei de o parte şi de cealaltă a capului. Ridică fruntea şi o privi în ochi, cu ochii lui frumoşi cu pleoapele coborâte, apăsând-o cu toată greutatea. Şi o sărută în timp ce trupul i se obişnuia cu neobişnuitul şi îşi strângea muşchii interni în jurul lui ca să îl posede pe el şi ceea ce se întâmpla între ei. Se gândi încet că nu avea să regrete niciodată asta. Nu conta ce aveau să îi spună

după aceea conştiinţa şi bunul-simţ. Se simţea de parcă s-ar fi trezit dintr-un somn care durase toată viaţa, în care visase, dar nu participase activ la viaţa ei.

Apoi el ieşi şi ea se gândi că pleca şi îi veni să îşi strige protestul şi regretul. Dar el se retrase doar ca să se întoarcă – bineînţeles. Şi o făcu iar, şi iar, şi iar până stabili un ritm ferm şi regulat, în care o uşoară durere, plăcerea care pulsa şi sunetele umede se combinau într-o experienţă unică, o experienţă care ar fi vrut să nu se mai termine. Şi nu se termină timp de câteva minute, sau poate doar două sau trei. Dar în cele din urmă ritmul deveni mai rapid şi mai profund, şi el îi lăsă mâinile şi o ţinu din nou pe loc, cu fermitate. Plăcerea se învârteji în miezul ei şi îi umplu fiinţa, deşi nu voia ca el să se oprească, ah, încă nu. Nu voia ca lumea să îşi reia cursul greoi, şi totul să rămână în urmă, sfârşit, neputând fi trăit decât în amintire.

El o ţinu ferm şi profund şi se împinse în ea, astfel încât fu aproape, doar o clipă, oh, aproape... Dar nu află ce avea să se întâmple, pentru că el oftă la urechea ei şi ea simţi un jet de căldură adânc înăuntru, iar el se relaxă lăsându-se pe ea. Ea îl cuprinse în braţe şi închise ochii şi se relaxă şi ea. *Aproape* era destul de bine. Oh, chiar foarte bine.

După câteva minute mult prea scurte, el ieşi din ea şi se lăsă pe spate, cu un braţ sub capul ei şi celălalt îndoit şi acoperindu-i ochii. Camille simţi cu plăcere aerul răcoros al după-amiezii pe trupul umed. O durea înăuntru, dar nu într-un mod neplăcut. El mirosea uşor a transpiraţie şi mai marcat şi ispititor a ceva pur masculin. Aş putea dormi, se gândi ea, dacă am fi acoperiţi, dar nu voia să tragă cuverturile peste ei şi să tulbure poate încântătorul repaus care urma pasiunii.

– Şi nici măcar nu voi putea să răspund cu indignarea cuvenită, spuse el, când Marvin va ridica din sprâncene şi va face o remarcă sugestivă despre această după-amiază, aşa cum sigur se va întâmpla.

Camille îngheţă dintr-odată la această sugerare a sordidului.

– Îmi pare atât de rău, Camille, continuă el. Ar fi trebuit să ştiu că mă simţeam prea singur astăzi ca să risc să îţi cer să vii aici cu mine. Nu trebuie să te învinuieşti. Ai fost bunătatea întruchipată. Îmi promiţi că nu te vei învinui?

Îşi luă braţul de pe ochi şi întoarse capul ca să o privească. Era încruntat şi părea nefericit – şi vinovat? – şi cu totul diferit de modul în care se simţise ea până în acel moment.

– Bineînţeles că nu mă voi învinui, spuse ea, ridicându-se şi trecându-şi picioarele peste partea cealaltă a patului. Nici pe tine. E ceva ce am făcut prin consimţământ reciproc. Eu am vrut experienţa şi acum am avut-o. Nu este vorba despre vină. Trebuie să mă întorc acasă.

– Da, trebuie, zise el. Dar îţi mulţumesc.

De data asta, ea fu conştientă de propria ei persoană, trăgându-şi hainele în timp ce el stătea în partea cealaltă a patului, îmbrăcându-se la rândul lui. Conştientă de sine, îngheţată şi brusc nefericită. Educaţia ei de lady o învăţase că bărbaţii şi femeile se deosebeau nespus de mult, că bărbaţii aveau nevoi care trebuiau satisfăcute cu oarecare regularitate, dar nu implicau deloc emoţiile lor.

Ce se gândise ea în timp ce făceau dragoste – Oh, asta *era* o expresie prostească şi nepotrivită până la urmă. Dar ce crezuse? Că aveau să împărtăşească cea mai mare pasiune a secolului? Că erau îndrăgostiţi? Ea nici nu credea măcar în dragostea romantică. Şi el nu era în nici un caz îndrăgostit de ea.

Nici unul din ei nu spuse nimic până nu ieşiră în hol, ea legându-şi panglicile la bonetă în timp ce el o privea, şi aranjându-şi şalul pe umeri şi întorcându-se spre uşă. El trecu pe lângă ea ca să i-o deschidă, dar nu o deschise imediat.

– Văd că te-am supărat, zise. Îmi pare într-adevăr foarte rău, Camille.

Şi ea făcu un lucru total neplănuit şi total fără motiv. Ridică mâna şi îl plesni peste faţă cu palma fără mănuşă. Şi apoi fugi din cameră şi pe scări fără să se uite înapoi şi fără să ştie exact de ce.

Cu excepţia faptului că atunci când se scuzase şi spusese că nu ar fi trebuit să-se întâmple, el înjosise o experienţă care fusese pentru ea poate cea mai frumoasă din toată viaţa.

Oh, ce proastă fusese! Ce proastă *naivă!*

capitolul 15

Înainte ca dimineaţa să ajungă la jumătate, Joel făcuse ordine şi curăţenie în camerele lui, agăţase portretul mamei lui în locul care i se păruse cel mai bun, pe peretele camerei de zi, terminase tabloul doamnei Wasserman, fusese la piaţă pentru aprovizionare şi se întorsese, şi hotărâse că era cel mai netrebnic dintre toţi netrebnicii pământului.

Nu fusese seducere – ea însăşi spusese că fusese ceva de comun acord. Dar după plecarea ei i se păruse o seducere stânjenitoare, pentru că el avusese nevoie de mângâiere şi ea i-o oferise. Apoi îl pălmuise şi plecase în goană înainte de a o putea întreba *de ce*. Oricum, era evident de ce. Regretase ce făcuse de îndată ce se terminase şi gândise din nou raţional, şi dădea vina pe el. Poate că nu era chiar corect din partea ei, dar oh, se simţea vinovat.

Se simţea cel mai nemernic dintre toţi nemernicii.

Mai rău, după plecarea ei îşi aminti că promisese să cineze la Edwina şi să petreacă seara cu ea. Fusese acolo şi rămăsese în micul hol de la intrare, din faţă, şi o terminase cu ea, brusc, fără explicaţii şi fără nici un fel de sensibilitate sau tact. Nu existase nici un angajament real între ei şi nici o legătură emoţională mai puternică decât

prietenia şi partidele de sex de care se bucurau amândoi, dar se simţise oricum groaznic de vinovat. Îl aşteptase întotdeauna cu masa pusă, drăguţ îmbrăcată şi zâmbind strălucitor. Şi se purtase frumos şi cu demnitate după ce îi adresase discursul său scurt, grosolan şi nepregătit, şi nu încercă să îl reţină sau să îi ceară explicaţii. Nici măcar nu trântise uşa în urma lui.

Exista oare vreun nemernic mai mare decât el?

Ca să sfârşească seara aceea perfect încântătoare – deşi era încă devreme – la întoarcere dăduse peste Marvin Silver pe scări şi acesta rânjise şi îl privise bănuitor în timp ce trecea pe lângă el. Se simţise... murdar.

Pe scurt, nu fusese cea mai bună zi din viaţa lui.

Acum stătea şi medita în faţa portretului mamei sale, întrebându-se ce să facă în tot restul zilei. Bineînţeles, trebuia să meargă la cina de la Royal York diseară. Simplul gând îl făcu să se strâmbe. Putea să meargă la orfelinat şi să îi ceară din nou scuze lui Camille, dar nu prea ştia ce să spună şi nu credea că ea ar fi fost încântată să-l vadă. Cu alte cuvinte, la toate neajunsurile lui se adăuga şi laşitatea abjectă. Putea să rămână acasă şi să facă o schiţă a ei – îmbujorată, agitată şi animată, aşa cum fusese în timp ce îi învăţa pe copii să danseze Roger de Coverley; îmbujorată şi milităroasă, cum fusese în timp ce îl învăţa paşii valsului; îmbujorată, plină de viaţă şi triumfătoare, aşa cum fusese timp de câteva minute, după ce o învârtise cu nesăbuinţă la sfârşitul dansului. Dar când încerca să se concentreze asupra acestor imagini, o vedea doar aşa cum arătase în patul lui – goală, splendidă, voluptuoasă, feminină, cu părul despletit.

Să se apuce oare să îşi facă o friptură înăbuşită?

Bătrânul acela era pe moarte. Poate că nu dorea să mai dea cu ochii de Joel, şi cu siguranţă nu voia să fie plictisit cu alte întrebări. Dacă Uxbury era încă în casă – şi probabil că era – avea să facă fără îndoială tot ce îi stătea în puteri ca să nu îl lase pe Joel să intre, şi se putea foarte bine să fi ajuns deja ceilalţi doi membri

la fel de ostili ai familiei. Avea să fie dificil să treacă chiar şi de majordom. Să se întoarcă acolo, deci, ar fi fost o risipă inutilă de timp şi de bani.

Dar se duse oricum.

Avu dreptate în privinţa unui singur lucru. Nu îl văzu pe domnul Cox-Phillips.

Când trăsura închiriată trase în faţa casei, uşa se deschise chiar în timp ce cobora, şi un servitor tânăr şi deşirat păşi afară cu braţele pline de crep negru. Majordomul ieşi după el şi rămase pe prag, privind cum tânărul răsucea benzile negre în jurul ciocănelului de la uşă, probabil ca să nu mai sune atât de tare. Când Joel se îndepărtă de trăsură, majordomul îl privi cu ochi trişti şi vizibil înroşiţi. Joel făcu doi paşi spre el şi se opri.

– Îmi pare atât de rău, spuse el.

Majordomul nu spuse nimic.

– Când? întrebă Joel.

– Acum o oră, îi spuse majordomul.

– A suferit? întrebă Joel, simţindu-şi buzele înţepenite.

– Era în bibliotecă, îi spuse majordomul, unde insista să fie dus în fiecare zi. Eu îi turnam cafeaua de dimineaţă când mi-a spus să nu mă deranjez dacă tot ce îi puteam aduce erau nişte lături care miroseau ca apa murdară de vase. L-a certat pe domnul Orville pentru că uitase să îi înveleasca picioarele cu pătura. Când domnul Orville l-a informat că era deja învelit bine şi călduros, s-a uitat, a părut surprins şi apoi a murit. Chiar aşa. Părea tulburat, şi lacrimile îi ţâşniră din ochi.

– Îmi pare atât de rău, spuse din nou Joel. Dacă ar fi venit cu o zi înainte... Dar nu venise. Îl încerca un curios simţământ de pierdere, chiar dacă domnul Cox-Phillips nu fusese decât un străin care se întâmplase să fie rudă cu el. El îi spusese numele mamei lui şi îi dăruise un mic portret al ei, şi Joel îşi dădu seama pentru prima dată că aceste două lucruri erau nişte daruri nepreţuite. Îmi pare rău pentru durerea dumneavoastră. Aţi petrecut mult timp cu el?

– Patruzeci şi patru de ani, spuse majordomul. Domnul Orville îl aşază acum pe pat.

Joel încuviinţă şi se întoarse spre trăsură. Fu oprit însă de o altă voce, trufaşă şi poruncitoare.

– Iar ai venit, omule? întrebă vicontele Uxbury. Presupun că ai venit iar la cerşit, dar mă bucur să te informez că ai ajuns prea târziu. Ia-ţi tălpăşiţa înainte de a te arunca de pe proprietatea mea.

Joel se întoarse şi îl privi curios, întrebându-se pentru o clipă cine avea să efectueze acţiunea. Tânărul subţirel care terminase cu fâşiile de crep negru şi se întorcea plecat de spate înapoi în casă, în urma majordomului? Uxbury însuşi? Şi de pe „proprietatea mea"? Nu trecuse nici măcar o oră şi pretindea deja că era a lui? Joel se întrebă ce aveau de spus despre asta ceilalţi doi solicitanţi.

– Azi ţi-ai lăsat târfa acasă? spuse Uxbury.

– Ai suferit un deces în familie de puţin timp, răspunse Joel. Din respect faţă de răposatul domn Cox-Phillips şi de devotaţii săi servitori, o să las ca această grosolană insultă adusă unei lady să treacă pe lângă urechile mele, Uxbury. Dar ai grijă să nu repeţi niciodată aşa ceva în auzul meu! M-aş putea simţi obligat să îţi aranjez mutra. Poţi să-i dai drumul, îi spuse el vizitiului care rânjea, întorcându-se spre trăsură şi urcându-se în ea.

Cu siguranţă că era o neîntemeiată îngăduinţă faţă de propria-ţi persoană să te simţi îndoliat de moartea unui străin. Totuşi, el se simţea îndoliat.

Camille îşi aranja din nou camera. Agăţă schiţa *Madona şi pruncul* deasupra mesei şi rămase câteva minute uitându-se la ea. Se jucă cu micul dejun şi mânca doar pentru că într-un asemenea loc nu trebuia să iroseşti mâncarea. Cântă la pian în camera de joacă şi apoi îşi uni glasul cu cel al micului grup de copii care se adunară în jurul ei, patru fete şi doi băieţi.

O duse pe Sarah în grădină şi se aşeză cu ea pe o pătură, gâdilând-o ca s-o facă să râdă, frecându-şi nasul

de năsucul ei, spunându-i aiureli şi purtându-se ca o femeie fără minte. Winifred li se alătură şi o informă zeloasă cât de important era pentru bebeluşi să te joci cu ei, să îi atingi şi să îi ţii în braţe, chiar dacă nu aveau să-şi amintească de asta când creşteau.

După ce o adormi pe Sarah şi o duse înăuntru, Camille ţinu coarda lungă în timp ce un şir de fete şi un singur băiat săreau peste ea. Se alătură corului ce intona ciudatul cântec care acompania salturile. Winifred o informă că era o bună tovarăşă de joacă.

Când unii dintre copii o întrebară ce aveau să împletească acum, fiindcă frânghia purpurie era gata, ea sugeră să facă o cuvertură pentru bebeluşi din pătrate şi, după o vizită la biroul domnişoarei Ford, porni spre mercerie cu un băiat şi două fete, ca să cumpere materiale. Winifred, care era inevitabil una dintre fete, îi informă că o inclusese pe domnişoara Westcott în rugăciunile ei de seară, pentru că era o persoană bună şi amabilă.

Fetiţa asta ajunsese să o calce pe nervi pe Camille, fiindcă era veşnic un model de virtute. Nu era chiar nepopulară printre ceilalţi copii, dar nici nu avea prieteni deosebiţi. Însă Camille se îngrozise, pentru că recunoscuse ceva din ea în fetiţa aceasta, şi se întrebă *de ce* era aşa cum era. Încerca să fie foarte bună, chiar perfectă, ca să o iubească cineva? Şi avea exact efectul opus asupra oamenilor cărora spera să le câştige dragostea? Într-un anume fel, gândul acesta răni inima lui Camille.

Făcu o mie şi unu de alte lucruri în timpul zilei, printre care o jumătate de oră de lectură liniştită în camera ei, timp în care nu întoarse nici o singură pagină. Îi scrise lui Abby, apoi îşi aminti că avea s-o vadă în seara aceea, şi rupse scrisoarea.

Şi în tot timpul acestei zile aglomerate şi neliniştite, mintea ei fu chinuită de două lucruri. *Ieri* – încerca să nu-şi lase gândurile să hoinărească mai departe de acest cuvânt. Şi *diseară*. Nu văzuse familia tatălui ei de la dezastruoasa zi care îi schimbase viaţa pentru totdeauna.

Se temea să îi vadă din nou. Totuşi, rezistă toată ziua tentaţiei de a trage o fugă până în Royal Crescent ca să aleagă o rochie mai elegantă decât cele din camera ei – şi s-o implore pe camerista personală a bunicii ei să îi aranjeze părul aşa cum trebuia.

Înainte de ora şapte, cu inima bătându-i puţin cam tare, fu condusă în salonul privat al hotelului Royal York, astfel că se ţinu cât putu de ţeapănă, dreaptă, cu bărbia ridicată, cu trăsăturile încremenite într-o mască politicoasă. Camera era plină deja de oameni, şi cei mai mulţi dintre ei se ridicară în picioare şi o salutară cu entuziasm sincer. Dar Camille văzu o singură persoană.

– Mamă! Urmă un moment în care ar fi putut să se îmbrăţişeze, dar braţele mamei ei se întinseră în faţă, nu în lateral, aşa că îşi strânseră mâinile. Ar fi trebuit să fie o îmbrăţişare veselă, dar fură cuprinse de o ciudată stânjeneală. Şi Camille auzi cuvântul pe care îl rostise – *mamă* – de parcă în cameră ar fi fost un ecou. Nu *mămico*. Ai venit.

– Am venit, spuse mama ei, ţinându-i strâns mâinile şi privindu-i faţa cu atenţie. Mi s-a părut o idee bună să îmi văd fiicele şi să sărbătoresc ziua bunicii tale în acelaşi timp. Am ajuns azi după-amiază.

– Îţi vine să crezi? Abigail, cu ochii strălucitori de fericire, o îmbrăţişă pe Camille. Nu am fost mai surprinsă în viaţa mea.

Dar Camille nu reuşi decât să îi întoarcă îmbrăţişarea şi nu îi mai răspunse. Alţi oameni se înghesuiau în jurul ei şi îi spuneau că arăta bine şi că erau încântaţi să o vadă, şi toţi erau entuziaşti şi zâmbitori, şi probabil la fel de stânjeniţi ca şi Camille.

Mătuşa Mildred şi unchiul Thomas – Lord şi Lady Molenor – sosiseră mai devreme. Erau un cuplu placid, binedispus, cu excepţia ocaziilor în care băieţii lor făceau una din frecventele lor pozne, şi nu dădeau nici un semn de oboseală după lungul drum din nordul Angliei. În curând, puseră stăpânire pe mama lui Camille şi rămaseră să converseze cu ea. Camille văzu că mătuşa

Mildred o ţinea de mână. Fostele cumnate împărtăşiseră odinioară o strânsă prietenie. Mătuşa Louise, ducesa văduvă de Netherby, şi verişoara Jessica, fiica ei, ajunseseră de alaltăieri, fiindcă plecaseră de la Morland Abbey odată cu Avery, Anastasia şi bunicii acesteia. Jessica şi Abigail se aşezară în curând fericite una lângă alta cu frunţile aproape atingându-li-se şi începură să vorbească. Totul era ca în vremurile bune.

Şi oh, se gândi Camille, *este* bine să îi văd din nou pe toţi. În ciuda tuturor celor întâmplate, sunt familia mea.

Verişoara Althea sosise ieri-dimineaţă cu Alexander, contele de Riverdale, fiul ei, şi verişoara Elizabeth, Lady Overfield, fiica ei. Mătuşa Louise şi verişoara Elizabeth, Anastasia şi Avery începură să converseze unii cu alţii în timp ce Alexander trase un scaun de la masă pentru Camille, deşi cina nu avea să fie servită probabil în următoarele cincisprezece sau douăzeci de minute.

– Sper, spuse el aşezându-se lângă ea, că nu mai eşti supărată pe mine, Camille.

– De ce aş fi? îl întrebă ea, deşi răspunsul era evident, bineînţeles.

– Pentru că i-am luat titlul lui Harry.

– Nu, îl asigură ea, nu ai făcut aşa ceva. Tata a făcut asta, când s-a căsătorit cu mama în timp ce era deja căsătorit cu mama Anastasiei. Nimic din cele întâmplate nu a fost din vina ta, Alexander.

– Trebuie să afli că eu nu am râvnit niciodată titlul şi am aşteptat cu nerăbdare ziua în care tânărul Harry avea să se căsătorească şi să producă o duzină de fii, ca să mă scoată pentru totdeauna din stânjenitoarea poziţie de moştenitor. Aş fi vrut să pot rezolva totul cu un simplu refuz.

Zâmbetul lui era puţin melancolic.

Vărul Alexander era un bărbat extrem de chipeş, înalt şi brunet – cele trei calităţi esenţiale ale prinţului din poveste. Era şi o persoană deosebit de simpatică. Poate că acesta era motivul care o făcuse pe Camille

să îl privească cu ochi buni, în timp ce Anastasia, care era la fel de nevinovată, îi era antipatică. De fapt, nici nu îi oferise surorii ei vitrege şansa de a-i fi simpatică.

– Chiar dacă aş fi refuzat titlul, continuă el, nu i-ar fi rămas lui Harry. Înţeleg că a fost rănit în Peninsulă, dar se reface rapid.

– Aşa pretinde el. Nu am auzit nimic din nici o sursă oficială – şi probabil că asta e o veste bună prin ea însăşi.

– Camille, spuse el serios, cred că pot înţelege cât ai fost de rănită, deşi poate părea o îngâmfare din partea mea să spun asta. Cred că nu ştiu nici jumătate, dar admir ceea ce faci, stând pe picioarele tale, câştigându-ţi singură traiul, şi făcând-o chiar în locul în care a crescut Anna. Dar... pot să îţi fac o sugestie?

– Dacă aş spune nu, zise ea cam ţeapănă, m-aş întreba tot restul serii ce ai vrut să-mi sugerezi.

El zâmbi.

– Eşti foarte iubită de bunica şi mătuşile tale, şi de noi, toţi ceilalţi. Ai fost întotdeauna iubită. Nu poţi fi alungată din familie acum, la data aceasta târzie, doar pentru că împrejurările s-au schimbat. Nu poţi să devii dintr-odată neiubită. Drumul tău în viaţă va fi mai dificil, bineînţeles, şi la fel va fi şi pentru Abigail şi Harry. Nimeni nu poate nega că în viaţa voastră s-au schimbat multe lucruri, pentru totdeauna. Dar nu găseşti nici o mângâiere în faptul că eşti încă iubită, că poziţia ta de nepoată şi verişoară în familia aceasta nu s-a schimbat cu nimic, că noi toţi suntem aici ca să te sprijinim în orice fel posibil? Cu toţii avem putere şi influenţă individuală. Împreună, suntem aproape formidabili, şi nu aş invidia pe nimeni care încearcă să ne înfrunte voinţa. Lasă-te iubită, Camille! Lasă... Nu, nu mai spun nimic, pentru că am spus într-adevăr totul. Lasă-te iubită!

– Nu ştiu să fi spus cuiva să nu mă mai iubească, Alexander. Dar am vorbit destul despre mine. Ce a schimbat în viaţa ta faptul că eşti contele de Riverdale? Brambledean a devenit căminul tău?

Deşi era principala reşedinţă a contelui, Bramble-dean Court nu fusese niciodată favorita tatălui lui Camille. Nici el, nici ei nu petrecuseră mult timp acolo, şi el nu cheltuise mulţi bani cu întreţinerea sa. Atât casa, cât şi parcul căzuseră într-un fel de delăsare, şi fuseseră concediaţi toţi servitorii, în afara celor absolut necesari. Exista un administrator, dar nu îşi îndeplinise niciodată îndatoririle cu prea mare sârguinţă. Camille auzise că fermele nu prosperau aşa cum ar fi trebuit şi că existau nemulţumiri printre arendaşi şi greutăţi şi suferinţe printre lucrători. Alexander le moştenise odată cu titlul, în timp ce averea tatălui ei, care l-ar fi putut ajuta să le rezolve, îi revenise Anastasiei odată cu toate proprietăţile care nu ţineau de titlu.

– Nu încă, spuse el, deşi am petrecut ceva timp acolo. Cumva, va trebui să găsesc o cale de a...

Dar nu reuşi să spună mai mult pentru că sosi Joel, şi toată atenţia Anastasiei se îndreptă spre el, iar ea scoase o exclamaţie de încântare, sări în picioare şi se grăbi să îl ia de braţ şi să îl prezinte celor care nu îl întâlniseră încă. Camille se gândi că el arăta deosebit de stânjenit, pentru că fusese forţat să intre într-o încăpere plină de aristocraţi străini, doar ca să atragă atenţia tuturor asupra lui. Era îmbrăcat aşa cum se cuvenea pentru o ocazie de seară, deşi arăta doar cu puţin mai neîngrijit decât de obicei.

Inconştient, Camille îşi îndoi mâna dreaptă sub masă. Mai simţea încă usturimea palmei pe care i-o dăduse ieri. Probabil că o duruse mâna cel puţin la fel de rău pe cât îl duruse pe el faţa. Îl lovise pentru că se scuzase din nou, pentru că îşi imaginase că avea motive de scuză. Şi astfel îi ruinase amintirea celor întâmplate, o făcuse să pară o greşeală sordidă, pentru care îşi asuma toată vina. O rănise mult mai profund decât putuse să îl rănească palma ei pe el, deşi se dispreţuia de atunci, pentru că permisese să fie rănită. El nu era nici atât de chipeş ca Alexander, nici atât de magnific ca Avery, nici

atât de amabil ca unchiul Thomas. Cum *putuse* să îi permită să o rănească?

Îl privi, cu obrajii aprinşi şi buzele strânse, şi simţi în mod paradoxal cum o cuprindea răceala, ca şi cum ar fi fost în pericol de a leşina. „Prostii", se gândi ea, venindu-şi în fire. „Numai şi numai prostii!"

Anastasia îl prezenta pe Joel lui Alexander.

– Bună seara, Riverdale, spuse el şi înclină fruntea în semn de salut, apoi se întoarse spre Camille. Ochii lui erau serioşi şi foarte întunecaţi. Părea să nu fi dormit prea bine noaptea trecută. Bun. Era bucuroasă de asta. Bună seara, Camille.

– Bună seara, Joel. Dar mai era ceva. O simţi de cum îi întâlni privirea. În ochii lui nu era doar jenă şi remuşcare. „Ce se întâmplă?" Rosti întrebarea cu voce tare.

Cina fu servită curând după sosirea lui, şi conversaţia deveni vioaie şi generală. Mătuşa Mildred vorbi despre isprăvile băieţilor ei din timpul verii; Jessica vorbi despre sezonul ei de debut din anul următor şi Avery remarcă oftând că bănuia că se aştepta ca el şi Anastasia să organizeze un mare bal pentru ea la Archer House; mama spuse câteva poveşti despre viaţa ei şi a unchiului Michael la vicariatul din Dorsetshire; mătuşa Louise comentă despre cât de perfecţi erau scumpul reverend şi doamna Snow, bunicii materni ai Anastasiei, şi cât se bucurase de compania lor la Morland Abbey, în ultimele două luni; Camille povesti câteva anecdote de la şcoală; Abigail descrise şedinţele pe care le avusese cu Joel în timp ce acesta făcea schiţe şi se pregătea să îi picteze portretul; iar Joel, răspunzând la întrebările lui Elizabeth, descrise procesul prin care făcea portretele clienţilor săi.

Numai atunci când fură luate farfuriile de la masă şi se aduse cafeaua şi vinul de Porto se relaxară toţi, simţindu-se mai în largul lor, şi începură să converseze în grupuri mai mici. După câteva minute, timp în care unchiul Thomas le spuse lui Camille şi verişoarei Althea că spera ca el şi mătuşa Mildred să poată rămâne

acasă măcar un an după vizita asta de două săptămâni, Camille o auzi pe Anastasia punând întrebarea care o sâcâise toată seara.

– Ce este, Joel? întrebă ea. Ceva te tulbură.

– Arăt ca şi cum aş fi tulburat? o întrebă el la rândul lui.

– Da, chiar aşa. Aminteşte-ţi că te cunosc bine.

Camille se supără pe ea însăşi fiindcă se simţi străpunsă până în inimă – şi pentru că asculta fără ruşine, în timp ce unchiul Thomas continua să vorbească cu verişoara Althea.

– Trebuie să recunosc că am fost cam zguduit în dimineaţa asta, spuse Joel. Am fost să vizitez un cunoscut foarte bătrân, doar ca să descopăr că murise cu o oră înainte să ajung. De atunci mă tot mustru cu asprime pentru că nu am fost ieri.

– Oh, Joel! Camille, care stătea la distanţă de câteva locuri, vorbi fără să îşi dea seama. Domnul Cox-Phillips a murit?

– Da, spuse el, privind deprimat în direcţia ei. Cu o oră înainte de a ajunge acolo. Majordomul era supărat. Avea lacrimi în ochi. Vă cer iertare, adăugă el, privind în jur, evident stânjenit fiindcă devenise din nou centrul atenţiei. Nu este un subiect potrivit pentru o asemenea ocazie.

– Dar cât de supărător trebuie să fi fost pentru dumneata, spuse Elizabeth. Eraţi prieteni foarte apropiaţi, domnule Cunningham?

– Era unchiul meu, spuse el după o scurtă ezitare. Fratele bunicii mele.

– Joel? Anastasia făcu ochii mari şi se aplecă peste masă, ca să fie mai aproape de el. *Unchiul* tău? *Bunica* ta?

– El m-a invitat să îl vizitez, explică Joel, şi eu am presupus că voia să îmi comande un tablou, dar când am mers la el la începutul săptămânii, mi-a spus că sora lui, acum decedată, fusese cea care mă dusese la orfelinat pe când eram un bebeluş, după ce mama mea a murit la naştere. Aşa că vezi, Anna, nu eşti singura care ţi-ai descoperit rudele anul acesta.

– Cox-Phillips. Mătuşa Louise se încruntă, gânditoare. A avut cândva o funcţie în guvern, nu? Netherby – soţul meu – îl cunoştea. Credeam că a murit de mult. Oricum, trebuie să mărturisesc că nu m-am gândit la el de ani întregi. Dacă îmi aduc aminte bine, totuşi, era cumva înrudit cu vicontele Uxbury. Îmi amintesc că am auzit despre asta atunci când Uxbury a început să se arate interesat de Camille.

Lui Camille i se păru că toţi cei prezenţi – cu excepţia lui Avery – îşi menţineau cu hotărâre privirea îndreptată în altă parte.

Avery, strălucitor în satin şi dantelă, fără să îi pese că toţi ceilalţi domni renunţaseră de mult la moda aceasta, adoptase o poziţie confortabilă şi elegantă, cu un pahar de porto în mână şi un monoclu incrustat cu pietre preţioase în cealaltă, iar părul lui moale şi blond strălucea ca un halo în jurul capului. Ochii lui cu pleoape grele erau fixaţi asupra lui Camille.

– Da, era, spuse Joel. Uxbury e la el acasă acum.

– Cu cât vorbim mai puţin despre el, cu atât mai bine, spuse mătuşa Mildred. Nu simt nici o simpatie faţă de acest tânăr.

– Înseamnă că e moştenitorul lui Cox-Phillips, spuse Avery. Asta ar putea fi o veste neplăcută pentru tine, Camille, deşi nu cred că va petrece mult timp aici, în vecinătate. Nu mi se pare tipul de om care să locuiască permanent în Bath.

– Poate, sugeră Camille, că se va descuraja, gândindu-se că s-ar putea să sari din nou în apărarea mea, Avery, cu picioarele goale.

Ochii lui scânteiară apreciativ, şi mâna strânse montura monoclului.

– Ah, ai auzit şi tu despre episodul acela neînsemnat, nu? întrebă el.

– Care-i treaba cu picioarele tale goale? întrebă aspru mătuşa Louise.

– Nu ai vrea să ştii, Louise, spuse ferm unchiul Thomas. Mai mult, nu ai vrea ca Jessica sau Abigail să ştie.

– Ce să ştim? strigă Jessica, aplecându-se peste masă şi fixându-şi privirea înflăcărată asupra fratelui ei vitreg. Ce i-ai făcut vicontelui Uxbury, Avery? Sper că l-ai pocnit în nas fără să-ţi scoţi nici un inel. Sper că i-ai înţepat coastele cu vârful sabiei. Sper că l-ai împuşcat...

– Destul, Jessica, spuse încruntată mătuşa Louise.

– E un om cu totul nesuferit, mătuşă Louise, interveni Anastasia, şi pot doar să aplaud dorinţele setoase de sânge pe care le-a exprimat Jessica. S-a purtat oribil cu mine la primul meu bal şi s-a purtat oribil faţă de Camille – mai rău, de fapt, pentru că a fost logodit cu ea. Mă *bucur* atât de mult, Camille, că ai scăpat din ghearele lui la timp, deşi cred că pe moment ai fost nefericită. Avery te-a răzbunat, şi nu îmi pasă cât de multe doamne au aflat cum a făcut-o şi au fost şocate. Şi dacă nu te-ar fi răzbunat Avery, ar fi făcut-o Alex. Amândoi te iubesc.

Peste masă se aşternu o scurtă tăcere, în timp ce Anastasia o privea pe Camille, iar Camille îi întorcea privirea, încruntată. Clipi, simţind în ochi fierbinţeala aceea care precedă uneori lacrimile. Aşa că înclină scurt fruntea.

– Nu sunt şocată, spuse mama ei. Sunt încântată.

– Dar... cu picioarele goale, Avery? întrebă Abigail.

– Vezi, spuse el încet, ridicându-şi monoclul la ochi ca să o privească şi părând teribil de plictisit, în felul acela enervant al lui, nu am avut de ales. Mă descălţasem de cizme. Şi de ciorapi.

– Domnule Cunningham, spuse mătuşa Mildred, primiţi felicitările mele pentru că v-aţi descoperit în sfârşit identitatea şi condoleanţele mele pentru pierderea unchiului, la atât de scurt timp după ce l-aţi găsit.

Toată atenţia celor prezenţi se întoarse spre Joel.

– Vă mulţumesc, doamnă, răspunse el.

capitolul 16

După ce fusese foarte nervos, gândindu-se neliniştit că va da buzna peste reuniunea de familie a unor

persoane atât de ilustre pe care nu le întâlnise înainte, cu unele excepţii, Joel se trezi primit cu graţie şi chiar cu căldură. Aproape că s-ar fi bucurat de seară dacă nu ar fi fost acolo şi Camille, arătând ca o amazoană din familia regală şi interzicându-i să scape de sentimentul intens de vinovăţie, cel puţin câteva ore. Din fericire, cina fu servită curând după sosirea lui şi se trezi aşezat între Lady Overfield şi Lady Molenor, cu Anna în faţa lui şi Camille mai încolo, pe aceeaşi parte ca şi el, aşa că nu trebui să se uite mereu la ea.

Dar simţea nevoia de a-i vorbi, de a se scuza din nou, de a încerca să purifice, dacă se putea, atmosfera dintre ei. La urma urmei, mai aveau încă de împărţit sala de clasă din când în când, şi trebuia să-i facă portretul. În plus, ziua de ieri putea avea consecinţe, şi el nu voia să alunge din minte această posibilitate, aşa cum făcuse cu o zi înainte – spre ruşinea lui. Ştia multe despre copiii ilegitimi şi nedoriţi, şi nici unul din aceste adjective nu avea să se aplice vreodată copiilor săi.

Ocazia lui se ivi atunci când fosta contesă de Riverdale, mama lui Camille, hotărî că era timpul ca ea şi fiica ei cea mai mică să se întoarcă acasă, iar Netherby ridică o mână – de fapt, doar un deget apatic – ca să cheme un servitor şi să îl instruiască să aibă grijă să fie trasă la scară caleaşca ducală.

– O va lăsa întâi pe Camille în Northumberland Place, dacă eşti de acord, mătuşă Viola, spuse el, înainte de a urca în Royal Crescent, cu dumneata şi cu Abigail.

– Nu e prea departe şi chiar pot să merg pe jos, spuse Camille.

– Totuşi, spuse Netherby cu un fel de plictiseală trufaşă, aşteptându-se limpede ca acest singur cuvânt să fie suficient pentru a pune lucrurile la punct. Joel nu înceta să se minuneze de faptul că Anna se căsătorise cu el. Era numai splendoare şi afectare. Totuşi, ştia că ducele de Netherby avea multe faţete care nu se vedeau. De exemplu, erau artele acelea marţiale din Orientul îndepărtat pe care le perfecţionase şi care păreau

că îl transformaseră într-o armă umană letală. Şi mai era şi faptul că o iubea pe Anna, deşi acest lucru nu îl făcuse pe Joel să îl îndrăgească mai mult la început.

– Eu trec prin Northumberland Place în drum spre casă, spuse Joel. Te voi însoţi bucuros până la uşă, Camille, dacă nu preferi trăsura.

Anna îl privi strălucitoare peste masă, iar Lady Overfield întoarse capul spre el şi îi zâmbi, aparent fără nici un motiv.

– Voi merge pe jos cu Joel, Avery, spuse ţeapănă Camille.

Joel rămase schimbând amabilităţi cu lordul Molenor, în timp ce ea îşi lua rămas-bun de la rude şi îi promitea mamei ei că avea să urce în Royal Crescent a doua zi după-amiază.

– Probabil că te voi întâlni şi eu acolo, Camille, spuse Anna. Ştiu că mătuşa Louise şi mătuşa Mildred vor să îi facă o vizită mătuşii Viola. Vreau să îţi spun ceva.

Joel o văzu pe Camille încuviinţând scurt şi îngheţat.

Aerul de afară se răcise odată cu lăsarea întunericului, dar era încă destul de călduţ. Stelele străluceau. Nu era nici o suflare de vânt. Tăcerea străzii părea ţiuitoare după larma vocilor din salon.

– Nu te aşteptai să-ţi vezi mama? întrebă Joel, ducându-şi mâinile la spate, în timp ce se îndreptau spre casă.

– Nu. Credeam că nu va veni deloc. Nu a sugerat nimic în scrisoarea pe care mi-a trimis-o săptămâna asta. Se simte ca un spectator.

– Totuşi, cred că a fost un membru apropiat al familiei Westcott, timp de mai bine de douăzeci de ani. E prezentă încă în gândurile lor. Asta se putea vedea foarte limpede. La fel eşti şi tu, şi sora ta.

– Alexander mi-a spus un lucru ciudat înainte de cină şi înainte să ajungi tu. A fost un fel de sugestie – să permit să fiu iubită. Nu m-am gândit niciodată la diferenţa dintre a iubi şi a fi iubit, deşi am învăţat de la începutul şcolii diferenţa dintre diateza activă şi cea pasivă

a verbului. Cred că m-am purtat întotdeauna la diateza activă. E mai uşor să faci tu însuţi ceva, decât să aştepţi s-o facă altcineva. S-ar putea să aştepţi o veşnicie, şi chiar dacă nu, s-ar putea ca lucrul să nu fie făcut chiar atât de bine cum l-ai fi putut face tu. Mi-a plăcut întotdeauna să deţin controlul. E mai uşor să iubeşti decât să aştepţi să fii iubit – sau să ai încredere în iubirea aceea, dacă îţi este oferită.

– Înseamnă că îţi iubeşti rudele Westcott?

– Da, bineînţeles, spuse ea ridicând din umeri. Deşi tind să evit cuvântul *iubire*, pentru că e folosit ca să acopere o mulţime de emoţii şi atitudini diferite, nu crezi? Ei sunt familia mea. Faptul că nu îmi mai permit să depind de ei nu schimbă asta.

– Să fi sugerat contele de Riverdale că nu le permiţi să te iubească la rândul lor, chiar dacă vor s-o facă?

– Nu ştiu ce *înseamnă* asta.

El îşi aminti cum îi spusese că în copilărie şi adolescenţă tânjise după dragostea tatălui ei şi încercase să devină o lady perfectă pentru ca el s-o iubească. Omul acela îi făcuse mai mult rău decât credea. Faptul că o transformase cu bună ştiinţă într-o fiică nelegitimă era cel mai mic dintre păcatele pe care le făcuse împotriva ei.

– În seara asta mi-a fost foarte clar, poate pentru că eu sunt într-adevăr un spectator şi pot să judec obiectiv, că membrii familiei tale au fost răniţi de ceea ce s-a întâmplat cu tine, cu mama, sora şi fratele tău. Durerea pe care o simt e poate mai adâncă din cauză că se simt complet neputincioşi şi incapabili să îţi uşureze povara. Vor să vă iubească şi să vă facă din nou viaţa mai uşoară şi mai puţin dureroasă, dar puterile lor sunt limitate. Totuşi, pot să vă iubească şi vă iubesc. Sora ta pare dispusă să accepte asta. Tu şi cu mama ta sunteţi mai distante, şi vă răniţi şi pe voi, şi pe ei.

Ea nu răspunse imediat, iar el ascultă sunetul paşilor lor pe străzile tăcute şi pustii.

– Nu că ar fi treaba mea, spuse el cu întârziere.

– Trebuie să fac asta singură, răspunse ea. Am *nevoie* s-o fac singură.

– Știu, spuse el, și întinse fără să se gândească mâna spre ea, gata să îi ia mâna. Dar poate că poți găsi o cale spre compromis. Poate că o faci deja, de fapt. Ai petrecut seara asta cu ei. Mâine te vei întâlni din nou cu unii dintre ei în casa bunicii tale. Apoi te vei întoarce în camera ta de la orfelinat, și luni vei face lecții din nou. Independența și acceptarea iubirii oferite nu trebuie neapărat să se excludă una pe alta.

Ea nu își îndepărtă mâna, așa cum se aștepta el. În schimb, degetele ei îi cuprinseră degetele.

– Dar ce naiba fac, vorbind despre mine? spuse ea dintr-odată. Ce e cu tine, Joel? Te-ai întors în casa aceea? Îmi pare atât de rău că ai ajuns prea târziu. Probabil că ai fost distrus. Oricât de ciudat ar părea, îmi plăcea domnul Cox-Phillips. Cred că și ție îți plăcea, deși ai fi avut motive întemeiate ca să nu-l placi. Probabil că ești îndurerat. Am văzut pe chipul tău că s-a întâmplat ceva, de cum ai intrat.

Exact ca și Anna. O strânse de mână.

– Cu mintea nu pot jeli, spuse el. Dar mintea nu comandă întotdeauna inima, nu? Majordomul lui țeapăn și impasibil vărsa lacrimi, Camille, și un servitor mai tânăr înfășura ciocănelul de la ușă în crep negru. Cineva a murit – cineva înrudit cu mine, iar eu am crezut toată viața că nu aveam să descopăr niciodată pe nimeni din familia mea. Oricât de ursuz ar fi fost, mi-a dat ceea ce cred că va rămâne pentru totdeauna cel mai prețios dar. Mi-a dat portretul mamei mele. Și a fost o... persoană. Da, mă simt îndurerat și lipsit de judecată, și smintit.

– Oh, nu smintit, spuse ea, întorcând capul și uitându-se la el. El a trimis după tine înainte de a fi prea târziu. Te-a primit chiar și a doua oară, deși ai respins ideea unui nou testament prima dată. Ți-a răspuns la întrebări chiar dacă era foarte bolnav. Și da, și-a amintit de portretul mamei tale și ți l-a dat.

Dar erau aproape de orfelinat, şi trebuia să vorbească despre ceea ce stăpânea cu siguranţă minţile amândurora. Se opri în loc şi îi luă cealaltă mână în mâna lui.

– Camille, o întrebă, de ce m-ai pălmuit? Ceea ce s-a întâmplat nu a fost seducere... nu-i aşa?

Ea inspiră aspru şi îşi smulse mâinile.

– Nu, nu a fost, răspunse ea, rostind cuvintele clar. Dar când ţi-ai cerut scuze, ai făcut să pară că tu credeai că a fost. Ai înjosit ceea ce se întâmplase. Şi m-a făcut să mă simt că ţi-am părut frigidă sau complet necorespunzătoare, ca să înţelegi atât de greşit totul. M-am supărat. Mai mult decât atât, m-am înfuriat.

Dumnezeule mare, el *înţelesese* totul greşit, dar nu din motivele pe care le sugerase ea.

– Cred că eşti generoasă şi darnică, şi bună, spuse el. Odată mi-ai cerut să te ţin în braţe, dar eu am cerut mai mult de la tine. M-am temut că profitasem de tine şi că ai fi putut să regreţi şi să îţi fie ciudă că îţi cerusem atât de mult. Camille, ai putea fi *însărcinată*. Ţi-aş fi putut face asta. Poate că te-am forţat să accepţi o căsătorie la care nici nu te-ai gândi de bunăvoie.

Ea îşi strânsese mâinile la mijloc şi îl privea fix. Era întuneric şi el nu putea vedea dacă se făcuse palidă, dar ar fi pariat că da.

– Nici nu te-ai gândit la asta, nu? o întrebă el. Că ai putea fi însărcinată.

– Bineînţeles... începu ea, dar nu termină de spus ceea ce începuse.

– Nu, răspunse el. Nu cred că te-ai gândit.

– Bineînţeles că m-am gândit, protestă ea. Oh, bineînţeles că m-am gândit. Cum aş fi putut să nu mă gândesc?

Se întoarse şi plecă, iar el o ajunse şi păşi alături. Ce însemnase pentru ea faptul că făcuseră dragoste? Îl pălmuise pentru că scuzele lui înjosiseră ceea ce se întâmplase. Înjosiseră ce? Cu siguranţă că nu putea simţi pentru el nimic mai mult decât simpatie şi dorinţa de a-l mângâia. Sau putea?

Şi ce însemnase pentru el faptul că făcuseră dragoste? Căutase doar orbeşte pe cineva care să-l ţină în braţe – într-o îmbrăţişare extremă? Orbeşte? Înseamnă că orice femeie ar fi fost bună? Şi dacă răspunsul era nu, aşa cum era cu siguranţă, ce însemna asta? Ce spunea despre sentimentele lui faţă de ea?

– Îmi vei spune imediat dacă descoperi că există consecinţe? spuse el în şoaptă. Am suferit amândoi din cauza nelegitimităţii, chiar dacă în mod diferit. Ştim amândoi că asta poate devasta o viaţă. Nu vom condamna copilul nostru la asta, Camille. Îmi promiţi?

Erau în faţa uşilor orfelinatului, şi ea se întoarse spre el, cu chipul lipsit de expresie, fără să mai adopte nici unul dintre rolurile pe care le avea pregătite pentru diferite împrejurări. Tăcerea se aşternu între ei timp de câteva momente.

– Promit, spuse ea. Sunt obosită, Joel, şi cred că şi tu eşti. Îţi mulţumesc că m-ai condus acasă.

El încuviinţă, dar înainte de a se putea întoarce, ea ridică ambele mâini şi îi cuprinse faţa, sărutându-l uşor pe buze.

– Nu ai de ce să te simţi vinovat, Joel, spuse ea, cu o voce dintr-odată înverşunată. *Nu ai.* Eşti un bărbat decent şi îmi pare mai rău decât pot spune că domnul Cox-Phillips a murit înainte ca tu să-l poţi cunoaşte mai bine. Dar măcar l-ai cunoscut, şi prin el ai aflat mai multe despre părinţii şi bunicii tăi, şi despre tine. Eşti mai puţin singur decât te-ai simţit întotdeauna, chiar dacă nici unul dintre ei nu mai trăieşte. Mângâie-te. *Există* mângâiere. Cred că am început să învăţ asta şi pentru mine însămi în seara aceasta. *Există* mângâiere.

Şi se întoarse fără nici o altă vorbă, deschise uşa cu cheia ei şi păşi înăuntru, închizând încet uşa în urmă.

Joel rămase pe trotuar cu – la naiba! – lacrimi care îi ardeau ochii.

Există mângâiere.

A doua zi dimineaţă, Camille se trezi devreme şi se simţi imediat surprinsă pentru că dormise. Ultimul lucru pe care şi-l amintea de noaptea trecută era că pusese capul pe pernă. Toate evenimentele ultimelor două zile, care ar fi putut să o bântuie şi să o facă să se răsucească toată noaptea în aşternut, o epuizaseră probabil într-un asemenea hal, încât o aduseseră aproape de comă.

Se trezi plină de energie, se spălă şi se îmbrăcă şi se duse la slujba de dimineaţă. Când se întoarse, rămase un timp în clasă, pregătind o lecţie de citire care putea fi adaptată oricărui grup a doua zi dimineaţa. Şi apoi luă micul dejun în sala de mese. Pe urmă află că Sarah nu dormise toată noaptea pentru că îi ieşeau doi dinţi de jos şi avea gingia roşie şi umflată. Îngrijitoarea ei o plimba într-una dintre camerele pentru vizitatori când le găsi Camille. Fetiţa se zvârcolea în braţele ei, gemând şi refuzând să fie mângâiată. Când apăru Camille, întoarse capul şi întinse mâinile.

Camille nu avea habar cum să mângâie un bebeluş care avea febră şi era prost dispus şi îndurerat şi probabil şi teribil de obosit. Dar trebuia să facă ceva. Luă pătura în care se încurcase fetiţa, o scutură şi o întinse pe sofa, apoi o luă pe Sarah din braţele îngrijitoarei – era Hannah – şi o aşeză pe pătură, înfăşând-o strâns.

– Nu o s-o suporte, o avertiză Hannah. O să vă scoată sufletul în câteva minute, domnişoară Westcott.

– Poate, încuviinţă Camille. Dar tu pari epuizată. Du-te şi ia micul dejun şi relaxează-te un timp.

Hannah fugi, de parcă s-ar fi temut să nu se răzgândească. Camille luă fetiţa, privind-o în ochi şi zâmbindu-i, şi începu să o legene cu mişcări viguroase. Sarah se opri din plâns, deşi feţişoara ei era încă încruntată.

– Şşşt! Camille o ridică puţin mai sus în braţe şi îi zâmbi din nou. Taci acum, inimioară. Se chinui să îşi amintească un cântec de leagăn, dar nu se putu gândi la nici unul – poate că nici nu ştiuse vreodată nici unul – şi fredonă în schimb melodia valsului pe care dansase

cu Joel cu două zile în urmă, cu o oră sau două înainte de a face dragoste.

Sarah o privi fix până când pleoapele începură să i se lase şi în cele din urmă se închiseră şi rămaseră închise. Camille o mai legănă un timp, apoi se aşeză încet pe un scaun. Ţinea la piept ghemotocul moale, cald şi adormit, şi înghiţi, încercând să scape de nodul din gât.

„Lasă-te iubită!"

Sarah, care se obişnuia tot mai mult cu celelalte persoane din orfelinat, era totuşi un bebeluş tăcut, care nu zâmbea şi nu gângurea mult, chiar şi atunci când nu îi ieşeau dinţii, şi nu pretindea să i se acorde multă atenţie. Totuşi, oricând apărea Camille în sala de joacă, faţa ei se lumina recunoscând-o, şi zâmbea larg sau întindea braţele sau le făcea pe amândouă deodată.

Sarah o iubea. Nu era doar faptul că ea se ataşase atât de mult de copil încât de abia aştepta să o vadă în fiecare zi, să o ţină în braţe şi să îi vorbească. Nu, nu era o afecţiune cu sens unic. *Sarah o iubea.*

Cu o seară în urmă, Joel spusese un lucru pe care ea îl alungase într-un colţ al minţii, aşa cum făcuse şi atunci când se gândise prima dată la asta, după ce se culcaseră împreună. Seara trecută ajunsese să îi promită că avea să-l anunţe fără întârziere dacă descoperea că trebuiau să se căsătorească. Nu credea că avea să fie necesar. Care erau şansele ca ea să fi rămas însărcinată după ce făcuse dragoste o singură dată? Puţine sau chiar inexistente. Ei bine, poate nu chiar inexistente. Dar erau oricum puţine. Dar dacă totuşi...

Şi dacă la anul – peste nouă luni – avea un copil al ei pe care să-l ţină aşa în braţe? Copilul ei şi al lui Joel. Nu, nu putea să îşi dorească cu adevărat aşa ceva, nu? Ea nu era tipul matern.

Totuşi acum îşi dorea, tânjea...

Dar un copil al ei ar fi înlocuit-o pe Sarah în inima ei? Poate fi înlocuită o iubire de altă iubire? Sau se extinde, ca să cuprindă altă persoană, şi alta, şi tot aşa la infinit? Nu se gândise niciodată la iubire. O înlăturase

întotdeauna, ca pe o parte din haosul nesigur care amenința dincolo de granițele existenței ei ordonate, disciplinate, foarte corecte. Exista iubirea de mamă și frați și alți membri ai familiei, bineînțeles. Exista iubirea de *tată*. Dar iubirile acelea, sau *iubirea aceea* – oare iubirea avea plural? Sau avea numai și numai formă de singular? Iubirile acelea fuseseră toate legate de datorie în mintea ei, și nu le îngăduise niciodată libertatea de a-i atinge inima.

Oare viața ei ar fi fost diferită dacă tatăl ei ar fi iubit-o? Tatăl ei nu permisese niciodată să fie iubit, și viața lui fusese mult sărăcită din cauza asta. În ce măsură era ea fiica tatălui ei?

„Lasă-te iubită", spusese Alexander.

Se auzi un ciocănit, și ușa se deschise, descoperind-o pe Abigail și pe mama lor. Camille făcu ochii mari văzându-le că intrau.

– Camille? spuse mama ei încetișor. Ni s-a spus că ești aici, cu un bebeluș care are febră.

Abigail traversă camera în fugă ca să se uite la bebeluș, cu un zâmbet blând și încântat.

– Oh, Cam, spuse ea, e adorabilă. Uită-te numai ce obrăjori bucălați!

– Îi ies dinții, explică Camille, și a ținut-o pe îngrijitoarea ei trează toată noaptea. Eu am legănat-o, și tocmai a adormit.

Mama ei veni mai aproape ca să se uite la bebeluș și apoi o privi țintă pe Camille.

– Și tu te-ai simțit obligată să îi oferi îngrijitoarei șansa de a-și lua micul dejun și de a se relaxa puțin, Camille? întrebă ea.

– Ea s-a atașat de mine, le spuse Camille aproape scuzându-se. Mă refer la Sarah – la bebeluș. Și trebuie să mărturisesc că și eu m-am atașat de ea. Nu vă așteptam. Voiam să vin după-amiază la bunica, să vă vizitez.

– Și te rog să vii oricum, spuse mama ei, așezându-se pe sofa. Dar acolo vor fi și alți musafiri, și eu vă voiam – pe amândouă – doar pentru mine un timp.

Abigail se aşează alături de ea.

– Întoarcerea mea te-a iritat, spuse mama lor. Vorbea încă încet, din cauza bebeluşului adormit.

– Oh, nu, mamă, protestă Abigail.

Mama ei se întinse şi îi acoperi mâinile strânse cu mâna ei.

– Mă refeream la Camille, spuse ea. Nu ai fost pe deplin fericită când m-ai văzut aseară, Camille.

Oh, fusese, nu? Fusese fericită dar şi... iritată? Mama fusese întotdeauna desăvârşită în ochii ei, persoana pe care încerca să o imite mai presus de toate celelalte. Dar desăvârşirea nu există în natura umană. Mama ei devenise umană în ultimele luni, şi asta îi zdruncinase sensibilitatea. Părinţii nu trebuie să fie umani. Trebuie să fie... părinţi. Ce gând prostesc!

– Abby avea şi are doar optsprezece ani, mamă, spuse ea. De abia a ieşit din şcoală, şi nu şi-a făcut încă debutul în societate. L-a pierdut recent pe tata şi a aflat adevărul teribil despre propria ei persoană. L-a văzut pe Harry pierzând totul şi plecând la război. Iar eu... Înghiţi în sec. Eu am fost refuzată cu dispreţ de bărbatul cu care mă aşteptam să mă căsătoresc.

– Şi eu am plecat, spuse mama lor, şi v-am lăsat pe amândouă singure aici, doar cu bunica voastră care să vă mângâie.

– Oh, mamă, spuse Abby. Bunica a fost minunată cu noi. Şi tu ne-ai explicat de ce trebuia să pleci. Ai făcut-o pentru noi, ca să nu fim considerate atât de evident fiicele unei femei care nu a fost căsătorită niciodată. Eu tot nu cred că oamenii te-ar fi judecat atât de aspru, dar ai făcut-o de dragul nostru.

Mama lor strânse mâinile lui Abigail şi se uită la Camille.

– Asta v-am spus, zise ea. Asta mi-am spus şi mie. Nu sunt sigură că am spus adevărul, chiar dacă atunci am reuşit să mă înşel singură. Adevărul era că trebuia să plec, nu doar ca să fiu singură, poate, pentru că m-am dus la unchiul vostru Michael, ci ca să mă îndepărtez

de... voi. Nu puteam suporta povara de a fi mama voastră şi de a vedea cum lumea se prăbuşeşte peste voi. Nu puteam suporta să vă văd suferind. Aveam prea multe lucruri de înfruntat. Aşa că v-am părăsit ca să îmi pot hrăni propria nefericire. A fost teribil de egoist din partea mea.

– Nu, mamă, protestă Abigail.

Camille se uită la Sarah, care se foia uşor, chiar dacă dormea încă.

– Te-ai întors ca să rămâi? întrebă ea.

– Dar unchiul Michael are nevoie de tine, spuse Abigail.

– Nu, răspunse mama ei zâmbind. Se descurcă foarte bine fără mine, şi cred că a început să curteze, cu foarte multă delicateţe şi foarte lent, o lady care în prezent ocupă un post de guvernantă. Prezenţa mea la vicariat a încetinit probabil acest proces, şi e mare păcat, pentru că sunt sigură că ţin cu adevărat unul la celălalt.

– Înseamnă că te-ai întors ca să rămâi, spuse Camille, pentru că ai simţit că trebuia să pleci de acolo. Tonul ei era mai amar decât intenţionase.

Mama ei oftă.

– Nu sunt chiar atât de săracă precum credeam, spuse ea. Am primit veşti de la domnul Brumford – avocatul tatălui vostru, dacă vă amintiţi, şi al lui Harry după el. Se pare că dota pe care am adus-o cu mine la nuntă mi se va returna, de vreme ce nu a existat nici o nuntă, adică nu a existat o nuntă legală. A fost o sumă considerabilă, şi la ea se adaugă şi dobânda considerabilă care s-a adunat în aproape un sfert de secol. Nu e o avere mare, da e cu siguranţă suficient ca să îmi permită să trăiesc independent cu fiicele mele aici în Bath sau în altă parte.

– Face parte din banii care i-au revenit Anastasiei acum câteva luni? întrebă aspru Camille.

Mama ei ezită.

– Da, răspunse ea. Dar se consideră că sunt ai mei, nu ai ei. Ea nu le va simți lipsa, oricum. Mai are încă grosul averii tatălui vostru. Și e căsătorită cu Avery.

– Ai contestat testamentul? întrebă Camille.

– Nu, răspunse mama ei. Vestea a fost o surpriză pentru mine.

Camille o privi țintă. Banii veniseră de la Anastasia, prin urmare. Găsise o cale de a le da ceva din averea ei fără să le facă să se simtă datoare. Găsise o cale de a-i da ceva din averea ei *mamei*. La început, voise să împartă toată averea în patru părți, ca să îi includă pe Camille, Abigail și Harry – dar refuzaseră toți – și nu o menționase deloc pe mama, cu excepția faptului că sugerase că ea și copiii ei puteau să trăiască în continuare la Hinsford Manor, care îi aparținea ei acum.

Mama arătă cu privirea spre Abigail, fără să miște capul, apoi se uită din nou la Camille, tăios. Deci se gândise și ea la asta. Dar hotărâse să accepte banii oricum, ca să poată să le ofere din nou o casă fiicelor ei, dar și ei înseși. Și poate că avea dreptate să accepte. Părea echitabil. Dota fusese plătită de bunicul Kingsley la nunta mamei cu tata. Dar aceasta nu fusese o nuntă adevărată. Tatăl nu avusese dreptul la banii aceia. Prin urmare, nici Anastasia nu avea dreptul la ei sau la dobânda pe care o câștigaseră de-a lungul anilor.

– Vom locui din nou împreună, mamă? întrebă Abigail cu o speranță dureroasă în glas.

– Ți-ar plăcea? o întrebă mama lor. Ar fi ceva mai puțin măreț decât casa din Royal Crescent.

Două lacrimi se prelinseră pe obrajii lui Abigail.

– Mi-ar plăcea, spuse ea. Dacă asta vrei și tu, mamă.

Mama îi zâmbi și îi strânse din nou mâinile.

– Eu voi rămâne aici, spuse Camille, netezind-o pe Sarah pe cap cu mâna, fiindcă se foia din nou.

– Înțeleg, spuse mama lor. Te respect și respect ceea ce faci, Camille.

Camille ridică fruntea și se uită la ea.

– Mă bucur că ai venit, spuse ea. Trebuia să facă o schimbare de direcţie în gândire şi să o vadă pe mama ei ca pe o persoană, nu doar ca pe mama ei, a lui Abigail şi a lui Harry. Dar tot ce se întâmplase în ultimele zile în viaţa ei îi produsese o schimbare de direcţie în gândire. Se întrebă dacă viaţa va mai fi vreodată un lucru stabil.

Sarah deschise ochii şi se pregăti să îşi exprime neplăcerea în gura mare. Dar privirea ei se opri asupra lui Camille şi zâmbi larg.

– Bună, inimioară, spuse Camille, şi se aplecă să o sărute pe obrăjor.

Mama şi sora ei o priviră în tăcere.

capitolul 17

După-amiază, când ajunse la casa din Royal Crescent, Camille fu informată că mătuşa Louise, mătuşa Mildred şi unchiul Thomas plecaseră să viziteze o veche cunoştinţă pe care o întâlniseră la biserică de dimineaţă. Alexander o luase pe bunica, pe mama şi pe propria lui mamă cu trăsura la o plimbare spre Beechen Cliff, sub motivul că vremea era prea frumoasă ca să fie irosită în casă. Elizabeth, Jessica, Anastasia şi Avery erau acasă cu Abigail.

În curând, Avery o atrase pe Elizabeth la fereastra salonului – intenţionat? – şi rămaseră amândoi acolo, vorbind şi privind pe geam şi arătând spre diverse lucruri de afară. Abigail şi Jessica erau aşezate una lângă alta pe sofa. Camille se aşeză pe un scaun lângă ele, iar Anastasia li se alătură. Camille trebui să recunoască în sinea ei că era un act de curaj din partea Anastasiei. Ea şi Abigail erau nişte surori vitrege care respinseseră cu dispreţ încercările ei de a fi o soră afectuoasă, şi chiar şi Jessica, care era cumnata ei şi locuia cu ea, cu Avery şi cu mătuşa Louise, o privise cu antipatie la început şi poate încă o mai privea.

Totul era nedrept, bineînțeles. Deși Anastasia se îmbrăca acum cu haine scumpe, nu făcea în nici un caz paradă de bogăția ei. Se îmbrăca simplu, cu o eleganță discretă. Și se purta cu demnitate liniștită. Era drăguță și fericită, chiar dacă se simțea puțin cam nesigură în momentul acela. Era tot mai greu să nu îți placă. Și imposibil să îți placă.

– Speram că voi avea ocazia să discut în particular cu surorile mele în această după-amiază, spuse ea, privind întâi spre Avery și apoi uitându-se la fiecare pe rând. Săptămâna aceasta vom face un fel de anunț în fața întregii familii, dar eu voiam ca voi trei să fiți primele care să aflați că Avery și cu mine așteptăm un copil și de aceea suntem nespus de fericiți. Sperăm că vă bucură perspectiva de a deveni mătuși.

Toate o priviră încremenite și șocate. Dar de fapt nu era chiar atât de surprinzător. Anastasia și Avery erau căsătoriți de câteva luni, și în înfățișarea Anastasiei se vedea ceva, o aură de mulțumire și de bunăstare fizică, care ar fi trebuit să vorbească de la sine. Un asemenea anunț făcut de o soră în fața altor trei surori ar fi trebuit să provoace țipete de încântare nestăpânită, dar Jessica arăta de parcă primise un pumn în bărbie, Camille se simțea ca un simplu spectator, iar Abigail – oh, draga de Abby! – își revenea. Își duse mâinile împreunate la buze și zâmbi încet și radios printre degete, până ajunseră să îi scânteieze și ochii.

– Oh, Anastasia, spuse ea cu o afecțiune domoală, ce minunat! Sunt atât de mulțumită pentru tine! Și îți mulțumesc pentru că ne-ai spus nouă întâi. A fost foarte dulce din partea ta. Vai de mine, voi fi mătușa Abigail! Dar asta sună de parcă aș fi bătrână. Voi insista să mi se spună mătușa Abby. Oh, spune-ne – speri să fie un băiat sau o fată? Dar bineînțeles că trebuie să îți dorești un băiat, un moștenitor pentru titlul de duce.

– Avery spune că nu îi pasă ce va fi, numai să *fie*, spuse Anastasia, și Camille putu să vadă emoția clocotitoare pe care o ținuse sub control până atunci. Dacă

este o fată de data asta, va fi iubită exact la fel de mult ca și un moștenitor. Și de fapt, Abigail, să știi că nu mă gândesc la un băiat ca la un *moștenitor*, ci numai ca la fiul meu și al lui Avery.

Jessica se molipsise de entuziasmul lui Abby și se aplecă înainte de pe sofa.

– De *asta* ești atât de leneșă și dormi până târziu în fiecare dimineață de ceva timp? întrebă ea.

– Leneșă. Așa mă scuza Avery pentru că întârziam? întrebă Anastasia strâmbându-se și apoi râse.

– Oh, vai de mine, continuă Jessica, voi fi și eu mătușă. Sau mătușă vitregă, în orice caz. Există mătuși *vitrege?*

Camille privi de-a curmezișul camerei și întâlni privirea leneșă a lui Avery. Se uită în altă parte, iar el se întoarse din nou spre fereastră.

– Sunt încântată pentru tine, Anastasia, spuse ea, și fu cutremurată de dorința arzătoare din ochii surorii ei vitrege, mascată rapid de un simplu zâmbet.

– Chiar ești, Camille? spuse ea. Îți mulțumesc. După ce se naște bebelușul, tu și Abigail trebuie să veniți și să stați o vreme la Morland Abbey, dacă pot s-o conving pe domnișoara Ford să se descurce fără tine la școală – și dacă te pot convinge și pe tine să te descurci fără școală. Vreau ca fiii mei să își cunoască toate rudele și să le vadă frecvent, mai ales pe unchi și pe mătuși. Familia e un lucru atât de prețios.

Camille nu credea că intenția Anastasiei era să îi țină o predică. Vorbea pur și simplu din inimă și din experiența singuratică a unui copil crescut la orfelinat, care crezuse că nu avea deloc familie. Își simți inima grea. Știa cât de minunat era să ții un bebeluș în brațe, chiar dacă nu era al tău. Sarah nu era a ei, și nici copilul Anastasiei nu avea să fie al ei. Oh, ce minunat ar fi fost dacă... Dar forța dorinței ei de a fi mamă o lăsă fără grai.

Abigail și Jessica râdeau vesele – aproape ca pe vremuri. Sugerau nume pentru copil și deveneau din ce în

ce mai gălăgioase. Anastasia râdea cu ele. Avery îi spunea ceva lui Elizabeth, arătând spre vest. Splendoarea înfăţişării lui contrasta vizibil cu simplitatea Anastasiei. Purta câte un inel pe aproape fiecare deget, în timp ce singura ei bijuterie era inelul de nuntă. Inteligent din partea Anastasiei. Alesese să nu concureze cu el. Sau poate că fusese o alegere inconştientă.

Camille hotărî să plece înainte ca mama şi bunica ei să se întoarcă din excursie. Dacă rămânea, urma ceaiul şi cel puţin o oră de conversaţie, şi apoi Avery sau Alexander aveau să insiste în mod sigur să o conducă acasă. Luase hotărârea de a petrece un timp cu familia în săptămâna care urma, dar nu dorea să fie absorbită din nou de familie, în dauna independenţei nou câştigate. Totuşi, nu putu scăpa cu totul. Când se ridică în picioare, Avery se întoarse de la conversaţia cu Elizabeth.

– Îmi voi face onoarea de a te conduce, Camille, anunţă el în modul apatic care îl caracteriza. Voi lăsa trăsura pentru tine şi pentru Jessica, Anna.

– Chiar nu e nevoie, spuse Camille aspru. Sunt obişnuită să umblu prin Bath neînsoţită. Încă nu am dat peste nici un lup.

– Ah, spuse el, ridicând monoclul până la jumătate, dar nu a fost o întrebare, Camille. Şi experienţa m-a învăţat că există foarte puţine lucruri pe care le faci de *nevoie*. Ar fi înfiorător să-ţi organizezi viaţa în funcţie de o asemenea noţiune de datorie.

Ea îl cunoştea destul de bine pe Avery ca să ştie că nu mai avea rost să discute cu el. Îşi luă rămas-bun de la toţi ceilalţi.

– Mă întreb, spuse ea caustic când ajunseră pe trotuarul din faţa casei, şi uşa se închise în urma lor, dacă i-ai spus Anastasiei că urma să se mărite cu tine şi, când te-a refuzat, ai informat-o că nu i-ai pus o întrebare.

– Sunt rănit până în suflet, spuse el, oferindu-i braţul, că mă consideri atât de lipsit de farmec şi de însuşiri personale, încât să crezi că Anna nu mi-a spus da din clipa în care i-am zis că urma să se mărite cu mine.

Ea îl luă de braţ şi se uită la el, reprimându-şi dorinţa de a râde.

– Cum ai convins-o?

– Ei bine, a fost cam aşa, spuse el, conducând-o spre Brock Street şi îndreptându-se prin urmare spre oraş pe abrupta Gay Street, o rută pe care ea o evita de obicei. Contesa văduvă, mătuşile şi verişoarele, cu una sau două excepţii, încercau să o convingă că cel mai raţional lucru pe care l-ar fi putut face ar fi fost să se mărite cu Riverdale.

– Cu Alexander? spuse ea uimită. Dar ar fi avut sens, într-adevăr. O căsătorie între ei doi ar fi reunit titlul, proprietăţile şi averea care să le susţină.

– Eu i-am oferit o alternativă, spuse Avery. Am informat-o că putea fi ducesă de Netherby în schimb, dacă dorea.

– Pur şi simplu? întrebă ea. În faţa tuturor?

– Nu m-am aruncat în genunchi şi nici nu m-am făcut de râs în vreun alt mod. Dar acum că mi-ai micşorat stima faţă de propria-mi persoană, Camille, trebuie să mă gândesc la faptul că titlul meu îl depăşea pe cel al lui Riverdale şi averea mea o întrecea cu mult pe a lui. Crezi că faptele acestea au avut mare influenţă asupra Annei? întrebă el, privind-o leneş dintr-o parte.

– Absolut nici una.

– Înseamnă că nu o consideri interesată sau venală?

– Nu.

– Ah. Ştii, Camille, e bine că oraşul Bath se laudă cu izvoare termale care înfăptuiesc, se spune, vindecări miraculoase atunci când bei apa sau te cufunzi în ea. Altfel, ar fi devenit un oraş-fantomă sau nu ar fi existat deloc. Dealurile astea sunt o pacoste, nu crezi? Nu ştiu nici dacă e sigur pentru tine să te ţii de braţul meu. Mă tem că mi-aş putea pierde controlul în orice moment, şi mă voi rostogoli la vale într-o încercare disperată de a-mi deplasa cizmele în acelaşi ritm în care se deplasează restul persoanei.

– Uneori eşti foarte absurd, Avery, spuse ea.

El întoarse din nou capul spre ea.

– În privința acestui subiect, ești în acord cu sora ta. Și ea îmi spune adesea asta.

– Soră vitregă, spuse ea aspru.

El nu răspunse, și coborâră pe Gay Street. Camille trebui să admită în sinea ei că era bine să se poată sprijini din nou pe brațul unui bărbat. Și brațul lui Avery era surprinzător de ferm și puternic, dacă te gândeai că era doar cu doi sau trei centimetri mai înalt decât ea și că era zvelt și grațios. Dar... îl doborâse pe vicontele Uxbury cu picioarele goale.

– Avery, îl întrebă ea, de ce ai insistat să vii cu mine?

– Faptul că sunt cumnatul tău nu e un motiv suficient? răspunse el. Ciudat, ea nu se gândise niciodată la el în termenii aceștia. Ah, îți cer iertare – cumnat *vitreg*. Dar asta mă face să par mai mic decât sunt, și știi că sunt destul de susceptibil când vine vorba de înălțimea mea.

Ea zâmbi, dar nu își întoarse fața spre el, nici nu îi răspunse la întrebare. Ajunseseră la partea cea mai abruptă a pantei.

– Vezi tu, Camille, spuse el cu o voce mai blândă, treaba e că, deși tatăl meu s-a căsătorit cu mătușa ta cu ani în urmă și am devenit astfel un fel de veri, și am simțit întotdeauna afecțiunea unui văr față de tine, Abigail și Harry, și deși o cunosc pe Anna doar de câteva luni și poate părea nedrept fiindcă simt prea mult pentru ea, adevărul este, draga mea, că sunt disperat de îndrăgostit de ea. Dacă vrei să îmi ierți această expresie vulgară – fosta Lady Camille Westcott nu mi-ar fi iertat-o, dar Camille cea din prezent s-ar putea să mi-o ierte – aș merge mai departe și aș spune că sunt nebun de-a binelea după ea. Dar asta numai dacă tu îmi ierți într-adevăr această expresie vulgară. Dacă nu, atunci voi ține pentru mine această stânjenitoare recunoaștere.

Camille zâmbi din nou, deși se simțea cam zguduită. Totuși, se gândi că era oarecum normal ca recele, trufașul, cinicul, inscrutabilul și complet autosuficientul duce de Netherby să se îndrăgostească până peste cap,

dacă se îndrăgostea vreodată. Cine însă s-ar fi gândit că asta se va întâmpla cu cineva ca Anastasia – care arăta la fel de neîngrijită ca Joel când apăruse pentru prima dată în Londra. Ultimul gând o zgudui şi mai tare.

– Ce încerci să spui, Avery? întrebă ea.

– Vai de mine, sper că fac mai mult decât să *încerc*, Camille, după ce am înfruntat pericolele unui deal atât de ucigător. Ceea ce vreau să spun e că Anna înţelege. Cred că înţelegerea, răbdarea şi iubirea ei vor dura la infinit, dacă aşa trebuie să fie, însă şi inima ei va fi zdrobită la infinit. Mă iubeşte la fel de mult cum o iubesc şi eu – de asta nu am nici o îndoială. Aşteaptă nespus de fericită naşterea copilului nostru, în timp ce eu sunt îngrozit. Iubeşte şi este iubită de un cerc destul de mare de rude, din familia mamei şi a tatălui ei. Bunicii din partea mamei o adoră, şi ea îi adoră la rândul ei. Are tot ce a visat doar în visurile ei cele mai nebuneşti. Nu, trebuie să mă corectez. *Aproape* totul.

– Avery, spuse ea când ajunseră la drumul drept, am fost politicoasă atunci când ai venit cu ea în casa bunicii mele, la întoarcerea din călătoria de nuntă. Am fost politicoasă aseară. I-am făcut urări de bine azi după-amiază. I-am spus că sunt încântată pentru ea, şi aşa şi este. De ce nu aş fi? Cum aş putea să îi doresc răul? Ar fi monstruos din partea mea. Şi de ce m-ai ales pe mine? Abby, Jessica şi Harry vor primi şi ei aceeaşi dojană?

El clipi teatral.

– Draga mea Camille, zise el, sper să nu *dojenesc* niciodată pe nimeni. Pare un lucru care solicită multă energie. Anna tânjeşte după dragostea – dragostea deplină, necondiţionată – pe care i-aţi putea-o oferi toţi patru, dar în particular după dragostea ta. Tu eşti mai puternică şi mai viguroasă decât ceilalţi. Te admiră mai mult şi te iubeşte mai mult – deşi mă ceartă când spun un asemenea lucru şi îmi aminteşte că dragostea nu poate fi cântărită. Te-ai fi aşteptat să fi fost supărată sau dispreţuitoare sau să fi avut sentimente negative atunci

când a auzit că predai în locul în care a predat ea şi locuieşti unde a locuit ea. În schimb, a plâns, Camille – nu de supărare, ci de mândrie, admiraţie, iubire şi convingerea că vei avea succes şi îi vei face de ruşine pe toţi criticii.

Camille nu îşi amintea de vreo ocazie în care să-l fi auzit pe Avery vorbind atât de mult, şi în cea mai mare parte fără obişnuita lui afectare plictisită.

– Avery, spuse ea, există o diferenţă între ceea ce ştii şi hotărăşti cu mintea şi ceea ce simţi cu inima. Am fost învăţată şi mi-am dorit întotdeauna să trăiesc conform primelor. Am crezut întotdeauna că inima e sălbatică şi nedemnă de încredere, că e mai bine să îţi stăpâneşti emoţiile în numele raţiunii şi demnităţii. Sunt la fel de neobişnuită cu viaţa mea din prezent ca şi Anastasia cu a ei. Şi nu sunt deloc sigură că primii douăzeci şi doi de ani din viaţa mea au fost buni la ceva. În multe privinţe, mă simt ca un copil neajutorat. Dar în timp ce copiii îşi descoperă degetele, picioarele şi gura, eu îmi descopăr inima şi sentimentele. Oferă-mi timp.

Ce naiba spunea? Şi cui îi spunea? Tocmai lui *Avery*? Dispreţuise întotdeauna splendida lui indolenţă.

– Timpul nu e al meu ca să-l ofer, Camille, spuse el în timp ce intrau în Northumberland Place. Sau ca să-l iau. Dar mă întreb dacă apariţia Annei în viaţa ta nu este o binecuvântare la fel de mare ca intrarea ei în viaţa mea. E suficient ca să te facă să crezi aproape în destin, nu-i aşa? Şi dacă acesta nu e un gând nebunesc şi haotic, mă întreb care ar putea fi.

„Camille, ceea ce ţi s-a întâmplat a fost cu siguranţă cel mai bun lucru care ţi s-ar fi putut întâmpla."

„... mă întreb dacă apariţia Annei în viaţa ta nu este o binecuvântare la fel de mare ca intrarea ei în viaţa mea."

Doi bărbaţi foarte diferiţi spunând în esenţă acelaşi lucru – că cea mai mare catastrofă din viaţa ei era poate şi cea mai mare binecuvântare.

– Ah, spuse Avery, uite-l pe flăcăul îndrăgostit şi nefericit, dacă nu mă înşel.

Ea îl privi întrebător şi apoi urmă direcţia privirii lui. Joel era în faţa orfelinatului.

– Pe *cine?* spuse ea, încruntându-se.

Dar Joel o zărise şi păşea spre ea pe trotuar. Acum era şi nepieptănat, nu doar neîngrijit.

– Iată-te, spuse el de la distanţă. În sfârşit.

Joel fusese la slujba de dimineaţă, dar hotărâse să petreacă restul zilei acasă. Simţea nevoia de a lucra, în ciuda faptului că era duminică. Era pregătit să o picteze pe Abigail Westcott. Nu putea să o facă literal, bineînţeles, fiindcă trebuia să îi ceară să pozeze cu hainele potrivite, cu pieptănătura potrivită, în lumina şi în cadrul potrivit. Avea s-o facă săptămâna următoare, dacă ea nu va fi prea ocupată cu vizita familiei ei. Dar putea să facă o schiţă preliminară, şi exact asta avea de gând.

Aceasta era diferită de toate celelalte schiţe pe care le făcea celor care îi pozau. Toate celelalte erau impresii fugare, capturând adesea o faţetă a caracterului sau o temperamentului lor care îl izbise. În ele nu încerca să obţină o impresie cuprinzătoare despre persoana în cauză. Schiţa preliminară era mult mai aproape de ceea ce avea să fie schiţa finală şi apoi portretul. În ea încerca să adune nenumăratele impresii fugare la un loc, ca să formeze ceva care capta întreaga persoană. Înainte de a o putea face, totuşi, trebuia să decidă care avea să fie caracteristica principală şi cât de multe alte caracteristici vor fi incluse – şi, mai important, *cum*. Trebuia să decidă cum era mai bine să aşeze persoana în cauză ca să îi poată capta caracterul. Era un stadiu înşelător şi crucial al procesului şi necesita un echilibru fin între gândirea raţională şi intuiţie – şi concentrare totală.

Începea duminica dimineaţă şi nu respecta ziua de odihnă pentru că era sătul de gândurile fragmentare şi învălmăşite pe care i le produseseră diferitele evenimente din ultimele două săptămâni, şi dorea să îşi recapete

odihnitoarea rutină familiară. Şi în curând fu absorbit de schiţă.

Voia să o picteze aşezată, cu spatele drept, dar uşor aplecată înainte, uitându-se direct la privitor de parcă ar fi fost gata să vorbească sau să râdă în orice moment. Voia ca faţa ei să fie uşor îmbujorată, buzele uşor depărtate, ochii strălucitori de ardoare şi... Da, ochii trebuiau să fie cheia, aşa cum erau adesea în portretele lui, dar în portretul ei trebuiau să iasă şi mai mult în evidenţă. Pentru că totul la ea vorbea despre lumină şi voioşie, şi aşteptarea bucuroasă a lucrurilor bune pe care avea să i le aducă viaţa şi ardoarea de a dărui fericire în schimb. Chiar ochii trebuiau să sugereze asta, deşi trebuiau să facă mult mai mult. Pentru că nu trebuia să lase impresia că era doar o fată drăguţă, în principiu superficială, care nu ştia nimic despre viaţă şi realităţile ei adesea aspre. În ochi trebuia să se vadă vulnerabilitatea pe care o simţise la ea, nostalgia, tulburarea, chiar durerea, dar şi puternica speranţă în puterea binelui de a învinge răul – sau, dacă aceste cuvinte erau poate prea puternice pentru ceea ce simţise la o fată atât de tânără, atunci puterea luminii de a învinge întunericul.

Oare simţise corect? Caracterul ei avea într-adevăr profunzimile pe care credea că le văzuse? Sau era doar o fată dulce care suferise de tristeţe în lunile trecute? Vorbise cu ea mai multe ore. Făcuse numeroase schiţe. O observase la cina de seara trecută. Cunoştea o mulţime de fapte. Dar în cele din urmă, ca întotdeauna, trebuia să facă schiţe şi să picteze din intuiţie şi încrederea că intuiţia lui era mai adevărată decât toate faptele pe care le adunase. Faptele te fac să pierzi mult. Faptele ascund ceea ce se află sub fapte. Faptele ascund sufletul.

Simţi o mare tandreţe faţă de Abigail Westcott – aşa cum simţea faţă de toţi cei care îi pozau. Pentru că nu exista nimic care să te ajute să cunoşti mai bine sufletul unei persoane ca pictarea unui portret, şi cunoscând-o nu puteai să nu simţi empatie pentru ea.

De abia terminase schiţa şi se îndepărtase de şevalet ca să o poată privi cu mai multă obiectivitate, că se auzi un ciocănit în uşă care îl trezi la realitate. Nu avea idee cât era ora, dar ştia că atunci când se cufunda în munca lui, orele dispăreau fără urmă şi îl lăsau cu sentimentul că începuse de câteva minute. Avea o gaură în stomac, şi acesta era un semn sigur că trecuse o oră sau două de când trebuia să ia masa. Poate că era Marvin sau Edgar, venit să îl salveze şi să îl târască să mănânce undeva.

Nu era nici unul din ei. Bărbatul care stătea în faţa uşii lui era un străin, un bărbat mai vârstnic cu o siluetă fermă şi dreaptă şi o înfăţişare frumoasă şi severă. Îşi ţinea pălăria în mână. Părul lui negru începea să încărunţească la tâmple.

– Domnul Joel Cunningham? întrebă el.

– Da, răspunse Joel ridicând din sprâncene.

– Vecinul dumneavoastră de jos a răspuns la uşă, explică bărbatul, şi mi-a sugerat să urc.

Joel se gândi că Edgar ar fi trebuit să îl cheme jos. Însă era evident că se gândise că era o persoană destul de respectabilă şi îl lăsase să urce.

– I-am explicat, spuse bărbatul de parcă i-ar fi citit gândurile, că sunt avocat şi am de rezolvat o problemă personală şi importantă cu dumneavoastră.

– Duminica? întrebă Joel.

– Problema e una cam delicată, spuse bărbatul. Pot să intru? Sunt Lowell Crabtree de la firma de avocatură Henley, Parsons şi Crabtree.

Joel se dădu la o parte şi îi făcu semn bărbatului să intre. Îl conduse în camera de zi şi îi oferi un scaun. Începu să aibă o presimţire groaznică.

– Sunt avocatul însărcinat cu testamentul răposatului domn Adrian Cox-Phillips, spuse Crabtree. Înţeleg că aţi aflat deja vestea tristă a morţii lui, ieri-dimineaţă.

– Am aflat-o, spuse Joel, aşezându-se în faţa lui.

– De obicei, spuse avocatul, obişnuiesc să citesc testamentul în familie după ce persoana decedată a fost pusă la odihnă – în cazul acesta, se va întâmpla marţi.

Atât de curând? Joel se încruntă. Seara trecută hotărâse că avea să încerce să afle când va fi înmormântarea şi să ia parte la ea, chiar dacă nu avea să se arate familiei îndoliate. Nu credea că vicontele Uxbury avea să îl observe.

– A fost dorinţa domnului Cox-Phillips, explică Crabtree, să fie pus la odihnă cât mai curând posibil şi cu cât mai puţină agitaţie. Are... trei rude în viaţă, şi toate se află acum în casa lui. Doi dintre ei au insistat în mod deosebit să nu aştept înmormântarea şi să citesc testamentul înainte. Trebuie să se întoarcă la vieţile lor aglomerate de îndată ce îşi prezintă respectul faţă de ruda lor.

Joel simţi o oarecare dezaprobare în manierele rigide ale bărbatului.

– Au insistat să citesc testamentul mâine-dimineaţă, spuse Crabtree. Partenerii mei mai vârstnici au considerat potrivit să mă convingă să fiu de acord, deşi lunea – în special dimineaţa de luni – este un timp nepotrivit, venind după duminică, pe care am respectat-o întotdeauna cu stricteţe ca pe o zi de Sabat, cu doamna Crabtree şi copiii noştri. Totuşi, a rămas pentru luni dimineaţă. Domnul Cox-Phillips m-a făcut să îi promit ceva acum câteva zile, când am discutat despre afacerile noastre. M-a instruit să vă găsesc şi să vorbesc cu dumneavoastră în particular, înainte de a citi testamentul în faţa rudelor lui.

Presentimentul lui Joel deveni şi mai puternic.

– În ce scop? întrebă el, deşi întrebarea era fără îndoială inutilă. După ce spusese atât de mult, probabil că avocatul nu avea să se oprească şi să plece. Deşi înrudit cu domnul Cox-Phillips, sunt doar copilul din flori al nepoatei lui.

Crabtree scoase niște hârtii dintr-o servietă de piele pe care o avea cu el, le răsfoi și se uită la Joel cu solemnă severitate.

– Conform testamentului său, spuse el, vor fi plătite pensii generoase unora dintre servitorii săi, care sunt cu el de mulți ani, iar ceilalți vor primi câte o sumă de bani la fel de generoasă. O sumă considerabilă a fost lăsată orfelinatului din Northumberland Place, căruia i-a făcut donații anuale mari, timp de aproape treizeci de ani. Restul proprietăților și averii sale, domnule Cunningham, inclusiv casa lui de pe dealurile de deasupra orașului Bath și alta din Londra, care este închiriată în prezent, v-au fost lăsate dumneavoastră.

Lui Joel începură să îi zumzăie urechile. Nu i se mai întâmplase niciodată... Dumnezeule mare!

– Dar am refuzat, spuse el. Când s-a oferit să schimbe testamentul în favoarea mea, am refuzat.

– Însă el l-a schimbat oricum, spuse Crabtree. Nu pot stabili valoarea monetară exactă a moștenirii dumneavoastră pentru moment, domnule Cunningham. Totul a fost cam brusc și trebuie să mai lucrez la această problemă. Vă sugerez să veniți la biroul meu, într-o zi din săptămâna aceasta, și vă voi putea oferi măcar o idee despre investițiile dumneavoastră și valoarea lor aproximativă. Dar e o avere considerabilă, sir.

– Dar rudele unchiului meu? întrebă Joel, cu sprâncenele ridicate.

– Cred, spuse avocatul cu o anumită notă de satisfacție, că vicontele Uxbury, domnul Martin Cox-Phillips și domnul Blake Norton vor fi dezamăgiți. E foarte posibil ca unul sau toți trei să conteste testamentul. Totuși, vor fi și mai dezamăgiți dacă o vor face. Domnul Cox-Phillips a avut grijă să aleagă șase bărbați foarte respectabili care să fie martori la semnarea noului testament. Între ei se includ medicul lui, vicarul parohiei și doi dintre vecinii săi cei mai apropiați, dintre care unul este un remarcabil membru al Parlamentului, iar celălalt e un baronet, al șaselea din familia lui. Iar altul e un judecător

de al cărui cuvânt nu s-ar îndoi nici cel mai îndrăzneț dintre avocați și nici măcar în vis.

Domnul Crabtree nu zăbovi. După ce transmise mesajul, se ridică, îi strânse mâna lui Joel, își exprimă speranța de a-l vedea în curând la birou, îi ură o zi bună și plecă.

Joel încuie ușa în urma lui, se întoarse în camera de zi și rămase la fereastră, privind afară fără să vadă nimic, nici măcar avocatul care se îndepărta pe stradă. Nu, nu îi trecuse prin minte nici măcar o dată că unchiul lui avea să își continue planul de a-și scoate rudele legitime din testament chiar și după ce el, Joel, îi spusese în termeni foarte clari că nu voia să fie utilizat ca pion într-un joc al răzbunării.

Dar o făcuse oricum.

Unchiul lui făcuse donații orfelinatului timp de aproape treizeci de ani. Douăzeci și șapte, mai exact? Aceasta era vârsta lui Joel. De ce? Bunica lui îi plătise mereu întreținerea.

Oare doar dușmănia față de ceilalți trei îl determinase să își schimbe testamentul în favoarea lui Joel?

De ce nu i se făcuse cunoscut de mai mult timp?

De rușine?

De ce îl chemase pe Joel și îi spusese despre schimbarea plănuită? Și inventase povestea că voia să le dea peste nas, ca să zicem așa, celor trei bărbați care nu îi arătaseră nici o afecțiune și îi iubeau doar banii? Motivul lui real fusese oare dorința de a lăsa totul unei rude mai apropiate, unui nepot - chiar ilegitim - de la o soră la care ținuse în mod evident? În cele din urmă, nu își mai putuse stăpâni curiozitatea și voise să îl vadă pe Joel măcar o dată înainte de a muri? Joel își aminti că rămăsese mult timp în lumina soarelui, în timp ce ochii bătrânului îl măsurau din cap până în picioare, căutând poate o asemănare cu sora sau nepoata lui.

Era prea târziu pentru întrebări. Joel simți un nod dureros de lacrimi.

Primul lui instinct fu să respingă testamentul, să îi spună lui Crabtree că tot nu voia nimic, că nu accepta ceea ce îi fusese lăsat. Era oare posibil? Răspunsul nu conta, totuşi, pentru că se gândi mai bine şi recunoscu sincer că, la urma urmei, nu voia să refuze.

Casa aceea era a lui. Se pare că mai era una în Londra. Nu ştia cât de mare era averea pe care o moştenise, dar avocatul spusese că era considerabilă. Joel nu avea habar ce însemna o avere considerabilă, dar chiar şi câteva sute de lire i s-ar fi părut o sumă uriaşă. Bănuia că era mai mult decât atât. Câteva mii, poate?

Era bogat.

Şi cine nu îşi doreşte, în străfundul sufletului, să primească un cadou neaşteptat măcar o dată în viaţă? Cine nu visează în secret la tot ce ar putea avea şi la tot ce ar putea face cu o moştenire neaşteptată?

El şi Anna – şi alţi copii – jucaseră jocul acesta de nenumărate ori în copilărie. Ce ai face dacă cineva ţi-ar da zece lire, o sută de lire, o mie de lire, un milion de lire...

Gândindu-se la Anna ajunse să se gândească la Camille. Şi dintr-odată simţi nevoia copleşitoare, aproape panică, de a o vedea, de a-i spune, de a... Nu se opri să analizeze. Îşi luă pălăria şi cheia şi ieşi din cameră fără să se uite în urmă. Pe când traversa podul îşi aminti că ea fusese în Royal Crescent după-amiază, să-şi viziteze mama. Se întorsese oare? Avea să rămână să ia cina acolo? Poate peste noapte?

Nu era nicăieri în orfelinat şi nimeni nu ştia sigur când se va întoarce, deşi nu spusese că avea să rămână peste noapte. Se plimba pe trotuarul din faţă de câteva minute, întrebându-se dacă să urce în Crescent şi să vorbească acolo cu ea sau să se întoarcă pur şi simplu acasă. Dacă s-ar fi dus acolo, ar fi părut foarte ciudat, şi ea s-ar fi putut întoarce acasă pe alt drum. Când ea apăru pe stradă, era încă nehotărât. Se îndreptă grăbit spre ea, fără să observe măcar că nu era singură.

– Iată-te, spuse el, simţind cum uşurarea îi inunda întreaga fiinţă. În sfârşit.

capitolul 18

– Nu a ţinut cont de ce am spus eu, spuse Joel, apucând-o pe Camille de amândouă mâinile şi strângându-le tare. A făcut-o oricum.

Camille îl privi întrebător, strângându-i mâinile la rândul ei. Dar, în mod ciudat, ştiu cu exactitate despre ce era vorba.

– Mi-a lăsat totul mie, izbucni el, în afară de câteva sume pentru servitorii lui credincioşi şi *pentru orfelinat*, Camille, căruia i-a donat sume mari în fiecare an, toată viaţa mea. Dumnezeule mare, mi-a lăsat totul. În momentul acela, deveni conştient de prezenţa lui Avery, care stătea tăcut alături de ea. Îmi cer iertare. Nu te-am văzut.

– Vai de mine, spuse Avery cu voce slabă. Să înţeleg că tocmai ai moştenit averea lui Cox-Phillips? Permite-mi să te felicit.

– Nu înţelegi, spuse Joel, lăsând mâinile lui Camille. Când m-a informat că intenţiona să îşi schimbe testamentul în favoarea mea, în timpul primei noastre întâlniri care a avut loc acum câteva zile, eu am refuzat oferta destul de categoric.

– Cox-Phillips te-a *informat?* I-ai refuzat *oferta?* întrebă Avery. Inevitabil, îşi găsise monoclul şi îl ridicase, deşi nu ajunsese cu el până la ochi. Oamenii bogaţi şi puternici îţi comunică hotărârile, nu te întreabă, dragul meu. În multe cazuri, acesta este *motivul* pentru care sunt bogaţi şi puternici.

– Eu nici nu m-am gândit că nu avea să ţină cont de răspunsul meu.

– Joel, spuse Camille, îmi pare atât de rău.

Monoclul lui Avery se întoarse spre ea, ajungând de data asta la nivelul privirii.

– Extraordinar, spuse el. Trebuie să informez şi familia. Tu ai refuzat acum câteva luni să primeşti o parte din averea tatălui tău, Camille, şi la fel s-a întâmplat cu Harry şi Abigail; Anna ar fi refuzat toată averea, dacă ar fi putut, şi acum îl compătimeşti pe acest biet om pentru că tocmai a moştenit o avere. E destul ca să mă facă să mă bucur că nici o picătură din sângele familiei Westcott nu curge prin venele mele – deşi acum îmi aduc aminte că în venele copiilor mei va ajunge ceva din el.

– Îmi cer iertare, spuse Joel din nou. Dacă te-aş fi văzut, Netherby, nu mi-aş fi trântit veştile în felul acesta.

– Şi eu am impresia clară că prezenţa mea aici, ca însoţitor al verişoarei mele vitrege, este categoric în plus, spuse Avery. O să consider că a fost adusă teafără acasă şi o să-mi iau tălpăşiţa. Fără să mai spună nimic, făcu exact asta, întorcându-se pe drumul de pe care veniseră.

– Cred că i s-a părut ciudat că nici nu am observat măcar că era cu tine, spuse Joel, privind încruntat în urma lui.

– Eu sunt flatată, îi zise Camille. De obicei, Avery atrage atenţia tuturor, oriunde ar merge. Cauza este sentimentul acela extraordinar al *prezenţei* pe care şi l-a cultivat. Toţi ceilalţi par invizibili pe lângă el. Dar asta nu contează acum. Joel, de unde ai aflat despre testament?

– Cele trei rude ale unchiului meu au insistat să fie citit testamentul mâine-dimineaţă, chiar înainte de înmormântarea de marţi. Dar el a lăsat instrucţiuni clare avocatului său, ca să mă caute şi să mă informeze în particular de conţinutul testamentului, înainte de a mă chema la lectura lui oficială. Poate că spera să mă cruţe de neplăcerile pe care le-ar putea provoca prezenţa mea acolo.

– Nu pot decât să îmi doresc ca şi avocatul tatălui meu să fi fost la fel de discret.

– Domnul Crabtree – avocatul unchiului meu – a venit la mine acasă azi după-amiază, chiar dacă este duminică.

– Deci ceilalţi trei vor afla de abia mâine-dimineaţă.

– Da, răspunse el încruntat. Îmi imaginez că nu vor fi prea încântaţi. Dar Crabtree m-a asigurat că, dacă vor încerca să conteste testamentul, nu vor avea succes.

– Aş vrea să mă pot ascunde-undeva în camera aceea mâine, aşa cum s-a ascuns Anastasia în ramurile unui copac din Hyde Park în dimineaţa duelului. *Vreau* să văd faţa vicontelui Uxbury în momentul în care se va citi testamentul. Cred că eşti foarte nefericit din cauza moştenirii...

El ezită câteva momente.

– Sunt aproape ruşinat să recunosc asta, dar nu cred că sunt nefericit.

Privind în faţa ei, Camille se gândi că Anastasia crescuse în acest orfelinat şi descoperise recent că era unica moştenitoare a unei mari bogăţii. Joel crescuse aici şi tocmai descoperise că era unicul moştenitor al unei averi. Care erau probabilităţile? Probabil una la un milion – poate la un miliard. Sau poate că nu. La urma urmei, acesta era un orfelinat în care mulţi dintre copii erau întreţinuţi de binefăcători bogaţi, mame, taţi sau alte rude. Oricum, se întâmplase. Pe de altă parte, ea o apucase în direcţia opusă. Dar nu avea de gând să înceapă să îşi plângă de milă.

– Atunci mă bucur pentru tine, spuse ea, chiar dacă îşi dădu seama că totul avea să se schimbe acum, că era pe cale de a-şi pierde probabil noul prieten, pe care de abia începuse să îl considere ca atare.

Ochii lui îi scrutară chipul.

– Până la urmă, ziua a devenit încântătoare, spuse el, privind spre cerul albastru de pe care dispăruseră norii de dimineaţă. Mergem la o plimbare? Sau te-ai plimbat deja destul? Bănuiesc că tocmai ai venit din Royal Crescent. Dar... de-a lungul râului? Nu e departe şi sunt şi nişte bănci.

– Foarte bine, răspunse ea şi trecură pe lângă orfelinat. Dar în loc să treacă peste Pulteney Bridge când ajunseră lângă el, o luară pe o cărare care şerpuia pe lângă râu şi peste zăgazul care era ca un vârf de săgeată în diametru, arătând spre Bath Abbey. Soarele făcea apa să scânteieze şi îi încălzea. Câteva raţe pluteau pe suprafaţa râului. Copiii săreau şi ţipau pe cărare, iar adulţii care îi însoţeau veneau în urma lor la pas. Doi copii care se aflau pe partea cealaltă trăgeau o bărcuţă de jucărie de o sfoară, paralel cu ţărmul. Prima bancă pe lângă care trecură era ocupată de doi bărbaţi vârstnici. Unul din ei arunca firimituri de pâine la raţe. Un cuplu de vârstă mijlocie se ridică de pe banca următoare, chiar când ajunseră lângă ea şi se aşezară.

– Înseamnă că eşti cu adevărat fericit pentru ceea ce s-a întâmplat? întrebă Camille, şi acestea fură primele cuvinte de când începuseră să se plimbe.

– E foarte josnic din partea mea, nu? Acum câteva zile, am respins ceea ce consideram o ofertă pentru că nu voiam să fiu folosit ca pion în jocul inventat de Cox-Phillips şi pentru că nu puteam suporta să mi se cumpere afecţiunea pe care aş fi dăruit-o liber şi bucuros în tot timpul copilăriei. Însă el mi-a lăsat oricum totul. Nu ştiu de ce şi nu voi şti niciodată. În după-amiaza asta, prima mea reacţie a fost una de groază şi negare. Dar trebuie să mărturisesc că a fost doar o reacţie de moment. Apoi realitatea m-a izbit – eram bogat. *Sunt* bogat. Cel puţin, cred că sunt. Crabtree nu mi-a putut spune cât de mare e averea, dar m-a asigurat că este considerabilă şi că include vila de pe deal şi chiar o casă în Londra. Cum poate rezista cineva unei averi care vine peste el? Mă tot gândesc cum mi-ar putea schimba viaţa sau cum îmi *va* schimba viaţa.

Se aplecase înainte, cu coatele pe genunchi, cu mâinile atârnându-i, privind râul cu o expresie concentrată. Camille îi simţea emoţia zăgăzuită şi i se păru că o ia cu frig, în ciuda căldurii soarelui. Da, viaţa lui avea

să se schimbe, şi se va schimba şi el. În privinţa asta, nu era nici o îndoială.

– Aş putea trăi în casa aceea dacă aş vrea, cu servitori. Şi cu o trăsură proprie. Aş putea să merg la Londra. Am o casă acolo, deşi pentru moment e închiriată. *Londra.* Aş putea s-o văd în sfârşit. Aş putea să merg în Ţara Galilor sau în Scoţia. Aş putea să merg în Ţara Galilor *şi* în Scoţia, şi în toată lumea. Aş putea să o termin cu pictarea portretelor şi să pictez mai mult peisaje, doar pentru mine însumi.

– Ai putea să îţi cumperi o haină nouă şi nişte cizme noi, spuse ea.

El întoarse capul brusc spre ea, de parcă tocmai îşi amintise că era acolo.

– *Tu* ai refuzat o avere. Sau cel puţin un sfert de avere. Cum ai făcut-o, Camille, când alternativa este sărăcia?

Dacă ar fi primit, nu ar fi însemnat că primea pomană, nu? Tatăl ei făcuse un testament după naşterea Anastasiei, dar neglijase să facă altul în cei douăzeci şi cinci de ani care urmaseră. Se purtase întotdeauna de parcă *ei* ar fi fost familia lui legitimă – mama, ea, Harry şi Abby – deşi nu arătase niciodată o dragoste adevărată nici unuia dintre ei. Poate că ajunsese s-o şi creadă. Cu siguranţă că avusese de gând să îi lase bine situaţi. Poate că uitase de testamentul anterior. Sau poate că avusese întotdeauna de gând să facă altul, dar nu mai ajunsese s-o şi facă. Sau... poate că se bucurase cu bună-ştiinţă de gluma care avea să se întâmple după moartea lui. Cine ştie? Dar era sigur că simţul dreptăţii şi nu caritatea o determinase pe Anastasia să dorească să împartă în patru proprietăţile şi averea care nu ţinea de titlu. Ar fi putut accepta fără să se simtă neplăcut de datori faţă de ea.

– Vezi tu, eu nu am fost singura implicată. Harry a pierdut mult mai mult decât mine. Era contele de Riverdale, Joel. Era fabulos de bogat. Fusese crescut exact pentru felul de viaţă pe care începuse să o trăiască. Şi-ar fi îndeplinit responsabilităţile, chiar dacă mai făcea încă

pe nebunul, ca orice tânăr. Totul, chiar şi temelia vieţii, i-a fost smuls. Şi mama mea a pierdut mult mai mult decât noi. A încheiat o căsătorie bună şi şi-a îndeplinit îndatoririle de contesă, de soţie şi mamă timp de mai mult de douăzeci de ani, apoi totul i-a fost luat, chiar şi numele. Şi a trebuit să poarte pe nedrept vina naşterii a trei copii ilegitimi. Nu a rămas cu nimic, deşi ne-a spus astăzi că dota pe care i-a dat-o bunicul când s-a căsătorit i-a fost înapoiată, odată cu dobânda acumulată. Până la urmă, va putea duce o viaţă independentă, chiar dacă modestă. Bănuiesc că Anastasia, mai degrabă decât avocatul, s-a gândit la acest mod de a ne ajuta. Până şi Abby a pierdut mai mult decât mine. Urma să-şi facă debutul în societate la primăvară, şi aştepta toate perspectivele strălucitoare pe care i le putea oferi viitorul. În schimb, i-a fost luată tinereţea şi toate speranţele.

– Speranţa îi luminează şi acum privirea şi vine din interior, îi spuse el. Nu a renunţat, Camille. Poate că este norocoasă că e atât de tânără. Îşi va adapta speranţele la împrejurări. Şi tinereţea nu i-a fost luată. Radiază de tinereţe.

O privea drept în faţă, cu capul întors peste umăr. Se gândi că avea să-i fie dor de el, şi se mustră fiindcă îşi permisese să se ataşeze atât de mult de el într-un timp atât de scurt. Oare nevoia ei era chiar atât de mare? Bineînţeles, situaţia era complicată şi de faptul că se culcase cu el şi se bucurase de experienţă, iar el era atât de atrăgător.

– Eşti o persoană incredibil de puternică, îi spuse el. Dar uneori, Camille, ridici un zid în jurul tău. O faci chiar acum. Este singurul mod în care te poţi păstra întreagă?

Se pregăti să îi servească o replică furioasă. Dar se simţea obosită. Şi o dureau picioarele.

– Da, răspunse în schimb.

Ochii lui continuau să îi scruteze chipul.

– Totuşi, în spatele zidului, se află o inimă uimitor de sensibilă. Şi *loială*.

Un băieţel trecu pe lângă el, rostogolind un cerc de metal şi făcând un zgomot infernal. O femeie – guvernanta? mama? – îi strigă din urmă să meargă mai încet.

Camille simţi că îi venea să plângă. Devenea o senzaţie tot mai familiară, de parcă toate lacrimile pe care nu le vărsase de când avea şapte ani până acum o săptămână s-ar fi hotărât să răscumpere timpul pierdut.

Joel se lăsă pe spate, astfel că umărul lui îi atingea din nou umărul, şi privi spre râu.

– Sau aş putea să vând casele, zise el, să investesc toţi banii în ceva şi să uit de toată treaba asta. Ar fi oare posibil? Sau banii ar fi mereu prezenţi, făcându-mi semn cu mâna şi ispitindu-mă? Sau aş putea să îi dăruiesc pe toţi. Crezi că aş regreta veşnic? Ce crezi, Camille? Tu ai regretat vreodată că ai spus nu?

Oare regretase? Nu îşi permisese niciodată să se gândească la asta. Dar gândul se infiltrase oricum, şi în special acela că întorsese spatele şi altora lucruri, nu doar banilor. Nu avea să uite cu uşurinţă dorinţa arzătoare care se aşternuse pe chipul Anastasiei atunci când Camille o felicitase pentru că aştepta un copil. Şi nici mustrarea pe care i-o adresase Avery pe când coborau dealul în drum spre casă – şi fusese exact asta, o mustrare. Şi nici sugestia lui Alexander că ar fi trebuit să le permită celor din jur să o iubească. Ce însemnau banii pentru Anastasia? Iubire? Asta refuzase Camille?

Văzând că nu răspunde, Joel se întoarse din nou spre ea. Feţele lor erau foarte apropiate – incomod de apropiate. Ochii lui păreau foarte întunecaţi sub borul pălăriei.

– Un răspuns sincer? spuse el.

– Nu regret drumul acesta al descoperirii de sine pe care am pornit, spuse ea, deşi e incredibil de dureros.

– Este? Ochii lui îi priveau buzele.

– Vei simţi şi tu durerea. Durerea de a fi scos cu forţa din viaţa pe care ai trăit-o dintotdeauna fără prea multă introspecţie. Majoritatea oamenilor nu trebuie să o facă

niciodată. Cei mai mulţi nu se cunosc niciodată cu adevărat pe ei înşişi.

– Şi tu te cunoşti acum? Ochii lui zâmbiră dintr-odată sub borul pălăriei. În ziua aceea în care am fost la Sally Lunn nu te cunoşteai. Aşa mi-ai spus.

Atunci, ea deveni cutremurător de conştientă de un lucru care ar fi şocat-o pe Lady Camille Westcott până în străfundul sufletului. Voia ca el să o sărute, chiar dacă se aflau într-un loc îngrozitor de public. Voia să se culce din nou cu el. Oare asta era cunoaştere de sine? Sau promiscuitate? Dar nu. Nu dorise niciodată să facă aşa ceva cu nici un bărbat şi nici nu-şi putea imagina că ar fi dorit-o. Şi ce spunea *asta* despre ea însăşi?

– Învăţ, răspunse ea.

Privirea lui nu se schimbă. Era foarte deconcertant, dar ea nu se îndepărtă, nici nu privi în altă parte. Nu mai era atât de înţepată – oh, atât de corectă şi aristocratică. Era o zi frumoasă şi ea stătea lângă râu, pe o cărare publică, cu un bărbat pe care îl dorea într-un mod aproape şocant, dar nu se simţea nici şocată, nici ruşinată. Chiar dacă el avea să se schimbe şi să intre într-o lume în care nu-l putea urma. Îşi păzise sentimentele toată viaţa, şi unde ajunsese?

Buzele lui îi atinseră foarte scurt buzele, apoi el îşi aminti unde erau şi se lăsă din nou pe spate, atingându-i umărul cu umărul lui. Băiatul cu cercul se întoarse urlând pe cărare, strigat din urmă de aceeaşi femeie cu glas plângăreţ. O raţă plutea pe râu, şi cinci boboci o urmau într-un şir uşor neregulat. O fetiţă ţipă încântată şi arătă spre ei în timp ce sărea pe umerii tatălui ei, iar mama întindea mâna, ca să nu cadă pe spate.

– Joel, spuse Camille, ia-mă acasă cu tine!

Nu ar fi trebuit s-o facă, bineînţeles, dar cum să fi spus nu când asta îşi dorea şi el? Joel nu ştia dacă intrările şi ieşirile ei fuseseră observate de vreun vecin de stradă, dar după ce intrară în casă avură noroc. Prietenii

care locuiau în acelaşi imobil erau plecaţi sau ocupaţi în camerele lor.

Camille nu pretinse că venise pentru alt motiv decât cel evident. După ce îşi aşeză pe cuier boneta şi şalul, se îndreptă spre dormitor şi privi în jur. El se bucură că făcuse curăţenie şi ordine cu o zi înainte. Schimbase chiar şi cearşafurile.

Astăzi, ea se dezbrăcă singură, metodic şi eficient, cu spatele la el. Aproape că nu schimbaseră nici un cuvânt de când plecaseră de pe banca din faţa râului. În sfârşit, îşi eliberă părul. Îşi scoase agrafele, le aşeză pe masă lângă cartea lui şi scutură din cap. Părul ei era întunecat, des, strălucitor şi îi cădea în valuri până aproape de mijloc. În ciuda faptului că silueta ei se vedea împlinită chiar şi prin haine, nu ai fi ghicit niciodată că era o frumuseţe atât de voluptuoasă. Şi atât de tânără. În majoritatea pozelor pe care le adopta pentru lumea din afară, arăta fără vârstă, dar în nici un caz tânără. Acum îşi arăta vârsta – probabil că era cu cinci ani mai tânără decât el – de o tinereţe atât de vibrantă şi dezirabilă, încât îşi simţi sângele cântându-i în vene şi inundându-l de o dorinţă aproape dureroasă.

Ea trase cuverturile şi se întinse pe spate, aparent fără să fie conştientă de sine, în timp ce el se termina de dezbrăcat şi i se alătura în pat. Ea se întoarse pe o parte şi îl prinse în braţe. Fusese virgină prima dată, bineînţeles, şi oarecum pasivă, deşi în nici un caz rece sau frigidă. Astăzi făcu dragoste cu un abandon înverşunat care îl prinse şi pe el în curând, iubindu-l cu mâinile, cu buzele şi chiar cu dinţii, astfel că el îşi dădu seama că nu era deloc nevoie să o excite. Se rostogoli deasupra ei şi intră în ea mai repede decât ar fi dictat-o fineţea, dar nu prea repede, pe Dumnezeul lui. Ea era fierbinte, udă şi dornică, şi îi întoarse fiecare mişcare, unduindu-şi şoldurile şi strângându-l cu muşchii interni şi cu mâinile încordate şi cu picioarele împletite, până când îşi strigă eliberarea cu un moment înainte ca el să ejaculeze în ea.

– Camille. Se eliberă de ea, se lăsă alături fără să o lase din braţe, strângându-i lângă el trupul fierbinte şi umed, şi zâmbi în timp ce ea ofta şi cădea într-un somn adânc şi total relaxat.

Făcuse sex regulat cu Edwina timp de doi ani şi mai bine fără a simţi vreodată nevoia de a-şi examina sentimentele, de a se întreba care erau sentimentele ei sau de a se gândi la obligaţiile lui. Acum le făcu pe toate trei, în timp ce stătea lângă ea simţindu-se comod şi saturat şi gata de a adormi, dar fără să adoarmă cu totul. Ea mirosea uşor a săpunul parfumat pe care îl simţise şi înainte – şi a transpiraţie, şi a femeie. Mirosea minunat.

Puţin mai târziu, ea se trezi şi îşi dădu capul pe spate ca să se uite la el. El se întrebă dacă avea să primească altă palmă usturătoare pe obraz, dar nu – ea fusese cea care ceruse să fie adusă aici pentru a face exact ceea ce se întâmplase între ei. În plus, îi explicase că data trecută îl pălmuise pentru că se scuzase şi înjosise astfel o experienţă care fusese minunată pentru ea.

– *Nu* am de gând să mă scuz, spuse el.

Ea zâmbi încet. Zâmbetul începu în ochi şi se întinse spre buze – un zâmbet leneş, amuzat, fericit. Şi oh, Dumnezeule, când se transformase amazoana înfricoşătoare pe care şi-o amintea de acum două săptămâni în această femeie infinit de dezirabilă din braţele şi din patul lui?

– Păcat, spuse ea. Te-aş fi putut pălmui pe celălalt obraz şi aş fi adus lucrurile la acelaşi nivel.

Camille Westcott *făcuse o glumă?*

O sărută, mişcându-şi buzele afectuos şi leneş peste buzele ei, şi printr-o înţelegere nerostită făcură dragoste din nou, de data asta încet, fără să se grăbească să-şi atingă ţinta, luându-şi timp, bucurându-se de fiecare moment, de fiecare atingere şi de fiecare mângâiere de-a lungul drumului. Şi când veni timpul să îşi unească trupurile, el o luă deasupra, trăgându-i genunchii ca să îi prindă coapsele, şi o penetră înainte de a călări împreună minute întregi, într-o stare de plăcere pură, până

când dorința transformă călăritul în ceva mai urgent și atinseră climaxul împreună. El se opri pe loc și ea se agăță strâns de el și apoi se deschise în timp ce el își vărsa sămânța în ea încă o dată.

La mijlocul serii o conduse acasă, după ce mâncaseră, vorbiseră, râseseră, și el o pictase, iar ea se strâmbase în toate felurile – iar el o desenase așa – și apoi râseseră iar, ca doi copii, și făcuseră dragoste din nou, complet îmbrăcați cu excepția locurilor esențiale, pe sofa.

Trebuie să ne căsătorim, se gândi el în timp ce o conducea acasă. Trebuie, chiar fără să ținem seama de faptul că s-ar fi putut să o las însărcinată de trei ori. Dar nu îi spuse nimic. Nu era sigur de răspunsul ei. Și – ce prostie – nici nu știa cum să îi spună. Îl aștepta multă hărțuială în zilele următoare. Iar ea trebuia să stea cu familia ei toată săptămâna. Avea să aștepte. Și nici nu se grăbeau. Trebuiau să treacă nouă luni până la nașterea unui bebeluș, nu-i așa?

Când ajunseră la orfelinat, își spuseră noapte bună, și ea deschise cu cheia și închise după ea, fără să se mai uite în urmă. Ar fi trebuit totuși să îi spună de căsătorie. Dar acum era prea târziu.

Oare toți bărbații se simțeau stângaci și aproape lipicioși de panică atunci când venea timpul să rostească o cerere în căsătorie?

Se întoarse acasă cu capul în jos și se trezi tânjind în mod ilogic după vechea lui viață din urmă cu două săptămâni, când singurele complicații erau să scape de o iubită de care se săturase și să mărească numărul orelor dintr-o zi, ca să poată picta portretele tuturor celor care o doreau.

capitolul 19

Viola Kingsley, fostă contesă de Riverdale, mama lui Camille, alese să își însoțească mama și pe Abigail la Pump Room în dimineața zilei de marți. Era o mișcare

curajoasă, fiindcă era prima ocazie în care apărea în societatea din Bath, ai cărei membri o cunoşteau bine, după ce, cu doar câteva luni în urmă, scandalul căsătoriei ei nule stârnise suficiente bârfe ca să menţină saloanele la modă într-o stare de maximă agitaţie timp de o săptămână, făcându-le să uite de orice altceva.

Merse pentru că nu putea să se ascundă veşnic şi pentru că mama şi fiica ei cea mică înfruntaseră bârfele înaintea ei şi o făcuseră să se simtă laşă, iar fiica ei cea mare păşise în lumea nouă cu incredibil curaj şi hotărârea de a o cuceri. Se întrebă cum putuse să nască nişte copii atât de admirabili – Harry era în Peninsula Iberică, luptând cu forţele lui Napoleon Bonaparte şi riscându-şi viaţa în fiecare zi – şi să fie atât de josnic de laşă, ascunzându-se în vicariatul fratelui ei, unde nu era nevoie de ea cu adevărat, şi împiedicându-l pe acesta să îşi găsească fericirea alături de o doamnă care îl merita.

Nu fu primită în Pump Room cu respectul linguşitor pe care îl stârnea pe când era contesă, dar nici nu i se întoarse spatele în mod vizibil. Câteva dintre prietenele mamei ei o salutară amabil şi alte câteva persoane înclinară politicos fruntea, în timp ce alţii se prefăcură pur şi simplu că nu o vedeau. Oricum, în curând sosi fosta ei soacră, contesa văduvă de Riverdale, cu Matilda, Louise şi Jessica. După ce primi surâzând zâmbetul strălucitor şi reverenţa pe care i-o făcu Abigail, o prinse cu mâna de bărbie şi îi spuse că era la fel de drăguţă ca de obicei; apoi contesa văduvă o luă de braţ pe Viola, sprijinindu-se pe ea, şi îşi începu plimbarea de dimineaţă în jurul salonului, salutând graţios în toate părţile. Matilda şi Louise veneau în urma lor, unduindu-şi penele de la bonete şi salutând cu graţioasă trufie.

Abigail, care nu avea încă prietene tinere în Bath, după cum aflase Viola de când sosise, se plimbă fericită cu Jessica, braţ la braţ, apropiindu-şi capetele şi zâmbind strălucitor şi sincer.

După puțin timp sosi și Anastasia cu Avery, iar zumzetul surescitat se auzi și mai tare în tot salonul. Avery nu era doar un duce, lucru suficient ca să stârnească zarvă, ci era și... ei bine, era ducele de Netherby, și nimeni nu juca rolul aristocratului plictisit, trufaș și splendid mai bine decât el. Și toți cei prezenți cunoșteau povestea ducesei lui, care crescuse la orfelinat și fusese profesoară la o aruncătură de băț de Pump Room, până la începutul primăverii, când se descoperise că era fiica legitimă a unui conte și peste măsură de bogată. Povestea ei punea în umbră povestea Cenușăresei.

Cei doi deveniră centrul atenției și al admirației, deși bunele maniere îi obligau pe cei prezenți să păstreze distanța și să se mulțumească cu plecăciuni curtenitoare, reverențe adânci și zâmbete afectuoase.

– Nu știu cum face, spuse contesa văduvă, arătând spre Avery, fiindcă nu încearcă să câștige adulația tuturor, și arată prea plictisit până și de viață. Cu toate acestea, are *prezența* aceea incredibilă.

– O are într-adevăr, încuviință Viola. Dar eu îl voi iubi întotdeauna, mamă. L-a salvat pe Harry de o soartă teribilă după ce bietul băiat s-a repezit să se înroleze ca soldat de rând. Și i-a cumpărat și postul. Cred că a fost cea mai bună soluție pentru băiatul meu în împrejurările actuale, deși sunt teribil de neliniștită în fiecare zi pentru siguranța lui, așa cum cred că sunt mii de mame din toată țara. E fericit? Mă refer la Avery.

Văduva se uită dintr-odată spre ea.

– Cred că e, Viola. Ne-a necăjit destul de mult pe toți, bineînțeles, când eram pe cale de a-i organiza nunta și el a luat-o pur și simplu cu el într-o dimineață fără să ne spună nici un cuvânt și s-a căsătorit cu aprobare specială la o biserică insignifiantă de care nu auzise nimeni, numai cu Elizabeth și secretarul lui ca martori. Dar... ei bine, dacă e să ne luăm după Louise, și cred că poate fi crezută pentru că locuiește cu ei, se adoră unul pe altul. Da, e fericit, Viola, și la fel e și ea.

Viola încuviinţă şi îşi continuară plimbarea lentă prin încăpere, salutând din trecere şi oprindu-se uneori ca să schimbe câteva cuvinte. După ce terminară circuitul, se treziră faţă în faţă cu Avery şi mireasa lui, iar Anastasia o surprinse pe Viola.

– Vrei să faci un tur cu mine... mătuşă Viola? întrebă ea.

Mătuşă Viola. Viola nu îi era mătuşă, dar Matilda, Mildred şi Louise, fostele ei cumnate, erau cu siguranţă mătuşile Anastasiei. Viola presupuse că tânăra femeie alesese să i se adreseze astfel, fiindcă alternativa era „domnişoară Kingsley".

– Bineînţeles, spuse Viola, şi porniră alături. Era greu, atât de greu să nu aibă resentimente faţă de fata aceea de a cărei existenţă ştiuse ani în şir, deşi presupusese că era copilul din flori al soţului ei. Aranjase chiar să i se dea o sumă generoasă după moartea soţului ei, un gest care precipitase probabil descoperirea adevărului.

– Cred, spuse ea înţepată, începând conversaţia, că trebuie să îţi mulţumesc, Anastasia, pentru faptul că mi s-a restituit dota cu dobândă, îngăduindu-mi să cumpăr o casă pentru mine şi fiicele mele, în care să putem trăi independent.

– Trebuie să ştii, spuse Anastasia, că ai dreptul măcar la atât. Ce s-a întâmplat cu dumneata a fost intolerabil.

– Voi accepta pentru că sunt de acord că banii din dotă ar trebui să fie ai mei. Totuşi, mă îndoiesc că domnul Brumford s-a gândit la asta. Cred că ai fost tu, şi îţi mulţumesc.

Fură întrerupte de două doamne care doreau să îşi prezinte omagiile ducesei de Netherby... şi bineînţeles domnişoarei Kingsley. Ducesa de Netherby le întoarse amabilităţile, dar nu arătă nici o dorinţă de a începe o conversaţie cu ele. Aşa că plecară.

– Eu locuiesc la Morland Abbey cu Avery, spuse Anastasia. Voi continua să locuiesc acolo tot restul vieţii, sau în alta din numeroasele lui case, inclusiv Archer House din Londra. Însă deţin şi Hinsford Manor şi Westcott

House în Londra. Cred că l-am convins pe Alex că ar fi potrivit să locuiască la Westcott House oricând vine în oraş, de vreme ce deţine titlul. Dar Hinsford, care e extrem de frumos, este nelocuit, iar oamenii care trăiesc pe moşie sunt supăraţi din pricina asta. Îşi amintesc cu nostalgie de anii în care locuiai acolo cu familia dumitale.

Viola înţepeni.

– Nu cred că ar fi prea încântaţi să vadă că se întorc acolo domnişoara Kingsley şi domnişoarele Westcott.

– Cred că te înşeli, răspunse Anastasia, salutând un cuplu care s-ar fi oprit să converseze dacă ar fi fost cât de cât încurajat. Iartă-mă, dar din singura mea vizită acolo am înţeles că tatăl meu nu a fost niciodată prea iubit. Am înţeles şi că dumneata ai fost. Te bucuri de foarte multă simpatie şi înţelegere. Unii dintre cei cu care am vorbit s-au purtat rece cu mine, iar eu m-am simţit mângâiată, nu jignită. Loialitatea lor se îndreaptă către dumneata, oricum ţi s-ar fi schimbat statutul, şi îl învinuiesc pe tatăl meu de această schimbare.

– Sunt amabili, spuse Viola, aproape copleşită de un val de nostalgie după casă, care îi fusese cămin mai bine de douăzeci de ani. Şi după prietenii şi vecinii de acolo.

– Mătuşă Viola, spuse Anastasia, apoi se opri. Oh, te simţi jignită fiindcă îţi spun aşa? Nu ştiu cum altfel să îţi spun. Nu pot să îţi spun domnişoară Kingsley.

– Nu sunt jignită.

– Îţi mulţumesc. Mătuşă Viola, *vrei* să te întorci acasă? *Te rog?* Ar însemna atât de mult pentru mine. Nu cred că argumentul acesta va cântări mult pentru dumneata, dar... de dragul lui Abigail? M-am întâlnit acolo cu unele dintre prietenele ei, şi tristeţea lor era sinceră când se gândeau la absenţa ei şi la motivul acestei absenţe. Una dintre ele a izbucnit chiar în lacrimi şi a ieşit în goană din cameră în timp ce mama ei încerca să mă convingă că suferea de o durere de cap. Şi de dragul lui Camille,

deşi nu m-ar surprinde dacă ar alege să rămână aici, în loc să se întoarcă acolo cu dumneata.

Viola se încruntă şi clătină din cap.

– O să ai copii, Anastasia, spuse ea. Fiul tău cel mai mare va fi bineînţeles moştenitorul lui Avery până la urmă. Dar trebuie să te îngrijeşti şi de următorii.

– Avery se va îngriji de toţi, nu contează câţi vor fi. E foarte categoric în privinţa asta. M-a avertizat că vei folosi în mod sigur acest argument. Mi-a spus să îţi spun să te gândeşti la altul mai convingător – dacă poţi. Zâmbea, dar ochii ei erau neliniştiţi. Te rog, vrei să te întorci acasă şi să o consideri căminul dumitale? Mi-am făcut testamentul, pentru că Avery a insistat că ceea ce am adus cu mine în căsătorie trebuie să rămână al meu şi să fac ce vreau cu el. I-am lăsat Hinsfordul lui Harry şi moştenitorilor săi. Nu are rost să te împotriveşti. E hotărât şi va rămâne astfel. Deci, dacă te întorci acasă, o să păstrezi pur şi simplu viitoarea casă a fiului dumitale în ordine până se întoarce.

Viola trase aer să vorbească, respiră, şi trase aer din nou.

– M-ai făcut să îmi fie aproape imposibil să spun nu.

– Totuşi, trebuie să spui nu, spuse Anastasia îndurerată, dacă chiar nu vrei să trăieşti acolo. Dar, te rog, nu refuza din nici un alt motiv. Nu mă pedepsi chiar până acolo.

– Să te pedepsesc? întrebă Viola încruntată. Asta aş face? Dar bănuiesc că ai dreptate. Aş vrea să nu fii o... tânără lady atât de plăcută, Anastasia. Mi-ar fi mult mai uşor să nu te suport dacă nu ai fi.

Din nu se ştie ce motiv, râseră amândouă.

– Totuşi, am făcut oferta din motive foarte egoiste, spuse Anastasia. Vreau să mă bucur de toate lucrurile din viaţa mea, dar pentru moment mă bucur doar de *aproape* toate. Nu pot închide golul acesta până nu răscumpăr cumva ceea ce ştiu că nu a fost greşeala mea, nici a voastră. Gândeşte-te la asta, mătuşă Viola! Vorbeşte cu Abigail şi Camille despre asta, şi cu doamna

Kingsley, dacă vrei. Vorbește cu Avery și cu toți ceilalți. E dreptul dumitale să trăiești în casa pe care ți-a oferit-o tatăl meu. *Nu* este drept să îți fie luată din cauza răutății lui. A *fost* un om rău, oricât de mult m-ar întrista să o spun.

Viola oftă.

– A fost soțul meu, Anastasia. Și deși știu acum că nu a fost niciodată soț adevărat, îmi este totuși greu să nu fiu loială jurămintelor pe care le-am făcut când m-am căsătorit cu el. A fost cum a fost, și a făcut măcar *un lucru* bun. A fost tatăl a patru copii minunați.

– Patru? Mă incluzi și pe mine? Anastasia privi spre ea, cu ochii suspicios de strălucitori. Dar terminaseră plimbarea în jurul camerei și Avery ieșea înaintea lor, iar privirea lui leneșă înregistră lacrimile soției. Viola simți un val de invidie față de dragostea pe care o cunoscuse odinioară pentru un scurt timp, înainte ca tatăl ei să se prezinte cu partenerul perfect de căsătorie.

– Mă voi gândi la sugestia ta, Anastasia. Avery, trebuie să îți mulțumesc ție pentru că Harry a fost înaintat la gradul de locotenent?

– Mie, mătușă? răspunse el uimit. Harry a declarat foarte limpede de la început că îmi permitea să îi cumpăr postul, dar nimic altceva. Am înțeles că era serios, și că ar fi fost jignit de moarte dacă aș fi intervenit ca să îi cumpăr gradele. L-am crezut pe cuvânt. Și *chiar* a fost înaintat în grad?

– Ieri a sosit o scrisoare pentru Camille și Abigail. Părea destul de emoționat. Și îți mulțumesc pentru că nu ai intervenit. E mai important să poată fi mândru de el însuși, decât să ajungă la un grad înalt în regiment.

– Să sperăm că le va dobândi pe amândouă, spuse el. Am mare încredere în tânărul Harry.

În prima parte a săptămânii, Joel își căută mereu de lucru, încercând să nu se lase copleșit de noutățile din viața lui. Nu voia să fie dintre cei care se reped să-și irosească averea printr-o viață destrăbălată, ruinându-și

propriul caracter în timpul acesta. Iar duminică, pe malul râului, își dăduse seama alarmat că ar fi fost foarte ușor să facă exact asta. Banii te ispitesc cu o putere instantanee și aproape copleșitoare.

Nu voia să se gândească prea mult nici la Camille, sau mai degrabă la ceea ce îi datora lui Camille. Datoria lui era să o ia în căsătorie. Legătura cu ea era diferită de legătura cu Edwina. Cu Edwina fusese ca un joc, ale cărui reguli le cunoșteau amândoi și pe care nu voiau să le schimbe. Între el și Camille nu era nici un joc. Știa că ea nu se culcase cu el doar pentru a se bucura de sex. Și nici pentru el nu fusese doar asta. Necazul era că nu știa ce fusese. Iubire? Dar ea îl enerva adesea și, dacă era să fie sincer, credea că și el o enerva uneori. Însă orice ar fi fost între ei, era dator bineînțeles să o ia în căsătorie. Numai că nu voia să se gândească încă la asta. Își simțea capul invadat de viespi sau tăuni.

Dar, Dumnezeule mare, sexul fusese extraordinar de plăcut.

Își petrecu aproape toată ziua de luni lucrând. Dimineața se duse în casa din Royal Crescent și îi explicase lui Abigail Westcott cum plănuise să o așeze și să o picteze. O trimise să se schimbe cu rochia ei favorită, nu neapărat cea mai elegantă, cea mai frumoasă, cea mai admirată sau chiar cea mai drăguță, ci rochia în care se simțea ea însăși. Între timp alese un scaun și îl așeză într-o poziție corectă în funcție de lumină și de celelalte aspecte ale încăperii. Mama ei era acolo, ocupând locul servitoarei care stătea de obicei tăcută într-un colț, ca însoțitoare.

Abigail se întoarse purtând o rochiță din bumbac albastru-deschis, care părea purtată și ușor decolorată. Mama ei o privi cam chiorâș, dar Joel știu imediat că era perfectă. Părul ei era pieptănat simplu și nu răpea nimic din drăgălășenia pură și tinerească a chipului ei. La început, se cam îndoise de tapițeria înflorată și veselă a scaunului pe care îl alesese, dar când ea se așeză,

aplecându-se uşor în faţă şi privindu-l cu chipul ei fericit şi însufleţit şi ochii scânteietori şi puţin trişti, ştiu că tabloul pe care îl dorea era în faţa lui şi trebuia doar combinat cu schiţa pe care o făcuse ieri şi apoi transferată pe pânza din atelierul lui.

– Nu, doamnă, explică el când domnişoara Kingsley îl întrebă dacă avea să o picteze acolo în casă. Când pictez pe viu, mintea mea e prea prinsă de redarea corectă a oricărui detaliu neînsemnat, şi spiritul meu e redus la tăcere. Iar subiectul devine ţeapăn şi încremenit, pentru că îşi menţine aceeaşi poziţie şi aceeaşi expresie. Nu, voi schiţa ceea ce văd acum cât pot de repede şi apoi voi picta în atelierul meu. Dacă trebuie să văd din nou originalul, cum se va şi întâmpla probabil, atunci vom pregăti din nou această scenă.

Petrecu toată după-amiaza pictând şi pictă şi seara, până când lumina deveni prea slabă. Se simţea puţin stânjenit pentru că totul se întâmplase prea repede. De obicei, fiecare pas al procedeului îi lua mult mai mult. Dar inspiraţia trebuia aşezată mai presus de orice. Învăţase acest lucru în ultimii zece ani. Şi acum se simţea inspirat. Vedea fata aşa cum era şi cum trebuia să apară pe pânză, şi nu putea să o picteze destul de repede, ca să nu piardă scânteia aceea din el care îi vedea toată frumuseţea. Cum să captezi lumina, speranţa şi vulnerabilitatea pe pânză, fără să pierzi echilibrul delicat dintre ele şi fără să cedezi ispitei de a picta doar aspectul de zi cu zi – în cazul ei, o fată foarte drăguţă?

O notă despre decesul domnului Cox-Phillips apăru în ziarul de marţi-dimineaţă, identificându-l pe Joel pe nume ca nepotul decedatului şi principalul său moştenitor. Domnul Cox-Phillips era descris ca unul dintre cei mai bogaţi oameni din Somerset şi, de fapt, din tot vestul Angliei.

Joel se duse la înmormântare. Aceasta avu loc într-o biserică dintr-un sat aflat la nord de Bath, pe care se părea că o frecventase regulat unchiul său cu excepţia ultimelor şase luni, când sănătatea tot mai precară

îl reţinuse acasă. Joel fu cam surprins când văzu cât de mulţi oameni veniseră. Se aşeză singur într-o stranã din spate şi rămase în spatele mulţimii care se adunase în jurul gropii din cimitir, aşteptând înhumarea. Uxbury era acolo, învăluit într-un simulacru de durere demnă, la fel precum cei doi bărbaţi de lângă el. Lui Joel i se păru că nu îl văzuse însă îi simţi privirea insistentă la sfârşit, în timp ce se îndrepta spre trăsura care îl aştepta. Joel nu îşi arătase în nici un fel durerea în timpul ceremoniei, deşi se simţea îndurerat. Poate că era durerea regretului pentru ceea ce ar fi putut fi, se gândi el în trăsura care se întorcea la Bath. Dacă ar fi aflat adevărul cu un an sau chiar cu şase luni înainte, poate ar fi putut avea un fel de relaţie cu omul în casa căruia trăiseră bunicii şi mama lui. Acum era prea târziu.

După-amiază se duse la biroul domnilor Henley, Parsons şi Crabtree. Domnul Crabtree păru satisfăcut să îl informeze că rudele domnului Cox-Phillips intenţionau într-adevăr să conteste testamentul cu toată puterea influenţei lor combinate. Îi spuse din nou lui Joel că nu aveau să reuşească. Deşi fuseseră scoşi din casă, rămăseseră în Bath. Între timp, avocatul scoase nişte hârtii, le întinse pe birou şi începu o lungă explicaţie; Joel ar fi vrut să îi spună să traducă totul în engleză inteligibilă, dar concluzia fu estimarea aproximativă a averii totale, şi Joel ar fi rămas cu gura căscată, dacă nu ar fi strâns atât de tare din dinţi.

După ce se întoarse acasă, se apucă de pictat şi ar fi uitat cu totul de sine dacă nu ar fi venit atâtea persoane să îl vadă. Orice om pe care îl numise vreodată prieten şi câţiva care erau simpli cunoscuţi veniră să îşi exprime condoleanţele şi să îl felicite pentru norocul lui. Chiar şi domnişoara Ford veni de la orfelinat, însoţită de Roger pentru a nu încălca buna-cuviinţă. Îl informă că închisese şcoala pentru tot restul săptămânii. Bănuia că el avea lucruri mai importante de făcut miercuri şi vineri şi nu va putea preda lecţiile de artă, iar domnişoara Westcott

era şi ea ocupată. Contesa văduvă de Riverdale sosise la Bath cu fiica ei cea mai mare, Lady Matilda Westcott, iar familia era ocupată cu pregătirile aniversării şi voia să o includă şi pe domnişoara Westcott în activităţile lor. Domnişoara Ford însăşi fusese invitată să se alăture familiei la un ceai public care avea să aibă loc la Upper Assembly Rooms, joi după-amiază, şi să ia parte la o reuniune privată care se ţinea în acelaşi loc sâmbătă seara.

Anna şi Netherby veniră în camerele lui Joel la puţin timp după domnişoara Ford – era prima ocazie în care Anna venea aici. Îl îmbrăţişă strâns în timp ce Netherby privea în jur cu amabilitate, exclamând uimită că încăperile erau foarte mari, examinând de aproape portretul mamei lui, aşezându-se alături de el pe sofa, bătându-l pe mână şi asigurându-l că, dacă judeca după experienţa ei, avea să îşi revină în curând din uluire şi să se împace cu noua realitate din viaţa lui, fără să se piardă pe drum.

– Pentru că asta e cea mai mare teamă, spuse ea, rostind cu glas tare ceea ce simţise şi el. Începi să crezi că nu te cunoşti deloc. E un sentiment terifiant. Dar bineînţeles că eşti cel care ai fost dintotdeauna, şi vei ieşi în partea cealaltă mai mult sau mai puţin intact.

– Partea cu *mai puţin* mă îngrijorează, spuse el, şi izbucniră amândoi în râs.

Netherby îl informă că trebuia să ia parte la ceaiul public de joi la Upper Assembly Rooms, ca să se poată lăuda cu toţii că îl cunoşteau pe omul care devenise senzaţia zilei în Bath.

– Nu există nimic mai potrivit ca educaţia dintr-un orfelinat ca să adauge o aură irezistibil de romantică unei asemenea poveşti, spuse el, oftând epuizat.

Anna râse de soţul ei.

– Şi trebuie să vii şi la reuniunea de sâmbătă, îi spuse ea lui Joel. Camille te-a învăţat să valsezi, şi trebuie să văd cu ochii mei dacă eşti un elev bun.

– Pot să urc să văd casa oricând doresc, spuse impulsiv Joel. Cred că o să merg singur. Dar nu, nu se cuvenea să o invite pe Anna să-l însoţească – sau pe Anna şi pe Netherby. Grădinile mi s-au părut mari şi bine întreţinute, şi vederea e spectaculoasă. Poate că unii membri ai familiei voastre ar vrea să urce cu mine – pentru un picnic, poate, pe care o să-l ofer eu, bineînţeles. Ce ziceţi de vineri după-amiază?

Faptul că îşi putea permite o asemenea extravaganţă îl ului.

– Oh, Joel, spuse Anna, ar fi minunat. Nu-i aşa, Avery?

– Pot să prezic cu încredere, zise şi Netherby, că nou-dobândita ta proprietate se va umple cu o mulţime de membri ai familiei Westcott vineri, Cunningham.

Se părea deci că totul era stabilit.

Camille nu veni în camerele lui. Dar bineînţeles că nu veni. Se aşteptase oare să vină? Cele două zile de când nu o văzuse i se păreau mult mai lungi lui Joel. Acum, cu şcoala închisă pentru tot restul săptămânii, nu avea s-o vadă până joi după-amiază. I se părea o eternitate.

Nu merse nici el la ea. Nu ştia de ce. Se simţea puţin cam... timid? Nu era deloc cuvântul corect. Dar duminică se întâmplase ceva care schimbase totul, şi el se simţea puţin cam – ei bine, înspăimântat. Şi prea copleşit de toate celelalte ca să examineze ce simţea faţă de ea şi ce trebuia să facă. Numai că nu era doar ce trebuia să facă, nu? Cu siguranţă, era ce voia să facă. Dacă era să fie sincer, nu mai ştia nimic, şi cu atât mai puţin ce însemna să iubeşti. Şi obligaţia lui faţă de Camille nu ţinea numai de iubire, oricum. Era posibil să fi rămas însărcinată. Şi chiar dacă nu era...

Şi astfel gândurile se urmăreau unul pe altul în mintea lui.

Miercuri dimineaţă, destul de prost dispus, porni cu paşi hotărâţi şi dinţii strânşi să caute un croitor, un cizmar şi un negustor de galanterie bărbătească.

capitolul 20

Camille aproape că se aştepta să îl vadă pe Joel luni, spunându-şi în acelaşi timp că nu îl aştepta deloc. Marţi, după ce văzu anunţul mortuar din ziarul de dimineaţă, îl aşteptă de-a binelea. Ştia că era ziua înmormântării. Dar el nu veni, chiar dacă domnişoara Ford îi spuse că fusese să îl vadă şi că văzuse trăsura ducelui şi a ducesei de Netherby apropiindu-se de casă în timp ce pleca. Domnişoara Ford îi mai spuse şi că închisese şcoala pentru tot restul săptămânii, ca să îşi poată petrece timpul cu familia ei în timpul scurtei lor vizite.

Dacă se închisese şcoala, însemna că el nu trebuia să vină miercuri. Şi nici nu veni. Camille încercă să îşi spună că nu era dezamăgită. De fapt, încercă să nu se gândească la dezamăgire ca la o posibilitate. De ce să fi venit în aceste trei zile, la urma urmei? Doar pentru că îl invitase să o ducă în pat, şi el îi făcuse pe plac?

Ah, dar de data asta nu fusese atât de sordid. Şi în ocazia asta – sau, cel puţin, între cele trei ocazii – vorbiseră şi râseseră şi chiar se comportaseră prosteşte, ca nişte prieteni foarte buni.

Oh, nu ştia *nimic!* Decât că el nu venise.

În zilele acestea îşi căută mereu ocupaţii. Luni şi marţi ţinu ore. Principalul punct în program era cuvertura împletită, care aprinsese imaginaţia copiilor. Unele fete voiau să înveţe să croşeteze, ca să poată să prindă toate pătratele la un loc la urmă, şi să facă o bordură frumoasă pe marginile produsului finit. Câteva voiau să înveţe să brodeze, ca să poată pune în aplicare ideea unuia dintre băieţi de a broda numele fiecărui artist pe pătratul care îi aparţinea. Câţiva băieţi se repeziră să măsoare pătuţurile bebeluşilor şi să calculeze mărimea fiecărui pătrat şi cât de mult trebuiau să împletească pentru a obţine o cuvertură potrivită. Alţi băieţi făcură un model de pătură, folosind cele patru culori de lână cu care lucrau. În timpul şedinţelor de împletit, copiii citeau povestiri pe rând.

Camille se jucă cu Sarah cât de mult putu şi îi acordă atenţie lui Winifred, pentru că îşi dăduse seama că fetiţa tânjea după atenţie. Luni după-amiază merse pe jos până la hotelul Royal York, după ce primise un bilet de la mătuşa Louise, care o informa că bunica şi mătuşa Matilde ajunseseră. Marţi seară merse la o recepţie pe care o oferise bunica ei maternă şi rămase surprinsă fiindcă se distră. Se simţi înşelător de aproape de timpurile de odinioară, amestecându-se printre oaspeţii aleşi cu grijă de bunica şi conversând politicos.

Seara târziu, mama ei o luă deoparte şi se aşezară amândouă pe o sofa de două locuri, în timp ce mama îi spunea că avea de gând să se întoarcă la Hinsford Manor.

– Ca să locuieşti acolo? întrebă Camille încruntată.

– Da. Anastasia m-a implorat să o fac, şi în felul ei inteligent şi plin de tact a făcut să pară că i-aş face o favoare dacă aş merge. Ea nu va locui niciodată acolo, pentru că e căsătorită cu Avery, dar nu îi place să vadă casa goală şi să ştie că acest lucru afectează moralul oamenilor care lucrează pe moşie şi atmosfera socială din vecinătate. Vecinii şi prietenii noştri i-au vorbit frumos despre noi şi... Ei bine, Camille, ea i-a lăsat Hinsford Manor lui Harry prin testament şi a sugerat că, dacă merg să locuiesc acolo, îl voi păstra în ordine pentru propria mea familie. I-am spus că mă voi gândi la asta, dar de fapt nu mi-a trebuit prea multă gândire. Mă duc acasă.

Camille simţi că îi venea să plângă, dar se trezi întorcându-se la vechea Camille, înţepată şi rezervată, care nu îşi arăta niciodată sentimentele.

– Abigail vine cu mine, continuă mama ei. Are nevoie de mine şi are nevoie de căminul ei. Vom merge acolo şi... vom vedea ce se întâmplă. Nimic nu va fi la fel, bineînţeles, şi s-ar putea să nu fie uşor să trăim vechea viaţă, când vechea viaţă nu mai poate fi regăsită în întregime. Vom fi domnişoara Kingsley şi domnişoara Abigail Westcott în loc de contesa de Riverdale şi Lady

Abigail. Dar... Ei bine... Ridică din umeri şi zâmbi trist. Vrei să vii şi tu, Camille? Sau preferi viaţa de aici?

Acasă. Camille se simţi dintr-odată cuprinsă de nostalgie. Şi de ispită. Dar, aşa cum spusese mama ei, nu aveai cum să te întorci cu adevărat.

– Nu ştiu, mămico. Va trebui să mă gândesc la asta.

Şi căzu, ca o piatră în baltă, în adâncurile întunecoase ale deprimării. Trăia într-o cămăruţă jalnică dintr-o clădire în care nu îşi afla locul. Preda numai din instinct, fără să aibă habar ce făcea şi fără să plănuiască cum avea să procedeze peste o săptămână sau peste o lună – sau peste un an? Era îndrăgostită de un bărbat a cărui absenţă din ultimele două zile sugera că ea nu era decât o amantă ocazională, un bărbat care avea să înceapă inevitabil o viaţă nouă pe cont propriu, acum că era bogat. Adora un bebeluş care nu era al ei. Se rupsese intenţionat de toţi cei care ar fi putut s-o iubească dacă le-ar fi oferit această şansă, pentru că nu ştia cine era şi nu voia să fie sufocată de o iubire protectoare care nu ar fi lăsat-o să afle. Viitorul se căsca înaintea ei cu înfricoşătoare pustietate şi nesiguranţă. Şi se ura pe ea însăşi. Ura faptul că nu se mai putea stăpâni cum se stăpânise toată viaţa, fără să îşi dea seama că stăpânea o găoace goală. Ura faptul că îşi plângea de milă. Ura faptul că era abject de îndrăgostită de un bărbat care făcuse dragoste cu ea de trei ori cu doar două zile înainte, şi nu încercase să o mai vadă de atunci. Ura...

– Va trebui să mă gândesc la asta, spuse ea din nou când îşi dădu seama că mama ei o privea ţintă. Dar mă bucur că tu şi cu Abby vă întoarceţi acasă, mămico. Şi mă bucur pentru Harry. O urăşti?

– Pe Anastasia? Mama ei clătină încet din cap. Nu, nu o urăsc, Camille. E sora ta, şi aşa cum i-am spus şi ei azi-dimineaţă, tatăl tău a lăsat în urmă ceva mult mai valoros decât o avere uriaşă. A făcut patru copii minunaţi.

– Patru. Camille inspiră încet. Cum poţi fi atât de iertătoare?

– Pentru că alternativa nu mi-ar face decât rău.

În momentul acela, verişoara Althea şi doamna Dance li se alăturară şi nu se mai spuse nimic despre acest subiect.

Miercuri-dimineaţă, Camille se alătură familiei ei şi luă micul dejun la hotel. Masa nu dură mult, pentru că unii dintre ei voiau să facă o excursie la Bathampton, la o distanţă de câteva mile, unde aveau să ia şi prânzul înainte de a se întoarce. Camille rămase fluturându-şi mâna în urma celor trei trăsuri şi apoi se întoarse spre Anastasia, care stătea şi ea pe trotuar, ascultând ceva ce îi spunea Avery.

– Anastasia, spuse Camille înainte de a se putea răzgândi, nu ai vrea să vii cu mine să ne uităm la magazinele de pe Milsom Street?

Avery ridică din sprâncene şi îşi strânse buzele. Anastasia o privi cu ochi mari şi surprinşi.

– Oh, vreau cu adevărat, Camille, spuse ea. Stai doar un moment să îmi aduc boneta şi săculeţul.

Avery se uită la Camille fără să clipească şi apoi conversară câteva minute despre vreme.

– Pentru că vremea ne va furniza întotdeauna nesfârşite conversaţii fascinante, spuse el, mai ales când ai norocul de a trăi în Anglia. Sau mai degrabă nenorocul.

După câteva minute, cele două doamne porniră la vale spre Milsom Street, cea mai elegantă stradă de magazine din Bath. Mergeau una lângă alta, vorbind despre... vreme, cu mari pauze. De abia când intrară pe Milsom Street, Camille schimbă subiectul.

– Preferi să ţi se spună Anna mai degrabă decât Anastasia? întrebă ea dintr-odată.

– Anna seamănă mai mult cu mine. Până acum câteva luni, nici nu ştiam că nu era numele meu complet. Prefer Anna, dar nu mi-e ciudă nici dacă îmi spui Anastasia. Până la urmă, e numele meu.

– Îţi voi spune Anna de acum înainte. Şi fiindcă e mai scurt să îţi spun soră decât soră *vitregă*, voi face şi asta.

Oh, era dificil. Era foarte dificil. Dacă şi-ar fi simţit buzele doar puţin mai înţepenite, nu le-ar fi putut mişca deloc.

Anna întoarse capul şi îi zâmbi.

– Îţi mulţumesc, Camille. Eşti foarte bună. Uneori mergeam pe strada asta doar pentru plăcerea de a mă uita la vitrine şi de a visa ce aş fi cumpărat dacă nu ar fi trebuit să îmi calculez cheltuielile. Odată am economisit câteva luni ca să îmi cumpăr o pereche de mănuşi din piele neagră care erau atât de fine încât păreau de mătase. Obişnuiam să vin şi să mă uit la ele în fiecare săptămână. Dar...

– Lasă-mă să ghicesc! Când ai strâns în sfârşit destui bani şi ai venit să cumperi mănuşile, nu mai erau.

– Oh, mai erau încă acolo. Le-am încercat şi mi se potriveau ca... ei bine, ca o mănuşă. Am avut câteva momente de triumf şi nespusă bucurie – şi apoi am descoperit că nu puteam justifica o asemenea extravaganţă. Le-am lăsat pe galantar în faţa vânzătoarei nefericite şi m-am dus în drumul meu.

– Oh, dar ai ucis un vis, protestă Camille.

– Cred că am dovedit pur şi simplu că faptul de a avea un vis şi a fi pe cale de a-l îndeplini îţi aduce uneori mai multă fericire decât realizarea lui. Obişnuim să credem că fericirea e o stare la care ajungem doar dacă îndeplinim cutare şi cutare condiţie, nu-i aşa? Şi astfel viaţa trece pe lângă noi fără să ne dăm seama cât de fericiţi putem fi în momentul prezent sau măcar aproape fericiţi. Am avut o viaţă bună în copilărie şi adolescenţă, în ciuda lucrurilor care îmi lipseau. Şi am avut un vis.

Priveau bonetele dintr-o vitrină şi apoi trecură la o librărie.

– Înseamnă că acum nu eşti fericită? întrebă Camille.

– Oh, sunt, o asigură Anna. Mai fericită decât am fost toată viaţa. Dar nu e o fericire pură, Camille. Nimic nu e pur. Asta e viaţa omenească, în care perfecţiunea nu există. Dar *sunt* fericită. Astăzi tu m-ai făcut mai

fericită. Pare absurd, nu-i aşa, când tot ce ai făcut a fost să mă inviţi la o plimbare aici cu tine şi să informezi că de azi înainte îmi vei spune Anna şi soră? Camille, suntem *surori*. Este un lucru incredibil de preţios pentru mine.

Camille se simţi vinovată, pentru că nu putea spune chiar acelaşi lucru. Era hotărâtă să ajungă totuşi să acţioneze de parcă Anna ar fi fost sora ei, în speranţa că în timp avea să poată simţi cu adevărat asta.

– Eu am fost foarte *nefericită*, Anna – din toate motivele evidente. Dar într-un mod ciudat, însuşi faptul acesta este încurajator, pentru că, înainte să se întâmple toate aceste lucruri, viaţa mea era o căutare a perfecţiunii. Mai presus de orice, voiam să fiu o lady perfectă. Fericirea nu însemna nimic pentru mine. Nici iubirea. Mă speriau, pentru că sugerau haosul şi imposibilitatea de a atinge perfecţiunea. Acum că am fost disperat de nefericită, am înţeles că pot fi şi fericită, că pot iubi şi că pot fi iubită, şi că, dacă nu permit acestor lucruri să mi se întâmple, voi trăi doar pe jumătate. Oh, de ce ne uităm la cărţi şi vorbim despre lucruri atât de ciudate?

– Pentru că suntem surori. Acesta a fost întotdeauna magazinul meu favorit din Bath. Aici am cheltuit banii când am avut ceva de cheltuit. Am iubit întotdeauna cărţile şi să le citesc, şi să mă gândesc la ele şi să le păstrez, şi să le privesc, şi să le miros – şi să le recitesc. Ce comoară sunt!

– Puţin mai încolo e o cafenea. Intrăm?

După câteva minute erau aşezate una în faţa alteia la o măsuţă, bucurându-se de aroma minunată a celor două ceşti de cafea care fuseseră aşezate în faţa lor.

– Anna, spuse Camille turnându-şi o linguriţă de zahăr, cu ochii aţintiţi asupra ceştii. Mă bucur pentru copil. O să-mi placă să fiu mătuşă. La orfelinat este un bebeluş. Mă face să mă doară inima. Cred că îi iubesc pe toţi copiii de acolo, dar ea are ceva special... Ei bine. Ridică privirea. Mi-aş fi dorit ca tatăl meu

să fi spus adevărul după moartea mamei tale. Mi-aş fi dorit să se fi căsătorit aşa cum trebuia cu mama mea, şi să te fi adus în casa noastră. Aş fi avut o soră mai mare. Nu aş fi fost eu cea mai mare, şi poate că nu m-aş fi simţit obligată să câştig iertarea tatălui meu pentru că nu eram băiat. Cred că mi-ar fi plăcut să fiu o soră mai mică, şi cred că m-aş fi putut bucura tratându-te cu respect. Deşi poate că nu. Poate că ne-am fi ciorovăit într-una.

– Şi eu mi-aş fi dorit ca el să recunoască adevărul, să mă recunoască şi pe mine şi să mă fi lăsat cu bunicii mei. Mi-aş fi dorit să fi făcut alt testament. Mi-aş fi dorit să se fi căsătorit cu mama ta aşa cum trebuia, pentru ca Harry să-şi poată păstra titlul de conte. Nu mă simt lipsită de loialitate faţă de Alex pentru că am spus asta, pentru că până şi el – poate că *în special* el – îşi doreşte să fi fost aşa. Dar nimic nu s-a întâmplat aşa, şi noi trebuie să luăm viaţa aşa cum e, Camille. Se aplecă peste masă. Îl iubeşti? El te iubeşte?

Camille o privi fără să clipească. Ştia că Anna nu se referise la Alexander.

– Pe Joel? spuse ea. Şi auzi un gâlgâit în gât şi simţi că ochii o ardeau şi spuse ceea ce nu ar fi spus nimănui pe lume, nici măcar lui Abby. Da. Şi nu. Da, cred că eu îl iubesc, dar nu, el nu mă iubeşte. Am petrecut un timp împreună duminică, după ce Avery m-a condus acasă şi... cred că am fost mai fericită ca niciodată. Dar de atunci nu am mai dat cu ochii de el. În viaţa lui se petrec tot felul de lucruri spectaculoase, şi în ultimul timp a apelat la mine când a avut nevoie de un prieten de încredere, dar de duminică nu l-am mai văzut.

Era mai oribil şi mai de rău augur când o spunea cu glas tare – ca să nu mai spunem că era şi abject.

– Atunci trebuie să fie îndrăgostit, spuse Anna. Am ştiut dintotdeauna că e un idiot. Asta o dovedeşte.

În cuvintele ei nu era nici o logică şi nici o mângâiere. Camille se încruntă, inspiră adânc şi învârti ceaşca

în farfurioară fără să o ridice. Trebuia să ajungă la subiectul acestei reuşite întâlniri.

– Voiam să vorbesc cu tine despre ceva anume, spuse ea.

Anna se lăsă pe spate în scaun.

– Mă bucur că am locuit la orfelinat, zise Camille. Mă bucur că am predat acolo. Am învăţat deja multe – despre tine, despre mine, care este locul meu şi care nu este locul meu. Despre sărăcie. Aş putea continua, pentru că am fost întotdeauna încăpăţânată şi nu renunţ uşor în faţa unei provocări. Dar există o alternativă, şi pot să mă gândesc măcar la ea. Mama vrea să mă întorc acasă la Hinsford cu ea şi cu Abigail. Nu mă va presa, şi eu nu voi lua o decizie pripită. Dar...

Ridică în cele din urmă privirea şi întâlni ochii surorii ei. Avea să fie incredibil de greu să continue. Dar Alexander o sfătuise să permită să fie iubită. Avery sugerase ceva similar.

– Fie că plec, fie că rămân, vrei să...? Mai eşti încă dispusă să împarţi averea care ţi-a rămas de la tata?

– Oh! Anna respiră, oftând prelung. Trebuie să ştii că sunt, Camille. Dacă mama ta ţi-a spus că îi voi lăsa Hinsfordul lui Harry, trebuie să fi ghicit şi că voi lăsa trei sferturi din avere fratelui şi surorilor mele. Nu e pomană, Camille. Nu este o încercare de a-ţi cumpăra dragostea. E *drept*. Toţi patru suntem copiii tatălui nostru.

– Atunci eu îmi voi lua partea, spuse Camille după ce inspiră întretăiat. Nu pentru că am nevoie de ea sau pentru că intenţionez să o folosesc, ci pentru că... Înghiţi incomod. Pentru că tu mi-o oferi.

Ochii Annei se umplură de lacrimi, şi Camille văzu că îşi muşca buza de jos.

– Îţi mulţumesc. Buzele ei formară cuvintele, deşi sunetul fu foarte slab. Se va face imediat. Nu contează testamentul. Testamentele pot fi schimbate. Îi voi scrie domnului Brumford. Mă întreb dacă Abigail... Dar nu contează. Oh, sunt atât de fericită! Privi în jos. Şi aş fi şi mai fericită dacă nu am fi lăsat cafeaua să se răcească.

– Uh, spuse Camille şi râseră amândouă cam întretăiat.

Nu e uşor să te laşi iubit, se gândi Camille, să te faci vulnerabil. Adevărul adevărat era că ea nu voia să ia banii – pentru că tatăl ei nu îi lăsase nici banii, nici nimic altceva, şi nu avea să-l ierte niciodată, chiar dacă îşi amintea ce spusese mama ei despre asta cu o seară înainte. Dar acum banii erau ai Annei, şi pentru ea era important să îi împartă cu fratele şi surorile ei. Şi devenise necesar să o accepte pe Anna şi cu sufletul, nu numai cu mintea. Trebuia să găsească o cale de a-şi deschide şi inima, dar acesta era măcar un început. Dacă puteai dărui dragoste doar primind-o, atunci aşa avea să fie.

Şi va putea oare să îşi continue noua viaţă dacă va fi ispitită de contul bogat dintr-o bancă? Dar poate că *se va întoarce* acasă cu mama şi Abigail. Aşa ar fi fost departe de Joel. Oh, şi ar fi dus o viaţă cunoscută. Ar fi putut renunţa la luptă...

Deci până la urmă era o laşă?

– Bănuiesc, spuse Anna încruntându-se, că am putea cere să fie luate cafelele acestea şi să fie aduse altele proaspete. Ne vor considera ciudate, dar şi ce dacă? Sunt o ducesă, la urma urmei. Şi am ceva de sărbătorit cu una dintre surorile mele.

Ridică mâna să cheme fata care servea, şi râseră amândouă din nou.

Joel nu intrase niciodată în Upper Assembly Rooms, fiindcă erau destinate în general claselor superioare. Ceaiurile de după-amiază erau deschise oricui plătise taxa şi, în cazul celui de joi, oricui fusese invitat în mod precis. Se îmbrăcase cu haina nouă pe care şi-o cumpărase cu o zi înainte, una făcută de-a gata, care nu i se potrivea prin urmare atât de bine cum îl asigură un croitor slugarnic că aveau să i se potrivească cele două pe care i le comandase. Manierele lui îi demonstraseră lui Joel că citise ziarul de marţi dimineaţă şi recunoscuse

numele noului său client. Însă Joel era mulţumit oricum de haină şi hotărâse că nu avea să se facă de râs când urma să păşească în încăperile acelea sacrosante şi teribile. Numai dacă ar fi găsit şi o pereche de cizme de-a gata care să i se potrivească...

Se simţea ridicol de nervos. Îşi dorea şi să o fi căutat pe Camille înainte. Avea să fie stânjenitor să o întâlnească prima dată după ocazia de duminică într-un loc public, înconjurată de toată familia ei. Duminică! Părea un vis. De ce naiba nu mersese la ea până acum? Se purta ca un şcolar neîndemânatic aflat la prima dragoste.

Sosi cu cinci sau şase minute mai târziu faţă de ora stabilită pentru că se temuse să nu vină prea devreme şi astfel, bineînţeles, îşi făcu o intrare măreaţă, sau cel puţin aşa i se păru. La Upper Rooms era înghesuială şi zumzet de conversaţie. Rămase în pragul camerei în care se lua ceaiul şi căută o faţă cunoscută. O zări întâi pe domnişoara Ford şi văzu că stătea la un grup de mese ocupate de familia Westcott. Anna ridicase mâna ca să îi atragă atenţia şi îi zâmbea larg. Îşi croi drum spre ei.

Ducesa văduvă de Netherby luă asupra ei sarcina de a-l prezenta mamei şi surorii sale, contesa văduvă de Riverdale şi Lady Matilda Westcott. Joel făcu o reverenţă în faţa celor două doamne, îi salută pe toţi ceilalţi şi se aşeză la masă cu Lady Overfield, fratele ei contele şi mama lui Camille. De abia după aceea o văzu pe Camille. Stătea aproape cu spatele la el, la masa următoare, cu doamna Kingsley şi domnul şi doamna Dance. Se uită la ea şi deschise gura să vorbească, dar ea îşi reluase vechile maniere şi era numai formalism ţeapăn şi aristocratic, înclinându-şi fruntea spre el cu o trufie condescendentă şi întorcându-i apoi spatele.

Să fi fost supărată pe el? Pentru că regreta cele întâmplate duminică? Pentru că voia ca el să ştie că atunci fusese atunci şi acum era acum şi ocaziile acestea

nu se amestecau niciodată? Pentru că nu fusese s-o vadă? Pentru că nu o zărise de cum intrase în încăpere?

Își îndreptă atenția spre conversația de la masa lui, ciulind în același timp urechile ca să audă ce se vorbea la masa de alături.

După puțin timp, Riverdale își înăbuși o exclamație, încruntându-se și privind țintă spre ușă. Joel întoarse capul să se uite. Vicontele Uxbury stătea în prag, cu cei doi bărbați care îl însoțiseră la înmormântare. Se uitau în jur, căutând o masă liberă. Dintr-odată, Uxbury dădu cu ochii de Camille, sau așa i se păru lui Joel, și rămase privind-o țintă în timp ce se îndepărta de ceilalți doi și se îndrepta spre masa ei. Și alți membri ai familiei începeau să îl observe și rămâneau tăcuți unul câte unul, dar el nu părea să-i vadă. Privirea lui era ațintită asupra unui singur obiect. Se opri la masa lui Camille, își duse monoclul la ochi și o privi insolent prin el.

– Mă întreb, spuse el, dacă tovarășii tăi și ceilalți cetățeni respectabili din Bath prezenți aici realizează că stau la masă cu o bastardă, *domnișoară* Westcott.

Ce? Ce naiba? Fusese atât de ofensat de replica ei de acum câteva zile, încât era dispus să încalce toate bunele maniere și să i-o întoarcă?

După aceea, Joel își dădu seama că Uxbury nu vorbise tare. Nu atrăsese prea multă atenție. Conversația de la celelalte mese continuase ca de obicei, în timp ce tacâmurile răsunau vesel pe porțelan, iar ospătarii cu șorț alb își croiau drum printre mese, purtând tăvi încărcate. Cu toate acestea, Riverdale se ridică de la locul lui și lăsă șervețelul de in pe masă. Netherby făcea același lucru la masa lui. La fel și lordul Molenor. Într-un minut, aveau să îl scoată pe viconte afară și să trateze cu el conform bunelor maniere, atât timp cât puteau fi observați de oamenii care soseau, plecau sau treceau pe stradă. În plus, probabil că aveau să stabilească o întâlnire cu el în particular, așa cum mai făcuse o dată Netherby în Londra.

Joel nu era bine-crescut. Nu știa nimic despre regulile care guvernau purtarea unui gentleman, în special

în prezența doamnelor. Se ridică în picioare, făcu doi pași înainte și își repezi pumnul în gura lui Uxbury.

Vicontele, luat prin surprindere, căzu greoi pe spate într-un șuvoi de sânge, reușind să se prindă cu o mână de fața de pe masa din spatele lui, într-o deșartă încercare de a se salva. Căderea lui fu urmată de un clinchet zgomotos de vase de porțelan și tacâmuri, pahare sparte și prăjituri cu cremă și ceai. Una dintre prăjituri ateriză cu fața în jos drept pe nasul lui.

Se auziră țipete, strigăte și se creă un haos general. Toată lumea se ridică în picioare. Unii încercau să scape de pericol. Majoritatea își lungeau gâturile ca să vadă ce se întâmplase. Alții se apropiau ca să beneficieze de o priveliște mai bună. Joel își îndoi încheieturile degetelor care îl usturau.

– Oh, bravo, spuse Riverdale liniștit din spatele învălmășelii.

– Foarte bine făcut, încuviință Lady Overfield.

– Vai de mine, spuse ducele de Netherby, și cumva – cum făcea oare asta? – toți cei din jur tăcură, iar cei de la depărtare se îndemnau unul pe altul să facă liniște ca să poată auzi. Ai cizme noi, dragul meu? Am aflat că pot fi stânjenitor de alunecoase un timp. Păcat că te-ai dat așa în spectacol, deși cred că te afli aici printre prietenii care vor face tot ce pot ca să uite toată treaba și să nu ți-o mai amintească niciodată. Permite-mi să te ajut să te ridici.

– Cred că s-a lovit cu gura de marginea unei mese în cădere, Netherby, spuse contele de Riverdale, și și-a scos un dinte. Ah, viconte Uxbury, dumneata ești?

Uxbury nu era inconștient. Se ridică în picioare fără ajutor, dând la o parte mâna lui Netherby. Scoase o batistă mare din buzunar și și-o duse la gură. Fața lui era albă ca varul. Cele două rude veniseră lângă el și îl luară fiecare de câte un braț ca să îl ducă afară. Plecă liniștit, după ce se uită urât la Joel și îi spuse, cu vocea înăbușită de batistă:

– Vei primi vești de la avocatul meu.

– De abia aștept, răspunse Joel.

Își dădu seama că stătea alături de Camille, aproape umăr la umăr. Întoarse capul spre ea, și ea se întoarse spre el.

– Îți mulțumesc, murmură ea și apoi se întoarse la masă. Acum nu mai era aristocrata trufașă, ci statuia unei lady care părea făcută din marmură albă.

Cei trei plecară fără alte incidente, toată lumea se așeză din nou, conversația începu să zumzăie, ospătarii se repeziră să curețe resturile, să așeze pe masă altă față curată și să aducă ceai proaspăt și mâncare, astfel că, în câteva minute, oricine ar fi venit la Upper Rooms nu ar fi știut că acolo se întâmplase ceva foarte nerafinat. Lui Joel i se păru că mulți dintre cei care fuseseră acolo nici nu-și dăduseră seama. Multe conversații se duceau probabil pe seama pericolului pe care îl reprezentau cizmele și pantofii noi, înainte ca tălpile să se tocească așa cum trebuie.

Poate că era bine că nu putuse cumpăra o pereche de-a gata ieri.

– Îți sunt foarte recunoscătoare, domnule Cunningham, îi spuse mama lui Camille. Sunt foarte rușinată că am aprobat cândva atențiile acestui tânăr față de fiica mea.

– Înțeleg că vom merge la un picnic mâine, domnule Cunningham, spuse Lady Overfield. De abia aștept. Mărturisesc că sunt foarte curioasă să văd noua dumitale casă.

capitolul 21

A doua zi dimineață, Camille era în grădină, încălzindu-se la soare. Era așezată pe o bancă de piatră, cu Sarah la picioare, prinzând firele de iarbă și trăgându-le în sus și uitându-se apoi spre Camille, foarte mândră de ea însăși. Winifred stătea cu picioarele încrucișate pe pământ, privind-o. Alți câțiva copii erau afară, implicați în diferite jocuri. Toată lumea se bucura de scurta

vacanță, deși cei mai mulți dintre copii o salutaseră veseli pe Camille.

Ea nu fusese invitată. Toată familia urca după-amiază la casa domnului Cox-Phillips, acum a lui Joel, pentru un picnic și probabil pentru a face turul casei.

Ea nu fusese invitată.

Ieri, la prima ei apariție în public, fusese numită bastardă. Își strânse coatele cu ambele mâini și îi zâmbi bebelușului, care îi zâmbi triumfător, arătând doi dinți noi. Joel, ca un cavaler rătăcitor, îl pocnise pe vicontele Uxbury pentru a o apăra. Și cumva, cuvintele lui Avery acoperiseră potențialul scandal, cel puțin pentru moment. Era prea mult să speri, bineînțeles, că numai familia lor văzuse ce se întâmplase sau auzise cuvintele fatale. Joel fusese cel care acționase și îl făcuse să sângereze și îi scosese poate și un dinte.

Și apoi se așezase din nou la masă cu mama, Elizabeth și Alexander și continuase să bea ceai și să converseze de parcă nu se întâmplase nimic. Ei nu îi spusese nici un cuvânt.

Nu o invitase la picnicul de azi.

Dacă s-ar fi urcat pe acoperiș și ar fi sunat dintr-o goarnă, mesajul nu ar fi putut fi mai răsunător decât această tăcere. Bun, atunci. Își îndreptă umerii și își dori ca banca să nu fi fost atât de tare.

– M-am rugat în fiecare seară ca să îi iasă dinții lui Sarah, spuse Winifred când bebelușul întinse brațele și Camille o ridică și o așeză în poală, și au ieșit.

Pietatea ocazională a lui Winifred putea fi și mai enervantă decât corectitudinea ei generală. Dar Camille zâmbi.

– E bine de știut că rugăciunile primesc un răspuns, spuse ea. Acum e mult mai mulțumită.

Și apoi, dintr-odată, el fu acolo, în fața băncii, cu haina cea veche și cizmele roase, privindu-le cu ochi zâmbitori. Capul lui oprea lumina soarelui și Camille simți că o lua cu frig. Și Sarah, ființă trădătoare, gânguri și întinse brațele din nou. El o luă și o ridică deasupra

capului, în timp ce ea chicotea şi saliva pe gulerul lui, şi apoi o lăsă pe un braţ.

– Bună dimineaţa, doamnelor, zise el.

– Sarah are doi dinţi, îl informă Winifred. M-am rugat să îi iasă şi i-au ieşit.

– Ce fetiţă cuminte, spuse el, bătând-o pe umeri cu mâna liberă. Dar Hannah venea după Sarah. Era timpul să mănânce. Winifred se duse cu ele înăuntru. Joel rămase unde era, cu privirea aţintită asupra lui Camille.

– Am primit un bileţel de la Anna azi-dimineaţă. Mi-a spus că nu vii la picnic.

Naiba s-o ia pe Anna, se gândi Camille, folosind un cuvânt şocant pe care nici nu ar fi visat să îl rostească cu glas tare.

– Nu. Am alte lucruri de făcut.

El încrucişă braţele şi se zgâi la ea.

– Îmi pare rău, Camille. M-am purtat ca un măgar. Doar că... Ei bine, pământul s-a mişcat duminică. Vreau să zic că s-a mişcat mai mult decât de obicei. Eu...

– E în regulă. Nu trebuie să-mi explici sau să îţi ceri scuze, dacă asta ţi-a fost intenţia. Duminică a fost sugestia mea, dacă îţi aduci aminte, şi nu o regret deloc. A fost foarte plăcut. Dar a trecut, şi e mai înţelept să laşi trecutul în pace, să te concentrezi asupra prezentului şi să faci cât de multe planuri de viitor poţi, în limita bunului-simţ.

– La naiba! Te-am rănit.

– Ţi-aş fi recunoscătoare dacă ţi-ai supraveghea limbajul, spuse ea, ignorând faptul că folosise exact acelaşi cuvânt în minte, cu doar un minut în urmă.

– De ce nu vrei să vii?

Ea îl privi cu asprime.

– Nu am fost invitată. În lumea mea – în fosta mea lume, nu iei parte la evenimente la care nu ai fost invitat.

El îşi băgă mâinile în păr, zburlindu-l. Crescuse, şi ea îşi dădu seama.

– Dumnezeule mare, Camille, erai centrul întregului plan într-o asemenea măsură, încât nu mi-a trecut prin minte că ai avea nevoie de o invitație.

Indignarea se războia acum cu alt sentiment. *Era centrul întregului plan?* Ce însemna asta?

– Vreau să le vezi și tu, spuse el. Am fost miercuri acolo și am văzut casa și grădina. Grădina e de fapt un cuvânt greșit. Este mai degrabă un parc. Și casa e un cuvânt greșit. E uriașă și teribil de impresionantă. O fi fost unchiul meu bătrân, însă nimic nu a fost neglijat sau lăsat în paragină. Încă nu îmi vine să cred că sunt ale mele. Nu mă pot imagina trăind acolo. Dar mi-au venit o grămadă de idei cât timp eram acolo și mi-am dorit să fi fost și tu cu mine.

– Nu Anna? spuse ea înțepată.

El oftă tare.

– Nu m-am gândit nici o dată la ea cât timp am fost acolo. Te voiam pe tine.

– Azi o să fiu ocupată, zise ea, privindu-și brusc mâinile.

– Cu ce?

– Nu e treaba ta.

– Ba da, este. Astăzi nu se fac ore și nici nu mergi să-ți vezi familia. O să fii ocupată stând degeaba, doar ca să mă pedepsești. Mi-a fost rușine să vin să te văd după ziua de duminică, dar ar fi trebuit s-o fac, mai ales că doream să vin. Și dacă ți se pare oribil de confuz și contradictoriu, și idiot, e pentru că așa sunt și eu. Camille, te rog, vino! Se lăsase pe vine în fața ei și întinse mâinile spre mâinile ei, apoi își aminti probabil de copiii care se jucau țipând în jurul lor și își lăsă mâinile pe genunchi. Te rog!

Îi fusese *rușine să vină?*

Îl privi îndelung.

– Mă întorc acasă, îi spuse dintr-odată. Mama se întoarce la Hinsford Manor – Anna a convins-o. Abby merge cu ea. Și la fel și eu. Nu știa dacă spusese adevărul. Cu siguranță că nu. Dar cum putea să rămână...

El se încruntă și o privi cercetător.

– Vino oricum în după-amiaza asta! Vino cu familia ta! Ți-au mai rămas doar câteva zile de petrecut cu ei, și e un loc încântător pentru un picnic. Se pare că și ziua va rămâne frumoasă. Vino, Camille, dacă nu de dragul meu, atunci de dragul lor și al tău.

Ea îi întoarse încruntarea și el zâmbi dintr-odată.

– Dar vino și de dragul meu. Pământul chiar s-a mișcat duminică. Cred că și pentru tine.

– Voi veni, spuse ea înțepată. Voi cere cuiva din familie să mă ia cu trăsura.

El se ridică.

– Îți mulțumesc, spuse.

Dar ea observă dintr-odată ceva și îi prinse mâna dreaptă în mâinile ei. Încheieturile lui nu erau chiar carne vie, dar erau destul de roșii ca să pară dureroase.

– Cred că gura lui arată mult mai rău, spuse el.

– Sper că i-ai scos într-adevăr un dinte, îi răspunse ea.

Judecătorul Fanshawe veni să îl vadă pe Joel miercuri, imediat după ce se întoarse de la croitor și cizmar, care îi luaseră măsuri. Judecătorul era un gentleman vârstnic, foarte aplecat de spate, și își trimisese servitorul ca să îl cheme pe Joel să coboare în stradă, unde îl aștepta în trăsură. Îi spuse lui Joel că nu fusese mai jignit în viața lui ca în momentul în care descoperise că vicontele Uxbury, domnul Martin Cox-Phillips și domnul Blake Norton contestau testamentul.

– De abia aștept să îi zdrobesc în pulberea de sub călcâiul cizmei, dacă se încăpățânează, deși mă tem, vai, că nu o vor face când se vor uita mai bine la lista de martori, spuse el. Eu am fost unul din ei, și chiar și ceilalți sunt formidabili. Poți să consideri liniștit că moștenirea îți aparține, domnule Cunningham.

Strânse mâna lui Joel cu o mână surprinzător de fermă, apoi se urcă din nou în trăsură cu ajutorul servitorului și se duse în drumul lui.

Atunci, dintr-un impuls, Joel plecă să își vadă noua proprietate, pe care probabil că avea să o vândă când urma să se limpezească problema testamentului. Vorbi cu majordomul – domnul Nibbs – și îl asigură că toți servitorii puteau rămâne până la noi ordine și că avea să îi spună domnului Crabtree să le plătească salariile. Nibbs îi arătă casa și apoi îl chemă pe grădinarul-șef ca să îl conducă prin grădini. După aceea, Joel petrecuse o altă oră hoinărind prin casă de unul singur. Era mult mai mare și mai impunătoare decât crezuse și destul de intimidantă. Dar ceva se întâmplă când ajunse în sfârșit în bibliotecă, în spatele scaunului în care stătea unchiul lui, și puse mâinile pe spătarul lui înalt. Simți o... legătură, o dorință, deși nu își putea exprima sentimentele în cuvinte nici măcar în gând.

Mama lui crescuse acolo. Bunicii lui locuiseră acolo, ca și unchiul său. Nu simțise chiar prezența unor stafii, dar simțise... ei bine, o legătură. Era lucrul care lipsise întotdeauna din viața lui. Asta nu însemna că se plângea. Până acum, viața lui fusese remarcabil de binecuvântată, chiar dacă omitea cele întâmplate în ultimele două săptămâni. Dar...

Ei bine, se îndrăgostise. Și, poate printr-o asociație de idei, își dori să fi fost și Camille cu el. Simțea că explodează de atâtea gânduri, idei, nevoi...

Îl informă pe domnul Nibbs de picnicul de vineri și îl avertiză că oaspeții vor dori să facă un tur al casei. Solicită să fie duse câteva scaune și pleduri pe pajiștea din față, dacă vremea o permitea, și să fie făcute aranjamente pentru cai și trăsuri. Îl asigură totuși pe majordom că solicitase serviciile unui furnizor din Bath, astfel că bucătăreasa și personalul de la bucătărie nu trebuiau să intre în panică. Nu fusese sigur că ar fi reușit să mulțumească un grup atât de mare de aristocrați după ce lucraseră atâta timp pentru un gentleman bătrân și bolnav, care nu le ceruse probabil prea mult. Înainte de a pleca, dădu un singur ordin.

– Dacă puteţi aranja să fie luate busturile acelea oarbe din hol cât se poate de repede, domnule Nibbs, spusese el, v-aş fi foarte recunoscător.

Majordomul era prea bine educat ca să rânjească, dar Joel ar fi jurat că rânjea în sinea lui.

– Voi da ordinele, sir, spuse el. Au fost un dar de nuntă pentru domnul şi doamna Cunningham, dar domnul Cox-Phillips nu a fost niciodată prea legat de ele.

Şi acum Joel se întorsese, plimbându-se pe terasa din faţa casei, observând că peluza fusese cosită de curând şi că cinci scaune fuseseră aşezate în semicerc, pentru ca nici unul să nu împiedice vederea. Alături de ele era un vraf de pleduri. Joel se întrebă ce naiba avea să facă. Habar nu avea cum să se poarte la o reuniune la scară mai mare decât întâlnirile pe care le avea seara în camerele lui, cu prietenii. Când furnizorul îl întrebă ce mâncăruri şi băuturi dorea mai exact, el rămăsese cu gura căscată – spera că nu literal – şi îi ceruse sfatul. Avusese bani destui pentru picnic, dar nu îi mai rămăsese nimic. Bietele lui economii se duseseră, şi putea doar să spere că judecătorul Fanshawe avusese dreptate.

Peste o săptămână sau două venea nota de plată de la croitor şi cea de la cizmar.

Din fericire, nu avu la dispoziţie prea mult timp ca să se gândească. Roţile unei trăsuri scrâşniră pe pietrişul de pe alee şi alta venea exact în urma ei. Joel făcu câţiva paşi spre uşa din faţă şi rămase acolo cu mâinile încleştate la spate, încercând să pretindă că era marele stăpân al tuturor lucrurilor care se vedeau. Îşi dorea ca măcar cizmele lui să nu fi fost atât de roase.

După aceea, totul decurse remarcabil de bine. Toţi erau binedispuşi, şi admirară casa şi priveliştea din grădină. Menajera le oferi un tur al casei, deşi contesa văduvă de Riverdale hotărî să rămână în salon după ce ajunse acolo, iar Lady Matilda Westcott alese să rămână cu ea şi să o enerveze cu un flacon de săruri, în ciuda protestelor vehemente ale mamei sale. După încheierea turului, toţi se împrăştiară, cei mai mulţi plimbându-se

afară, pe peluză, prin grădina de trandafiri, coborând panta abruptă a grădinii de pietre, în spatele casei spre pădure, pe o cărare amenajată cu grijă.

– Joel, spuse Anna, trecându-şi braţul pe sub braţul lui chiar înainte ca toţi să se adune pe peluza principală pentru a lua ceaiul, e un loc frumos ca o bijuterie, nu-i aşa? Şi când te gândeşti că am crescut aici fără să îl vedem niciodată şi fără să ştim că există. Regreţi că... Oh, nu contează.

– Da, regret. Dacă ai putea să te întorci în timp şi *să ştii*. Dar nu se poate, şi a fost alegerea lor să nu mă cunoască. Le datorez totuşi educaţia mea acceptabilă – ar fi putut fi mult mai rău. Şi îi datorez bunicii cariera mea. Nu aş fi putut să fiu pictor dacă nu aş fi mers la şcoala de artă.

– Ai fost întotdeauna foarte talentat. Dar probabil că ai dreptate. Ce ai de gând să faci? O să locuieşti aici?

– Şi să vorbesc de unul singur într-un asemenea palat? E greu de imaginat.

– Singur, Joel? spuse ea, şi el fu conştient că se uita la Camille, care era remarcabil de drăguţă, cu o rochie de muselină uşoară şi o bonetă pe paie pe care Joel nu le mai văzuse – şi care nu se uitase aproape deloc spre el după salutul rigid pe care i-l adresase atunci când sosise cu bunica din partea mamei, cu mama şi sora ei.

– Încă nu am hotărât ce să fac cu casa. Eram hotărât să o vând, dar... Ei bine, mama mea a crescut aici, şi...

Ea îl strânse de braţ.

– Nu te grăbi să hotărăşti. Totul va fi bine. Ţi-o promit.

– Oh, chiar aşa?

– Chiar aşa. Ea râse şi îi lăsă braţul, alăturându-se celor două mătuşi.

Meniul picnicului i se păru perfecţiunea întruchipată lui Joel, şi toată lumea păru să fie de acord cu el. Toţi îi făcură complimente, iar el râse şi le spuse adevărul.

– Am lăsat totul în mâinile furnizorului. Când mi s-a arătat lista cu variante, nici nu ştiam ce însemnau

cele mai multe dintre ele. Toate aveau nume fanteziste. Aşa că i-am lăsat pe experţi să aleagă şi am fost uşurat să descopăr că recunosc mâncărurile, chiar dacă nu le ştiu numele.

Toţi râseră cu el şi se făcu timpul pentru mica sa surpriză. Servitorii ieşiră din casă cu tăvi de şampanie, şi Joel propuse un toast în cinstea contesei văduve, care stătea pe un scaun la umbra unui copac, deşi Lady Matilda încercase de câteva ori să îi ţină o umbreluţă deasupra capului.

– Nu cunosc data exactă a naşterii dumneavoastră, doamnă, spuse el. Dar vă doresc o săptămână de naştere fericită. Şi toţi ciocniră paharele şi se alăturară toastului.

– Ziua mea de naştere e astăzi, tinere, spuse văduva, şi până acum a fost perfectă. Nu-mi pot imagina un cadru mai încântător pentru ceaiul din ziua de naştere, mâncare mai delicioasă sau o companie mai plăcută. Îţi mulţumesc.

Toastul şi cuvintele ei marcară sfârşitul vizitei. Fură chemate trăsurile şi toată lumea se adună pe terasă să le aştepte, discutând cu veselie, mulţumindu-i din nou lui Joel şi complimentându-l pentru noua sa casă.

Dar tot nu mai auzise nici o vorbă de la Camille, după salutul iniţial. Îl evitase toată după-amiaza. Sau poate că el o evitase pe ea.

– Camille, spuse el, pot să te conving să mai rămâi puţin? Sunt câteva lucruri pe care aş vrea să ţi le arăt. Poţi să te întorci acasă mai târziu, cu mine.

Nu vorbise tare. Nu se aşteptase să îl audă şi altcineva în afară de ea. Dar se părea că toată lumea îl auzise, şi se aşternu tăcerea, în timp ce toată lumea se uita întâi la el, apoi la Camille şi apoi iar la el.

– Nu se cuvine, domnule Cunningham, începu Lady Matilda, ca o lady singură...

– Cred că nepoata mea e capabilă să hotărască singură, Matilda, interveni contesa văduvă.

– Bineînţeles că este, încuviinţă Lady Molenor. Dacă ea...

– Domnule Cunningham, spuse Elizabeth, Lady Overfield, poate că îmi vei permite şi mie să rămân. Mi-ar plăcea să petrec o oră liniştită în bibliotecă şi să mă uit la toate cărţile acelea. Bineînţeles, dacă se hotărăşte să rămână şi Camille.

Toţi ochii se întoarseră spre ea. Obrajii îi erau foarte coloraţi. Linia încăpăţânată a maxilarului era foarte evidentă, la fel ca şi buzele strânse într-o linie subţire.

– Da, sigur, spuse ea.

Rămaseră toţi trei pe terasă, privind trăsurile care se îndepărtau pe alee. Lady Overfield întoarse spre Joel o faţă zâmbitoare. Ochii îi scânteiau.

– O să mă fac nevăzută, zise ea. Cred că aş putea petrece o săptămână în biblioteca aceea şi să nu rămân fără cărţi la care să mă uit, aşa că nu trebuie să vă grăbiţi. Şi cunosc drumul. Se întoarse zâmbind spre Camille, îşi ridică fustele, urcă scările şi dispăru în casă.

– Cred că i-am scandalizat pe toţi, spuse el. Nu ştiu cum să mă port ca un gentleman, nu?

O auzi trăgând aer în piept şi expirând.

– De ce ai vrut să rămân? îl întrebă ea.

Pentru că era cel mai mare laş din lume. Şi pentru că nu voia ca ea să se întoarcă la Hinsford Manor cu mama şi sora ei.

Străbătu distanţa dintre ei şi o prinse hotărât de mână.

– Ţi-am spus că am fost aici miercuri, spuse el, pornind cu ea pe terasă în jurul casei, şi mi-am dorit să fi fost şi tu cu mine. Astăzi ai fost cu mine şi cu o duzină de alţi oameni, şi aproape că te-am lăsat să pleci cu ei. Mintea mea e ca un cuib de viespi, Camille. Parcă face bule. Am amestecat imaginile? Poate că asta îţi va arăta în ce stare e mintea mea. Te-ai plimbat prin pădure mai devreme? Cărările sunt cam abrupte, dar merită să urci. Sunt tot felul de locuri în care să stai şi să te relaxezi, şi să te bucuri pur şi simplu de privelişte.

– Nu am ajuns aşa departe, spuse ea în timp ce urcau.

Ajunseră la locul care îl impresionase în mod deosebit vineri – un luminiş între copaci, care fusese transformat într-o grădiniţă de flori, cu o bancă de fier forjat în mijloc. De aici se vedea printr-o ramă de ramuri, peste acoperişul casei, orbitoarea eleganţă albă a clădirilor în stil georgian din Bath. O conduse la bancă şi se aşezară alături.

– Mă gândeam să vând locul acesta, dar nu mă pot hotărî s-o fac, Camille. E singura legătură reală pe care o am cu familia mea. Nu mă pot vedea trăind singur aici, dar pot vedea tot felul de posibilităţi, deşi nu m-am gândit dacă sunt posibile sau realizabile. Îmi imaginez o şcoală de artă aici, sau un refugiu pentru tot felul de arte. Un loc pentru unii dintre copiii de la orfelinat, poate şi pentru alţi copii, poate şi pentru adulţi. Îmi imaginez o şcoală de muzică – sau un refugiu – pentru diferite instrumente şi voce. Chiar şi pentru dans. Sau un refugiu pentru scriitori. Mă imaginez aducând aici experţi distinşi care să ţină cursuri despre o varietate de subiecte şi să ofere demonstraţii şi concerte. Mai mult decât orice, totuşi, văd şi aud copii alergând pe pajişti, urcând aici ca să se joace de-a v-aţi ascunselea printre copaci, fugind prin casă, făcând gălăgie şi dezordine. Fericiţi, liberi.

– Propriii tăi copii? întrebă ea, şi el ştiu de cum întoarse capul spre ea că îşi dorea să-şi fi muşcat limba. Avea obrajii în flăcări.

– Printre alţii. Mi-ar plăcea să am copiii mei. Mi-ar plăcea să le ofer ceea ce eu n-am avut niciodată – un tată şi o mamă. Dar văd şi alţi copii aici, bucurându-se de o vacanţă şi de şansa de a se distra într-un loc în care este atâta spaţiu de alergat.

Ea nu spuse nimic.

– Bineînţeles, continuă el, că se află la o distanţă considerabilă de Bath, şi eu nu am fost nicăieri în altă

parte. Pare puțin izolat aici sus. Deschis. Și frumos, totuși. Aproape de cer.

– Nu ai fi izolat, spuse ea în cele din urmă, dacă ar exista un mijloc de transport constant și oameni care vin și pleacă. Și, Joel, îți poți permite propria trăsură care să îi aducă și să îi ducă în oraș.

– Aș putea, spuse el, deși nu era pentru prima oară că se gândea la asta. Aș putea avea cai. Și poate un câine sau doi și o pisică sau trei. Poate și iepuri. Cred că în copilărie am tânjit după un animal de companie la fel de mult ca după o familie. La orfelinat nu am avut voie cu animale, din motive foarte evidente. Dar m-am gândit întotdeauna că prezența animalelor ar fi fost atât de bună pentru copii. Am auzit că pisicile și câinii te iubesc întotdeauna, chiar și atunci când oamenii nu par să te iubească. Poți să îmbrățișezi un animal și poți să îi citești. Ei nu te judecă. Ei... te iubesc pur și simplu. Crezi că aș putea să vorbesc cu domnișoara Ford să le permită unora dintre copii să vină și să stea aici câteva zile, ca să facă lecții și să învețe muzică, și să zburde, și să călărească, și să se joace cu pisici și câini, și iepuri? Sunt foarte naiv? Clădesc castele în aer? Castele de nisip? Sunt un prost?

– Te-ai gândit să deschizi micul tău orfelinat aici? întrebă ea.

El se gândi un timp la întrebarea ei.

– Nu. Dacă ar fi copii permanent aici, mi-ar aparține mie.

– Propriii tăi copii.

– Sau copii adoptați. Pășise pe un teren nou. Nu se gândise la asta înainte. Poate... Sarah.

Privirile lor se întâlniră și rămaseră așa. O văzu înghițind în sec și îi privi ochii umplându-se de lacrimi înainte de a putea întoarce capul.

– Și Winifred.

– *Winifred?* zise el și se încruntă.

– Nu e un copil foarte plăcut, nu? E corectă și pioasă, și ordonată, și gata să judece pe oricine. Mă recunosc pe mine însămi în ea, Joel, atât de mult încât mă doare.

Vrea cu disperare să fie iubită şi crede că dragostea trebuie câştigată prin bună purtare. Nu înţelege că eforturile ei îndepărtează dragostea, în loc să o apropie.

– Ai vrea să o *adopţi?*

Ea îl privi inexpresiv.

– Tu vorbeai despre adopţie şi despre aducerea copiilor aici. Eu vorbeam doar ipotetic. Mi-aş dori doar ca ea să se ştie iubită. Mai mult decât iubită. *Aleasă*. Clipi şi se ridică brusc. Elizabeth trebuie să fi rămas fără cărţi cu care să se distreze. Să coborâm.

Şi momentul, muchia pe care se balansa, trecu. Poate că era mai bine. Ideile acestea tocmai îi trecuseră prin minte şi nu era sigur de nici una dintre ele. Nu era sigur de *nimic*.

Nu, nu era adevărat. Era foarte, foarte sigur de un lucru. Era disperat de îndrăgostit de ea. Şi voia la fel de disperat să se căsătorească cu ea.

Dar momentul nu i se părea încă potrivit. Nu voia ca cererea în căsătorie să sune de parcă i-ar fi trecut atunci prin minte şi ar fi rostit-o pur şi simplu.

Se ridică alături de ea şi o luă din nou de mână.

– Îţi mulţumesc că ai rămas. Îţi mulţumesc că m-ai ascultat.

Se întoarseră spre casă aproape în tăcere.

capitolul 22

A doua zi dimineaţă, Camille le duse pe Sarah, Winifred şi pe alţi doi copii mai mici să vadă raţele la râu şi să le hrănească cu firimituri de pâine, iar la prânz se întoarse şi se aşeză la masă lângă domnişoara Ford şi infirmieră.

– Copiii aceştia sunt vreodată adoptaţi? întrebă ea, când se făcu o pauză în conversaţie. Nu auzise să se întâmple aşa ceva, dar ea nu era acolo de mult timp.

– Uneori, spuse domnişoara Ford. Vreau să zic, bebeluşii. Oamenii care vor să adopte copii caută rareori

copii mai mari de câteva luni. Acesta nu este unul din orfelinatele la care să apeleze patronii necinstiţi pentru mână de lucru ieftină.

– Care este procedeul de adopţie? întrebă Camille.

– În majoritatea cazurilor, îi spuse domnişoara Ford, părintele real sau cel care întreţine copilul aici este consultat şi îşi oferă consimţământul sau o interzice. Dacă răspunsul este da, detaliile legale sunt intermediate de avocatul nostru, dar consiliul director investighează cu mare grijă situaţia posibililor părinţi. Aici le oferim iubire şi siguranţă, şi îngrijire de calitate, după cum ştii. Încercăm să ne asigurăm că e în avantajul copilului să facă parte dintr-o familie.

– Şi dacă părinţii reali sunt necunoscuţi? întrebă Camille.

– Urmăm aceeaşi procedură atentă de investigare, răspunse domnişoara Ford. Ştii, când dăm copii spre adopţie ne simţim de parcă am renunţa la propriii noştri copii. O facem bucuroşi dacă e spre binele copilului, dar nu e niciodată uşor să spui adio. Logic, majoritatea părinţilor adoptivi nu vor să se întoarcă aici pentru vizite.

– Vă amintiţi de Sammy şi de buclele lui aurii? întrebă infirmiera şi începu să depene amintiri despre copiii pierduţi prin adopţie, împreună cu domnişoara Ford.

Camille se întoarse în camera ei şi îi scrise lui Harry ca să-l felicite pentru înaintarea în grad. Era pentru prima dată că îi scria direct. Era dureros. Harry fusese contele de Riverdale. Ea se supărase teribil pe el pentru că se distrase foarte bine, înconjurat de tovarăşi printre care se numărau mai mulţi linguşitori decât prieteni adevăraţi, purtând o simplă banderolă de doliu în semn de respect faţă de moartea tatălui lor, în timp ce ea, mama şi Abby erau îmbrăcate din cap până-n picioare într-un negru lugubru. Dar el fusese un băiat cu inima bună, vesel, inteligent, afectuos. Ea îl iubise foarte mult, fără să îşi dea seama. Şi îl iubea şi acum, şi o durea ceea ce i se întâmplase. Scrisorile lui erau întotdeauna

vesele, dar care era realitatea? Avea să mai fie în viaţă ca să îi citească scrisoarea? Teama pentru el era întotdeauna acolo, îngropată adânc, dar foarte reală.

Preţul iubirii e durerea, se gândi ea. Merita? Nu era mai bine să nu iubeşti deloc?

La mijlocul după-amiezii porni spre Royal Crescent, aşa cum făcuse şi cu o zi înainte de picnic, ca să scotocească în garderobă după o rochie pentru balul din seara aceea, mai bună decât cele câteva agăţate în camera ei de la orfelinat. Se simţea întru câtva de parcă ar fi scotocit într-o viaţă trecută pe care o lăsase în urmă de mai mult de câteva luni, dar nu putea nega că lucrul acesta avea farmecul lui. Cărei femei nu îi place să se îmbrace şi să arate cât se poate de bine măcar o dată?

Alese o rochie de dantelă argintie pe satin albastru, cu talia înaltă sub piept, decoltată şi cu mânecile scurte şi bufante. Tivul era foarte festonat şi brodat cu fir argintiu. Avea mănuşi lungi argintii şi pantofi argintii, şi un evantai delicat care se deschidea ca să descopere imaginea viu colorată a unor heruvimi înaripaţi şi durdulii, zburând deasupra unui tânăr romantic, chipeş şi languros, care arăta de parcă ar fi fost grav rănit de o săgeată a lui Cupidon. Camille se amuză – deşi nu se gândise niciodată la asta – imaginându-şi că proprietara evantaiului ţinea literal în mână soarta iubirii tânărului. Singura ei bijuterie era colierul de perle pe care i-l dăduse tatăl ei când îşi făcuse debutul – de fapt, secretarul lui fusese cel care i-l înmânase – şi cerceii asortaţi care fuseseră darul mamei ei. Camerista bunicii ei îi ridicase părul în creştetul capului în împletituri şi bucle complicate şi câteva şuviţe care îi cădeau pe gât şi peste urechi.

Pentru o clipă, uitându-se în oglindă, simţi un val de nostalgie după lumea familiară pe care o părăsise atât de brusc. Dar fu surprinsă să îşi dea seama că nu voia să se întoarcă acum, chiar dacă putea. Nu credea că îi plăcea prea mult persoana care fusese atunci, şi cu siguranţă că nu îi plăcea nici persoana cu care fusese logodită. Se întoarse şi intră în camera lui Abigail, unde îşi

găsi sora arătând ca un suvenir al primăverii, într-o rochie frumoasă de un galben palid pe care Camille nu o mai văzuse. Era cuprinsă de emoție și neliniște.

– Ce crezi, va fi ca un bal *adevărat?* întrebă ea. Oh, arăți minunat, Cam! Mi-am dorit întotdeauna să fi crescut atât de înaltă ca tine. Abby luase parte la câteva petreceri locale la țară, dar nu fusese la nici un bal din înalta societate. Nu avusese nici un sezon de debut.

– Bănuiesc că nu va fi atâta înghesuială ca la Londra, spuse Camille, dar am înțeles că toată lumea bună din Bath a fost invitată, și îmi imaginez că este lăudat precum cel mai măreț eveniment al verii. La urma urmei, familia Westcott are mai multe titluri decât poate duce. Va veni multă lume.

– Crezi... Abigail se opri și își făcu de lucru aranjându-și șalul și luându-și evantaiul. Crezi că s-ar putea să avem câțiva parteneri, Cam? Vreau să zic, în afară de unchiul Thomas și de Alexander?

– Cred că mătușile noastre își vor lua în serios îndatoririle de gazde, Abby. Unei gazde nu îi place să vadă fetele sprijinind pereții. Îi strică reputația.

– Înseamnă că ne vor găsi ele parteneri? întrebă Abby strâmbând din nas.

– Așa se aranjează lucrurile, îi spuse Camille. Și uneori domnii cer să fie prezentați. Nu se cuvine, știi, să se repeadă și să-ți ceară un dans fără a fi prezentați.

Spera că spunea adevărul. Spera că sora ei avea să aibă parteneri și că aceștia nu aveau să fie doar bărbați însurați și vârstnici, care erau forțați să o invite sau cărora li se făcea milă de ea. De ea însăși nu îi păsa. Avea să fie destul de mulțumită să privească festivitățile și să petreacă puțin timp cu familia, înainte ca ei să se întoarcă acasă. Și, așa cum spusese Abby, unchiul Thomas și Alexander și chiar și Avery aveau să danseze fără îndoială cu ea. Și...

Joel?

Încercase din răsputeri toată ziua să nu se gândească la ziua de ieri. Ce îi spusese el exact? Probabil că nu știa

nici el – își comparase doar mintea cu un cuib de viespi. Dar – „Mi-ar plăcea să am copiii mei. Aș încerca să le ofer ceea ce eu nu am cunoscut niciodată, un tată și o mamă." Și vorbise despre adoptarea unor copii. O menționase pe Sarah. Și apoi, după ce păruse că se îndrepta spre ceva anume, îi mulțumise că venise și că îl ascultase și o condusese înapoi.

Oh, avea să meargă acasă la Hinsford cu mama și Abby. Avea să renunțe pur și simplu la luptă și să nu-i pese. Ba nu, nu avea s-o facă. Avea să rămână la școală. Va rămâne tare pe poziție și... Poate că se va stabili pe cont propriu undeva și va trăi independent. Cu banii pe care îi lua de la Anna, putea s-o facă. Putea să trăiască foarte bine, de fapt. Chiar dacă era doar un sfert din averea tatălui ei, era sigură că era o sumă foarte frumoasă. Da, poate că avea să facă exact asta...

Oh, *Joel!*

Abigail era gata să coboare, și în curând erau în trăsură alături de mama și bunica lor, în drum spre Upper Assembly Rooms, chiar dacă distanța era scurtă. Camille observă că mama o ținea pe Abby strâns de mână. Își deschise și își închise evantaiul în poală și se întrebă dacă aveau să fie valsuri.

Joel devenise un fel de celebritate locală. Era cunoscut deja de unii, bineînțeles, ca pictor portretist, și acei oameni erau în stare să îl arate și celor din jur, ca pe orfanul fără nici un ban care se dovedise a fi nepotul de mult pierdut al surorii bogatului Cox-Phillips – unii spuneau chiar că era nepotul lui – domnul care trăise în unul din conacele de pe deal. Se povestea că bătrânul domn descoperise adevărul în ultimul moment posibil, și lăsase până și ultimul bănuț din milioanele lui acestui tânăr, pe care reușise să îl strângă la piept pentru prima și ultima dată în timp ce își dădea cea din urmă suflare.

Când în saloanele la modă se răspândi ca focul vestea că îl pocnise în față pe vicontele Uxbury la Upper

Assembly Rooms, scoţându-i toţi dinţii, pentru că insultase o lady, faima lui Joel crescu în loc să scadă.

Astfel că, sâmbătă seară, Joel se apropie foarte tulburat de sus-numitele Upper Rooms, incomodat de hainele noi de seară şi de pantofi şi întrebându-se dacă un bărbat care dansase numai la orfelinat în toată viaţa lui era obligat să danseze la un asemenea eveniment. Şi dacă existau destule colţuri întunecoase în care să se ascundă. Şi dacă era prea târziu ca să facă stânga împrejur şi să se întoarcă acasă. Dar se săturase până peste cap de laşitatea lui. Un lucru era sigur. Nu se putea întoarce la viaţa confortabilă din trecut. Foarte bine, atunci. Avea să treacă mai departe la cea nouă.

În plus, Camille ar fi putut pleca a doua zi la Hinsford Manor cu mama şi sora ei, iar el nu avea de gând să o lase fără să lupte – sau fără măcar să vorbească cu ea.

Se îndreptă hotărât spre uşa saloanelor, îşi spuse numele unui bărbat în uniformă, cu înfăţişare de boxer, care ocupa toată uşa – se părea că exista măcar o persoană din Bath care nu îl cunoştea din vedere – şi păşi înăuntru.

Probabil că a fost invitat fiecare cetăţean din Bath, cu excepţia boxerului de la uşă, se gândi el în următoarele minute. Salonul în care se lua ceaiul era ticsit, sala de bala era plină, iar el atrăgea atenţia peste tot – asta dacă imaginaţia lui nu o luase razna. O orchestră aşezată pe o estradă îşi acorda instrumentele, însă dansul nu începuse. Locul zumzăia de conversaţii şi râsete, iar dacă cineva ar fi deschis o trapă în duşumea, Joel ar fi dispărut bucuros prin ea, chiar fără să se uite unde ducea.

Şi apoi fu luat în primire de Lady Molenor, toată numai bijuterii scânteietoare şi pene unduitoare în păr şi maniere elegante, urmată îndeaproape de ducesa văduvă de Netherby, formidabilă într-o rochie de un albastru regal şi un turban asortat, cu o piatră preţioasă de mărimea unui ou de măcăleandru în frunte. Amândouă puseră mâna pe el şi îl duseră să o salute pe contesa văduvă de Riverdale, care era aşezată în sala de bal,

pe un scaun care părea un tron, şi primea fericită omagiile şi urările aniversare, în timp ce Lady Matilda Westcott, fiica ei, flutura un evantai în apropiere, grijulie şi atentă la confortul mamei ei. Anna, arătând foarte drăguţă în roz-închis, veni să-l îmbrăţişeze, iar Lady Jessica Archer şi domnişoara Abigail Westcott îi făcură semn cu evantaiele şi îi zâmbiră strălucitor, înainte de a pleca braţ la braţ, ca să-şi arate drăgălăşenia înaintea mulţimii adunate. Şi... Camille era acolo, stând pentru moment alături de bunica ei, singură.

– Nu cred, spuse el, apropiindu-se de ea, că am văzut vreodată o femeie mai frumoasă.

Ea îl privi fix un moment, şi el îşi dădu seama cât de extravagante şi prosteşti trebuie să fi părut cuvintele lui. Dar apoi ea zâmbi lent, cu o expresie care începu din ochii care îi străluceau.

– Sau eu un bărbat mai chipeş, spuse ea. Joel, ai fost la cumpărături. A fost foarte chinuitor?

– Peste măsură, răspunse el rânjindu-i. Dar am venit pe jos până aici, şi pantofii nu mi-au nenorocit încă picioarele. Sau călcâiele. Şi nici lavaliera nu mi-a jupuit pielea de pe gât.

– Arăţi splendid.

– Camille, spuse el dintr-odată serios, chiar te întorci acasă cu mama şi sora ta?

Ea nu îi răspunse imediat.

– Nu, spuse într-un sfârşit. Ar însemna că mă dau bătută, şi eu refuz să admit aşa ceva.

– Ce fată bună, spuse el, de parcă ar fi vorbit cu una dintre elevele de la şcoală.

– Dar, Joel, continuă ea, desfăşurându-şi evantaiul şi adăugând pe loc o notă strălucitoare de culoare la albastrul şi argintiul delicat al rochiei ei. Am acceptat oferta Annei şi voi primi un sfert din averea tatălui meu. Nu sunt încă sigură ce voi face cu ea şi dacă voi face ceva.

– Ah, spuse el, şi ea nu-şi dădu seama dacă se bucura sau îi părea rău. Ce te-a făcut să te răzgândeşti?

– Încerc să îmi fac inima să urmeze deciziile minții. Încerc să o iubesc, Joel. Încerc să o văd ca pe sora mea, nu doar ca pe o soră vitregă. Împărțirea averii e crucială pentru fericirea ei.

El nu avu ocazia de a-i răspunde. În jurul lor lumea începu să se miște, și el își dădu seama că orchestra tăcuse și cuplurile se adunau pe estrada de dans.

– Cred că e dansul meu, Camille? spuse contele de Riverdale, salutându-l binevoitor pe Joel și întinzând mâna spre verișoara lui.

– Da, Alexander. Mulțumesc.

Iar Joel rămase singur până când Lady Overfield ajunse lângă el.

– Îmi amintesc că Anna mi-a povestit despre dansurile care aveau loc la orfelinat când bătrâna ei institutoare era încă acolo, spuse ea. Cunoștea pașii tuturor dansurilor, în afară de vals. Presupun că și dumneata le cunoști, domnule Cunningham. Cu riscul de a părea intolerabil de îndrăzneață, ai vrei să încerci să îl dansezi pe acesta cu mine? Sala e foarte aglomerată. Cred că ne vom pierde în mulțime și nu ne va vedea absolut nimeni.

Și dacă cea mai frumoasă femeie pe care am văzut-o vreodată e Camille, se gândi Joel – deși era posibil să fie părtinitor, bineînțeles, atunci Lady Overfield e cu siguranță cea mai amabilă.

– Voi face tot ce pot ca să nu vă fac de rușine, doamnă, spuse el zâmbind jalnic și oferindu-i brațul.

– Am fost încântat să aflu ieri, spuse Alexander după ce o conduse pe Camille pe estradă, că verișoara Viola se întoarce să locuiască la Hinsford, iar Abigail merge cu ea. O să mergi și tu, Camille?

– Nu, răspunse ea, cu excepția vizitelor ocazionale. Dar sunt de acord. Și mă bucur pentru ele.

– Viitorul tău e aici? întrebă el, privind peste umăr spre Joel, care o conducea pe Elizabeth.

– Pentru moment, da. Îmi place cu adevărat să predau, deși e cea mai haotică și mai alarmantă activitate

în care am fost implicată vreodată, şi uneori mă întreb ce naiba fac.

El se uită din nou la ea şi îi zâmbi.

– Se pare că domnişoara Ford ţi-a oferit slujba pentru următorii douăzeci de ani, cel puţin. Cred că e o recomandare foarte valoroasă.

– Dar tu ce o să faci, Alexander? O să refaci Bramble-dean Court? Sau nici măcar nu vei încerca, aşa cum a făcut tăticul?

– Oh, voi încerca. La urma urmei, e datoria mea. Va trebui să mă căsătoresc cu o soţie bogată.

Dansul era gata să înceapă, şi era un dans câmpenesc complicat, în timpul căruia nu prea aveai ocazia de a conversa. El continua să zâmbească. Ochii lui scânteiau, de parcă ar fi făcut o glumă. Camille spera că *fusese* o glumă. Alexander fusese întotdeauna un bărbat onorabil şi bun. Deşi ea nu crezuse niciodată în dragostea romantică, se aşteptase întotdeauna ca el să se căsătorească din dragoste cu o lady având acelaşi temperament şi aceeaşi amabilitate – şi înfăţişare. Simţea un fior de gheaţă gândindu-se că el ar fi putut pune înaintea propriei fericiri datoria faţă de oamenii de la Brambledean, pe care tatăl său îi neglijase atât de ruşinos. Vechea Camille ar fi înţeles şi aplaudat. Noua Camille ar fi vrut să-şi strige protestul în gura mare.

Dar muzica începu.

Văzu că Abby dansa cu Avery. Pe parcursul serii îşi dădu seama că totul fusese calculat cu foarte multă grijă. Un duce şi un conte deschideau dansurile cu cele două fiice ilegitime ale predecesorului contelui, arătând astfel celor din jur că erau foarte respectabile şi că o dovadă de dispreţ faţă de ele ar fi fost o jignire pentru cei doi aristocraţi şi familiile lor. Nici Camille, nici Abigail nu fură lipsite de parteneri pe tot parcursul serii, şi în timp ce Camille dansa cu Avery şi unchiul Thomas, Abigail dansă fiecare dans, cu excepţia primului, cu bărbaţi care nu făceau parte din familie, majoritatea tineri

şi necăsătoriţi. Abby avea să-şi amintească această seară ca pe cea mai fericită din viaţa ei.

Bineînţeles că aici erau în Bath, nu la Londra, şi Abby nu se putea aştepta mereu la sprijinul familiei care era alături de ea în seara aceea. Dar chiar şi aşa... Ei bine, poate că până la urmă exista o speranţă. Poate că ceea ce se întâmplase nu fusese chiar un dezastru, cum i se păruse în momentul producerii lui şi până de curând.

Joel dispăru din sala de bal după ce dansă destul de lăudabil primul dans cu Elizabeth. Camille crezu că plecase, dar mai târziu intră în sala în care se servea ceaiul, la braţul unchiului Tom, şi îl văzu stând cu domnişoara Ford şi cu un grup de doamne care păreau să îi soarbă fiecare cuvânt. Ochii lor se întâlniră de-a curmezişul încăperii. Ea se aşeză cu spatele la el şi se alătură conversaţiei de la masă. După zece minute, simţi o mână pe umăr.

– Cred că următorul dans va fi un vals, spuse Joel, adresându-i-se, după ce îi salută pe ceilalţi ocupanţi ai mesei. Vrei să îl dansezi cu mine, Camille?

– Da. Ea se ridică în picioare şi lăsă şerveţelul pe masă. Mulţumesc.

– Sau poate, spuse el în timp ce se îndreptau spre sala de bal, că te-ai simţi mai sigură dacă ne-am plimba pur şi simplu prin salon. Observ că e activitatea favorită a multora.

– Ai devenit fricos, domnule Cunningham? întrebă ea, desfăcându-şi evantaiul şi fluturându-l înaintea ei.

– Deloc, domnişoară Westcott. Am devenit politicos. Nu vreau să te fac de râs pe estrada de dans. Ca să nu mai spun că nu vreau să te calc pe picioare.

– Vrei cumva să spui că nu ai încredere în calităţile mele de profesoară, domnule Cunningham?

– Cred că mă îndoiesc mai degrabă de calităţile mele. Dar sunt dispus să-i dau drumul, dacă şi tu eşti.

– *Să-i dai drumul?* rosti şi se încruntă la el. Ce fel de limbaj e acesta, domnule Cunningham?

– Cel al unui vagabond? îi sugeră el.

Şi începură să râdă în hohote, ceea ce nu era deloc elegant, iar Camille îşi trecu braţul pe sub braţul lui.

– După cum a remarcat mai devreme Lady Overfield, salonul va fi fără îndoială atât de aglomerat, încât nimeni nu ne va observa pe noi sau greşelile noastre tehnice.

Acest lucru se dovedi mai puţin adevărat decât şi-ar fi dorit amândoi. Se părea că valsul nu era încă atât de apreciat în Bath ca în Londra, şi majoritatea invitaţilor preferară să privească sau să rămână în salonul pentru ceai. Câteva cupluri ocupară estrada, dar aveau destul loc ca să danseze fără să se teamă că se vor ciocni – şi destul loc ca să fie observaţi de toţi.

– Asta nu a fost cea mai strălucită idee a mea, spuse Joel când începu muzica.

– Ba da, spuse ea privindu-l drept în faţă, a fost.

Îi simţea mâna caldă pe spatele ei şi umerii fermi sub propria ei mână. Cealaltă mână a lui îi ţinea mâna, mare şi liniştitoare, mirosind a ceva plăcut şi indefinit – poate săpun de ras, haine noi şi lenjerie nouă. Şi a Joel. Era sigură că dacă ar fi fost legată la ochi, ar fi ştiut exact cu cine urma să danseze. Căldura trupului lui o învăluia, şi ea îşi aminti de ultima duminică, cu un fior de dorinţă. Îi plăcea atât de mult cum făcea el dragoste.

Privirea lui era intensă, şi se întrebă dacă el se gândea la acelaşi lucru. „Oh, Joel", îl întrebă ea în gând, „ce ai vrut să spui ieri?"

Valsară din nou de parcă ar fi avut picioare de lemn când începu muzica – un-doi-trei, un-doi-trei, trei paşi lateral, trei paşi înapoi – şi Camille văzu roşeaţa care începea să îi acopere gâtul sub lavalieră şi panica inundându-i privirea. Îi zâmbi şi râse încet.

Şi dintr-odată începură să valseze din nou aşa cum începuseră să valseze la şcoală, dar fără inhibiţiile impuse de spaţiu şi de răsuflarea ei care se întretăia în timp ce cânta şi dansa. De data aceasta, o orchestră completă şi sala de bal din Upper Rooms îi împingeau din urmă,

şi ei dansară şi se rotiră într-o lume care le aparţinea doar lor, privindu-se în ochi, cu zâmbetul pe buze.

Era ciudat să îţi dai seama de tot ce te înconjoară şi să fii singură în acelaşi timp. Ştia că Anna dansa cu Avery, Alexander cu Elizabeth, iar Jessica şi Abby cu parteneri necunoscuţi – chiar dacă nu îşi făcuseră încă debutul oficial, iar în Londra nu ar fi avut voie să danseze până nu primeau permisiune de la una din patroanele lor de la clubul Almack. Era conştientă de ceilalţi dansatori, de vârtejurile de culoare ale rochiilor şi de scânteierea bijuteriilor în lumina lumânărilor. Era conştientă de membrii mai vârstnici ai familiei ei şi de ceilalţi oameni din jur care îi priveau. Simţea mirosul lumânărilor şi al parfumurilor, auzea sunetul picioarelor dansatorilor şi fâşâitul mătăsurilor şi al satinurilor acoperite de sunetul muzicii. Era conştientă chiar şi de faptul că ea şi Joel atrăgeau mai multă atenţie decât ar fi fost normal, poate din cauza identităţii ei, sau mai degrabă din cauza a ceea ce devenise de curând Joel. Şi totuşi, toate aceste impresii formau doar un fundal distant pentru lumea plină de muzică şi mişcare şi, da, *romantism*, în care dansau.

Cel mai frumos sentiment din lume, se gândi ea fără să încerce să analizeze gândul sau să îl nege sau să se sperie de el – cel mai frumos sentiment din lume e să fii îndrăgostit.

Când muzica se sfârşi, partenerii se opriră, şi Camille îşi luă mâna de pe umărul lui Joel, eliberându-şi cealaltă mână din mâna lui şi zâmbindu-i cu regret.

– Cred, domnule Cunningham, că sunt cea mai bună profesoară din lume.

– Doar pentru că ai avut cel mai bun elev din lume, domnişoară Westcott.

Îşi rânjiră unul altuia într-un mod foarte lipsit de eleganţă.

– Aici nu există nici un loc în care să ai măcar un dram de intimitate, nu-i aşa? spuse el. Vii să te plimbi cu mine afară, Camille?

Seara târziu, când se întunecase deja? Fără însoţitoare? Fără...

– Stai să îmi aduc şalul, răspunse ea.

Sunetele muzicii, vocilor şi râsetelor se estompară de cum ieşiră afară. Deasupra capetelor lor era o felie subţire de lună nouă. Dar cerul era senin şi lumina stelelor era suficient de puternică. Aerul nu mai era atât de cald ca ziua, dar nu era nici chiar rece. Nu se simţea nici o adiere de vânt.

– E frumos afară, spuse ea, ridicându-şi faţa spre cer.

– Este, încuviinţă el în timp ce străbăteau scurta distanţă dintre Bennett Street şi Circus.

Traversară drumul îndreptându-se spre marea grădină circulară din centru şi intrară în ea. În jurul lor se ridicau cele trei segmente masive şi curbate ale cercului de case, cu arhitectura lor elegantă, clasică. Rămăseseră foarte puţine ferestre luminate. Era târziu.

– Am pictat toată ziua, îi spuse el. Am pictat furios şi fără oprire şi am ajuns la concentrarea totală de care am nevoie atunci când creez. Am pictat-o pe sora ta – după schiţele pe care le-am făcut, din memorie, şi din partea aceea din mine care nu poate fi descrisă în cuvinte. Portretul nu e în nici un caz terminat, dar sunt teribil de mulţumit de el. E ceva atât de... delicat în fiinţa ei, încât mă temeam că nu voi putea niciodată să îl prind în gând, în viziune sau pe pânză. Dar cred că i-am prins frumuseţea, bucuria de a trăi, vulnerabilitatea, tristeţea, speranţa nestinsă. Oh, aş putea să rostesc o grămadă de cuvinte, fără să pot exprima ceea ce simt în legătură cu ea. Nu am pictat nici un tablou atât de repede. Dar nu e neglijent sau superficial sau... Vocea lui se stinse.

– De abia aştept să îl văd terminat, spuse ea, cu voce formală. Se plimbau în perimetrul interior al grădinii.

El oftă.

– De fapt, am încercat să îmi concentrez mintea asupra unui singur lucru, ca să reduc la tăcere toate gândurile care mişună în ea şi mă chinuiesc de zile întregi.

Am avut mai mult succes decât mă aşteptam. Dar adevărul este, Camille, că undeva în spatele concentrării mele, gândurile mi se potoleau şi se sortau, astfel că atunci când m-am îndepărtat în cele din urmă de pânză, un lucru mi-a fost extrem de clar... ei bine, două, de fapt.

Ea întoarse capul şi îl privi. Îşi ţinea şalul cu amândouă mâinile, dar el îi luă una dintre mâini în mâna lui şi îşi împleti degetele cu ale ei. Ea prinse ambele capete ale şalului cu cealaltă mână. Nu spuse nimic. Dar ce se aşteptase să spună? Credea probabil că o adusese aici ca să-i povestească cum pictase toată ziua.

– Lucrul cel mai neînsemnat pe care îl ştiu acum e că voi păstra într-adevăr casa aceea şi îmi voi folosi banii ca să o transform într-un loc în care să domnească generozitatea şi frumuseţea, ceva care să înalţe sufletul oamenilor şi să le hrănească spiritul. În special cel al copiilor, deşi nu doar al lor. Nu ştiu ce voi face sau cum voi face, dar o voi face. Şi voi locui acolo ca să ofer căldura unui cămin, pe lângă toate celelalte. Voi avea animale acolo şi... oameni.

Dumnezeule mare, era un laş. Nu ştiuse asta despre sine până de curând. Îi trase braţul sub braţul lui, cu degetele încă împletite. Se opri din mers şi rămaseră privind panta abruptă de pe Gay Street.

– Celălalt lucru care îmi este foarte limpede, continuă el, e că te iubesc, că te vreau în viaţa mea orice se va întâmpla, că vreau să mă căsătoresc cu tine şi să am copii cu tine şi să întemeiem o familie în casa aceea – cu fii din trupul nostru, şi copii adoptaţi, şi câini, şi pisici şi... ei bine, şerpi şi şoareci, poate, dacă vom avea fii sau fiice întreprinzătoare. Nu sunt sigur că pot să ţi-o cer. Tu ai trăit o viaţă foarte diferită. Ai fost educată ca fiică a unui conte, într-o familie aristocrată. Eşti o lady în toate sensurile cuvântului. Când te-am văzut în seara asta, m-am gândit că eşti cea mai frumoasă femeie pe care am văzut-o vreodată – şi nu am exagerat. M-am mai gândit şi că eşti cea mai distinsă, mai îndepărtată

şi mai inaccesibilă femeie de pe pământ. Simt că este o îngâmfare din partea mea să te iubesc.

- Joel, spuse ea, întrerupându-i elocvenţa, poţi să fii sigur.

El o privi inexpresiv, în întunericul aproape complet. Putea fi sigur? Auzi ecoul propriilor sale cuvinte - „Nu sunt sigur că pot să ţi-o cer."

- Pot? întrebă el.

- O să ai nevoie de o doamnă care să conducă casa aceea a ta în timp ce tu eşti cu capul în nori. Singurul lucru pe care îl pot face cu ochii legaţi şi mâinile la spate e să conduc o casă. Mi se ridică părul în vârful capului când mă gândesc la copii care ţipă, câini care latră, şoareci care chiţăie şi artişti aiuriţi care mi se încurcă printre picioare, dar dacă am putut să intru într-un orfelinat şi să predau unei clase pline de copii de toate vârstele şi nivelurile, dacă am reuşit să îi fac să împletească o frânghie purpurie ca proiect colectiv şi să mărşăluiască prin tot oraşul Bath ţinându-se de ea, dacă am reuşit să îl învăţ pe un anumit artist aiurit să valseze, înseamnă că pot face orice.

- Dar... Îşi dădu seama că îi strângea foarte tare mâna şi degetele, şi îşi slăbi strânsoarea. Ai vrea, Camille?

Ea oftă, un sunet exagerat al unei îndelungi răbdări.

- Joel, adevărul e că sunt într-adevăr o lady prin educaţie şi nu pot să uit de învăţăturile pe care le-am primit toată viaţa în câteva luni. Am făcut-o o dată, în mod şocant, acum aproape o săptămână, când ţi-am cerut să mă iei cu tine acasă. Nu cred că aş putea s-o fac din nou. Nu pot să *îţi* cer să te căsătoreşti *cu mine*. Nici o lady nu face asta, să ştii. Aşteaptă să îl audă pe gentleman cerându-i-o.

El o privi. Oricât ar fi fost de întuneric, expresia de pe faţa ei nu lăsa loc îndoielii.

- Eu nu sunt un gentleman, spuse el privindu-i buzele.

- Cred că e treaba bărbatului, Joel, chiar dacă nu e nobil sau rafinat. Tu eşti categoric bărbat. A fost prima

impresie pe care am avut-o când te-am văzut în clasă, şi m-a ofensat, pentru că nu gândisem niciodată aşa ceva în mod conştient despre un bărbat, nici măcar despre vicontele Uxbury. M-a impresionat faptul că erai foarte... masculin.

Se întrebă dacă ea roşise. Era imposibil de ştiut în întuneric. Dar chiar dacă roşise, nu îşi plecă privirea.

– Cred că e moştenirea mea italiană, spuse el. Crezi că avem spectatori în spatele vreuneia dintre ferestrele acelea întunecate din jurul nostru?

– Nu ştiu şi nu îmi pasă.

– Foarte bine, atunci. Şi pentru că se părea că era bărbat şi foarte masculin, chiar dacă nu era un gentleman – şi pe jumătate italian, pe deasupra – ar fi fost bine să facă lucrurile aşa cum trebuia. Se lăsă într-un genunchi şi îi prinse mâna în mâinile lui. Se simţi stupid... şi apoi nu se mai simţi. Ridică privirea spre ea.

– Camille, vrei să te căsătoreşti cu mine? Pentru că te iubesc cu toată inima şi pentru că nu vreau absolut, *absolut* deloc să trăiesc restul vieţii fără tine? Pentru că sper că simţi acelaşi lucru pentru mine? Îmi doresc să fi compus şi memorat un discurs şlefuit pe care să-l fi putut repeta nepoţilor – dacă răspunsul tău e da, bineînţeles. Deşi cred că aş fi uitat fiecare cuvânt din el. La naiba, Camille, vrei?

Ea râdea încet. Îi plăcea s-o audă râzând. De fapt, iubea amazoana şi sergentul din armată, şi institutoarea energică, şi Madona cu pruncul şi zeiţa aceasta aristocratică într-o rochie de bal albastră-argintie, cu o coafură elaborată. O iubea pe femeia cu care făcuse dragoste în camerele lui şi pe femeia care îl implorase să o ţină în braţe când fusese supărată.

– Ei bine, vreau, spuse ea, eliberându-şi mâna şi aplecându-se ca să îi prindă faţa în palme şi să îl sărute uşor pe buze. Dar ridică-te! O să-ţi distrugi hainele acestea de seară noi şi splendide.

– Vrei? El sări în picioare şi o prinse de mijloc.

– Vreau, dar numai pentru că te iubesc şi nu pot suporta gândul de a trăi fără tine. Nu din alt motiv.

– Vrei. El o privi un moment şi apoi ridică faţa spre cer. *Vrea.* O ridică de la pământ şi o învârti de două ori în timp ce ea râdea. *Vrea.*

Nu credea că vorbise tare. O parte din mintea lui era conştientă de faptul că în casele din Circus erau oameni care dormeau şi nu ar fi apreciat să fie treziţi de voci care veneau din grădina centrală. Dar de undeva – pe întuneric era imposibil să ştii de unde sau măcar din ce direcţie – auziră pe cineva bătând încet din palme.

Se uitară unul la altul, el şi Camille, şi o lăsă jos, cu priviri mai întâi şocate şi apoi amuzate. O trase mai aproape şi o ţinu strâns în timp ce ea îl cuprindea cu braţele pe după gât, şi amândoi râseră încet.

capitolul 23

Nunta domnişoarei Camille Westcott şi a domnului Joel Cunningham fu stabilită pentru începutul lunii septembrie, după şase săptămâni de la balul aniversar de la Upper Assembly Rooms. Urma să aibă loc la Bath Abbey, o alegere întru câtva surprinzătoare, poate, pentru că mireasa era fiica nelegitimă a unui duce, iar mirele era fiul nelegitim al unei lady fără mare importanţă socială şi al unui artist italian de care puţini îşi aminteau, fără a fi însă în stare să-i spună şi numele. Dar mireasa era recunoscută şi foarte stimată de puternica familie Westcott, de formidabilul duce de Netherby, care era căsătorit cu una dintre ei, şi de doamna Kingsley, văduva unuia dintre cei mai bogaţi şi mai importanţi cetăţeni din Bath şi bunica ei din partea mamei. Iar mirele era nepotul răposatului domn Cox-Phillips, remarcabil politician la vremea lui şi cetăţean bogat al oraşului Bath, care îl recunoscuse pe mire în testamentul lui, lăsându-i cele două case ale sale şi toată averea. Povestea lui Joel şi, prin asociere, a lui Camille, captivase

imaginaţia oraşului Bath, cel puţin pentru moment, şi toată lumea îşi dorea o invitaţie la nunta lor.

Toată familia Westcott urma să se întoarcă la Bath pentru această ocazie. La fel şi reverendul Michael Kingsley, pe care mulţi şi-l aminteau de când era copil, şi viitoarea sa mireasă, nepoata unui baronet, cu sora ei. Erau aşteptate şi alte rude ale familiei Kingsley. Domnişoara Ford, care se bucura de o oarecare faimă fiindcă era directoarea orfelinatului în care crescuseră ducesa de Netherby şi domnul Cunningham şi unde predase până de foarte curând domnişoara Westcott, fusese şi ea invitată, împreună cu tot personalul orfelinatului şi cu toţi copiii. Mulţi oameni îşi aminteau că văzuseră mulţi dintre aceşti copii destul de des în timpul verii, ieşind în excursii într-un şir ordonat, ţinându-se de o frânghie de un purpuriu uluitor. Se zvonea că mireasa şi mirele erau pe cale de a adopta doi dintre aceşti orfani.

Mirele invitase şi câţiva prieteni intimi, ca şi personalul din prăvălia unui anumit măcelar şi pe toţi elevii actuali şi mulţi dintre foştii elevi ai şcolii de artă pe care o frecventase cu zece ani în urmă. De asemenea, fuseseră invitaţi numeroşi cetăţeni, printre care se includeau prieteni ai doamnei Kingsley şi oamenii pictaţi de mire.

O persoană cu adevărat importantă nu avea să ia parte. Locotenentul Harry Westcott era în Peninsulă cu regimentul său şi nu ar fi putut să ajungă la timp, chiar dacă ar fi obţinut permisia sau ar fi dorit. Oricum, cu câteva zile înainte de nuntă sosi o scrisoare pentru Camille, în care îşi exprima cele mai sincere urări de fericire pentru sora lui şi încrederea că îşi alesese bine perechea, deşi el, personal, fusese surprins. Mai menţiona şi faptul că luase parte de curând la o bătălie foarte importantă, care începuse prin a fi nesigură, dar se terminase cu un fel de „scapă cine poate" pentru inamic. El suferise mai multe tăieturi şi vânătăi în timpul ostilităţilor, dar chirurgul regimentului, care era un tip de treabă, îl cârpise şi îl asigurase că în puţin timp avea să fie ca nou, cu un plus de cicatrici interesante cu care să farmece

doamnele. Transmitea toată dragostea lui mamei şi lui Abby şi oricui ar mai fi dorit-o.

În timp ce împăturea scrisoarea, Camille se gândi că era ciudat că numai Harry părea să se îndoiască puţin de alegerea ei – îl surprinsese. Nimeni altcineva nu mai fusese surprins. De fapt, toţi păreau că se bucură pentru ea. Poate că îşi dădeau seama că se schimbase – şi poate că văzuseră că schimbările erau în bine. Poate că văzuseră că era îndrăgostită, şi lucrul acesta era la fel de evident ca dragostea Annei faţă de Avery. Poate, se gândi ea zâmbind şi râzând încetişor, că toată lumea îi iubeşte pe îndrăgostiţi. Duse scrisoarea lui Harry la buze şi se rugă în tăcere pentru siguranţa lui.

Joel îl informase pe proprietarul camerelor sale că avea să se mute în casa de pe deal după căsătorie. Terminase portretul lui Abigail, spre încântarea şi chiar uimirea tuturor celor care îl văzură, deşi bunica ei nu avea să îl expună până nu o picta şi pe Camille. Joel lăsase asta după nuntă. Nu ştia dacă relaţiile sale intime cu ea aveau să o facă mai uşor sau mai greu de pictat, dar onora întotdeauna provocările, şi era sigur că asta avea să fie cea mai mare provocare de până acum.

Camille îi spuse şi ea domnişoarei Ford că avea să plece de la orfelinat, dar o asigură că va preda până în ziua nunţii, dacă va fi necesar. Se bucură aflând că mai existaseră alte două candidate foarte promiţătoare pentru slujba care îi fusese oferită ei, şi că una dintre cele două candidate mai era încă disponibilă şi dornică să înceapă munca. Camille o întâlni şi aprobă caracterul ei vesel, firea sensibilă, cunoaşterea entuziastă a tuturor subiectelor academice şi nu numai, şi dragostea evidentă faţă de copii. Chiar şi aşa, simţi o undă de regret pentru că trebuia să plece atât de curând. Bineînţeles că avea să-i mai vadă pe copii. Îi va vizita, şi unii dintre ei vor veni la casa de pe deal din diferite motive. Joel inventase deja un plan ambiţios prin care să îi adune pe toţi acolo după Crăciun, pentru festivităţi, petreceri, jocuri, cadouri şi celebrarea naşterii unui copil.

Aranjamentele legale pentru adoptarea celor două fetițe, Sarah și Winifred, erau încă în curs. Sarah nu trebuia consultată, bineînțeles, pentru că era prea mică și nu își putea exprima opinia. Totuși, toată lumea recunoștea că bebelușul o iubea pe Camille mai mult decât pe oricine altcineva, iar Camille o adora atât de mult, de parcă ar fi fost propriul ei copil.

Pentru moment, nu avea să aibă nici un copil al ei. Aflase asta după o săptămână de la logodnă.

Winifred avea nouă ani și era destul de mare ca să fie consultată. De fapt, era neapărat necesar să îi fie cunoscute dorințele. Trăise în orfelinat toată viața. Era singurul cămin pe care îl cunoscuse, iar oamenii de acolo erau singura ei familie. Se putea să aleagă să rămână acolo, în loc să se arunce în necunoscut cu mulți ani înainte de a fi nevoită să o facă. După logodnă, Camille o luă cu ea într-una din camerele pentru vizitatori și închise ușa.

– Winifred, spuse ea după ce se așezară amândouă, probabil că ai auzit că mă voi căsători cu domnul Cunningham.

– Am auzit, domnișoară Westcott, spuse Winifred, așezată afectat pe marginea pernei ei de sofa, cu mâinile strânse în poală. Mă bucur foarte mult pentru dumneavoastră.

– Îți mulțumesc. Probabil că nu știi că, după ce ne vom căsători și ne vom muta în casa noastră de pe dealuri, o vom lua pe Sarah cu noi, ca fiică adoptivă.

Mâinile subțiri ale fetiței se strânseră mai tare.

– Sunt foarte fericită pentru ea. M-am rugat pentru ea, și mi s-a răspuns la rugăciuni.

– Am întrebat-o pe domnișoara Ford, iar domnișoara Ford i-a întrebat pe membrii consiliului director dacă e posibil să te adoptăm și pe tine. Ei ne-au dat permisiunea, dar pentru că ești destul de mare ca să ai ceva de spus în această privință, am luat asupra mea sarcina de a vorbi în particular cu tine. Alegerea este a ta, Winifred. Poți să rămâi aici, unde ai stat întotdeauna

şi unde te simţi în siguranţă şi comod, sau poţi să vii cu noi şi să fii fiica noastră şi sora mai mare pentru Sarah. Noi ţi-am dărui un cămin şi te-am iubi, şi ne-ar păsa de tine, şi ne-am îngriji de tine când vei creşte mare. Orice ai hotărî să faci când va veni timpul, vei fi întotdeauna fiica noastră, şi casa noastră va fi întotdeauna casa ta. Te vom iubi întotdeauna.

Ochii lui Winifred o priveau ţintă, de pe feţişoara ei albă ca varul.

– Dar de ce m-aţi ales pe mine? întrebă ea cu o voce şi mai ascuţită decât de obicei. Încerc întotdeauna să fiu cuminte şi să îmi fac lecţiile, şi să fiu ordonată, şi să-i ajut pe alţii, şi să îmi spun rugăciunile, dar ceilalţi oameni nu mă plac mereu pentru că sunt totuşi o păcătoasă. Nu merit o asemenea onoare, domnişoară Westcott. Sarah...

– Winifred. Camille se ridică şi se aşeză alături de ea, punând mâna peste mâinile ei strânse. Erau reci ca gheaţa. Lasă-mă să îţi spun ceva despre iubire. E necondiţionată. Ştii ce înseamnă asta?

Fetiţa încuviinţă. Nu îşi luase ochii de pe faţa lui Camille.

– Iubirea nu trebuie câştigată, îi spuse Camille. Eşti într-adevăr o fetiţă cuminte, conştiincioasă şi pioasă. Acestea sunt calităţi admirabile, şi au câştigat aprobarea mea. Însă ele singure nu mi-ar câştiga neapărat şi iubirea. Iubirea nu e o răsplată pentru bună purtare. Iubirea există pur şi simplu. Vreau ca tu să ştii că, dacă alegi să fii fiica mea şi a domnului Cunningham, te vom iubi orice s-ar întâmpla. Nu va trebui să simţi că trebuie să te porţi cât se poate de bine în fiecare clipă. Nu va trebui să simţi că trebuie să te dovedeşti demnă sau să te temi că te vom trimite înapoi dacă nu ne îndeplineşti aşteptările. Noi nu *avem* aşteptări, Winifred. Te iubim pur şi simplu şi vrem să faci parte din familie, cu noi şi Sarah şi orice alt copil pe care l-am putea avea în viitor. Vrem ca tu să fii fericită. Vrem să poţi să alergi şi să te joci, şi să vorbeşti, şi să râzi, şi să faci orice doreşti, în cazul

în care nu e periculos pentru tine sau pentru alţii. Vrem să fii aşa cum alegi tu să fii. Eu te iubesc, Winifred.

Ochii fetiţei încă o priveau. Faţa ei era la fel de albă.

– Nu sunt drăguţă, spuse ea aproape în şoaptă.

Părul ei castaniu era împletit în două cozi care cădeau peste urechi şi umeri. Avea fruntea înaltă, iar ochii şi celelalte trăsături nu ieşeau cu nimic în evidenţă. Avea o faţă mică, care nu se dezvoltase încă pe deplin. Era subţirică, chiar puţin deşirată. Nu era un copil drăguţ, într-adevăr.

– Cele mai multe fete şi femei nu sunt drăguţe, spuse Camille, rezistând tentaţiei de a protesta şi de a pierde probabil orice şansă de a câştiga încrederea fetiţei. Totuşi, multe dintre ele sunt frumoase. Ai observat asta? Unele femei sunt comune, aproape urâte chiar, dar nimeni nu mai observă asta după prima întâlnire. Din interiorul lor izvorăşte atâta bunătate şi lumină, şi amabilitate, şi fericire, şi vitalitate, încât înfăţişarea lor exterioară e transformată în frumuseţe.

– Eu pot fi frumoasă?

– Da, bineînţeles. Şi poate chiar drăguţă cu timpul, cu o înfăţişare de spiriduş graţios. Eşti deja pe cale de a deveni aşa.

– Şi aş fi Winifred Cunningham?

– Cred că ne-ar plăcea asta, deşi alegerea ar fi a ta. Poate că ţi se va părea că Hamlin face parte din identitatea ta, şi nu îl vei putea abandona.

– Winifred Cunningham, şopti fetiţa. Ar trebui să vă spun mamă?

– Mi-ar face o plăcere nespus de mare, spuse Camille, deşi era cu doar treisprezece ani mai mare decât ea. Vrei să te gândeşti la asta, Winifred? E o decizie uriaşă pentru tine şi nu vreau să te forţez în nici un fel, ca să nu regreţi mai târziu. Vreau să ştii, totuşi, că vei fi oricum iubită.

– Nu am nevoie de timp. Winifred îşi strânse din nou mâinile în poală, iar Camille îşi retrase mâna. Când am auzit că vă veţi căsători cu domnul Cunningham

şi că veţi pleca atât de curând, după ce domnişoara Snow a plecat şi s-a căsătorit cu ducele de Netherby, am plâns puţin şi m-am rugat să primesc puterea de a mă bucura pentru dumneavoastră. Dar nu mă simţeam chiar bucuroasă. A fost egoist din partea mea, dar am fost răsplătită oricum. Domnişoară Westcott... voi avea *o mamă şi un tată? Şi o soră?* Voi fi Winifred Cunningham şi voi face parte din familia Cunningham?

– Iar ducele şi ducesa de Netherby vor fi unchiul şi mătuşa ta. Şi mai sunt şi alţii.

Faţa lui Winifred era şi mai albă, dacă era posibil.

– Ţi-ar plăcea să fii ţinută în braţe? o întrebă Camille. Vrei să te îmbrăţişez?

Fetiţa încuviinţă şi se răsuci în braţele lui Camille, strângând-o tare. Până la urmă ajunse în poala lui Camille, deşirată, cu picioare subţiri şi mâini insistente. Camille îi sărută cărarea foarte albă şi foarte dreaptă din creştetul capului şi se sprijini cu obrazul de ea. Închise ochii şi se gândi că avea să facă ceea ce nu făcuse tatăl ei niciodată. Şi pentru că el fusese cel care pierduse prin incapacitatea lui de a iubi sau de a accepta iubirea, îl iertă pentru toată durerea pe care i-o produsese şi îl iubi oricum.

Joel cunoştea Bath Abbey pe dinafară şi pe dinăuntru. Îi admirase întotdeauna frumuseţea şi studiase cu mare atenţie şi veneraţie arhitectura ei şi decoraţiunile complicate. Se plimbase în interiorul ei şi stătuse adesea minute în şir, absorbit de atmosfera de pace şi înălţare pe care nu o mai simţise în altă parte, nici chiar în alte biserici. Luase parte şi la slujbă de câteva ori, dar rămăsese întotdeauna cât mai în spate, mai mult observator decât participant.

Însă nici în cele mai nebuneşti visuri nu şi-ar fi imaginat că se va căsători acolo, cu stranele aproape pline de oameni umili sau bogaţi, care veniseră să fie martori la eveniment şi să împărtăşească bucuria lui şi a miresei lui. Câteva rânduri erau ocupate de copii gata să explodeze de emoţie, dar care se purtau cât se poate

de bine sub ochii de vultur ai domnişoarei Ford, ai îngrijitoarelor lor şi ai noii institutoare. Chiar şi aşa, câţiva săltară pe scaune şi îşi fluturară degetele spre Joel, zâmbindu-i larg în timp ce acesta înainta însoţit de Martin Silver, cavalerul lui de onoare, ca să îşi ocupe locul şi să aştepte sosirea miresei.

Winifred şi Sarah, în rochii noi-nouţe, stăteau în cealaltă parte a naosului, Sarah în poala lui Abigail, gata să adoarmă cu două degete în gură, însă când îl văzu pe Joel îşi scoase degetele din gură şi îi adresă un zâmbet larg şi strălucitor. Winifred, cu cozile împletite în cunună pe creştet, îl privi cu ochii mari, încordată şi neliniştită. El se simţea cam la fel, aşa că îi făcu cu ochiul înainte de a se aşeza.

Se gândea cu nostalgie la credincioasa lui haină veche, la cizmele şi lavalierele vechi, care nu fuseseră niciodată scrobite de moarte, aşa cum era cea de azi. Totul se schimbase de când se dăduse pe mâna domnului Orville, fostul valet al unchiului său, acum valetul lui. Era posibil să nu se mai simtă niciodată comod în hainele lui, asta dacă nu punea piciorul în prag, şi lucrul acesta era de fapt imposibil, sub privirea afectuoasă şi critică a acestuia, care fusese toată viaţa un gentleman în slujba altui gentleman. Trebuia totuşi să admită că tânărul şi elegantul domn care îi întorcea privirea încruntată în oglindă arăta rafinat de-a binelea. Astăzi, se gândi el cu o strâmbătură lăuntrică de disconfort, sunt cu totul magnific. Şi putea să vadă acest lucru de câte ori voia, privind în lustrul impecabil al noilor sale cizme ofiţereşti. Aşa că avea grijă să nu se uite în jos.

– A ajuns, îi şopti Martin, aplecându-se mai aproape, şi desigur că cei doi clerici – unul dintre ei era reverendul Michael Kingsley, unchiul lui Camille –, amândoi magnifici în robele clericale, ajunseră şi ei în faţă, congregaţia se ridică şi orga începu să cânte o melodie care părea solemnă şi îţi dădea fiori. Joel se ridică şi se întoarse.

Ea se apropia pe culoar, la braţul contelui de Riverdale. Era îmbrăcată elegant şi simplu, într-o rochie de culoarea fildeşului şi purtând o bonetă de paie cu borul îngust, împodobită cu flori. Când se apropie, Joel văzu că tivul rochiei şi corsajul erau tivite cu perle. Purta pantofi şi mănuşi de un auriu mat. Dar, de fapt, el nu acordă prea mare atenţie înfăţişării ei. O văzu doar pe Camille. Astăzi nu adoptase nici una dintre pozele ei din trecut. I se păru că astăzi nu avea nici o mască, nici o apărare. Astăzi era pur şi simplu ea. Astăzi era mireasă, mireasa *lui*. Ochii ei îl găsiră şi se aţintiră asupra lui în timp ce se apropia, zâmbind.

„Mi se pare că a aprins cineva o duzină de candelabre deasupra mea." Gândul acesta bizar îi împrăştie spaima, şi îi întoarse zâmbetul. Era în Bath Abbey, înconjurat de oameni foarte importanţi şi de oameni care erau importanţi doar pentru el. Fiicele lui erau de cealaltă parte a naosului, şi mireasa lui ajunsese aproape lângă el, şi chiar nu existau cuvinte...

Se întoarseră amândoi, iar biserica şi congregaţia rămaseră în urmă; în faţa lor se aflau doar clericii şi altarul şi solemnitatea măreaţă a acelei ocazii.

– Dragi credincioşi. Acestea erau cuvintele cele mai solemne, mai copleşitoare, mai vesele din limba engleză, pentru că erau rostite împreună la începutul slujbei de nuntă. Fuseseră rostite acum, şi slujba era *pentru el şi pentru Camille.*

Joel vorbi doar atunci când rosti jurămintele, iar ea vorbi numai cu el. Dar existau momente în viaţă – valsul lor din Upper Rooms fusese unul, iar acesta era altul – în care eşti conştient în acelaşi timp de două realităţi, aceea de a fi singur sau cel puţin singur cu altă persoană, şi totuşi înconjurat de alţi oameni, toţi într-o unică armonie, aparţinând prietenilor, familiei, comunităţii şi rasei umane. Erau momente preţioase, care trebuiau trăite la maximum şi cultivate ca o amintire scumpă tot restul vieţii.

Şi apoi fură soţ şi soţie, şi nimeni nu mai putea să-i despartă. Semnară în registru în sacristie şi aşteptară în timp ce semnau şi martorii, apoi ieşiră din nou, la braţ, ca să se uite la prieteni şi la familie, şi la cei care le doreau binele, şi să treacă de-a lungul naosului şi să iasă în curtea spaţioasă pe care Bath Abbey o împărţea cu băile romane şi cu Pump Room.

De data asta văzu feţele oamenilor adunaţi, care zâmbeau cu toţii, iar unii - mama lui Camille, bunicile ei şi Anna - erau cu lacrimi în ochi. Sarah părea încă gata să adoarmă, dar întinse mânuţele când se apropiară, şi Joel o luă din braţele lui Abigail, şi ea se cuibări pe umărul lui. Winifred ridică ochii plini de dorinţă spre ei, iar Camille se aplecă şi o sărută pe obraz, apoi o luă de mână. Şi străbătură astfel drumul prin naos toţi patru, o familie făcută din bucăţele, unită de lipiciul puternic al iubirii şi al speranţei.

Joel îi zâmbi soţiei lui - Dumnezeule mare, era *soţia lui* - şi îi strânse braţul mai tare.

- Camille, spuse el în sunetul voios al orgii care cânta un imn, soţia mea.

- Oh, da, spuse ea fără suflare în timp ce ieşeau la soare prin uşile mari. Da, sunt.

O trăsură deschisă împodobită cu flori îi aştepta dincolo de coloanele clasice de la capătul curţii, ca să îi ducă la masa de nuntă de la Upper Rooms, însă mai întâi trebuiau să treacă pe sub furcile caudine ale celor două şiruri de invitaţi care ieşiseră înaintea lor, înarmaţi cu petale de flori pentru a-i bombarda cu ele, şi de trecători curioşi, care se adunaseră ca să privească spectacolul.

- Vor fi teribil de dezamăgiţi dacă nu alergăm, spuse Joel, lăsând braţul lui Camille şi prinzând-o de mână. Sarah era aşezată sigur şi comod pe celălalt braţ. Se aplecă în faţă şi îi rânji lui Winifred. Eşti gata?

- Da, tăticule, spuse ea, zâmbindu-i strălucitor.

- Ţine-te bine, îi spuse Camille.

Şi porniră, alergând printre invitaţi, râzând nestăpânit. Winifred chicotea ascuţit şi părea foarte veselă. Chiar şi Sarah râdea, de parcă jocul fusese plănuit doar pentru amuzamentul ei.

– Sunteţi fericite? strigă Joel în timp ce petalele cădeau peste ei ca o ploaie şi li se agăţau de haine.

– Sunt fericită, răspunse soţia lui.

– Sunt fericită, strigă fiica lor cea mai mare.

În afară de aceste cuvinte evidente, nu se mai spuse nimic.

Dar ce nevoie era de cuvinte, când exista atâta bogăţie de sentimente de împărtăşit cu cei mai apropiaţi şi mai dragi?

Clopotele bisericii purtau mai departe vestea bună că o pereche tocmai se căsătorise.

Da, aceasta era într-adevăr fericirea.